

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΝΕΩΝ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΩΝ

ΕΥΘΥΜΙΟΥ, ΙΓΝΑΤΙΟΥ, ΑΚΑΚΙΟΥ ΚΑΙ
ΟΝΟΥΦΡΙΟΥ,

τῶν ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς ὑπὲρ Χριστοῦ ἀθλησάντων,

συγγραφέντα ὑπὸ

ΟΝΟΥΦΡΙΟΥ ΤΟΥ ΙΒΗΡΙΤΟΥ.

Τούτοις προστίθενται καὶ οἱ Βίοι καὶ αἱ Ἀκολουθίαι τῶν νεομαρτύρων

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΧΙΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΔΩΡΟΥ
ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Ἐκδίδονται δὲ

ΥΠΟ

ΑΚΑΚΙΟΥ, ΜΟΝΑΧΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΙΤΟΥ,

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ «Η ΦΙΛΟΜΟΥΣΕΟΣ ΛΕΣΧΗ.»

(Ἐν ὁδῷ Ἀθηνᾶς ἀριθ. 257.)

—000—

1862.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΓΓΕΛΟΥ Ν. Π. ΠΑΚΩΣΤΑ

Τρυφήν σου ἀποαιρέσας
ἀγιάσας, ἡγήουτε καὶ
ιερέους ὑπεκρίβου, καὶ ἑστα-
θοῦν ὁδὸν ἀγίων, τοῖς ἐμοῖς
συνυμνήτοις Πατράσι Ἁγίοις
δίδωμι ὑμῖν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Σεπτεμβρίου //

1867.

Τῷ αὐτοῖς ἐλάχιον ἐν Χρῆ. Ἰησοῦ τῷ

Π. Δ. Βονα.

ΜΗΝΙ ΜΑΙΩ: Α'.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῶν ἁγίων τριῶν ὁσιομαρ-
τύρων Εὐθυμίου, Ἰγνατίου, καὶ Ἀκακίου.

Ἐσπέρας ἐν τῷ μικρῷ Ἐσπερινῷ ἱστῶμεν εἰχους δ',
καὶ ψάλλομεν προσόμοια.

Ἦχος α'.

Πανεύφημοι μάρτυρες ὑμᾶς.

Πανεύφημοι μάρτυρες ὑμεῖς, ἐν σταδίῳ σήμερον
φωνὴν ὑψοῦντες κηρύττετε, Χριστὸν θεάνθρωπον
καὶ ἀπίστων πλάνην, καὶ τὰ τούτων σύμβολα πο-
σὶν ὑμῶν πατοῦντες συντρίβετε, τὴν κάραν δαίμο-
νος, καὶ χαρὰν πιστοῖς παρέχετε, τὸν Σωτῆρα πι-
στῶς μεγαλύνοντες.

Εξέστη δαιμόνων ἡ πληθὺς, καὶ σατὰν ὁ δό-
λιος, ὁρῶν καταδέβληται· ἐν γὰρ τῷ σκάμματι τὸν
σταυρὸν Κυρίου, ἀνυψοῦντες ἑνδοξοί, Χριστοῦ τῷ
θείῳ πόθῳ φλεγόμενοι, φαιδροὶ πρὸς θάνατον, ἐπε-
σπεύσατε στερρόψυχοι, καὶ μαρτύρων δῆμοις συ-
νετάχθητε.

**Ετὸν φίλον ὄντως καὶ σύναθλον, καὶ τὸν Ἀκάκιον, σὺν
τῷ Ονουφρίῳ, μιμητὰς ἀθλήσεως τῆς σῆς παρα-
λαβὼν πρὸς τὸν Κύριον, θερμῶς πρεσβεύσατε, ὥπως
φύγωμεν τὰ ἑνεδρα ἐπηρείας δεινοῦ πολεμήτορος.**

Τρισάριθμοι μάρτυρες στερρώως ανταγωνισάμενοι, τοῖς ὁμοτάτως δικάζουσι, καὶ ὑπομείναντες τῶν κολαστηρίων εἶδη φρικωδέστατα, τῆς ἄνω βασιλείας ἐτύχετε. Διὸ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος α΄.

Μακάριοι ἐστέ ὑμεῖς, οἱ τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, νεομάρτυρες ἑνδοξοί, διὰ τὴν τῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυσιν· ἐν ὀλίγῳ γὰρ τέλεσαντες τὸν δρόμον τοῦ μαρτυρίου ὑμῶν, ἀπηλαύσατε εὐφροσύνης αἰωνίου, μετὰ ὁσίων συναγαλλόμενοι, καὶ μετὰ μαρτύρων συναγελαζόμενοι. Ἐντρυφῶντες οὖν τοῦ θείου κάλλους ἀνενδότως, μὴ ἐπιλήσησθε ἡμῶν πρεσβεύοντες πρὸς Κύριον, ἐπιτυχεῖν ἡμᾶς τῆς αὐτῆς εὐφροσύνης, παμ-μακάριστοι.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.
Προσόμοια, ἦχος β΄.

Εἰς τὸν στίχον,
Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Δευρο πᾶσα πληθὺς τῶν χριστωνύμων ὕμνοις τιμήσωμεν αἰσίως τοὺς μάρτυρας τοὺς νέους, οὓς ὁ Χριστὸς ἐδόξασε.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Εὐχος τῶν ἀσκητῶν, ἀγλαΐσμα μαρτύρων Εὐθύμιε ἐδείχθης, σὺν θείῳ Ἀκακίῳ, καὶ πρέσβυς ἡμῶν ἄγρυπνος.

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Αγχος τῶν ἀσεβῶν, Ἰγνάτιε ἐγένου, τελειωθείς ἀγχόνῃ, Χριστοῦ δὲ μάρτυς νέος, ὧ ὑπὲρ πάντων πρέσβευε.

Δόξα. Ὅμοιον.

Σέλας τὸ τριλαμπές, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα,
τῶν σῶν νεομαρτύρων πρεσβείαις εὐπροσδέκτοις,
ἐλέησον τὸν κόσμον σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μῆτερ τοῦ Ἰησοῦ, θεόνυμφε Μαρία, μετὰ τῶν
νεοάθλων, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν κτίστην πρεσβεύσατε,
δεόμεθα. Ἀπολυτίκιον.

Δόξα. Ἦχος α΄.

Τοὺς τρεῖς μεγίστους φωστῆρας.

Ισάριθμοι Τριάδος τῆς ἀκτίστου ὑπάρχοντες, σὺν
ταῖς τῶν Ἀγγέλων χορείαις, καὶ μαρτύρων τοῖς
τάγμασι, παρίστασθε χαίροντες ὑμεῖς, τῷ θρόνῳ
τῆς θεότητος σοφοί. Διὰ τοῦτο ἐν μεθέξει, τὰς ἀ-
στραπὰς ἐκεῖθεν προσλαμβάνοντες, πηγὰς ἱαμά-
των τοῖς πιστοῖς παρέχετε καὶ θεῖον φωτισμὸν,
μάρτυς Εὐθύμιε Χριστοῦ, σὺν τῷ σοφῷ Ἰγνατίῳ,
καὶ τῷ θείῳ Ἀκακίῳ, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρε-
σβεύοντες.

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ τὸ Μακάριος ἀνὴρ εἰς τὸ Κύριε
ἐκέκραξα ἱστῶμεν στίχους ἡ, καὶ ψάλλομεν
προσόμοια τῶν Ἀγίων.

Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Τὴν καινὴν καὶ χαρμόσουν, ἑορτὴν Χριστέ σήμερον, τῶν νεομαρτύρων σου ἑορτάζοντες, ἕαρος ὦ-
ρα φιλάνθρωπε, ὡς ἄνθη πανεύουμα, χελιδόνας το-
ρευτάς, κελαδούσας ἐν χάριτι σὴν θεότητα, καὶ
πληρούσας χαρᾶς τῶν ὀρθοδόξων τὰς καρδίας σοι
ἐν πίστει, αὐτῶν τοὺς ἄθλους προσφέρομεν.

Αἰσθητὸν ἕαρ σήμερον, αἰσθητὴν κτίσιν ἠΰφρανε,
νοητὸν ἀνέτειλεν ἡ ἀνάστασις Χριστοῦ, καὶ φύσιν
ἐν Πνεύματι βροτῶν ἀναπλάττουσα, ἐπευφραίνει
νοητῶς. Νῦν δέ ἕαρ τριπλάσιον ἡ πανήγυρις, τῶν
τριῶν ἀθλοφόρων κατατέρπει, τριπλασίως τὰς αἰ-
σθήσεις, ψυχῆς ἡμῶν καὶ τοῦ σώματος.

Ὡς ὠραῖοι καὶ πάγκαλοι, νεανῖαι παρίστασθε, τῷ
Χριστῷ μακάριοι νεομάρτυρες, κόσμον φοροῦντες
βασιλείον, τὰ εἶδη κολάσεων, καὶ ὡς λίθους καθα-
ροὺς τῆς σαρκὸς ὑμῶν στίγματα, τῶν αἱμάτων δὲ
τὴν ῥοὴν ὡς πορφύραν, καὶ Σταυρόν τε θεῖον σκῆ-
πτρον μετὰ δόξης, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις ἀγάλλεσθε.

Τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, νεομάρτυρες ἑνδοξοί, ἀθλη-
ταὶ ἀήττητοὶ καὶ στεφάνοι, ὁ θεὸς ὄντως Εὐθύ-
μιος, σὺν τούτῳ Ἰγνάτιος, καὶ Ἀκάκιος στεφάνος, οἱ

καινήν συγκροτήσαντες νῦν πανήγυριν, τῷ Δεσπό-
τῃ τῶν ὅλων τὰς δεήσεις μὴ ἐλλείπητε προσφέρειν,
ὑπὲρ ἡμῶν ἀξιάγαστοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ἐξέλαμψαν ἐν τῷ τῆς πίστεως στερεώ-
ματι, οἱ τρεῖς ἥλιοι λαμπροὶ καὶ τερπνότατοι, ἡ ὑ-
πέρλαμπρος τριάς τῶν σοφῶν νεομαρτύρων τοῦ Χρι-
στοῦ, οὓς οἱ πιστοὶ συνελθόντες ἐν τῷ σεπτῷ αὐτῶν
τεμένει, ἐαρινοῖς ἄσμασι καταστέψωμεν λέγοντες·
χαίρετε τρεῖς ἀθληταὶ πανένδοξοι, τῆς ὀρθοδόξου
πίστεως νεόδμητα φρούρια, καὶ βάσεις ἀσφαλέστα-
τοι· χαίροις Εὐθύμιε μέγιστε, ὁ πρὸ τῶν ἀπίστων
διατρανώσας τὴν θεότητα Χριστοῦ, καὶ τὴν δαί-
μονος Ἄγαρ πλάνην σοφῶς καταβαλὼν, ὃς ὡς ὁ
νικηφόρος ἀθλητῆς, μετὰ βαίων καὶ κλάδων τὸ πά-
θος προλαβὼν τοῦ Κυρίου σεαυτῷ ὑπεζωγράφησας,
στάδιον ἀνοίξας μαρτυρίου λαμπρότατον, τοῖς μετὰ
σέ ἐλθοῦσι τρισὶ συναθληταῖς· χαίροις Ἰγνάτιε ἐν-
δοξε, ὁ μιμητῆς γενόμενος τῶν παθημάτων τοῦ Χρι-
στοῦ ἀκριδέστατος, καὶ τῇ ἀγχόνῃ σου ἀποπνίξας
τὸν διάβολον· χαίροις Ἀκάκιε πανέντιμε, ὁ τῇ ῥοῇ
τῶν αἱμάτων σου ἐπιχρώσας σεαυτῷ ἀλουργίδα
βασίλειον, μεθ' ἧς παρίστασαι τῷ θρόνῳ τῆς θεότη-
τος. Ἀλλ' ὦ τριαδικὰ ἀσυνθέτου Τριάδος, ἀπλανῆ
ἐνδiciaτῆματα, μὴ διαλείπητε πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡ-
μῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Εἴσοδος· τὸ Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ· γίνεσθέ μοι μάτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε, καὶ πιστεύσητέ μου καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι, ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός· καὶ μετ' ἐμέ οὐκ ἔσται· ἐγὼ εἰμι Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σώζων· ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνεΐδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν Θεός ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα. οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων· ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδεύθοντες, μέγала εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπέειπεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ, ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπίσκηπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν· λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσῃ τὴν χτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήφεται ἄσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσῃ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas· πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσῃ κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγχλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιχμήσῃ αὐτούς, καὶ ἐρημώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ τοῦ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν λιτὴν ιδιόμελα.

Ἦχος α΄.

Επρεπε τοῖς αὐτόπταις τοῦ λόγου καὶ ὑπηρέταις, καὶ τῆς κατὰ σάρκα Μητρὸς αὐτοῦ τὴν κοίμησιν ἐποπτεῦσαι, τελευταῖον οὖσαν ἐπ' αὐτῇ μυστήριον, ἵνα μὴ μόνον τὴν ἀπὸ γῆς τοῦ Σωτῆρος ἀνάδασιν θεάσωνται, ἀλλὰ καὶ τῆς τεκούσης αὐτὸν τῇ μεταθέσει μαρτυρήσωσι. Διόπερ πάντοθεν θεία δυνάμει περαιωθέντες, τὴν Σιών κατελάμβανον, καὶ πρὸς οὐρανὸν ἐπειγομένην, προέπεμπον τὴν ἀνωτέραν

τῶν Χερουβίμ, ἣν καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτοῖς προσκυνοῦμεν, ὡς πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Θσιότητος καύχημα, καὶ δόξα μαρτυρίου ἀνεδείχθητε θαυμάσιοι τὸν Σταυρὸν γὰρ τοῦ Χριστοῦ ἀσκητικῶς ἀναλαβόντες, στάδιον ἠνύσατε μαρτυρίου πανένδοξον· καὶ μετὰ δόξης ἀποκάθαρσιν, ἑαυτοῖς μαρτυρικῶς ἐκτελέσαντες, ὡς καθαροὶ τῷ καθαρῷ παρίστασθε Χριστῷ, στεφανηφόροι πανένδοξοι, τρεῖς νεομάρτυρες, Εὐθύμιε μέγιστε, Ἰγνάτιε στερρόφρον καὶ Ἀκάκιε λαμπρότατε, μετὰ μαρτύρων καὶ ὁσίων εὐφραινόμενοι, καὶ πρεσβεύοντες ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἦχος β'.

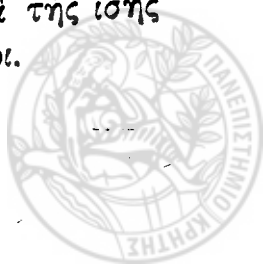
Ως ἔαρ εὐφρόσυνον, ἀνέτειλε σήμερον ἡ τρισαυγῆς τῶν νεομαρτύρων πανήγυρις. Δεῦτε οὖν φαιδρῶς ἐορτάσωμεν φιλέορτοι, τρυφῶντες ἐν πνεύματι τοῖς διὰ Χριστὸν ἀγῶσιν αὐτῶν καὶ παλαίσμασιν· ὅτι τὴν φύσιν ἐκδιασάμενοι, ὑπερήλασαν πάντας τῇ ἀγιότητι, καὶ τῷ ἔρωτι τοῦ Κυρίου φλεγόμενοι, ἔδραμον ἐκουσίως πρὸς τὸ μαρτύριον, καὶ τὸ ἔνδοξον ποτήριον τοῦ θανάτου πίνοντες ἐν χαρᾷ, ἐδέξαντο τὸν τῆς νίκης στέφανον, ὡς νικηταὶ καὶ τροπαιοῦχοι, οἱ πανένδοξοι Εὐθύμιος, Ἰγνάτιος, καὶ Ἀκάκιος· καὶ νῦν μετὰ Ἀγγέλων ἐν οὐρανοῖς χορεύοντες, ὁσίων καὶ μαρτύρων, καὶ μέσον ἡμῶν ἱστάμενοι ἀοράτως, ἐν τῷ σεπτῷ αὐτῶν τεμένει, ἀγιαζουσιν ἡμᾶς τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν ἱερὰν αὐτῶν καὶ σεβάσμιον πανήγυριν.

Ἦχος δ'.

Τοὺς ἀριστεάς Χριστοῦ τρισαρίθμους ὀπλίτας Εὐθύμιον, Ἰγνάτιον, καὶ Ἀκάκιον, συνελθόντες ἀδελφοί, ἐν τῷ σεπτῷ αὐτῶν τεμένει, ἐγκωμίοις μαρτυρικοῖς καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήσωμεν· οὗτοι γὰρ τῶν τυραννούντων τὰ θράση μὴ δειλιάσαντες, μᾶλλον δὲ τὴν πίστιν Χριστοῦ τρανῶς κηρύξαντες, νομίμως ἐνήθησαν, καὶ τὰ τῆς νίκης βραβεῖα παρ' αὐτοῦ ἐκομίσαντο· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς μετ' Ἀγγέλων χορεύοντες τὴν ἀκατάλυτον χορείαν, αἰτοῦνται τῇ οἰκουμένη εἰρήνην, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ἀσατε τῷ Κυρίῳ ᾠσμα καινόν, ᾠσατε αὐτῷ πᾶσα ἡ γῆ· σήμερον γὰρ οἱ τρεῖς αὐτοῦ νεομάρτυρες Εὐθύμιος, Ἰγνάτιος καὶ Ἀκάκιος, καινὴν ἑορτὴν συστησάμενοι, φιλοφρόνως δεξιοῦνται τοὺς συνελθόντας αὐτοῖς ἐραστάς· αὐτὸν τράπεζαν παραθέμενοι, τοὺς διὰ Χριστὸν αὐτῶν ἀγῶνας, ὡς ἐδέσματα παντοδαπὰ προβάλλουσι. Δεῦτε οὖν νοητῶς ἀριστήσαντες, εὐφρανθῶμεν τῷ πνεύματι, καὶ τῷ Δεσπότῃ Χριστῷ ἐν καρδίας εἰπωμέν· εἴης εὐλογημένος εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ καὶ τούτους τοὺς ἐραστάς σου νικητὰς ἀναδείξας τῆς ἁμαρτίας, καὶ στεφάνῳ δόξης αὐτοὺς κατακοσμήσας. Ἀξιώσον οὖν καὶ ἡμᾶς, μιμητὰς γενέσθαι τῶν ἀρετῶν αὐτῶν, καὶ τῆς ἰσῆς δόξης ἐπιτυχεῖν, πολυέλεε Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Εἰς τὸν στίχον, Προσόμοια. Ἦχος πλ. α΄.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις νεομαρτύρων τριάς, οἱ τῆς Τριάδος τῆς ἀκτίστου ὑπέρμαχοι, οἱ πᾶσαν τὴν γῆν ἀκτίσι τοῦ μαρτυρίου ὑμῶν ὡς φωστῆρες θειοὶ καταλάμβαντες, καὶ νῦν προσδεχόμενοι παρ' ἡμῶν τὰ ἐφύμνια, καὶ τὰς δεήσεις τῷ Δεσπότη προσάγοντες καὶ ἱάματα, δεομένοις βραβεύοντες, θύματα ἀεισέβαστα, κειμήλια ἔντιμα, ἄνθη ὠραῖα καὶ νέα τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως. Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Χαίροις νεομαρτύρων τριάς, ὁ τὰς δαιμόνων παρατάξεις τρεψάμενος, καὶ πᾶσαν Ἀγγέλων φύσιν ὁ καταπλήξας σαφῶς, καὶ πληθὺν βραβείων ἐπαράμενος, σοφῶς τὸν ἀντίχριστον ὁ ἐλέγξας Εὐθύμιε, καὶ εὐθυμίαν τοῖς πιστοῖς μνηστευσάμενος, ὁ τοῦ σκότους τε, ἀποπνίξας τὸν ἄρχοντα, πάθη ὁ μιμησάμενος Χριστοῦ μου Ἰγνάτιε, ὅλος ὠραῖος ἐμπρέπων τῇ ἀκακίᾳ Ἀκάκιε. Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ.

Χαίροις νεομαρτύρων τριάς, οἱ ἀθλοφόρων παλαιῶν μιμησάμενοι, τὴν στάσιν καὶ καρτερίαν καὶ τὸ γενναῖον τερῆς, καὶ στεφάνους ἴσους εἰσδεξάμενοι. Χριστοῦ θείῳ ἔρωτι πυρποληθέντες αἰδίδιμοι, ἑαυτοὺς εἰς

θάνατον ἐκουσίως ἐδώκατε, καὶ ὡς ἅγιοι, παρ' ἡμῶν
νῦν δοξάζεσθε, νόμιμον οἱ τελέσαντες, ἀθλήσεως
στάδιον, νόμιμα στέφη καὶ θεῖα, παρὰ Χριστοῦ κο-
μισάμενοι. Αὐτὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δο-
θῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ Τριάδος ἰσάριθμοι, νεομάρτυρες
ἐνδοξοὶ· χαίρετε ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ, καὶ πάλιν χαί-
ρετε Εὐθύμιε, Ἰγνατίε καὶ Ἀκάκιε, τὸ τρισοφαῆς
τριστελέχον ἄθροισμα, ἡ νεοσύλεκτος χορεία, καὶ
τρίπλοκος, ἡ γενναία παράταξις τοῦ παντάνακτος
Θεοῦ· χαίρετε τὰ πόνοις ἀσκήσεως λευκανθέντα κρί-
να τῆς Ἑδῆμ, καὶ αἵμασι μαρτυρικαῖς, φοινιχθέντα
ρόδα τῆς χάριτος, ἡ λαμπρὰ ἁρμονία τῆς θεότητος
τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ ὁ σύνδεσμος· ὁ ἀ-
διάρρηκτος συνασπισμὸς τῆς πίστεως, τὸ τρίτειχον
φρούριον τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ, ὁ τριόροφος οἶκος τῆς
παναγίας Τριάδος, τὰ καθαρὰ καταγώγια Πατρὸς
Υἱοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος· χαίρετε παῖδες τοῦ Χρι-
στοῦ ὠραιότατοι, Μάρτυρες ἅγιοι· τὰ νεόθυτα πρό-
βατα, οἱ προσαγόμενοι μόσχοι, τῇ μυστικῇ τραπέ-
ζῃ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ· ὧν καὶ τὰ αἵματα βοῶσιν
ὕπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον εἰς τὸν μικρὸν Ἑσπερινόν.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν,

Καθίσματα. Ήχος δ'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Λαμπρὰ ἡ τῶν ὥρων, βασιλὶς ἀνατέλλει, ὑπέρλαμπροι δὲ νῦν, συνεκλάμπουσι ταύτῃ, Χριστοῦ οἱ νεομάρτυρες, ὁ σοφὸς Εὐθύμιος, καὶ Ἰγνάτιος, σὺν τῷ κλεινῷ Ἀκακίῳ, οἱ κηρύξαντες, ἐν τῷ σταδίῳ γενναίως, Χριστοῦ τὴν θεότητα.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, ὁμοιον.

Τὰ μύρα σοι θερμῶς, προσκομίζουσαι Λόγε, Ἀγγέλου τῇ μορφῇ, ἐξεπλάγησαν ὄντως, γυναῖκες αἱ θεόφρονες, Ἀποστόλοις δὲ ἔκραζον· ἐξεγήγερται, ὄντως Χριστὸς καὶ ἀνέστη· οὐ γὰρ εὗρομεν, αὐτὸν ἐν τάφῳ καὶ ὤφθη, ἡμῖν θεὸς Ὁ Ἀγγελος.

Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν Κάθισμα.

Θείας πίστεως.

Νέος ἔλαμψας, Χριστοῦ τῇ πίστει, μάρτυς ἔνδοξε, λαμπρὰν Τριάδα, ἀθλοφόρων πληρῶν καὶ τυπούμενος, τοῦ ἀριθμὸν ἀρχιθεοῦ Τριάδος τε· ἀλλ' ἐμφραγήτωσαν στόματα βλάσφημα, μὴ δεχόμενα νεομαρτύρων τὴν ἄθλησιν, ὁμολογούντων Χριστοῦ τὴν θεότητα.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν,

Ἀναστασιμοθεοτοκίον.

Θεὸς ἄγγελος φανείς ἐν δόξῃ, ἐξεδόησε ταῖς μυρο-

φόροις· τί ζητεῖτε Χριστόν ἐν τῷ μνήματι; ἰδοὺ ὁ τάφος κενός· ἐξεγήγερται τοῖς Ἀποστόλοις δὲ, ταῦτα κηρύξατε. Αὗται τρέμουσai, χαρᾶ καὶ φόβῳ ἐπέστρεφον, κραυγάζουσai· ἀνέστη ὁ ὄντως ὁ Κύριος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθισμα.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῶν λαμπρῶν ἀγώνων σου, τὴν οἰκουμένην ὠραίξει ἐνδοξε, βαῖοφόρος ἑορτὴ, ὀσιομάρτυς Εὐθύμιε. Σῶζε τρισμάκαρ, τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σε.

Δόξα, ὁμοιον.

Επεφάνη σήμερον, τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡ καινὴ πανήγυρις, τῶν ἀθλοφόρων τῶν τριῶν, δίκην φωστήρων ἀυγάζουσα, τῶν ὀρθοδόξων λαῶν τὰ συστήματα.

Καὶ νῦν, ὁμοιον.

Επεφάνη σήμερον Ἄγγελος Θεῖος, ἐξαστράπτων, Κύριε, ταῖς μυροφόροις γυναιξί, τὴν σὴν κηρύττων ἀνάστασιν, δι' ἧς οἰκτίρμον ἡμᾶς κατοικτείρησον.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ κύριος, προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα, Ταῖς τῶν ὁσιάθλων πρεσβεΐαις.

Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Στίχος·

Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Ἦχος β'.

Λίαν ἐμοὶ ἐτιμήθησαν οἱ φίλοι σου, ὁ Θεός, λίαν

ἐμοὶ ἐκραταιώθησαν αἱ ἀρχαὶ αὐτῶν. Περισσοτέρως δέ μοι ἠγαπήθησαν οἱ μάρτυρές σου Κύριε· ὅτι τῷ ἰδίῳ αἵματι αὐτῶν κηρύξαντές σου τὴν Θεότητα, στηρίζουσιν ἡμᾶς, τῇ σωτηρίῳ ὁμολογίᾳ, τοῦ τρισαγίου σου ὀνόματος. Εὐχαῖς οὖν τῶν νέων σου τούτων μαρτύρων, Εὐθυμίου, Ἰγνατίου καὶ Ἀκακίου, στήριξον ὀρθοδοξίᾳ τὴν Ἐκκλησίαν σου Χριστέ, καὶ πλουσίαν τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατὰπεμψον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ κανὼν τοῦ Πάσχα καὶ τῶν Ἀγίων.

Ὡδὴ α. Ἦχος α.

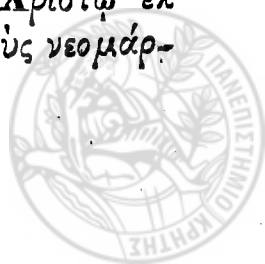
Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Αναστάσεως ἡμέρα τοῦ Κυρίου Χριστοῦ. Δεῦτε συμφώνως πάντες, τριῶν μαρτύρων ἑορτὴν συγκροτήσωμεν πιστοί. Τριάς ὁ Θεός, αὐτοὺς γὰρ ἐδόξασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Αναστάσεως ἡμέρα βασιλέως Χριστοῦ. Πάντα καινὰ ὁρῶντες, δεῦτε συμφώνως καὶ ἡμεῖς, συγκροτήσωμεν πιστοί, καινὴν ἑορτὴν, τοὺς τρεῖς νεομάρτυρας, μετὰ πόθου ἐξάδοντες.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις καὶ ὁφόμεθα τὸν ἀναστάντα Χριστὸν, καὶ τρεῖς νεομάρτυρας, αὐτοῦ ἐξαστράπτοντας, ἡλίου φαιδρότερον, καὶ πάντας ἀνγάζοντας, τοὺς πιστοὺς ἐν τῇ χάριτι.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις καὶ ὁφόμεθα, τρεῖς παρῆλτους λαμπροὺς, νῦν συνανίσχοντας, Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ἡλίῳ ἐκλάμψαντι, σεπτοὺς νεομάρτυρας, καὶ πιστοὺς καταυγάζοντας.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐπροκινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἐορτάζετω δὲ πόθῳ, ἡ Ἰσθέρων Μονὴ εὐμοιρήσασα, μαρτυρικῶν λειψάνων θησαυροῦ ἀναφαιρέτου.

Θεοτοκίον.

Αναστάντα καὶ ἰδοῦσα τὸν υἱὸν καὶ Θεόν, ἥσθης σὺν Ἀποστόλοις, Θεοχαρίτωτε ἀγνὴ, καὶ τὸ χαῖρε πρωτοουργὸς ὡς πάντων χαρᾶς αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομητορ πανάμωμε.

Τῶν Ἀγίων.

Δεῦτε ἕαρ πάντες νοητὸν, ἐν καιρῷ τοῦ τῆς φύσεως ἕκτος ἰδῶμεν, τοὺς Νεομάρτυρας ὡς ἄνθη ὀρέγοντας ἡμῖν, θαυμάτων παράδοξα.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, τῇ ἐγέρσει τοῦ κτίστου συνεκλαμπρυνόμενα· ἀλλ' ἐορτάζει παιδρῶς, καὶ μνῆμην τριῶν συναθλητῶν, πιστῶν ἡ ὁμήγουρις.

Βρία Εὐθύμιε χερσίν, ὡς βραδεία κατέχων ἀκαταπτόητος, πρὸς τὴν σφαγὴν ἐν χαρᾷ, ἐπέδραμες ἔρωτι Χριστοῦ, σοφὲ πυρπολούμενος.

Τῷ ὀπλῷ σταυροῦ περιφραχθεὶς, ὥσπερ λέων ἐπέσης ἀγχόνῃ Ἀγίε, καὶ συμπλακείς τῷ ἐχθρῷ τὴν νίκην ἐξήγειρας λαμπράν, Ἰγνάτιε ἐνδοξε.

Χθὲς σὺ ἐνεκρώθης ὦ Χριστέ, ὁ Ἀκάμιος κράζει ἀποτεμνόμενος· νῦν δὲ καὶ γὼ διὰ σέ. Αὐτός με συνδόξασον Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Θεοτοκίον.

Θεὸν ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς εἶπεν ἐξε-
γειρόμενον, Θεασαμένη ἀγνή, χόρευε καὶ τοῦτον ὡς
Θεὸν, ἄχραντε μέγαλυνε.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίνωμεν.

Κοντάκιον τῆς ἐορτῆς. Εἶτα Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὡs ἥλιος ὑμῶν, ἡ σεβάσμιος μνήμη, ἀνέτειλεν ἡμῖν,
Νεομάρτυρες θεῖοι, Τριάδος ἰσάριθμοι, τοὺς πιστοὺς
καταυγάζουσα· ἦν περ σήμερον, ἐπιτελοῦντες βοῶ-
μεν, ἱκετεύσατε, ὑπὲρ ἡμῶν ἀθλοφόροι, τὸν μόνου
φιλάνθρωπον.

Δόξα ἕτερον. Τὸν σοφίαν καὶ λόγον.

Τῶν βασάνων τὰ εἶδη τὰ χαλεπὰ, ὀσιόαθλοι θεῖοι
καρτερικῶς, ὑμεῖς ὑπεμείνατε, γενναιόφρον Εὐθύ-
μιε, καὶ Ἰγνατίε θεῖε, τρισμάκαρ Ἀκάκιε· παρο-
μοίοις τρόποις, λαμπρῶς ἐδοξάσθητε, θεραπεύειν τὰς
νόσους μετὰ τέλος τὴν χάριν, ἐξ ὕψους ἐδέξασθε,
τοῖς ἐν πίστει προστρέχουσι τῇ σορῶ τῶν λειψάνων
ὑμῶν· πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμά-
των ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν
ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν. Ἀναστασιμοθεοτοκίον-

Εκ τῶν κόλπων κατέλθε τῶν πατρικῶν, ὁ μηδέποτε
τούτους ἀπολιπών, ἠνώθη παχύτητι, τῆς σαρκὸς ὁ ἀό-
ρατος, καὶ σταυροῦ τὸ πάθος, ἐκὼν κατεδέξατο· τοὺς
νεκροὺς ἀνέστησε, νεκρώσας τὸν θάνατον. Ὅθεν τὴν

πηγήν σε, τῶν τοσούτων θαυμάτων ὑμνοῦντες βοῶ-
μέν σοι, Θεοτόκε πανύμνητε· χαῖρε κλίμαξ οὐρά-
νιε, καὶ γέφυρα παρθένε ἀγνή, πρὸς ζωὴν μετάγου-
σα τὸ ἀνθρώπινον· χαῖρε ἄδου ἡ γύμνωσις Δέσποινα.

Ὡδὴ δ'. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Επὶ τῆς θείας φυλακῆς, στάντες οἱ μάρτυρες Χριστοῦ,
ἔχοντες αὐτὸν ἐν καρδίᾳ, μετὰ πόθου ἔκραζον, αὐτῷ
οἱ παμμυκάριστοι σήμερον ἡμῖν σωτηρία Σῶτερ,
εἶγε θανοῦμεν διὰ σέ παντοδύναμε.

Ο ἐνιεύσιος ἀμνός, ὁ ἐκ παρθένου προελθὼν, στέφα-
νον ἡμῖν νῦν παράσχου, διὰ σέ πρὸς θάνατον σήμε-
ρον ἐπισπεύδουσιν, ἔκραζον τῷ ὠραίῳ ἐκ τάφου, οἱ
Νεομάρτυρες Χριστῷ, ἡλίῳ λάμπαντι.

Ο θεοπάτωρ μὲν Δαυίδ, πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ,
ἤλατο σκιρτῶν· ἡμεῖς δέ σοι προσφορὰ δι' αἵματος
χαίροντες προσερχόμεθα, ὀρῶντές σε ἐκ τάφου ὠ-
ραῖον ἐξαναστάντα Χριστέ, βοῶσιν οἱ Μάρτυρες.

Νάουσιν ἀθανασίας Νεομαρτύρων αἱ σοροὶ, ρεῖθρα
πρὸς Χριστοῦ, καὶ θαυμάτων πελάγη τοῖς κάμνουσι.
Ψαύσωμεν ὁστέων νεκρῶν ἐν πίστει, καὶ κατίδωμεν
θαῦμα τὴν εὐωδίαν αὐτῶν, ὄντως οὐράνιον.

Θεοτοκίον.

Ον ἀπεκύησας Χριστὸν, ὠραιότατως ἐκ νεκρῶν,
λάμπαντα ἀγνή καθορῶσα, ἡ καλὴ καὶ ἄμωμος, ἐν
γυναιξίν ὠραία τε, σήμερον εἰς βροτῶν σωτηρίαν,
σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα δόξαζε.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

ᾠδὴ ε'. Ὁρρίσωμεν ὄρθρου βαθέος.

Ορρρίζομεν ὑμῶν τῷ τεμένει, Χριστὸν ὑμνοῦντες, τὸν ἐκ τάφου λάμψαντα ζωοδότην, ὑμᾶς θαυμαστώσαντα, καὶ δόξῃ στεφανώσαντα, ὧ Νεομάρτυρες ἐνδοξοί.

Τὴν ἄμετρόν σου παρρησίαν, Νεομαρτύρων τριάς, δεδορκῶς ὁ τύραννος τῷ θανάτῳ, παρέδω, ἐλκόμενοι πρὸς ὃν, ἀγαλλομένῳ ποδὶ, πάσχα κροτοῦντες ἐδράμετε.

Προσέλθωμεν ἐν ταῖς βασάνοις, καὶ ἀντὶ μύρου τὸ αἷμα προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη, ἐν τοῖς ἅθλοις ἔλεγον, οἱ σοφοὶ Νεομάρτυρες, πάσχα κροτοῦντες σφαττόμενοι.

Θεοτοκίον.

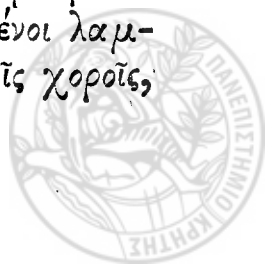
Οὐκ ἤνοιξας Παρθένου ἐν τῷ σαρκοῦσθαι, μνήματος οὐκ ἔλυσας τὰς σφραγίδας, βασιλεῦ τῆς κτίσεως. Ὁθεν ἐξαναστάντα σε, θεασαμένη ἠγάλλετο.

Καταβασία. Ὁρρίσωμεν ὄρθρου βαθέος.

ᾠδὴ ς'. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κατῆλθες μαρτύρων τοῖς ἅθλοις τριάς, καὶ συντρίψασα ἐχθροῦ τὰς παγίδας, ἀνῆλθες εἰς οὐρανούς ἐν χαρᾷ, καὶ ὁ Κύριος, διαδήματι λαμπρῷ, ἐπέστεψέ σε τῆς νίκης.

Τῷ πόλῳ περιπολεύοντες ὑμεῖς, καὶ τῷ θρόνῳ τοῦ Χριστοῦ ἐστηκότες, πορφύραν ἡμφιεσμένοι λαμπράν, συνευφραίνεσθε, τῶν μαρτύρων τοῖς χοροῖς, καὶ ὁσίων τοῖς δήμοις.

Ποθοῦντες οἱ μάρτυρες φθάσαι Χριστὸν, ἐξελθόντες τοῖς ἄλλοις, μέχρι θανάτου ὄντως, κατηγωνίσαντο, καὶ διέρρηξαν, τὰς παγίδας τοῦ ἐχθροῦ, ὡς ἰστὸν τῆς ἀράχνης.

Τελέσαντες δρόμον ἀλλήσεως λαμπρὸν, ἀννέχθητε ὄντως, εἰς μονὰς οὐρανίους, ὦ Νεομάρτυρες, καὶ εἰλήφατε τὸ διάδημα, λαμπρὸν, ἐκ χειρὸς τοῦ Δεσπότη.

Φοινίκων τοὺς κλάδους βραβεῖα ἐν χερσὶ, καὶ σταυρὸν ὥσπερ σκηπτρον, καὶ ροὴν τῶν αἱμάτων πορφύραν φέροντες, συμπαρίστασθε, βασιλεύοντες Χριστῷ, Νεομάρτυρες θεοὶ.

Φυλάξασι πίστιν Χριστοῦ, καὶ λαμπρὸν ἐκτελέσασι δρόμον, καὶ ἀγῶνα ὡραῖον ἀγωνισαμένοις, Νεομάρτυρες, ἠνεώχθησαν ὑμῖν, παραδείσου αἱ πύλαι.

Θεοτοκίον.

Κατήλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ λαγός σου ἀγνή, κατελθὼν, καὶ οἰκήσας, καὶ σαρκωθεὶς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν, ἑαυτῷ τὸν Ἀδὰμ ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Καταβασία. Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον, Ἑπεφάνης σήμερον.

Επεφάνη σήμερον τῇ ἐκκλησίᾳ, ἡ καινὴ πανήγυρις, τῶν ἀθλοφόρων τῶν τριῶν, δίκην φωστήρων αὐγάζουσα, τῶν ὀρθοδόξων Χριστὲ τὰ πληρώματα.

Ὁ Οἶκος.

Οἱ ἐν Ἀθῶ ἀσκοῦντες δεῦτε πάντες συνδράμωμεν καὶ

ἐν τῇ τοῦ Προδρόμου ἱερᾷ Σκῆτι συνελθόντες κα-
τίδωμεν θαύματα ξένα θεία δυνάμει τερατουργού-
μενα. Εὐρήσομεν ἐκεῖ τρεῖς νέους ὁσιομάρτυρας,
Εὐθύμιον, Ἰγνατίον, καὶ Ἀκάκιον, οἵτινες, εἰ καὶ
πρὸς ὥραν τῇ βίᾳ καθυπαχθέντες ἠρνήσαντο φεῦ!
τὸν πάντων σωτῆρα Χριστὸν, ἀλλ' ὕστερον ἀσκητι-
κοῖς ἑαυτοὺς ἐκδόντες καμάρτοις, τὴν Κωνσταντίνου
μετὰ βαίων καὶ κλάδων στεφηφόροι καταλαβόντες,
ὡς οἱ πάλαι ἄβραμιαῖοι τρεῖς παῖδες, κατὰ τῆς πλά-
νης ἠνδραγάθησαν· τὸν γὰρ τῆς Ἀγαρ ἀπάτης ψευ-
δοπροφήτην ὡς ἀντίχριστον καταισχύναντες, τὴν
ὀρθόδοξον πίστιν τῷ ἰδίῳ αἵματι αὐτῶν ἐστήριξαν
καὶ ἐβεβαίωσαν, τὸν σωτῆρα Χριστὸν, Θεὸν καὶ ἄν-
θρωπον διατρανώσαντες. Ἐνθεντοὶ καὶ μακρὰ πελά-
γη διαπεράσαντες ἀδιάφθοροι, τόνδε τὸν ἱερόν ναόν
ἐκληρώσαντο, τοῖς ἰδίοις τάφοις, καὶ τῇ σοφῇ τῶν
λειψάνων αὐτῶν. Καὶ νῦν ἰάσεις βραβεύοντες τοῖς ἐν
πίστει προστρέχουσι, κατχυγάζουσι τῶν ὀρθοδόξων
τὰ συστήματα.

Μὴν Μαΐος, ἔχων ἡμέρας λβ. κλπ. Εἰς τὴν α'.

Μνήμη τοῦ ἁγίου προφήτου Ἰερεμίου. Στίχοι.

Ψυχὰι λιθώδεις καὶ ξέναι θεοῦ φόβου,

Λίθοις ἀνείλον θεῖον Ἰερεμίαν.

Πρώτῃ ἐν Μαΐου λίθοις κτάνον Ἰερεμίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων ἐνδόξων τριῶν
ὁσιομαρτύρων Εὐθυμίου, Ἰγνατίου καὶ Ἀκα-
κίου τῶν νέων. Στίχοι.

Εὐθύμιέ μοι, χαῖρε, χαῖρε, πολλάκις

Σφαγεῖς γὰρ εὗρες τὴν ἄνω χαρὰν πρόφρων.

Τὸν Ἰγνάτιον ἄλλον ὡς ἄστρον βλέπω,
 Ἐκ γῆς φαινόν, εἰς πόλον δι' ἀγχόνης·
 Ἀρνὸς δίκην σφάττουσι, φεῦ! διὰ ξίφους
 Τὸν κλεινὸν Ἀκάκιον, ἄνδρες αἱμάτων·
 Τῇ πρώτῃ ὁσιάθλους τρεῖς ἀγλαοὺς ἅμα μέλπω.
 Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις ὁ Θεός.

Ῥωδή ζ'. Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος-

Γενναίως τὸν καλὸν διανύσαντες, ἀγῶνα Νεομάρτυ-
 ρες, σώματος ὑμεῖς, τὴν τελευτὴν ἀλογήσαντες, νῦν
 παρίστασθε, χαίροντες ζῶντι Χριστῷ, τοῦ πάσχα τοῦ
 μυστικοῦ, ἐν οὐρανοῖς αἰεὶ γεγνημένοι.

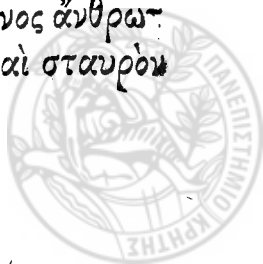
Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Χριστοῦ τὴν ἀνά-
 στασιν, ἄλλησιν σεπτὴν, Νεομαρτύρων τῶν σοφῶν,
 καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐ-
 λογητὸν τῶν πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ὡς οὕτως ἱερὰ καὶ πολύφωτος, αὕτη ἡ ὑπέρλαμπρος,
 μνήμη τῶν τριῶν Νεομαρτύρων σου Χριστέ, καὶ
 θεία πέφυκε, πάντας εὐφραίνουσα, πιστοὺς ὑμνοῦντάς
 σε νῦν, τὸν τῶν πατέρων Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ἀσμάτων ἱερῶν ἀναλάβωμεν, σάλπιγγα θεόφρονες,
 καὶ τὴν ἱερὰν, Νεομαρτύρων κροτοῦντες μνήμην εἴ-
 πωμεν· χαίρετε ἔσοπτρα νῦν, Τριάδος τὰ μυστικά
 καὶ ἡμῶν τῶν πιστῶν τὰ ἐντροφήματα.

Θεοτοκίον.

Ὁ πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμενος ἄνθρω-
 πος, ὥκησε τὴν σὴν Θεοχαρίτωτε νηδύν, καὶ σταυρὸν

ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεγεί-
ρας ἡμᾶς ὡς παντοδύναμος.

Καταβασία. Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος.

Ῥδὴ ἡ. Αὕτη ἡ κλητὴ.

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, καθ' ἣν ὑμῶν κρο-
τοῦμεν, τοῦ μαρτυρίου τοὺς ἄλλους. Ἑορτῶν ἑορτὴν
ἐγκαινίζοντες ὑμῶν Νεομάρτυρες, ὑμνοῦμεν Χρι-
στόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λεῦτε τὴν καινὴν τῶν μαρτύρων πανήγυριν, καιναῖς
ὑμνολογίαις, πανηγυρίσωμεν σήμερον φιλέορτοι· ἐγ-
καινίζοντες Χριστοῦ τὴν ἀνάστασιν, ὑμνοῦμεν αὐ-
τόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φέρων ἐν χειρὶ τὸν σταυρὸν καὶ βαίῃ, Εὐθύμιε
τῷ ξίφει, τὴν κεφαλὴν ἀπότηως, ὑποκλίνας σοφῇ,
βασιλείας τοῦ Χριστοῦ ἐκοινώνησας, κραυγάζων αὐ-
τῷ, ὡσαννὰ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου τριὰς μαρτύρων
καὶ ἴδε συνηγμένους τοὺς ἐκ ψυχῆς σε ποθοῦντας,
καὶ ὡς φίλους ἡμᾶς ἀδελφούς τε καὶ οἰκέτας δι' ἀσώζει,
ἀνυμνολογοῦντας, ὑμῶν τὴν θείαν μνήμην.

Θεοτοχίον.

Θλον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος ὁ Υἱός σου
Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταῖος,
συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ ἐθέωσε. Διὸ ἀνυμνοῦμεν,
αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ.
Ὡδὴ θ'. Φωτίζου φωτίζου.

Σήμερον τῇ ἐγέρσει, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου ὡς ἥλιος ἐκλάμπει ἡ μνήμη τῶν μαρτύρων.

Φαιδρύνου ἡ σκῆπη, ἡ τοῦ Σωτῆρος βαπτιστοῦ, τῶν σῶν τέκνων ἡ δόξα, σοὶ γὰρ ἀνατέταλκε· χόρευε φίλη, παιάνιζε σὺ, ὅτι σοροὺς τρεῖς Νεομαρτύρων, πηγὴν θαυμάτων ἐπλούτησας.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τοὺς τρεῖς ἀθλοφόρους, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου.

Ω θείας ὦ φίλης, ὦ γλυκυτάτης τελευτῆς, ἣν ὑπέστητε ὄντως, τῷ Χριστῷ μακάριοι, ὧ νεομάρτυρες ἔνδοξοι τρεῖς· οὓς οἱ πιστοὶ ἔχοντες προστάτας, οὐκ αἰσχυνθησόμεθα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου Εὐθύμιον τὸν μέγαν, σὺν ἅμα Ἰγνατίῳ, καὶ θείῳ Ἀκακίῳ.

Ω θείας ὦ φίλης, ὦ ὑποσχέσεως τερπνῆς, μεθ' ἡμῶν ἔτι ζῶντες, εἶναι ὑπεσχήθητε, φύλακες θεῖοι τοῦ βίου ἡμῶν, οὓς οἱ πιστοὶ πρέσβεις τῷ Κυρίῳ, προβάλλοντες ἀγαλλόμεθα.

Σήμερον τῇ ἐγέρσει, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου, ἡ μνήμη συναστράπτει, τριῶν Νεομαρτύρων.

Ω μάρτυρες θεῖοι, ὧ στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ, ὧ τερπνὰ καὶ ὠραῖα, τῆς Τριάδος σφάγια, πόθω ὑμῖν, ἀναθέμενος νῦν τὴν ὁδὴν, ὅλος ἐξαιτοῦμαι, τὴν μεθ' ὑμῶν συγκατοίκησιν.

Χαῖρε Παρθένε χαῖρε, χαῖρε εὐλογημένη, χαῖρε δεδοξασμένη· σὸς γὰρ Ἰῶδς ἀνέστη τριήμερος ἐκ τάφου.

Εὐφραίνου ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φωτός, ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ, Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμψας ἡλίου φαιδρότερον καὶ τοὺς πιστοὺς, πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αγάλλου τὸ πανάγιον, Ὁρος τοῦ Ἁθω σήμερον· τοῦ Βασιστοῦ γὰρ ἡ σκήτη κροτεῖ πανήγυριν θείαν μάρτυρας νέους ἔχουσα τοὺς ἰδίους ὁσίους σου· δώη σοι οὖν ἡ πάναγνος, καρποὺς τοιούτους προσφέρειν τῇ παναγίᾳ Τριάδι. **Καὶ τῆς ἐορτῆς.**

Εἰς τοὺς Αἶνους. Πᾶσα πνοή.

Ἰστώμεν στίχους ἢ. Ἀναστάσιμον δις· καὶ τῶν Ἀγίων ς'.

Ἦχος α. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων,

Τῶν ὀρθοδόξων τὰ πλήθη δεῦτε συνδράμετε· ἰδοὺ γὰρ νῦν ἐπέστη, ἐορτὴ λαμπροτάτη τριῶν Νεομαρτύρων, οἱ τὸν Χριστὸν, ἀναστάντα τοῦ μνήματος, ἀνακηρύξαντες, πλάνην τῶν δυσσεβῶν, κατὰ κράτος ἐξεφάυλισαν.

Οἱ τὴν καινὴν συγκροτοῦντες ταύτην πανήγυριν, Εὐθύμιος ὁ θεῖος, καὶ Ἰγνατίος εἰσι, σὺν ἅμα Ἀκακίῳ, οἱ ὡς τριάς, τῇ Τριάδι παρίστανται, μετὰ μαρτύρων ὁσίων ἀγγελικῶς, μελωδοῦντες τὸ τρισάγιον.

Περιφλεγόμενοι ὄντως ὑμῶν τῷ ἔρωτι, τριάς νεομαρτύρων, ὦ Εὐθύμιε θεῖε, Ἰγνατίε στερρόφρον καὶ κλεινέ, τοῦ Χριστοῦ μου Ἀκάκιε, ἰδοὺ συνήλθομεν πάντες μνήμην ὑμῶν, ἐκτελέσαι διὰ πίστεως.

Ἔτερα προσόμοια. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Αἶνον τῷ Θεῷ χαρμονικῶς, πᾶσαι μοναστῶν αἰ χορεῖαι, νῦν ἀναμέλψωμεν, ἐν τῇ μηνίμῃ σήμερον τῶν ἀθλοφόρων Χριστοῦ, Εὐθυμίου τοῦ μάκαρος, σοφοῦ Ἰγνατίου, ἅμα Ἀκακίου τε, ἐνηθληκότων στερρόως. Ὅθεν τοὺς στεφάνους καὶ γέρα ἔλαβον ἀξίως τῆς νίκης, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ προσεύουσιν.

Οἱσιν καὶ μάρτυρες Χριστοῦ, θαύμασιν αὐγάζετε κόσμῳ ἐξ ἀκενώτου πηγῆς, θήκης τῶν σεπτῶν ὑμῶν, λειψάνων ἐνδοξοί. Διὸ σήμερον ἅπαντες, τῷ θεῷ τεμνέμεναι, πόθῳ ἀθροιζόμενοι πανηγυρίζομεν, μηνίμην τὴν ὑμῶν δυσωποῦντες, μνεῖαν πρὸς Θεὸν τοῦ ποιῆσαι, ὑπὲρ τῶν ὑμᾶς τιμώντων ἐνδοξοί.

Ἔσσητε πρὸ βήματος στερρόως, καὶ δικαστηρίων ἀνόμων ὁσιομάρτυρες, τὸν Χριστὸν κηρύττοντες Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, καὶ τὴν πλάνην ἐλέγχοντες, Εὐθύμιε μάκαρ, θεῖέ τε Ἰγνάτιε, στερρόν Ἀκάκιε. Ὅθεν ἀφορήτους βασάνους, φέροντες καὶ μόνον στεφάνους, πρὸς Χριστοῦ ἀξίως ἀπειλήφατε.

Δόξα, Ἦχος πλ. α'.

Ἰδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν ψάλλει ὁ Δαβιδ, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν τοὺς ἀδελφούς ἅμα· ἰδοὺ γὰρ οἱ ἐκ διαφόρων μερῶν ὁρμηθέντες καὶ εἰς τόνδε τὸν χώρον τοὺς ἀσκητικούς ἀνύσαντες ἀγῶνας, καὶ τὴν Κωνσταντίνου ἀγιάσαντες, τῇ ἐκχύσει τοῦ σεπτοῦ αὐτῶν αἵματος, καὶ ὡς θεοὶ νεκροὶ μακρὰ πελάγη ἀδιάφθοροι περάσαντες, Τριάδος ἰσάριθμοι νεομάρ-

τυρες, Εὐθύμιος, Ἰγνάτιος καὶ Ἀκάκιος, τόνδε τὸν
 ὥραϊον ναὸν κληρωσάμενοι, ἅμα οἰκοῦσιν ὡς ἀδελφοὶ
 ἐν πνεύματι, καλοὶ τε καὶ τερπνοὶ χρηματίζοντες,
 καὶ τῇ θήκῃ τῶν ἱερῶν λειψάνων, καὶ τῇ κόνει τῶν
 τάφων αὐτῶν, ἡμᾶς ἀγιάζοντες, πρεσβεύουσιν ἀπαύ-
 στως ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα-
 Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικά, καὶ ἐκ τῶν κανόνων τῶν Ἀγίων
 ᾠδὴ γ' καὶ δ'.

Ὁ Ἀπόστολος, Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

Κατ' ἐκτείνον τὸν καιρὸν ἐπέβαλεν Ἡρώδης ὁ βα-
 σιλεὺς τὰς χεῖρας.

Σημεῖωσαι ὅτι παρ' ὅλην τὴν Ν' Πράξεις ἀναγινώσκονται,
 καὶ οὐχὶ Ἐπιστολαί.

Εὐαγγέλιον ὡσαύτως τοῦ ἀγίου Γεωργίου.

Κοινωνικόν.

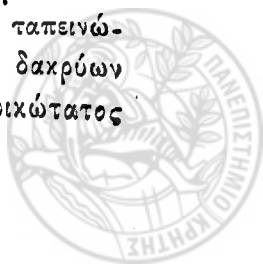
Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσονται δίκαιοι.

Προσίμῳ ἐγκωμιαστικὸν εἰς τὸ μαρτύριον τῶν
 τριῶν νέων ἐνδόξων ὁσιομαρτύρων,
 Εὐθυμίου, Ἰγνατίου καὶ Ἀκακίου.

Εὐλόγησον Πάτερ.

Πάλιν νεοφανεῖς μάρτυρες εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ,
 καὶ πάλιν ἑορτὴ καὶ πανήγυρις, ἑορτὴ πάντας συγκαλοῦσα
 πρὸς εὐφροσύνην μυστικὴν, καὶ πάντας προτρέπουσα ν' ἀνα-
 βοήτῳ τῷ ἀθλοθέτῃ Χριστῷ εἴης εἰς τοὺς αἰῶνας εὐλογη-
 μένος καὶ υπερένδοξος, ὁ καὶ τούτους τοὺς ἀθλητάς σου στεφ-
 ροὺς ἀναδείξας, φιλόανθρωπε Ἰησοῦ πανήγυρις, ἥτις ἄθλους
 προτιθεμένη μαρτυρικοὺς, ἅπαντας καταστέφει ταῖς εὐλογίαις,
 καὶ τῷ πλήθει τῶν πνευματικῶν ἐδесμάτων πλήρεις ἀπολύει

τοὺς συνελθόντας ἑορταπτάς. Ἑορτάζομεν σήμερον, ἀδελφοί, τοὺς τρεῖς νέους ὁσιομάρτυρας, Εὐθύμιον, Ἰγνάτιον καὶ Ἀκάκιον, τοὺς χθές μεθ' ἡμῶν, καὶ σήμερον μετὰ Χριστοῦ, τοὺς χθές ἀθλίους, δυστυχεῖς, ἐλεεινοὺς, ἀρνητηχοῖστους, καὶ σήμερον εὐτυχεῖς, ἐνδόξους, μακαρίους, φίλους Χριστοῦ καὶ ἐρασάς προθυμοτάτους· Εὐθύμιον, τὴν κοινὴν τῆς ἐκκλησίας εὐθυμίαν, τὴν χαρὰν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ἁδου τὴν σύγχυσιν· Ἰγνάτιον, τὸ ἀειθαλὲς κρίνον τῆς ὁσιότητος, τὸ εὐωδέστατον ῥόδον τῆς χάριτος, τὸ ὡραιότατον ἄνθος τῆς εὐσεβείας, καὶ τῶν ὀρθοδόξων τὴν κοινὴν δόξαν καὶ τὸ σεμνολόγημα· Ἀκάκιον, τὸν λογικὸν παράδεισον τοῦ Θεοῦ, τὸν πάσης ἀρετῆς τὰ φυτὰ ἐν ἑαυτῷ κεκτημένον· τὰ πολυανθὴ τῆς πίστεως βλαστήματα, τὰ τῆς ἐλπίδος ἀμαράντινα ἄνθη, τὰς τῆς ἀγάπης ἀκατασβέστους φλόγας, τοὺς τῆς ὑπομονῆς ἀσαλεύτους προβόλους, τοὺς τῆς ἐγκρατείας σταυροφόρους ὀπλίτας, τοὺς κατὰ τῶν ἀντιχρίστων ἀφόβους στρατηλάτας, τὰς τοῦ σταυρωθέντος Χριστοῦ οὐρανομήκεις παραφυάδας, τοὺς ἐν τῷ σώματι τὸν ἁσώματον τύραννον τροπωσαμένους μετὰ παντός τοῦ ἀποστατικοῦ αὐτοῦ στρατεύματος, τοὺς τῶν δαιμόνων φυγαδεύτας καὶ τῶν διαβόλων τραυματιστάς, τοὺς ἐν ἀσκήσει διαπρέψαντας, τοὺς ἐν μαρτυρίῳ προκόψαντας, καὶ ἐν θαύμασι μεγαλυνθέντας· τοὺς τὸν κόσμον καταλείψαντας, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα σκύβαλα ἡγήσαμένους, ἵνα Χριστὸν μόνον κερδήσωσι τὸν βασιλέα τῶν αἰώνων· τοὺς τὸν ἑαυτῶν σταυρὸν ἀδιστακτικῶς ἀραμένους καὶ τῷ Χριστῷ προθύμως ἀκολουθήσαντας, τοὺς ἀληθινούς αὐτοῦ μαθητάς. Χαίρετέ μοι τοίνυν Εὐθύμιε, τῶν πατέρων ἡ ἀκρότης, τῶν μαρτύρων ἡ στερβρότης, τῶν ἐναρέτων ὁ διδάσκαλος, τῆς ἡσυχίας ὁ ἐνθερμος ἐραπτής, καὶ τῶν μοναχῶν ὁ ἀλείπτῃς καὶ τὸ ἀγλάϊσμα. Χαῖρέ μοι Ἰγνάτιε, τὸ κλειθρὸν τῆς σωφροσύνης, ἡ ἀσφαλὴς θήκη τῆς παρθενίας, καὶ τὸ λαμπρὸν τῆς φρονήσεως θησαυρίσμα. Χαῖρέ μοι Ἀκάκιε, τὸ ἀσφαλέστατον τῆς μετανόιας ὑπόδειγμα, τῆς ταπεινώσεως τὸ βάθος, τῆς κατανύξεως τὸ φρέαρ καὶ τῶν δακρύων ὁ ἀμέτρητος ὄχετος, ὁ ἀνίσχυρος τὸ σῶμα καὶ ἀνδρικώτατος

τὴν ψυχὴν. Χαίρετέ μοι Εὐθύμιε, ὁ μετὰ θαίων καὶ κλάδων δ-
 λος φαιδρός καὶ πανένδοξος ἐπιβρίψας σεαυτὸν εἰς τὸν θάνα-
 τον, διαβῆναι θέλων πρὸς τὸν σὸν ἔρωτα Χριστὸν καὶ Θεόν,
 καὶ στάδιον ἀνοίξας μαρτυρίου λαμπρότατον τοῖς μετὰ σέ ἐλ-
 θούσι συναθληταῖς. Χαῖρέ μοι ὦ Ἰγνάτιε, ὁ τῷ σχοινίῳ τῆς
 φρικτῆς σου ἀγχόνης τὸ μέγα κῆτος χειρωσάμενος καὶ ὄλον
 ἀποπνίξας τὸν διάβολον. Χαῖρέ μοι ὦ Ἀκάκιε, ὁ ἐν τῇ βασιλίδι
 τῶν ὥρων βασιλεῖον ἐπιχρώσας σεαυτῷ ἀλουργίδα τῇ ἐκχύσει
 τοῦ σεπτοῦ σου αἵματος, καὶ τῷ βασιλεῖ τῶν αἰώνων παρα-
 στὰς ὁλος ὑπέρλαμπρος. Χαίρετέ μοι οἱ τῆς παναγίας Τριά-
 δος ἱσάριθμοι νεομάρτυρες, οἱ βοήσαντες καὶ μαρτυρήσαντες
 ἐν κόσμῳ τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ λαβόντες ἐν οὐρανοῖς
 οὐρανίους στεφάνους, τὰ τῆς σκήτεως τῶν Ἰβήρων σεμνὰ ἐγ-
 καλλωπίσματα, καὶ τοῦ ὄρους Ἀθῶ οἱ ὑψίχομοι φοῖνικες καὶ
 οὐρανομήκεις κυπάρισσοι, ἡ τὴν καρδίαν διελθοῦσα τοῦ Σατὰν
 τρίστομος μάχαιρα, οἱ τὴν δαίμονος Ἀγαρ πλάνην ἰσχυρῶς
 καταβαλόντες καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν σαφῶς διατρανώσαν-
 νες, οἱ ὑπερεκπερισσοῦ ἀγαπήσαντες τὸν Χριστὸν, καὶ ὑπὲρ
 αὐτοῦ τὴν ψυχὴν προιέμενοι, καὶ σὺν αὐτῷ βασιλεύοντες εἰς αἰῶ-
 νας αἰώνων. ὦ! πῶς ὁ πόθος ἀρπάσας τὴν γλῶτταν καὶ νοῦν,
 ὡς ἵππος κατὰ πεδίον φέρεται βουλόμενος νὰ φθάσῃ τὸν περὶ τῶν
 ἐγκωμίων ἄφθαστον ὅρον τῶν ἁγίων, ἐπιλαθόμενος τῆς ἑαυτοῦ
 ἀδυναμίας τε καὶ ἀμαθείας! Διὸ ἀφέντες τὸν περὶ τῶν ἐγκωμίων
 λόγον ὡς ἀνέφικτον, τοὺς τε βίους αὐτῶν, καὶ τὴν μακαρίαν τε-
 λείωσιν ἐκάστου, σπεύσαντες, ὅσον εἶναι δυνατόν, ἐξ ὧν αὐτοί
 τε τὰ ἐκείνων ἴσμεν καὶ ἄλλοι ἡμῖν διηγῆσαντο, τοῖς μετὰ πό-
 θου συνελθοῦσι πατράσι καὶ ἀδελφοῖς ἐν Χριστῷ, παραθήσο-
 μεν, τὸ πρὸς τοὺς ἁγίους ἐν μέρει πληροῦντες ἡμῶν ὀφλημα.
 Καὶ ἵνα καθ' εἰρμὸν ὁ λόγος προβαίῃ, ἀρξώμεθα ὅθεν πρέπει,
 ὡς πρῶτον λαβόντες τὸν Εὐθύμιον, τὸ ἐμὸν καύχημα καὶ σε-
 μνολόγημα, τὴν ἐμὴν εὐφροσύνην καὶ γλυκεῖαν φροντίδα, τὴν
 ἐμὴν παρηγορίαν καὶ παράκλησιν, τὸ ἐμὸν στέφος καὶ τὴν δόξαν·
 διότι ἐνσεμνύνομαι τοῖς ἐκείνου καλοῖς, καὶ συνόδοις ἀρρήτοις
 ὁλος ἐκείνῳ συμπλέκομαι, ἐφ' οἷς ἡνδραγάθησεν ἐπαιρόμενος.

Βίος καὶ μαρτύριον τοῦ ἁγίου ἐνδόξου νέου ὁσιομάρ- τυρος Εὐθύμιου τοῦ Πελοποννησίου,

ἀθλήσαντος ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ αἰιδ', μαρτίου
κβ', τῇ κυριακῇ τῶν Βαίων.

Εὐλόγησον Πάτερ.

Καλεῖ ἡμᾶς πρὸς νέαν πανήγυριν ὁ νέος τοῦ Χριστοῦ ὁσιο-
μάρτυς Εὐθύμιος, καὶ ἡμεῖς ὡς θερμοὶ αὐτοῦ ἐρασταὶ ἐμβαίνο-
μεν εἰς τὸ στάδιον τῆς διηγήσεως τῶν ἐνδόξων κατορθωμάτων
καὶ τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ ἀθλήσεως, ἵνα καὶ τὰς ἐπιταγὰς, τὰς
ὁποίας ἐλάβομεν περὶ τούτου, ἐκπληρώσωμεν, καὶ τοὺς συνελ-
θόντας ἀδελφοὺς ἐν Χριστῷ καὶ Πατέρας πνευματικῶς δεξιω-
θῶμεν, καὶ τὸ πρὸς τὸν ἅγιον ἰδιαίτερον ἡμῶν ὄφλημα ἐν μέρει
ἀποδώσωμεν, διηγούμενοι καὶ εἰς μέσον προβάλλοντες τὰ
κατ' αὐτόν, εἰς δοξολογίαν τοῦ πάντας ἀνθρώπους θέλοντος
σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ
ἡμῶν.

Πατρίδα μὲν εἶχεν οὗτος ὁ νέος ἀριστεύς τοῦ Χριστοῦ, ἀδελ-
φοί, τὴν Πελοπόννησον, καταγόμενος ἐκ τῆς κώμης Δημιτζά-
νης, γονεῖς δὲ εὐσεβεῖς Παναγιώτην καὶ Μαρίαν ὀνομαζομέ-
νους, εἶχε δὲ καὶ τρεῖς μεγαλητέρους ἀδελφοὺς, Γεώργιον,
Χρῆστον καὶ Ἰωάννην, καὶ μίαν ἀδελφὴν Αἰκατερίναν, ὧν αὐ-
τὸς ὁ μικρότερος. Τοῦτον καθ' ὃν καιρὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐμελλ-
λε νὰ γεννήσῃ, τόσους δριμυτάτους πόνους ὑπέφερεν, ὥστε
δὲν ἐφανερώνε τὴν εἰς τοῦτον τὸν κόσμον πρόοδόν του, εἰ μὴ
μὲ τὸν θάνατον τῆς μητρός του, ὡς ἄλλος Βενιαμίν. Πάσχουσα
δὲ τοσουτοτρόπως, καὶ σχεδὸν ἀπελπισθεῖσα ἀπὸ ἀνθρωπίνῃν
βοήθειαν, ἐνεθυμήθη τὴν θεῖαν ἀντίληψιν, καὶ, Δέσποτα Χριστέ,
εἰποῦσα, διὰ τῶν πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἐλευθε-
ρίου, ἐλευθέρωσόν με τὴν δούλην σου, καὶ τὸ γεννηθὲν παιδίον

νά τὸ ὀνομάσω Ἐλευθέριον, εὐθὺς μὲ τὴν εὐχὴν γεννᾷ τὸν θαυμασίον τοῦτον, ὅστις δέχεται τὴν ὀνομασίαν παρὰ τῆς μητρὸς κατὰ τὴν εὐχὴν Ἐλευθέριος. Ἀνατρέφεται λοιπὸν, καὶ αὐξάνει χαριέστατα, καί, ὅτε ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν δεκτικὴν μαθήσεως, ἔβαλεν αὐτὸν ἡ μήτηρ του εἰς τὸ κοινὸν τοῦ χωρίου σχολεῖον, ἵνα μαθηθῇ τὰ ἱερὰ γράμματα. Ὁ δὲ πατήρ του μετὰ τῶν δύο μεγαλητέρων ἀδελφῶν ὑπῆγεν εἰς τὸ Ἰάσιον τῆς Μολδαβίας, καὶ μετ' αὐτῶν ἐκεῖ ἐπραγματεύετο. Τυχὼν οὖν φύσεως ἀγαθῆς, ἔμαθεν εἰς ὀλίγον διάστημα τὰ κοινὰ λεγόμενα γράμματα, καὶ ἀνέβη εἰς τὸ μέγαλον σχολεῖον τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης μετὰ τοῦ ἀταδέλφου του Ἰωάννου, ὅπου ἐδιδάσκετο τὴν γραμματικὴν.

Ὅλιγα λοιπὸν τῶν ἱερῶν ἐκείνων μαθημάτων ἀκούσας, ἀναβαίνει μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ μικρὸν μαθητευθέντες ἀμφοτέρω εἰς τὴν τοῦ Κουροῦ τζεσμέ (ξηρᾶς κρήνης) λεγομένην σχολήν, ὑπῆγαν εἰς τὸ Ἰάσιον πρὸς τὸν πατέρα των, καὶ μετὰ δύο χρόνους λαμβάνει ἐννοίας ἀγαθᾶς, διὰ τὴν ἔλθῃ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος νὰ γίνῃ μοναχός. Ὅθεν ἀναχωρήσας ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ ἀδελφούς του, θέλων νὰ διέλθῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐμποδίσθη ἀπὸ τὰς καιρικὰς τότε ἀνωμαλίας καὶ τοὺς μεταξὺ τῶν Ῥώσων καὶ Τούρκων πολέμους, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Ὀδησσὸν διὰ τὴν εὐρὴν δῆθεν ἀπὸ ἐκεῖ εὐκολωτέραν διάβασιν. Μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ ἐξέλθῃ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, ἀναβαίνει ὀπίσω, καὶ ἐρχόμενος εἰς Βουκουρέστιον τῆς Βλαχίας, ἔμεινε χρόνον ἕνα καὶ ἡμισυν παρὰ τῷ Προξένῳ τῆς Μαλλίας καὶ τινι ὑπαλλήλῳ Μαγγιόρῳ Ῥώσῳ. Αὐτοῦ εὐρισκόμενος, δὲν ἐνθυμεῖται πλέον τὸ Ἅγιον Ὄρος, ἀλλὰ βλέπων ὅτι ὁ κόσμος, ἡ σὰρξ καὶ ὁ διάβολος τοῦ ἀνοίγουν θύραν ἀτάκτων καὶ ἀσέμνων ἡδονῶν, γίνεται ἐκδοτος εἰς αὐτάς, καὶ χωρὶς νὰ διαστείλῃ τοῦτο ἡ ἐκείνο, κατακαίεται ὁλος ἀπὸ τὴν φλόγα τῆς νεανικῆς ἡδυπαθείας, καὶ ἐγίνε θεάτρον τῆς ἀθλιότητος καὶ ἀμαρτίας, Ἄλλ' ἐπειδὴ πολλάκις διὰ τὴν τελεσθῇ ἡ ἀμαρτία θέλει καὶ ἔξοδα, ἐδανείζετο ὁ Ἐλευθέριος διὰ τὴν

καθυποβάλλη ἐξυτὸν περισσότερον εἰς τὴν δουλείαν τῶν ἡδονῶν τῆς ἁμαρτίας.

Ετυχε δὲ τότε νὰ ᾔηται ἐκεῖ εἰς Βουκουρέστιον καὶ οἱ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Τουρκίας Πρέσβεις τῆς εἰρήνης, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπελθὼν, ἐκολλήθη πρὸς ἓνα ἐκείνων, τοῦτο μὲν, ἵνα ἀπολαμβάνῃ ἀφόβως καὶ ἀφθονωτέρας τὰς ἡδονὰς καὶ τρυφὰς τοῦ Βουκουρεστίου, ἐν ᾧ ἐκεῖ εὐρίσκετο· τοῦτο δὲ, ὅπως δυνηθῇ μετ' αὐτοῦ νὰ ἀπέλθῃ καὶ εἰς Κωνσταντινούπολιν· διότι, καθὼς μᾶς διηγῆθη, ὁ χορτασμὸς τῆς ἁμαρτίας ἐπροξένει εἰς αὐτὸν καὶ ἀηδίαν τὸ ὕστερον, καὶ τοῦτο εἶναι ἀληθές, καθὼς τὸ ἐπιβεβαιοῖ καὶ ὁ θεὸς Ἰωάννης τῆς Κλίμακος.

Μετ' ὀλίγον οὖν καιρὸν καταβάντες οἱ Πρέσβεις εἰς Σούμλαν, ἐχρονοτριβούν ἐκεῖ διὰ τὰς περιστάσεις. Εὐρισκόμενος ἐκεῖ ὁ Ἐλευθέριος, ἐλυπεῖτο διὰ τὴν σκληρότητα τοῦ αὐθέντου τοῦ Καπουτζῆ. Βαρυνθεὶς δὲ διὰ τὴν βραδύτητα τῆς ὁδοπορίας του, παρακινήθεις παρὰ τινος συνοδοιπόρου τοῦ Ἀδριανουπόλιτου ἀρνησιχρίστου, πρώην Κωνσταντίνου λεγομένου, ὁ Ἐλευθέριος, ἀπῆλθε μετ' αὐτοῦ αὐτοτελήτως εἰς τὸν Ῥαῖς Ἐφένδην Γαλήπην καλούμενον, ὄντα ἐκεῖ, καὶ ἡρνήθη φεῦ! τὸν Χριστόν, καὶ ἐδέχθη τὴν πλάνην τοῦ Μωάμεθ, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας περιετμήθη κατὰ τὸν νόμον τοῦ ἐπαράτου καὶ πλάνου!

Εξώμοσε μὲν ὁ Ἐλευθέριος, ἀλλ' ἡ χάρις ἀπὸ αὐτὸν παντελῶς δὲν ἀνεχώρησεν. Ὅθεν εὐρισκόμενος εἰς τοὺς ἀφορήτους πόνους τῆς περιτομῆς, ἐνθυμεῖτο πάλιν τὴν πατρίδόν του θρησκείαν καὶ εὐσέβειαν, ἀναπολῶν εἰς τὸν νοῦν τὸ ὄνομα τοῦ γλυκυτάτου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀναμιμνησκόμενος τοῦ οὐρανίου πατρὸς, ὡς ὁ ἄσωτος υἱός. Καὶ ἤθελε μὲν νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν θεῖαν αὐτοῦ βοήθειαν, ἀλλ' ἐμποδίζετο, καὶ δὲν ἠδύνατο, διότι ἔλαβε τὸ χάραγμα τῆς σφραγίδος τοῦ νοητοῦ ἀντιχρίστου καὶ εἰς τὴν δεξιάν του χεῖρα καὶ εἰς τὸ μέτωπον, καὶ δὲν ἐδύνατο οὔτε χεῖρας ὁσίας νὰ ἄρῃ εἰς τὸν οὐρανόν, οὔτε τὸν ἡγεμόνα νοῦν νὰ διευθύνῃ πρὸς τὸ τρισήλιον σέλας τῆς θεότητος. Ὅθεν καταφεύγει εἰς μόνα τὰ δάκρυα, καὶ εὐθὺς ὅτε

ἤκουσε τὸν ἀλέκτορα τῆς συνειδήσεως φωνοῦντα καὶ ἐλέγχοντα αὐτὸν διὰ τὸ τόλμημα τῆς ἐξωμόσεως, ἐξῆλθεν ἔξω μὲ τὸν νοῦν του ἀπὸ τὴν αὐλὴν τῆς παρανόμου καὶ ἀθέου ἐκείνης ὀρησκείας, εἰς τὴν ὁπεῖν τότε εἶχεν εἰσέλθει, καὶ ἔκλαυσε πικρῶς ὡς ἄλλος Πέτρος. Τοσαῦτα δὲ ἦσαν ἐκεῖνα τὰ δάκρυα, ὥστε θαρρῶ εἰπεῖν, ὅτι τὰ ἐδέχθη ὁ φιλόψυχος Ἰησοῦς, καὶ ἀντεσήκωσε τὴν προλαβοῦσαν ἄρνησιν τοῦ Ἑλευθερίου, ὡς καὶ τοῦ πρωτοκορυφαίου Πέτρου.

Εμείνε λοιπὸν μετὰ τῶν ἀσεβῶν ἐκείνων ὁ φαινόμενος Ἑλευθέριος, οὐχὶ δὲ καὶ νοούμενος· διότι ἔχων ὄλον του τὸν νοῦν πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς ἀρνήτεως, ἄλλως ἐδεικνύετο παρὰ ὅπως ἔπρεπε νὰ φαίνεται. Διὸ καὶ ὑποπτευόμενοι τὴν φυγὴν του οἱ Ἀγαρηνοὶ, οὐ μόνον δὲν τῷ ἐδίδαν ἀδειαν νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸν σατανικὸν ἐκεῖνον οἶκον, ἀλλὰ καὶ τὸν παρεφύλαττον, παρατηροῦντες τοὺς λόγους καὶ τὰ κινήματά του. Ὅθεν μίαν ἡμέραν ἰδόντες ἐπάνω του ἓνα μικρὸν σταυρὸν, τὸν ὁπεῖον πρὸ τῆς ἐξωμόσεως εἶχε καὶ ἐφύλαττεν εἰσέτι ὥς ἓν σημεῖον τῆς προτέρας του εὐσεβείας, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ὡς μάχαιραν κεκρυμμένην, ἵνα συντρίψῃ ὕστερον μὲ αὐτὸν τὰς παγίδας τοῦ διαβόλου, καὶ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἀθέων, ὡς στρουθίον ἐκ τῆς παγίδος τῶν θηρευόντων, τὸν ἐπῆραν εὐθὺς οἱ ἀσεβεῖς ἐκεῖνοι σύνδουλοί του, καὶ τὸν ἐδείξαν εἰς τὸν Παῖς Ἐφένδῃ, ἐγκαλοῦντες τὸν Ἑλευθέριον, ὅτι ἐφρόνει ἀκόμη τὰ τῶν Χριστιανῶν. Ὁ δὲ ἀξιογέλαστος ἐκεῖνος Ἐφένδης τοὺς ἔπεισε μὲ λόγους σοφοὺς, ὅτι δὲν ἦτο διὰ τοῦτο ἀξιοκατάκριτος ὁ Ῥεσίτης (οὕτω τὸν ὠνόμασαν), ἂν ἀκόμη κρατεῖ τὰ χριστιανικὰ σημεῖα· διότι πῶς ἡδύνατο αὐτὸς εἰς διάστημα ἡμερῶν ὀλίγων νὰ αἰσθανθῇ τὴν γλυκύτητα τῆς πίστεώς των; Τοῖς εἶπε δὲ νὰ ἀφήσωσιν αὐτὸν, ἕως μὲ τὸν καιρὸν νὰ ἔλθῃ εἰς Θεογνωσίαν· (ὡ τῆς μωρίας· ἀντὶ εἰς μισοθεῖαν). Μὲ τοιοῦτους λόγους ἡσύχασεν ὁ μάταιος ἡγεμὼν τοὺς ἀσεβεῖς ἐκείνους. Μετὰ δὲ μῆνας τέσσαρας τῆς εἰς Σούμλαν διατριβῆς των, ἦλθον εἰς Ἀδριανούπολιν, καί, ἐπειδὴ ἔβλεπε τὰ θηρία ἐκεῖνα μᾶλλον ἢ ἀν-

θρώπους τοῦ 'Ραῖς 'Εφένδῃ ὅτι ἐξηλοτύπουν διὰ τὴν περιποίη-
σιν, τὴν ὁποῖαν ἐκεῖνος ἔδειχνε πρὸς τὸν 'Ελευθέριον, καὶ ἐμνη-
σικάκου ὡς δῆθεν ζηλωταὶ τῆς θρησκείας των διὰ τὸν σταυ-
ρὸν, περὶ οὗ προείπομεν, εἶχεν ὁ 'Ελευθέριος φόβον καὶ ἀγω-
νίαν, ὑποπτευόμενος, μήπως ἤθελον τὸν φονεύσει καθ' ὁδόν,
καὶ ἀποθάνει (φεῦ!) εἰς τὴν ἄθεον ἐκείνην θρησκείαν. Ὅτε δὲ
ἐφθασεν ἡ ἄπιστος ἐκείνη καὶ μιὰ παρ' ἐμβολὴ εἰς 'Αδριανού-
πολιν, ἔτυχεν νὰ ᾔῃαι ἡ ἡμέρα σάββατον, καὶ ἡ ὥρα ἐκείνη,
καθ' ἣν οἱ χριστιανοὶ ἀφίνοντες τὰς ὑπηρεσίας των καὶ ἐρ-
γασίας, συντρέχουσιν εἰς τὰς ἐκκλησίας, ἵνα ἀκούσωσι τὸν
ἐσπερινὸν εἰς ὕμνον τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος Χριστοῦ. Τότε
δὴ καὶ ὁ 'Ελευθέριος λαθὼν τὸ ἄπιστον ἐκεῖνο πλῆθος, ἔδρα-
μεν εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς πόλεως ἐκείνης. Ἦτο δὲ ἀρχιε-
ρεὺς ὁ ὕστερον προβιδασθεὶς πατριάρχῃς Κωνσταντινουπό-
λεως, ὁ καὶ μαρτυρικοῦ τέλους ἀξιωθεὶς ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐπα-
ναστάσεως ἐν τῇ αὐτῇ πόλει μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς πατριαρχείας
παραίτησιν, ἱερομάρτυς Κύριλλος. Μαθὼν ὁ 'Ελευθέριος, ὅτι
ὁ ἐπίσκοπος εὗρίσκετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ψάλλων τὸν ἐσπε-
ρινόν, ὡς εἵπομεν, ἤλθε καὶ ἔστη ἔξωθεν τοῦ ναοῦ. Καὶ ἰδὼν
τὸν ἱεροδιάκονον θυμιῶντα τοὺς πιστοὺς, ἐπληγώθη τὴν καρ-
δίαν, στοχαζόμενος, ὅτι αὐτὸς μόνον ἑστερεῖτο τῆς χάριτος
τοῦ θυμιάματος. Μόλις οὖν δυνηθεὶς νὰ κρατήσῃ ἑαυτὸν, ἐπρο-
σποιήθη, ὅτι ἤρχετο ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως καὶ εἶχε γράμ-
ματα ἀναγκαῖα πρὸς τὸν Δεσπότην, καὶ ἐζήτην ἀφεύκτως τὴν
συντυχίαν του. Μαθὼν δὲ ὁ ἀρχιερεὺς ταῦτα διὰ τοῦ διακόνου,
δὲν ἐξῆλθε τοῦ ναοῦ εἴτε διὰ τὸν ἐσπερινόν, εἴτε καὶ δι' ἄλλην
τινὰ ὑπόφιν, ἀλλ' ἀπέστειλε τὸν ἐπίτροπον τῆς 'Εκκλησίας ἵνα
μάρθῃ τὰ περὶ τοῦ ζητοῦντος, καὶ λάβῃ δῆθεν τὰ γράμματα.
Τοῦτον ἰδὼν ὁ 'Ελευθέριος, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ὅτι τοῦτο εἶναι
τῆς ἀποτυχίας του. Παραμερίσας δὲ ὀλίγον, διηγῆθη εἰς τὸν
ἐπίτροπον παροδικῶς τὴν ἐξάρνησίν του, καὶ ἐζήτην βοή-
θειάν τινα, ἥτις συνέστατο εἰς τὸ νὰ δοθῶσιν αὐτῷ ἐνδύματα
χριστιανικά. Ὁ δὲ ἐπίτροπος ἀκούσας ταῦτα, ἡ ἀπὸ φόβον ὡς
ἀκούων καὶ βλέπων τὰ στρατεύματα τῶν ἀσεβῶν εἰσερχόμενα

εἰς Ἀδριανούπολιν, ἥ καὶ ἀπὸ φυσικὴν του βαρβαρότητα καὶ σκληρότητα ἐναντιούμενος εἰς τὴν αἴτησιν τοῦ Ἐλευθερίου, ἔβαλε φωνὰς ἀτάκτους (ἀντὶ τοῦ παρηγορησαὶ καὶ περιθάλψαι τὸ πλανώμενον τοῦ Χριστοῦ πρόβατον), καὶ ἀπεδίωξεν αὐτὸν ἐκεῖθεν. Τούτου αἱ κραυγαὶ κατάφοβον καὶ ἔντρομον ἐποίησαν τὸν Ἐλευθέριον, μήπως ἤθελε πάθει καὶ ἄλλο τι πρὸς τοὺς ἄλλοις δεινοῖς. Ὅθεν ὑπέστρεψεν ὀπίσω μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ κατάπικρος τῇ καρδίᾳ. Ἀποτυχὼν λοιπὸν τούτου, ἔδραμεν εἰς ἄλλον μέσον στοχασμόν. Καὶ μίαν ἡμέραν ἰδὼν τινα χριστιανὸν ὀπλοποιὸν κατὰ τὸ ἐπιτήδευμα, τῷ διηγῆθαι ὀλίγον τὴν κατάστασιν του, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τῷ φέρῃ ἐνδύματα χριστιανικὰ εἰς διωρισμένην ὥραν. Ὁ δὲ καλὸς ἐκεῖνος χριστιανὸς ἠτοίμασε τὰ φορέματα, καὶ τὰ ὑπῆγε, καθὼς διωρίσθη. Ἀλλ' ἐκ συνεργείας τοῦ πονηροῦ ἀπέτυχε καὶ αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ ὁ Ἐλευθέριος, μὴ δυνηθεὶς νὰ λανθᾷ τὸ ἄσεβές ἐκεῖνο καὶ ἄτακτον πλῆθος. Ὅθεν ἐτιτρώσκετο ἡ καρδία του ἀπὸ λύπην ἀνυπερέβλητον, καὶ πάντοτε στυγνὸς καὶ ἀμειδῆς ἐφαίνετο. Ὅθεν καὶ οἱ σύνδουλοί του θεωροῦντες αὐτὸν οὕτω περίλυπον ὄντα, οἱ μὲν ὠνείδιζον αὐτὸν, οἱ δὲ ἐσπούδαζον παντοιοτρόπως νὰ τὸν φέρωσιν εἰς εὐθυμοτέραν κατάστασιν, καὶ ἀποδιώξωσι τὴν λύπην ἀπὸ αὐτὸν, ἥτις ἐφαίνετο ζωγραφημένη εἰς τὸ πρόσωπόν του. Διότι κατὰ τὸν Σολομῶντα· «Καρδίας εὐφραينوμένης, τὸ πρόσωπον θάλλει, ἐν δὲ λύπαις «σκυθρωπάζει». Ὁ δὲ ἄσεβῆς ἐκεῖνος αὐθέντης του Ῥαῖς Ἐφένδης, βλέπων αὐτὸν οὕτω σκυθρωπὸν, σύννουν, καὶ δακρύνοντα πολλάκις, τί μὲν δὲν ἔλεγε, τί δὲ δὲν ἔπραττε, τί δὲ δὲν τῷ ὑπέσχετο, διὰ νὰ λύσῃ τὴν λύπην του; Ἀλλ' ὁ Ἐλευθέριος ὑπεκρίνετο, ὅτι διὰ τὴν μητέρα του ἐλυπεῖτο, ἔλεγε δὲ τὸ τοῦ Δαυὶδ· «Οἱ νεφροὶ μου ἐξεκαύθησαν καὶ ἡλλοιώθησαν τῇ «ἀρνήσει σου, Χριστέ!»

Διέτριψαν λοιπὸν εἰς Ἀδριανούπολιν ὑπὲρ τοὺς τρεῖς μῆνας, καὶ μετὰ ταῦτα ἦλθον εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ὀλίγον δὲ ὁ λόγος ἐλείψε νὰ παραδράμῃ, ὅτι εὐρισκόμενος ὁ Ἐλευθέριος

εις Βουκουρέστιον, ἐγνωρίσθη καὶ ἐφιλιώθη καὶ μετὰ τοῦ ὁσιο-
μάρτυρος Ἰγνατίου ἐκεῖ, ὅστις ἐλθὼν εἰς Σούμλαν διὰ τὴν
τότε ἀνάγκην, καὶ κρατηθεὶς ἀπὸ τοὺς Ἀγαρηνοὺς, φοβηθεὶς
ἔδωκε λόγον ἐξωμόσεως. Πλὴν τὰ κατ' αὐτὸν μένουσιν εἰς
ἄλλην διήγησιν· νῦν δὲ εἰς τὰ λοιπὰ τῆς διηγήσεως ἅς ἐπα-
νέλθωμεν.

Ὁ Ἐλευθέριος λοιπὸν ἐκρατεῖτο εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πατρὸς Ἐφέν-
δη, ὅστις υἱὸν αὐτοῦ θετὸν ἐκάλει καὶ ὑπέγραφε, καὶ διὰ παν-
τοίων τρόπων καὶ μηχανῶν ἐσπούδαζε νὰ φέρῃται παρηγορητι-
κὸς πρὸς αὐτὸν, ὡς εἴρηται, ἀλλὰ δὲν ἐσυγχώρει εἰς αὐτὸν νὰ
ἐξέρχεται τῆς οἰκίας αὐτοῦ. Ὅθεν οὕτω βλέπων ἑαυτὸν περιε-
στοιχισμένον καὶ φυλαττόμενον ὁ Ἐλευθέριος, κατέφυγεν εἰς
τὴν ἀντίληψιν τῆς Θεοτόκου, τῆς κοινῆς τοῦ γένους τῶν χρι-
στιανῶν προστάτιδος, καὶ ἐγγυητρίας τῶν ἁμαρτωλῶν, ὡς ἄλ-
λη ὁσία Μαρία Αἰγυπτία, καὶ ἔλεγε δεόμενος· Γενοῦ μοι ἐγγυ-
ητὴς πρὸς τὸν υἱόν σου, ὦ Δέσποινα, τὸν ὁποῖον ὁ τάλας ἡρ-
νήθην, καὶ ἀνάγαγέ με ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀπωλείας ταύτης,
« ὅτι εἰσῆλθosan ὕδατα ἕως ψυχῆς μου· ἐνεπάγην εἰς ἰλὺν
» βυθοῦ, καὶ οὐκ ἔστι μοι ὑπόστασις »· δός μοι χεῖρα βοηθείας,
ὦ Δέσποινα, κειμένῳ χαμαὶ, καὶ ἀνάγαγέ με ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς
ἀπωλείας· λύτρωσαί με ἐκ τῆς τυραννίδος τοῦ διαδόλου, ἡ λυ-
τρώσασα τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ περιχαρῶς δεχομένη τὰ δά-
κρυα καὶ τὴν μετάνοιαν τῶν ἁμαρτωλῶν. Τοιαῦτα συνεχῶς βοῶν-
τι ἀλαλήτως πρὸς τὴν Θεοτόκον, τῷ ἦλθεν ἐξ ὕψους βοήθεια,
καὶ ἔλαβε τοσαύτην τόλμην καὶ ἀνδρείαν παρὰ τῆς Θεομήτο-
ρος, ὥστε ἀπεφάσισεν ἡ, ἂν δυνήθῃ, νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸν
σατανικὸν ἐκεῖνον οἶκον, ἡ τέλος πάντων νὰ παβῶρησιάζῃ ἑαυ-
τὸν χριστιανόν, καὶ νὰ λάβῃ τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον. Μετὰ
δὲ ἡμέρας δέκα τῆς εἰς Κωνσταντινουπόλιν ἀφίξεώς του τὸ
ἐσπέρας οὕτως ἐμελέτησε καθ' ἑαυτὸν καὶ ἀπεφάσισεν, ὡς εἴπο-
μεν, ἐπικαλούμενος εἰς βοήθειαν τὴν Θεοτόκον. Ἀλλ' ὁ σατα-
νᾶς τῷ ἔστησε παγίδα νέαν μικρὰν μὲν φαινομένην, ἀλλὰ με-
γάλην οὖσαν κατὰ ἀλήθειαν. Ἡ δὲ ἦτο ἡ φιλοδοξία, διὰ τῆς

ὅποιας ἐτεχνεύθη ὁ πονηρὸς νὰ ἀλλοιώσῃ καὶ ὑποχαλάσῃ τὸν τόνον καὶ τὴν ἀπόφασιν, τὴν ὅποιαν ἔκαμε, καὶ νὰ ὑποδουλωθῇ τὸ ἐλεύθερον αὐτοῦ φρόνημα εἰς μάταια καὶ σητόβρωτα ἐνδύματα, διὰ τὰ ὅποια κατέβαλεν ὑπὲρ τὰς τρεῖς χιλιάδας ἔξοδα ὁ Ῥαῖς Ἐφένδης κινούμενος ἀπὸ τὸν διάβολον· τὰ ὅποια τῷ τῷ ἐπεμψε δῶρον διὰ τῶν γυναικῶν τοῦ γυναικωνίτου αὐτοῦ. Αὐτὰ προσκλυσάμεναι καὶ ἀποδοῦναι αὐτὰ, συνεχαίροντο ὡς μετὰ υἱὸν θετὸν αὐτῶν τάχα, ὑποσχόμεναι καὶ ἄλλα μυρία ἀγαθὰ, ἡδονάς, δόξας, ἀναπαύσεις, καὶ ὅσα δύναται τις νὰ νοήσῃ ὅτι εὐρίσκοντο εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον τῆς ἀπωλείας. Ἀλλ' ὁ καλὸς καὶ γενναῖος Ἐλευθέριος ἀσμένως μὲν ὑπεκρίθη ὅτι τὰ ἐδέχθη, καὶ μυρίας εὐχαριστίας ἀνταπέστειλε διὰ τοῦ προσφέροντος δούλου· εἶτα δὲ ἀνείξας αὐτὰ, καὶ ἰδὼν τὴν λαμπρότητα καὶ πολυτέλειαν τῶν φορεμάτων ἐκείνων, ἐμειδίασε, καὶ εἶπε· τέχνη καὶ παγίς σου εἶναι τοῦτο, διάβολε, ἵνα με ὑποσκελίσῃς, δόλιε· καὶ παρίδων αὐτὰ, ἐδόθη εἰς προσευχὴν ἑλθὼν τὴν νύκτα ἐκείνην, ζητῶν μετὰ δακρύων νὰ τῷ εὐκολυνθῇ ἡ φυγὴ ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ στόματος τοῦ ἄλλου. Τὸ δὲ πρῶτον, ὅτε ἤρχισαν αἱ κροκοειδεῖς αὐγαὶ τοῦ ἡλίου νὰ διαδίδωνται ἐπὶ τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων, ὁ Ἐλευθέριος κατέβη τὴν κλίμακα, καὶ ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸν νοῦν του εἰς τὸν νοητὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης Χριστὸν, εἶπε· γενοῦ μοι, ὦ Δέσποτα, φῶς καὶ ὁδηγία πρὸς σωτηρίας ὁδὸν, εἰς τοὺς ἐχθροὺς σου δὲ τούτους δὸς σκότος ψηλαφητὸν, ἵνα μὴ με ἴδωσι καὶ ἐμποδίσωσιν· ὅτι ἰδοὺ ἐξέρχομαι εἰς ἀναζήτησίν σου, ὡς ἡ ἀσματίζουσα νύμφη. Δέσποτα, ἐπάκουσόν μου διὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου, καὶ χάρισάι μοι εὐκολίαν τῆς ἐξόδου διὰ πρεσβειῶν τῆς παναχράντου σου Μητρὸς καὶ πάντων τῶν ἁγίων. Ἀμήν.

Ταῦτα λέγων ἀπὸ ψυχῆς συντετριμμένης, ἦλθεν εἰς τὴν θύραν τοῦ οἴκου, καὶ εὗρέ τινα θυρωρὸν γέροντα, ὅστις μετ' ὀλίγον ἀπῆλθε πρὸς ἰδίαν του ὑπηρεσίαν τότε, καὶ ἔμεινε ἐλευθέρα ἡ ἐξόδος εἰς τὸν Ἐλευθέριον. Μόλις λοιπὸν ἰδὼν ἑαυτὸν ἐλεύθερον διὰ τῆς θείας ἐπικουρίας, ἐξῆλθε μὲ μεγάλην τα-

χύτητα, καὶ δρομαῖος ἔφθασεν εἰς τὸ πατριαρχεῖον ζητῶν ἓνα πνευματικὸν γινώριμόν του Πελοποννήσιον, καθήμενον ἀντικρυ τῆς μικρᾶς θύρας τοῦ πατριαρχείου. Ὁ δὲ πνευματικὸς ἰδὼν αὐτὸν ἐξέστη· πρὸς τοῦτον ἐξωμολογήθη ὁ Ἐλευθέριος πάντα, ὅσα ἀνωτέρω διηγήθημεν, καὶ ὁμολογῶν ἑαυτὸν χριστιανόν, τῷ ἐζήτει ἐνδύματα χριστιανικά. Ὁ δὲ πνευματικὸς, τὸ μὲν, μὴ δυνάμενος νὰ τὰ οἰκονομήσῃ, τὸ δὲ, καὶ φοβούμενος, δὲν ἐδέχθη τὴν αἴτησιν, συμβουλευσας ὁμῶς αὐτὸν μὲ λόγους ψυχωφελεῖς, τὸν ἀπέλυσεν. Ἦτο δὲ τότε νὰ βλέπῃ τις τὸν Ἐλευθέριον τρέχοντα ἄνω καὶ κάτω, σπεύδοντα νὰ κρύψῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀνομίας, καί, ἂν ἦτο τυχὸν πέτρα κάμμία, νὰ ὑποκρυβῇ, ὥς ὁ Μωϋσῆς πάλαι, ἵνα ἴδῃ τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ.

Ἐμβὰς δὲ εἰς ἀκάτιον, διεπέρασεν εἰς τὸν Γαλατᾶν, καὶ σπεύσας ἀνέβη εἰς τὸ Σταυροδρόμιον, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ πρέσβεως τῆς Ῥωσσίας, καὶ ἐκεῖ μετὰ μεγάλης φωνῆς ἐξεβόησε, λέγων· Δόξα σοι τῷ ἀναγαγόντι με ἐξ ἄδου καὶ ἐκ σκιᾶς θανάτου Χριστῷ τῷ Θεῷ. Οἱ δὲ δοῦλοι τοῦ παλατίου ἐξέστησαν ἰδόντες τὸν Ἐλευθέριον μὲ στολὴν τῶν Ἀγαρηνῶν, ἐπειδὴ ἤξευρον αὐτὸν χριστιανόν ὄντα πρότερον· διότι παρέδραμεν ὁ λόγος νὰ δηλώσῃ ὅτι, ὅτε ἦτο τὸ πρότερον εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐστάθη ὀλίγον καιρὸν ἔσω εἰς αὐτὸ τὸ παλάτιον, καὶ ἦτο γνωστὸς εἰς ὅλους. Μαθόντες δὲ τὰ κατ' αὐτὸν ἐκεῖνοι καὶ συμπονήσαντες, ἐξέδυσαν αὐτὸν εὐθὺς τὰ δηλωτικά τῆς ἀσεβείας ἱμάτια, καὶ τὸν ἐνέδυσαν χριστιανικά, καὶ κοινὴν πανήγυριν συστησάμενοι, ἐδόξασαν μὲν τὸν Θεόν, ὥς ἔπρεπεν, ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ οἰκονομικῇ ἐλευθερίᾳ τοῦ δούλου του, ἐπόμπευσαν δὲ τὴν κατάπτυστον πλάνην τῶν Ἀγαρηνῶν, ἐξουδενοῦντες τὰ πολυτελῆ ἐκεῖνα φορέματα. Μετὰ δὲ ἡμέρας τέσσαρας εὐρόντες πλοῖον, τὸ ὅποιον ἔμελλε νὰ πλεύσῃ διὰ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον, καὶ ἔμελλε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἅγιον Ὄρος Ἀθῶ, ἐπεβίβασαν εἰς αὐτὸ τὸν Ἐλευθέριον. Εἶχε δὲ συνοδίτην καὶ ἓνα θεοφιλῆ χριστιανὸν Πελοποννήσιον ἀπὸ

παλαιάς Πάτρας, Ἰωάννην καλούμενον, ὅστις ἦτον ἑτοιμος ἵνα πλεύσῃ με ἄλλο πλοῖον διὰ Ῥωσσίαν, πλὴν μαθὼν τὰ τοῦ Ἑλευθερίου, συνώδευσεν αὐτὸν, καὶ ἦλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος τοῦ Ἀθω.

Μέρος δεύτερον τῆς Ἀναγνώσεως.

Φθάσαντες δὲ εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος τῇ τοῦ Θεοῦ βοηθείᾳ καὶ προμηθείᾳ τῆς Θεοτόκου, ἐξελθόντες τοῦ πλοίου, ἦλθον κατὰ πρῶτον εἰς τὴν ἱερὰν Λαύραν. Ἐκεῖ περιέτυχον τὸν παναγιώτατον πατριάρχην πρῶην Κωνσταντινουπόλεως κύριον Γρηγόριον, ἐκεῖ τότε διατρίβοντα. Ἐξωμολογήθη λοιπὸν εἰς αὐτὸν ὁ Ἑλευθέριος ἅπαντα τὰ κατ' αὐτὸν, τὰ ὁποῖα ἀκούσας συνεπόνθησε καὶ συνήλγησεν ὁ μακάριος Γρηγόριος, καὶ μεγάλας εὐχαριστίας ἀνέπεμψε τῷ Θεῷ διὰ τὴν παράδοξον ἀπαλλαγὴν τοῦ Ἑλευθερίου. Καὶ τὸν μὲν φιλόχριστον συνοδίτην Ἰωάννην με ἐπαίνους καὶ εὐλογίας καὶ ἐπαγγελίας μισθῶν ἀδροτάτων παρὰ Θεοῦ καταστέψας καὶ ἐφοδιάσας, ἀπέλυσεν ἐν εἰρήνῃ, τὸν δὲ πνευματικῶς ἀσθενοῦντα, καὶ τετραυματισμένον ὑπὸ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ καὶ πολεμήτορος Ἑλευθέριον ἐκράτησε παρ' ἑαυτῷ, διορίσας αὐτὸν νὰ ἀπέρχεται καθημέραν εἰς ἓνα ἐνάρετον καὶ εὐλαβῆ πνευματικὸν Μελέτιον καλούμενον, Κρήτα, πλησίον ἐκεῖ καθήμενον, νὰ ἀκούῃ τὰς ἱλαστηρίους εὐχὰς κατὰ τὴν διάταξιν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ οὕτω μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας νὰ χρισθῇ μετ' αὐτὸν τὸ ἅγιον μύρον, καὶ νὰ γίνῃ πάλιν δοῦλος Χριστοῦ, ἀναδεχόμενος τὴν πρώτην ὀνομασίαν χριστιανός, καὶ πάλιν γραφόμενος εἰς τὸν οὐράνιον κατάλογον τῶν ὀρθοδόξων, λαμβάνων τὸ δικαίωμα νὰ ᾔνῃ κληρονόμος Θεοῦ καὶ συγκληρονόμος Χριστοῦ. Οὕτω ποιήσας ὁ Ἑλευθέριος καὶ λαβὼν τὸ χρίσμα, ἀνέβη εἰς τὴν Σκήτην τῆς ἁγίας Ἀννης, πρὸς τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον ἄνδρα, παπᾶ Βασίλειον, ὅστις καὶ ἄλλους ἀρνησιχρίστους μάρτυρας τῷ Χριστῷ ἐναπέδειξε, γενόμενος εἰς αὐτοὺς συνεργός καὶ συνοδοιπόρος μετ' αὐτοὺς ἐν κίνδυνον τῆς ἰδίας του ζωῆς καὶ ἔξοδα μεγαλύτερα τῆς ἰδικῆς του κατα-

στάσεως. Εἰς τοῦτον λοιπὸν ἐλθὼν τότε ὁ Ἐλευθέριος, καὶ μετὰ συντετριμμένης καρδίας καὶ ταπεινοῦ πνεύματος ἐξομολογηθεὶς τὴν τε παράπτωσιν αὐτοῦ καὶ τὴν παράδοξον ἐλευθερίαν καὶ τὰλλα πάντα, ὡς ἄνω εἵπομεν, ἐκίνησεν εἰς συμπάθειαν τὴν μακαρίαν ἐκείνην ψυχὴν τοῦ πατρὸς Βασιλείου, ὅστις ἐκράτησεν αὐτὸν εἰς τὴν συνοδίαν αὐτοῦ.

Μείνας λοιπὸν ἐκεῖ ἡμέρας εἴκοσι, τὸ κατὰ δύναμιν ἀγωνιζόμενος, πείθει καὶ μὴ θέλοντα τὸν πνευματικὸν πατῆρ Βασίλειον, καὶ δίδει εἰς αὐτὸν τὴν ἄδειαν ἵνα ὑπάγῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν, μὲ ἐντολὴν τοιαύτην, ὅτι, ἂν γνωρισθῇ ἀπὸ τοὺς ἐπαράτους ἐκείνους Ἀγαρηνοὺς, νὰ παρῇσιασθῇ· εἰ δὲ μὴ, νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπρακτος, χωρὶς νὰ τολμήσῃ μόνος του νὰ ἐμβάλῃ ἐαυτὸν εἰς τοιοῦτον κίνδυνον. Ὁ Ἐλευθέριος ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς τὴν ἐντολὴν τοῦ γέροντος, καὶ προθύμως ἀνέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν. Καὶ εἰς διάστημα ἡμερῶν ὀκτώ, μολον-ὅτι συνανестράφη μὲ ἐξ δούλους τοῦ Πατρὸς Ἐφένδῃ γνωρίμους του, κρίμασιν οἷς οἶδεν ὁ Θεός, δὲν ἐγνωρίσθη ἀπὸ αὐτοῦς. Ὅθεν ἐλυπήθη πολλὰ δι' αὐτὸ, καὶ κρίνας τὸ πρᾶγμα διὰ μεγάλην ἀποτυχίαν του, ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὸν γέροντά του τὸν πνευματικὸν ἐκεῖνον τοῦ Πατριαρχείου, περὶ οὗ προείπομεν, καὶ τῷ ἐφάνέρωσε τὰ κατ' αὐτὸν, προσθέσας καὶ τὴν ἐντολὴν τοῦ γέροντος, καὶ ὅτι ἀπεφάσισε νὰ παραβῇ τὴν ἐντολὴν καὶ νὰ παρῇσιασθῇ, μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ τὴν ἐνδοθον καὶ τὴν τῆς Χριστοῦ ἀγάπης. Ὁ δὲ πνευματικὸς ἐσπούδασε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ μὲ διαφόρους τρόπους, ἀλλὰ μὴ δυνηθεὶς νὰ μεταβάλῃ τὸν σκοπὸν του, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν ἄδειαν, ἐπευξάμενος αὐτῷ τὰ σωτήρια. Κατὰ τὴν ἐρχομένην λοιπὸν ἡμέραν, ἥτις ἦτο ἡ λαμπροφόρος ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως, κοινωνήσας τῶν ἀχράντων Μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ, καὶ μέγα αὐτὰ ἐφόδιον λαβὼν καὶ λογισάμενος, ἔδραμε νὰ παρῇσιασθῇ μὲ θάρσος καὶ τόλμην ἀνυπέρβλητον. Ἀλλὰ κατὰ λόγους ἀρρήτους τῆς τὰ πάντα καλῶς διεξαγωγούσης κρυφιομύστου Προνοίας τοῦ Θεοῦ, ὑπήντησε καθ' ὁδὸν Παγκράτιόν τινα μοναχὸν Λαυριώτην,

ἀπὸ Καλαβρύτων τῆς Πελοποννήσου καταγόμενον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐρωτηθεὶς, ὡς γινώριμόν του, ἐκοινολόγησε τὸν μελετώμενον σκοπὸν του, καὶ τὴν ὁδὸν του, πρὸς τὴν ὁποίαν ἔσπευδεν. Οὗτος δὲ μὲ λόγους ἐπιτηδείους ὑπεχάλασε καὶ τρόπον τινὰ παρέλυσεν τὸν τόνον τῆς ψυχῆς τοῦ Ἐλευθερίου, συμβουλευσας αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος, καὶ νὰ ὑποτάξῃ ἑαυτὸν εἰς ἀσκητικούς ἀγῶνας, καὶ νὰ ταπεινώσῃ τὸ φρόνημά του, νὰ δοκιμασθῇ τελειότερον καὶ ὑψηλότερον, καὶ οὕτω νὰ ἔμβῃ εἰς τὸν τοιοῦτον ἀγῶνα καὶ κίνδυνον τοῦ μαρτυρίου, ἐνδυναμωμένος. Ἀποτρέπεται τοίνυν ἀπὸ τὸν ὥραϊον τοῦτον ὁρόμον κατὰ τὸ παρὸν, καὶ θέλει νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος κατὰ τὴν συμβουλήν τοῦ εἰρημένου Παγκρατίου. Ἄλλ' ὁ μισόκαλος καὶ ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους διάβολος ἐμβάλλει εἰς αὐτὸν ἄλλους λογισμοὺς, καὶ τώρα μὲν ἔπειθεν αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἱεροσόλυμα, τώρα δὲ εἰς τὸ Σίναιον, καὶ ἄλλοτε πάλιν εἰς ἄλλο καὶ ἄλλο μέρος, ἐπειδὴ προέβλεπεν, ὡς φαίνεται, ὁ ἀλιτήριος, εἰς ποῖον ὕψος ἀρετῆς ἔμελλε νὰ φθάσῃ ἐρχόμενος εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος, τὸν κοινὸν λιμένα τῆς σωτηρίας τῶν ἀμαρτωλῶν, καθὼς ὁ λόγος προβαίνων θέλει φανερώσῃ. Γνωρίσας δὲ τὴν δολιότητα τούτων τῶν ἐπιβούλων λογισμῶν, ὑπερνικᾷ αὐτοὺς μὲ τὴν θεϊαν βοήθειαν, καὶ ἔρχεται εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τοῦ Δοχειαρίου μετὰ τινος προηγούμενου Εὐγενίου Μιτυληναίου, καὶ μέινας ὁμοῦ μὲ αὐτὸν μῆνας δύο, μετέβη ἐκεῖθεν εἰς τὸ ἱερὸν Κοινόβιον τοῦ Ἐσφιγμένου, ὅπου καὶ βρέως ἀσθενήσας, ἰάθη διὰ τῆς συντόνου ἐπιμελείας τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς. Ἀναχωρεῖ δὲ κάκειθεν μετὰ μικρὸν, καὶ ἔρχεται πάλιν εἰς τὴν τοῦ Δοχειαρίου, ὅπου καὶ μανθάνει παρὰ τοῦ πανοσιωτάτου ἱερομονάχου Δοσιθέου, ὑποτακτικοῦ τοῦ μακαρίτου Χριστοφόρου διδασκάλου, ὅτι εὕρισκεται εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἰβήρων καὶ ὁ ἐξάδελφός του Ὀνούφριος. Ἐδάκρυσεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του, στοχαζόμενος μάλιστα μεγάλην εὐτυχίαν τοῦτο δι' αὐτὸν, καὶ πρὸς εὐδῶσιν τοῦ στοχασμοῦ του χρήσιμον. Ἄλλ' ἐμποδιζόμενος ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἀπὸ ἐντροπὴν τῆς ἀρνήσεώς του, δὲν ᾔλθεν εὐθὺς τότε εἰς τὸν

Ὁνούφριον, μολονότι παρεκινεῖτο πολλά παρὰ τοῦ εἰρημένου παπᾶ Δοσιθέου. Μετὰ δὲ ἡμέρας τινὰς καταβαίνων ἀπὸ Καρυῶν, ἔφθασεν εἰς τι σπήλαιον, εὕρισκόμενον εἰς τὰ ὄρια τῆς ἱερᾶς Μονῆς Σταυρονικήτα, ἔνθα εἶναι ἁγίασμα τοῦ τιμίου Προδρόμου, καὶ ἀνωθεν αὐτοῦ ἡ σεβάσμιος εἰκὼν. Ἐκάθισεν ἐκεῖ ὀλίγον νὰ ἀναπαυθῇ, καὶ μνηστρεῖς ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐδάκρυσεν ἀναλογισάμενος τὸ μέγα παράπτωμα τῆς Χριστοῦ ἀρνήσεως καὶ τὰς ἄλλας του ἁμαρτίας. Ἰδὼν δὲ καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ τιμίου Προδρόμου, διδαζόν με, εἶπε, βαπτιστὰ Χριστοῦ καὶ πρῶτε κῆρυξ τῆς μετανοίας, ὁδὸν σωτήριον, ἐν ᾗ πορεύσομαι. Καὶ πιάσας μίαν ἀπὸ τὰς ἐκεῖ ὁδοὺς, ὑπῆγε εἰς τὸν λεγόμενον πύργον τῆς αὐτῆς Μονῆς, πρὸς τὸν πανοσιώτατον πνευματικὸν Κύριλλον Μιτυληναῖον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐξωμολογήθη ἅπαντα τὰ κατ' αὐτόν. Ὁ δὲ τὸν ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἱερὰν Σκήτην τοῦ τιμίου Προδρόμου, πρὸς τὸν ὀσιώτατον Χαραλᾶμπην εἰς τὸ παλαιὸν λεγόμενον Κυριακόν. Τότε λοιπὸν κατέβη καὶ πρὸς τὴν ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἰσθίων διὰ νὰ εὕρῃ τὸν ἐξάδελφόν του Ὁνούφριον· ὅστις ἀκούσας πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν φοβεράν ἐκείνην ἄρνησιν, ἐπληγώθη τὰ σπλάγχχνα, ὠδύρετο τὴν μεγάλην συμφορὰν τοῦ Ἐλευθερίου, καὶ κλαίων, « θηρίον πονηρόν, ἔλεγεν, ὡς ἄλλος Ἰακώβ, κατέφαγέ σε ἀδελφέ, θηρίον πονηρόν, ἀπ' ἀρχῆς αἰμοβόρον καὶ ἄγριον διέβρηξέ σε, Ἐλευθέριε ! » Ἀλλ' ὅτε ἀνεμνήσθη τὰς ἀπείρους πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐνέργειας τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐν πρὸς ἐν ἀπηρίθμει τά τε θαύματα καὶ τὰς ἄλλας αὐτοῦ θεοσημείας, καὶ τέλος τὸν σταυρόν, τοὺς ἥλους, τὴν λόγχην, τὸν κάλαμον, τὸν ἐξ ἀκανθῶν στέφανον, τὴν πορφύραν, τὸ ὄξος, τὴν χολήν, τοὺς ἐμπαιγμοὺς καὶ κολαφισμοὺς καὶ τᾶλλα πάντα, ὅσα διὰ τὴν τοῦ ἀνθρώπου σωτηρίαν ὑπέμεινε καὶ ἔπαθεν ὁ θεάνθρωπος Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτόν, « διὰ εὐχαριστίαν τάχα ὄλων τῶν ἐκείνου παθημάτων ἡρνήθης, Ἐλευθέριε, τὸν Χριστόν, καὶ τὴν αὐτοῦ θεότητα ; » — τότε πόσα δάκρυα δὲν ἔτρεξαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἐλευθερίου ; πόσοι ἀναστεναγμοί, φωναί, ὀλολυγμοί, καὶ οἰμωγαὶ δὲν ἀνεδόθησαν ἀπὸ

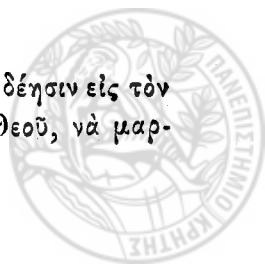
τὸ ἐκεῖνου στήθος ; ! Οὕτως οὖν ἀμφοτέροι συλλυπούμενοι καὶ συμπάσχοντες ὥραν ἱκανήν, καὶ πολλὰ εἰπόντες, ἀπεχωρίσθησαν, καὶ ὁ Ἐλευθέριος ἦλθε πάλιν εἰς τὸν εἰρημένον Χαραλάμπην. Μετὰ δὲ ἡμέρας εἴκοσι καὶ ἑννέα μεγάλως παρακληθεὶς ἀπὸ τὸν Ὁνούφριον ὁ εἰς τὴν αὐτὴν Σκήτην τοῦ Προδρόμου εὐρισκόμενος πνευματικός, πανοσιώτατος Νικηφόρος, ὑπεδέχθη εἰς τὴν συνοδίαν τοῦ τὸν Ἐλευθέριον, ἥτις συνεκροτήθη τότε ἐκ πέντε τὸν ἀριθμὸν ἀδελφῶν ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος τῆς κώμης Δημιτζάνης πάντων καταγομένων. Ἐξομολογηθεὶς ὁ Ἐλευθέριος ἅπαντα τὰ κατ' αὐτόν, ἐδέχθη εὐπειθῶς τὸν κανόνα, τὸν ὁποῖον τῷ ἔδωκεν ὁ πνευματικός. "Ἄξιον δὲ ἦτο νὰ βλέπῃ τις τὸν νέον ἐκεῖνον καὶ ἀτυνῆιστον ὑποτακτικόν, πρόθυμον καὶ ἑτοιμον εἰς ὅλα τὰ προσταττόμενα, μετὰ τῆς ἐνδεχομένης ἀκριθείας εἰς πᾶν τὸ διατεταγμένον.

Εν τῷ μεταξὺ δὲ τούτων τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἡσυχίας τοῦ καὶ ὑποταγῆς ποθῶν νὰ μάθῃ περὶ τῆς μητρός του τι, καὶ μαθὼν ὅτι ἁθ. ὡπὸς τις ἦλθεν ἀπὸ τὴν πατρίδα του Πελοπόννηστον, λαβὼν ἄδειαν, ἦλθε πρὸς ἡμᾶς. Ἡμεῖς δὲ ὡς ὑπὸ Θεοῦ ὁδηγηθέντες, ἀπεστείλαμεν αὐτόν πρὸς τὸν παναγιώτατον πατριάρχην Γρηγόριον, παραχειμάζοντα τότε ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων, διὰ νὰ μάθῃ δῆθεν περὶ τοῦ ἀνδρός, καὶ περὶ τῆς μητρός του. Ὁ δὲ μακάριος Γρηγόριος ὑψηλότερῳ λογισμῷ χρησάμενος, ἐπιπλήξας αὐτόν σφοδρῶς, ἀπεδίωξεν εἰπών· τί δέ σοι μέλει περὶ ἐκείνων ; ἡτύχασον καὶ φρόντισον τὰ περὶ σεαυτοῦ μόνον. Πόσον ἰσχύει ἔλεγχος εἰς καλὴν καρδίαν ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι λεγόμενος ! "Ἐφυγεν ἀποδιωχθεὶς, ἀλλ' ἴδετε, ἀδελφοί, πῶς, λαβὼν ἀφορμὴν ὡς φρόνιμος ἐκ τούτου, ἐδόθη ὅλος εἰς τὴν ἡσυχίαν, καὶ ἔμεινε τοῦ λοιποῦ ἀπερισπάστως μόνον ἑαυτῷ προσανέχων καὶ τῷ Θεῷ. Τίς δύναται κατ' ἀξίαν νὰ διηγηθῇ τὰ ἐκεῖνου κατορθώματα ; τὸ πολὺ δηλαδὴ τῆς νηστείας, τὸ καρτερικὸν τῆς ἀγρυπνίας, τὴν ἄμετρον κατάνυξιν, τὰς ὁλονυκτίους στάσεις, τὴν ἀδιάλειπτον προσευχὴν καὶ τὸ ἀπερίσπαστον εἰς μερίμνας, τὸ ταπεινὸν τοῦ φρονήματος, τὸ πρᾶον, τὸ σύννουν καὶ προσεκτικόν

πάντοτε, τό τε πρὸς πάντας ἱλαρὸν καὶ ἡτυχον, καὶ τὸ συμπα-
θεὲς καὶ φιλεῦσπλαγχνον; Ὁ Ἐλευθέριος ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ κα-
τάρθρωσε πᾶσαν τὴν ἀρετὴν, καταμαράνας τελείως καὶ ἀφανί-
σας τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς καὶ τὰ πάθη αὐτῆς. Ὅθεν καὶ ἔξω
κόσμου ὡς ἀληθῶς ἐφαίνετο παρ' ἡμῶν καὶ ἐνομίζετο. Εὐρών
ποτε αὐτὸν ὁ πνευματικὸς τοῦ πατὴρ ἔξω τῆς λεγομένης ἀ-
πλοταριᾶς λίαν σκυθρωπὸν καὶ σύννου καὶ ὑποδακρύοντα, ἡ-
ρώτησεν αὐτὸν διὰ τὸ αἷτιον τῆς λύπης του, καὶ ἐκεῖνος ἀπε-
κρίθη αὐτολεξεῖ οὕτως· ἀπεστράφη ἡ ψυχὴ μου, πάτερ, τὸν κό-
σμον, καὶ τὴν ἄνω ζωὴν ἐπεθύμησα. Ὡς λόγων ἐμφαντικωτά-
των, τὴν πρὸς τὸν Χριστὸν ἀγάπην ἐγκάρδιον καὶ ἔρωτα ἀπο-
δεικνυόντων! Ψυχὴ ἡ τῷ θεῷ ἔρωτι κάτοχος γινομένη, πρὸς
οὐδὲν ἐπιστρέφεται τῶν παρόντων. Μὲ τοιοῦτον λισπὸν σκοπὸν
εἰσῆλθεν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀσκήσεως ὁ Ἐλευθέριος, καὶ το-
σοῦτον εἰς αὐτὸ ἀνεπιστρόφως εὐδοκίμησεν, ὥστε εἰς πάντας
ἡμᾶς, καθὼς ἤξεύρετε, ἐπροξένησαν μέγαν θαυμασμόν καὶ ἀ-
πορίαν οἱ μεγάλοι ἐκείνου ἀσκητικοὶ ἀγῶνες καὶ ἰδρώτες, κα-
θὼς καὶ ὁ εἰρημένος πνευματικὸς αὐτοῦ πατὴρ ὠμολόγησε,
λέγων· ἡμεῖς, οἵτινες τοσοῦτον χρόνον κατοικοῦμεν καὶ δια-
τρίβομεν εἰς τοῦτο τὸ ἅγιον Ὅρος, καὶ παρὰ πολλῶν λογιζό-
μεθα κατορθῶναι τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς, οὐδὲ τὸ ἑκατοστη-
μόριον τῶν ἀρετῶν τοῦ Ἐλευθερίου καὶ τῶν ἀγώνων ἐκάμα-
μεν. Καὶ ἄλλος δέ τις ἀδελφός, παρατηρήσας μὲ προσοχὴν,
ἐθαύμασε καὶ ἐγκωμίασε τὸ βάθος τῆς ταπεινώσεώς του, ἀπὸ
τὸ ὁποῖον ἀνέβη βέβαια εἰς τὸ ἀνεκδιήγητον ὕψος τῆς ἀγά-
πης τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἔσυρεν ἐκεῖθεν εἰς ἑαυτὸν τὴν μαρτυρι-
κὴν χάριν, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἀενάως καταφλεγόμενος, οὐδὲν
ἄλλο πλέον ἐφαντάζετο ἢ τοὺς μαρτυρικοὺς στεφάνους καὶ
τὰ ἀνεκλάλητα κάλλη τῆς οὐρανοῦ μακαριότητος. Ὅθεν καὶ
κοινολογήσας τὸν σκοπὸν τοῦ πρὸς τὸν πνευματικὸν πατέρα,
δὲν ἐδυνήθη εὐθὺς νὰ λάβῃ τὴν ἀδειαν, ἀλλὰ διωρίσθη μόνον
νὰ ἐπιτείνῃ τοὺς ἀγῶνας, καὶ νὰ ζητῇ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ὑ-
πήκουσε μετὰ χαρᾶς, καὶ αὐξάνει τὰς νηστείας, τὰς ἀγρυπνίας,
τὰς προσευχὰς καὶ τὰ δάκρυα, καὶ εἰς τοιαύτην πολλὴν κακο-

πάθειαν εύρισκόμενον, θαῦμα ἦτο νά τόν βλέπη τις φαιδρόν πάντοτε καί ἱλαρόν, ἐπανθοῦσαν ἔχοντα τήν θείαν χάριν εἰς τὸ πρόσωπόν του. Εἶχε δέ συνήθειαν ὁ ἀείμνηστος μετὰ τὰς πρὸς Θεὸν εὐχὰς καί τοὺς λοιποὺς διατεταγμένους κανόνας, νά ἀναγινώσκη καί τὸ θεῖον καί ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τοῦ ὁποίου παρεκάλει ποτὲ τὸν ῥηθέντα Ἀκάκιον νά ἐξηγή τὰ ἀπορούμενα. Ἀλλὰ μετὰ τούτων ἠρώτησε καί περὶ ἑνὸς ὑψηλοτέρου δόγματος, πρὸς τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος ἀπεκρίθη· τέκνον, ὅτε ἡ Μαгдаληνὴ Μαρία ἠθέλησε νά ἐξετάσῃ περιεργότερον τήν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὸ πιάσιμον τῶν ἁγίων του ποδῶν, ἤκουσεν ἀπὸ αὐτόν· μή μου ἄπτου· καί σὺ λοιπὸν, μὴ ἐξετάζῃς νά μάθῃς, ὅσα καί οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὡς δύσληπτα ἀπεσιώπησαν, διὰ νά μὴ ἀκούσῃς τό, μή μου ἄπτου· ἀλλὰ πιστεὺε μόνον, καί μὴ ἐρεῦνα, ὅσα καί ἡ θεία χάρις ἀκόμη δὲν κρίνει εὐλογον νά μᾶς φανερώσῃ. Τοσοῦτον ὁ μακάριος εὐχαριστήθη εἰς τὴν ἀπόκρισιν αὐτὴν, ὥστε ἔλεγε πολλάκις, ὅτι εἰς τοὺς ἀγγέλους, πάτερ, θέλω ὁμολογήσει αὐτὴν τὴν χάριν· διότι συμβουλεύσας με νά μὴ ἐξετάζω τὰ ὑπὲρ δύναμίν μου, μοῦ κατέπαυσας τὴν ἀπορίαν καί τὸν λογισμὸν, ὅστις πρὸ χρόνων μετῴχλει. Ἀναγινώσκοντος δὲ καί τὸ νέον Μαρτυρολόγιον, καί βλέποντος τὰ κατορθώματα καί τοὺς ἄθλους τῶν ἁγίων Νεομαρτύρων, ἐθερμαίνεται ἐπὶ πλέον ἡ καρδιά αὐτοῦ, καί συνεχῶς ἀνεκίνει τοὺς περὶ τῶν μαρτυρίων λόγους. Οὕτω, προτεινάντων ποτὲ ἡμῶν τὰς τυραννίας καί τὰ βάσανα τῶν ἀπίστων τυράννων, καί τὸ ὑψηλὸν καί δυσπεπίτευκτον τοῦ μαρτυρίου, ἀπεκρίνατο· ἐγὼ δὲν συλλογιζομαι ποτὲ οὔτε μετρῶ τοὺς τοιοῦτους κινδύνους καί δυσκολίας, ἀλλ' αἰσθάνομαι μόνον λύπην μεγάλην καί ὀδύνην ἀνέκφραστον εἰς τὴν καρδίαν μου, ὅτι δὲν ἔχω χίλια σώματα, νά τὰ παραδώσω εἰς τοὺς πόνους τοῦ μαρτυρίου, καί κεφαλὰς χιλίας εἰς σφαγὴν διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ.

Παρεκάλει δέ ποτε τὸν αὐτόν Ἀκάκιον νά κάμνῃ δέξιιν εἰς τὸν Θεόν, ἵνα φανερώσῃ εἰς αὐτόν, ἂν ἦτο θέλημα Θεοῦ, νά μαρ-

τυρήσῃ, καὶ μὲ ποῖον τρόπον; αὐτόκλητος δηλαδὴ, ἢ ἐὰν γνω-
 ρισθῇ; Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀκάκιος ἐλογίζετο τὸ τοιοῦτον ἀνώτε-
 ρον τῆς ἀξίας του, παρητεῖτο τὴν αἴτησιν τοῦ Ἐλευθερίου.
 Ὁ δὲ ἐπέμενε παρακαλῶν αὐτὸν ἡμέρας πολλὰς, ἵνα ποιήσῃ
 εὐχὴν περὶ τούτου. Μίαν δὲ ἡμέραν ἀπεκρίθη τοιοῦτοτρόπως
 πρὸς αὐτόν· τέκνον, ἐδῶ εἰς τὴν Σκήτην μας ἀδελφοί τινες ἐ-
 ποίησαν ποτὲ μνημόσυνον καὶ τράπεζαν τοῦ γέροντός των, καὶ
 ἀπέστειλαν διακονίαν φαγητοῦ εἰς τὸν ἀοίδιμον ἐπίσκοπον
 Ἰωάννην Μυραίων διατρέχοντα τότε εἰς τὴν σεβασμίαν Μονὴν
 τῶν Ἰεήρων, ὅστις ἀποδεξάμενος τὴν διακονίαν, ἔβαλε τὸ ὠμο-
 φόριόν του, καὶ ἔφαλε τὸ Τρισάγιον καὶ τὴν νεκρώσιμον εὐ-
 χὴν κατὰ τὴν συνήθειαν. Καὶ ἐπειδὴ τότε κατενύγη ὁ ἅγιος
 ἐκεῖνος ἐπίσκοπος καὶ ἐκλαυσεν, εἶπεν εἰς τοὺς ἀποστείλαντας
 τὸ φαγητὸν ἀδελφοὺς, ὅτι ὁ μακαρίτης αὐτῶν γέρων ἀνεπαύθη
 ἐν Κυρίῳ, καὶ ἄς ἀμεριμνῶσι. Ταῦτα δὲ εἶπεν ἡ ἕνεκα τῶν δα-
 κρύων καὶ τῆς κατανύξεως, ἣ καὶ ἐξ ἄλλου τινὸς ὁράματος,
 τὸ ὁποῖον ἔκρυψεν ἀπὸ ἐκείνους ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος
 ἐκεῖνος, καὶ οὕτω τοὺς ἐπληροφόρησεν. Ἐγὼ ὁμως, τέκνον,
 καίτοι ἀνάξιός ὢν, πλὴν διὰ τὸν λόγον τῆς ἐντολῆς· ἕκαμα εὐ-
 χὴν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἐπληροπορήθην, ὅτι θέλημα Θεοῦ εἶναι
 νὰ μαρτυρήσῃς, καὶ αὐτόκλητος νὰ παρῶρησιαθῇς εἰς τὴν ὁμο-
 λογίαν, καθὼς καὶ αὐτόκλητος ἕκαμες τὴν ἄρνησιν. Ταῦτα
 ἀκούσας ὁ μακάριος, περιεχύθη ὅλος ἀπὸ χαρὰν καὶ ἀγαλλ-
 λίαςιν ψυχῆς ἄρρητον, καὶ ἔκτοτε ἀνεπιστρόφῳ λογισμῷ ἐ-
 πέτεινε τοὺς ἀγῶνας καὶ πόνους τῆς ἀσκήσεως, ἐξαιτούμε-
 νος παρὰ Θεοῦ τὴν ταχεῖαν ἐκτέλεσιν τοῦ μαρτυρίου.

Τοσαύτη δὲ κατάνυξις καὶ πένθος ἐχαρίσθη εἰς αὐτὸν παρὰ
 Θεοῦ, ὥστε δὲν ἐδύνατό τις νὰ τὸν ἴδῃ χωρὶς δάκρυα ἢ στε-
 ναγμούς. Διὰ τοῦτο καὶ κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς ὀρθοδοξίας,
 μετὰ τὴν ἀγρυπνίαν, καθισάντων τῶν πατέρων εἰς τὴν τράπε-
 ζαν, ὁ Ἐλευθέριος, ὅστις μόνος ἔτρωγε τὴν συνήθη τροφήν,
 ἄρτον ξηρὸν μετὰ ὕδατος, ἐν ᾧ οἱ λοιποὶ μετελάμβανον τῶν
 τυχόντων φαγητῶν, ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ἀναστεναάζῃ. Ἐ-

ρωτηθείς δέ, διατί ἔκλαιε, δὲν ἀπεκρίθη τότε εἰς αὐτοὺς τὴν αἰτίαν, ἀλλ' ἔκλαιεν ἀπαρηγορήτως ὥστε καὶ τὴν τράπεζαν μετέβαλεν εἰς σκηνὴν θρηνηδίας καὶ λύπης, ἀνακινῶν διὰ πολλῆς ὥρας τὸν κοπετὸν, καὶ φέρων πολλὴν ἀπορίαν καὶ σύγχυσιν εἰς τοὺς ὁρῶντας ἀδελφούς. Ἡ δὲ θλίψις καὶ τὰ δάκρυα, καὶ ἡ συνοχὴ τῆς καρδίας του δὲν ἦσαν δι' ἄλλο τι, εἰ μὴ ἡ ἐνθύμησις τοῦ ἰδίου του παραπτώματος τῆς ἐξωμώσεως. Καὶ ἐπληροῦτο τὸ τοῦ Δαυίδ· « Ἐπελαθόμην τοῦ φαγεῖν » τὸν ἄρτον μου ἀπὸ φωνῆς τοῦ στεναγμοῦ μου. » Τοιαῦτα δάκρυα καὶ κοπετὸς ἐγένοντο ποτὲ καὶ παρὰ τοῦ ἱεροῦ Αὐγούστινου, ἀναλογιζομένου τὴν προτέραν του ζωὴν, καθὼς διηγεῖται ἡ κατ' αὐτὸν ἱστορία. Ἀλλοτε δὲ πάλιν ὁ πνευματικός του πατὴρ παρετήρησεν αὐτὸν ἐκτείνοντα πολλάκις τὸν λαιμόν του εἰς τὰ ἔμπροσθεν, γονατίζοντα, καὶ τὰς χεῖράς του εἰς τὰ ὀπισθεν βάλλοντα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα σχήματα ποιοῦντα. Ἐρωτηθείς δέ, τί ἐσήμαινον τὰ τοιαῦτα κινήματα, ἀπεκρίθη, ὅτι « γυμνάζομαι, πάτερ, εἰς τὴν σφαγὴν ». Ταῦτα ἀκούσας ὁ πνευματικός του πατὴρ, ἐθαύμασε μὲν, διώρισεν ὁμῶς αὐτὸν νὰ μὴ τὸ κάμῃ ἄλλοτε.

Οὕτω λοιπὸν ἔχων ὁ Ἐλευθέριος, καὶ διατρέχων τὴν ὁδὸν τῆς ἀσκήσεως, καὶ τὸ μαρτύριον αἰέποτε ἀναπολῶν, μίαν νύκτα εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του, ὅτι εὐρέθη ἔξω τῆς καλύβης, καὶ ἐκεῖ περιεχύθη ὅλος ἀπὸ φῶς ἀνυπέβλητον, τὸ ὅποion ἐξήρχετο ἀπὸ τινος σταυροῦ, ὁ ὅποιος ἐφαίνετο εἰς τοὺς οὐρανοὺς σχηματισμένος ἀπὸ ἀστέρας λαμπροτάτους κατὰ ἀνατολάς. Ὁ δὲ Ἐλευθέριος ἔμεινεν ἐκστατικός, καὶ ἔχαιρε θαυμάζων τὴν τοσαύτην λαμπρότητα τοῦ σταυροῦ καὶ τοῦ φωτὸς ἐκείνου, ὅπερ ἐκεῖθεν ἐφαίνετο χεόμενον. Καὶ πάραυτα ἤκουσε μεγάλην φωνὴν, τὴν ὁποίαν ὠραῖός τις νεανίας εὐρεθείς ἐκεῖ πλησίον τῷ εἶπε, λέγων· οὗτος εἶναι, Ἐλευθέριε, ὁ σταυρὸς, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν δύναμιν ἐνίκησεν ὁ πρῶτος τῶν χριστιανῶν βασιλεὺς Κωνσταντῖνος τοὺς ἐχθρούς του· τοῦτον καὶ σὺ λαβὼν, τρέχε τὴν ὁδὸν σου. Ταῦτα ἀκούσας, ἐξύπνισε πάραυτα, καὶ

πεσών πρηγής, ἐδόξασε τὸν Θεὸν μετὰ πολλῶν δακρύων εὐχαριστῶν. Τοῦτο ἦτο πρῶτον σημεῖον βεβαιότατον, δηλοῦν τὴν μετὰ ταῦτα ἀθλησὶν του, μολονότι διὰ ταπεινοφροσύνην του τὸ ἐφύλαξε μυστικόν, ἕως τῆς ὥρας τῆς ἀναχωρήσεώς του, ὅτε μᾶς τὸ διηγῆθῃ ὁμοῦ μετ' ἄλλον ἐν χαριέστατον καὶ θαυμασιώτερον, τὸ ὁποῖον προβαίνων ὁ λόγος θέλει ἀποδείξει. Ὁ-θεν πυρωθεὶς τὴν καρδίαν ὁ Ἐλευθέριος, ἐζήτει πάλιν τὴν ἀδειαν καὶ εὐχὴν τῆς ἐντεῦθεν ἀναχωρήσεώς του, καὶ βλέπων ἡμᾶς ὁλους ἀκαταπίεστους καὶ ἀνενδότους εἰς αὐτὸ, ἔμεινε στυγναζων καὶ λυπούμενος.

Τέλος δέ, ἵνα παραδράμω τὰ μεταξὺ χάριν συντομίας, ἀποβαλὼν ὀλίγον τὴν συστολὴν, μετὰ μεγάλης ἐπιμονῆς ἐζήτει τὴν ἀδειαν, τὴν ὁποίαν ἐκόντες καὶ ἄκοντες ἐδώκαμεν εἰς αὐτόν. Γίνεται μοναχὸς μεγαλόσχημος, καὶ μετονομάζεται Εὐθύμιος.

Εν μὲν δὲ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων διηγούμενος τὴν εἰς οὐρανοὺς δόξαν καὶ παρῤῥησίαν ὁ Ἀκάκιος, παρεκάλει αὐτόν, ἵνα δέηται τοῦ Θεοῦ ἄχρι τῆς μαρτυρικῆς αὐτοῦ τελειώσεως, καὶ παραλάβῃ καὶ αὐτόν ὁ Κύριος εἰς τοὺς οὐρανοὺς εἰς τὴν ἰδικήν του συντροφίαν τὸ συντομώτερον. Ὁ δὲ Εὐθύμιος πρῶτον μὲν ταπεινοφρονῶν ἀντέτεινεν εἰς τὸ λεγόμενον, ἀνάξιον λέγων ἑαυτὸν τοιαύτης παρῤῥησίας· ἀλλ' ὕστερον βιαζόμενος παρὰ τοῦ αὐτοῦ Ἀκακίου, εἶπε πρὸς αὐτόν· δὲν εἶναι θέλημα Θεοῦ νὰ ἀναχωρήσῃς ἀκόμῃ ἀπὸ τὴν ζωὴν ταύτην, διότι μέλλει νὰ ἔλθῃ μετ' ἐμέ καὶ ἄλλος ἀδελφός, τὸν ὁποῖον παρακαλῶ νὰ ἀγαπᾷς καὶ ἐπιμελῆσαι ὡς καὶ ἐμέ· διότι θὰ ἀκολουθήσῃ καὶ αὐτὸς τὴν ἰδίαν ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου. Καὶ τοῦτο ἦτο πρόρρησις καὶ προφητεία τοῦ Εὐθυμίου σαφειστάτη περὶ τοῦ ὁσιομάρτυρος Ἰγνατίου, ὅστις ὕστερον καὶ αὐτὸς ἐμαρτύρησε, καθὼς εἰς τὸ ἐκείνου μαρτύριον θέλομεν διηγῆθῃ.

Ιδὼν δὲ ὁ Ἀκάκιος εἰς τὸ κελλίον του ἐν κατάστιχον, εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν γεγραμμένοι ἀριθμοί, πέντε χιλιάδες, δύο χιλιάδες, τρεῖς χιλιάδες, καὶ ἕτεροι ἄλλοι, τὸν ἠρώτησε, τί ἦσαν

ἐκεῖνοι οἱ ἀριθμοί ; Ὁ δὲ ἀπεκρίθη· Πάτερ εὐλόγησον· ἐπειδὴ ἡμεῖς μέλλομεν νὰ ἀναχωρήσωμεν, καὶ εἰς τὴν θάλασσαν δὲν δύναμαι νὰ τελέσω τὸν διατεταγμένον κανόνα μου, διὰ τοῦτο διπλασιάζω αὐτὸν τώρα, ἵνα μὴ κατακριθῶ ὡς ὀκνηρὸς δοῦλος. Εὗγε τῆς ἀκριβείας σου εἰς τὸν μοναδικὸν κανόνα σου, Εὐθύμιε ! τὸν ὅποιον δὲν ἤθελες νὰ ἐλαττώσης, καὶ μολονότι ἤτοιμάζετο διὰ σφαγὴν ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὰ λοιπὸν τὰ κατορθώματα καὶ ὁ μελετώμενος ὥρατος δρόμος τοῦ μαρτυρίου τόσοι ἐλύπησαν τὸν σατανᾶν, ὥστε ἠγωνίσθη ὁ μισόκαλος νὰ δειλιάσῃ τὸν ἀθλητὴν, καὶ ἐμποδίσῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ μαρτύριον. Καὶ μίαν νύκτα τῷ ἔδειξε τοιαύτην φαντασίαν. Εἶδε καθ' ὕπνου, ὅτι συνήχθη πλῆθος δυσειδεστάτων Αἰθιόπων, οἱ ὅποιοι κινήσαντες πρῶτον θρῆνόν τινα ἀλλόχοτον ἀναμεταξύ των, ἀνῆψαν ὕστερον μεγάλην πυρὰν, καὶ ἔλεγον εἰς αὐτόν· Ἴδε ὁ ἄνθρωπος, ὅστις θέλει νὰ μαρτύρήσῃ, καὶ δὲν στοχάζεται ὅτι ἡμεῖς μέλλομεν νὰ τὸν νικήσωμεν· ἄς τὸν βάλωμεν εἰς αὐτὴν τὴν πυρὰν νὰ τὸν καύσωμεν, διὰ νὰ ἴδωμεν, ἂν δύναται νὰ ὑπομείνῃ τὸ μαρτύριον, καὶ ἐπεχείρουν οἱ κατάρτοι νὰ τὸν ρίψωσι μέσα εἰς τὸ πῦρ. Ὁ δὲ Εὐθύμιος κατὰφοδος γενόμενος, ἐπεκαλεῖτο τὴν θεῖαν βοήθειαν με μεγάλας φωνάς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐξύπνισε, καὶ ἐλυτρώθη ἀπὸ τὴν σατανικὴν ἐνόχλησιν, διαλύσας ὡς ἰστὸν ἀράχνης τὰ φάσματα τῶν δαιμόνων.

Μέρος τρίτον τῆς ἀναγνώσεως.

³ Ἦλθε λοιπὸν ὁ διωρισμένος καιρὸς τῆς ἀναχωρήσεώς του καὶ τῆς πρὸς τὴν ἀθλήσιν τοῦ μαρτυρίου κινήσεως. Καὶ κατήλθεν εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν τῶν Ἰδίων πρὸς τὸν ἐξάδελφόν του Ὁνούφριον, καὶ εἰσῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου Πορταϊτίσσης, καὶ προσεγγίσας τὸν Εὐθύμιον ὁ Ὁνούφριος εἰς τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, εἶπεν οὕτω μετὰ δακρύων· Εἰς χεῖράς σου παρατίθημι, Δέσποινα, τὸν Εὐθύμιον τοῦτον· ἐνίσχυσον αὐτὸν εἰς τὸν κατὰ τῶν ἀορά-

των καὶ ὁρατῶν ἐχθρῶν πόλεμον, καὶ παράστησον αὐτὸν τῷ σῶ
 υἱῷ καὶ Θεῷ θύμα τέλειον καὶ εὐάρεσον. Τότε λοιπὸν διηγήθη
 εἰς ἡμᾶς καὶ ἐκεῖνο τὸ ὄραμα, τὸ ὁποῖον ἀνωτέρω ὑπεσχέθημεν
 νὰ διηγηθῶμεν. Εἶδον, εἶπε, καὶ ἰδοὺ θρόνος ὑψηλὸς καὶ ἐπηρμέ-
 νος, κύκλωθεν τοῦ ὁποῖου παρίστατο ἀναρίθμητος πληθὺς στρα-
 τιωτῶν καὶ δούλων, καὶ μετὰ μεγάλης παρατάξεως καὶ δόξης
 ἐκάθητο εἰς τὸν θρόνον ἐκεῖνον θαυμασία καὶ ὠραία γυνή, τὴν
 ὁποίαν βασίλισσαν δύναται τις νὰ τὴν ὀνομάσῃ. Καὶ ἐδόθη λό-
 γος εἰς τὸ πλῆθος ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι ἡ Παναγία. Καὶ ἕκαστος
 τῶν παρισταμένων ἐποίει σχῆμα προσκυνήσεως, καὶ ἀνεχώρει.
 Τότε καὶ ἐγὼ μέλλων νὰ ἀναχωρήσω, τὸ μὲν, διὰ νὰ προσεγ-
 γίσω εἰς τὴν Παναγίαν, τὸ δὲ, ὡς χρεώστης νὰ τὴν προσκυνή-
 σω, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἦλθον μετὰ φόβου μεγάλου καὶ
 συστολῆς, καὶ προσεγγίσας περισσότερον τῶν ἄλλων διὰ νὰ
 λάβω καὶ περισσοτέραν χάριν, ἐπροσκύνησα. Ἡ δὲ Θεοτόκος
 ἔθηκεν εἰς τὴν κεφαλὴν μου τὴν ἰδίαν αὐτῆς χεῖρα, καὶ τρό-
 πον τινὰ ἐκράτησεν αὐτήν· ἐγὼ δὲ ἀπὸ τὴν αἰσθησιν τῆς θείας
 ταύτης χειρὸς ἐξύπνισα, καὶ μένων ἄφωνος καὶ ἐκστατικὸς,
 περιεχύθην ὕστερον ἀπὸ χαρὰν ἄφατον καὶ δάκρυα ἀμέτρητα.

Παράδοξα μὲν, ἀδελφοί, εἰσι τὰ λεγόμενα, ἀλλὰ καὶ χαρίεσα-
 τα καὶ μεγάλης περὶ τὸν Εὐθύμιον κηδεμονίας τῆς Θεοτόκου
 γνωρίσματα. Κατ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν περιπόθητον καὶ μακαρίαν
 ὥραν τῆς ἀφ' ἡμῶν ἀναχωρήσεώς του ἐξῆλθον πολλοὶ πατέρες
 μετ' αὐτοῦ ἕως εἰς ἓν διάστημα τόπου, διὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετί-
 σωσι. Εἰς δὲ ἀπὸ αὐτοὺς ἐπιστρέφων, εἶπεν· ἀδελφοί, σὰς πλη-
 ροφορῶ, ὅτι ὁ ἀδελφὸς Εὐθύμιος μέλλει νὰ τελειώσῃ τὸ μαρτύ-
 ριον· οἱ δὲ ἄλλοι τὸν ἠρώτησαν, πόθεν τὸ γινώσκεις; Ἀπεκρί-
 θη ἐκεῖνος· ὅταν ἐπλησίασα νὰ τὸν ἀσπασθῶ, ὡσφράνθην τόσῃν
 εὐωδίᾳ ἀπὸ αὐτόν, τὴν ὁποίαν δὲν δύναμαι νὰ τὴν παρομοιάσω
 μὲ κανὲν μύρον, καὶ ἐκ τούτου συμπεραίνω, ὅτι ὁ δρόμος τοῦ
 ἀδελφοῦ εἶναι κατὰ Θεόν.

Ἡμεῖς δὲ ἀκούσαντες τὸ τοιοῦτον, ἐπάθομεν ἀνθρώπινόν τι,
 καὶ ἀμφεβάλλομεν. Ὅτε δὲ ἰδιαιτέρως ἐξητάσαμεν τὸν ἀδελ-

φὸν ἐκεῖνον, μὰς ἐπληροφόρησεν ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἀλήθειαν λέγει· καὶ μάλιστα διότι ἐμνήσθημεν σοφοῦ πατρὸς λέγοντος, ὅτι τὰ σώματα τῶν ἁγίων, καὶ μάλιστα τῶν μαρτύρων, ὡς ἔχοντα πρὸ τῆς τελειώσεως αὐτῶν ἐνοικον τὴν χάριν καὶ τὸν ἁγιασμόν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, εὐωδιάζουσι, καὶ μετὰ θάνατον δὲ ὡσαύτως τὰ ὀστέα καὶ λείψανα αὐτῶν. Ἐπείσθημεν, καὶ ἀνεπαύσαμεν τὴν ἀπορίαν καὶ ἀπιστίαν ἡμῶν, συλλογισθέντες ὅτι, ἐὰν μετὰ θάνατον, ἐξεληθούσης τῆς ψυχῆς, εὐωδιάζῃ τὸ ἄψυχον σῶμα, πολλῶ μᾶλλον εὐωδιάζει, ὅτε μάλιστα μετ' αὐτοῦ εἶναι καὶ ἡ ψυχὴ, ἥτις εἶναι τὸ ἀληθὲς κατοικητήριον καὶ ἡ ἀνάπαυσις τοῦ παναγίου Πνεύματος.

Ἀνεχώρησε λοιπὸν ὁ Εὐθύμιος κατὰ τὴν ιθ' τοῦ Φεβρουαρίου ἐντεῦθεν, ἔχων συνοδίτην του ἑνα τῶν ὑποτακτικῶν τοῦ εἰρημένου πατρὸς πνευματικοῦ Νικηφόρου, Γρηγόριον ὀνομαζόμενον, τὸν ὁποῖον διὰ παρακλήσεως τοῦ Ὁνουφρίου ἀπέστειλε μετ' αὐτοῦ. Καὶ ὕστερον ἀπὸ τὰς μεγάλας ἐκεῖνας τρικυμίας καὶ τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους ἐκ συνεργείας τοῦ πονηροῦ εἰς τὴν θάλασσαν ἐδοκίμασαν, ἔφθασαν εἰς Καλλιούπολιν κατὰ τὴν β' τοῦ Μαρτίου. Ἐνθα εὐρών ὁ Εὐθύμιος τρεῖς σατράπας (πασάδες), οἵτινες ἦσαν ἐκεῖ μὲ πλῆθος στρατιωτῶν Τούρκων, καὶ γνωρίσας μερικοὺς ἀπὸ τοῦ Ῥαῖς ἐφένδη τοὺς ἀνθρώπους, ἀπὸ τὴν πολλὴν προθυμίαν, ἣν εἶχε νὰ τελειώσῃ τάχιον τὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου, ἔλεγεν εἰς τὸν Γρηγόριον· Ἰδοῦ, πάτερ, εἶναι καὶ ἐδῶ Τούρκοι· τί μὲ ἐμποδίζει νὰ παρῶρῃ-σασθῶ τώρα; ἄς τελειώσω καὶ ἐδῶ τὸν ἀγῶνά μου. Ὡ γνῶμης θεοφιλοῦς! ὦ ἀγάπης διαπύρου πρὸς τὸν Χριστόν! Ἰδοῦ ἔλεγε, καὶ ἐδῶ Τούρκοι, τί τὸ κωλύον ἵνα λάβω τὸν ποθοῦμενον ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον; Καὶ αὐτὸ μὲν ἐζήτει ὁ Εὐθύμιος, ἀλλὰ δὲν ἐφάνη εὐλογον εἰς τὸν Γρηγόριον, ἐπειδὴ καὶ ἦτο ἐκεῖ τότε πλῆθος ἀγρίων πολεμιστῶν, ὡς εἶπομεν, καὶ ἐδύνατο νὰ συμβῇ καμμία βλάβη εἰς τοὺς συντρόφους των. Ποιήσαντες δὲ μόνον ἐκεῖ εὐχέλαιον, ἐκοινώνησαν τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Καὶ κατὰ τὴν θ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς κινήσαντες, ἤλθον εἰς τὸ Ἀρτάκιον, ὅπου ἀκούσαντες καὶ τὸν ἀκάθιστον ὁ-

μον τῆς Θεοτόκου, ἐκοινωνήσαν πάλιν τῶν μυστηρίων. Χροντριβούντων δὲ αὐτῶν ἐκεῖ, ἔλεγεν ὁ Εὐθύμιος· Ἰδοὺ αἱ ἡμέραι παρέρχονται, καὶ ἡ προφητεία σου τέλος, πάτερ, δὲν λαμβάνει· διότι, ὅτε ἦσαν εἰς Καλλιούπολιν, ἡρώτα συνεχῶς, πότε ἐμελλε νὰ δώτῃ τὸ μακάριον τέλος; Ὁ δὲ Γρηγόριος στενοχωρηθεὶς ἀπὸ τὰς πυκνάς αὐτοῦ ἐρωτήσεις, τῷ εἶπε· κατὰ τὴν Κυριακὴν τῶν βαΐων· ὃ καὶ ἐγένετο ὕστερον τῇ θεῖᾳ εὐδοκίᾳ. Ἀπὸ δὲ τὸ Ἀρτάχιον πλεύσαντες ἤλθον εἰς Γαλατᾶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὴν πέμπτην τῆς ἑκτῆς ἐβδομάδος τῶν ἁγίων νηστειῶν, ἥτις ἦτον ἡ 10^η. τοῦ Μαρτίου μηνός, καὶ ἔμειναν παρὰ τινι εὐλογημένῳ χριστιανῷ Γρηγορίῳ λεγομένῳ, ὅστις τοὺς ὑπεδέχθη ὡς ἀνθρώπους Θεοῦ, καὶ μεγάλην περιποίησιν τοῖς ἔκαμε. Καὶ ἦτο θαῦμα παράδοξον, ἔλεγεν εἰς ἡμᾶς ὁ συνοδίτης του Γρηγόριος, νὰ βλέπῃ τις τότε ἐκεῖ τὸν Εὐθύμιον, τώρα μὲν νὰ φροντίζῃ, νὰ μεριμνᾷ καὶ νὰ στοχάζεται καὶ νὰ μελετᾷ, πῶς καὶ μὲ ποῖον τρόπον νὰ παρῇρσιασθῇ εἰς τοὺς ἀθέους ἐκείνους τυράννους· τώρα δὲ νὰ ἀρπάζῃται ὡς ἐκστατικὸς εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ἀνεκλαλήτων ἀγαθῶν τῆς οὐρανίου μακαριότητος, καὶ νὰ φαντάζεται τοὺς ἄθλους καὶ τὰ μαρτυρικὰ βραβεῖα καὶ στέφῃ, εἶτα νὰ σκιρτᾷ καὶ ἀγάλλῃται μεγάλως, ὅτι ἔφθασεν ἡ ὥρα νὰ παρῇρσιασθῇ εἰς τοὺς ἀνόμους προστάτας τῆς ἀσεβείας, καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, καὶ ἐκυτὸν χριστιανὸν καὶ δοῦλον Χριστοῦ, καὶ νὰ ἀποθάνῃ δι' ἀγάπην αὐτοῦ· ἄλλοτε δὲ πάλιν νὰ λέγῃ μετὰ ἀγωνίας εἰς τὸν αὐτὸν Γρηγόριον· Ἰδοὺ αἱ ἡμέραι διέρχονται, καὶ ἡ προφητεία σου, πάτερ, δὲν λαμβάνει πέρας. Μετὰ δὲ τοῦτο νὰ δεικνύῃ εἰς ἄκρον συντριβὴν τῆς καρδίας, καὶ ἄκραν ταπείνωσιν τοῦ φρονήματος, ἀναλογιζόμενος τὸ μέγα παράπτωμα τῆς ἀρνήσεώς του καὶ τὸ ἀπέραντον τῆς αἰωνίου κολάσεως. Ἄλλοτε δὲ πάλιν φιλοσαφῶν ὁ αἰμνῆσος, ἔλεγε πρὸς τὸν αὐτὸν Γρηγόριον· Πῶς ἄρᾳ γε διαχωρίζεται ἡ ψυχὴ ἐκ τοῦ σώματος, καὶ ἀπέρχεται εἰς τὰ οὐράνια, πάτερ, καὶ πῶς βλέπει τὸν κριτὴν τῶν ἀπάντων Θεόν; καὶ πῶς βλέπει τὴν Παναγίαν Θεοτόκον μὲ ὄλην τὴν δόξαν τῆς; Ἀρᾷ

γε, πάτερ μου, μέλλει νὰ ἴδῃ καὶ ἐμὲ ὁ Δεσπότης Χριστὸς καὶ ἡ πανάχραντος αὐτοῦ Μήτηρ με ἱλαρὸν ὄμμα ; Καὶ διὰ νὰ παραδράμωμεν τὰ πολλὰ διὰ τὸ σύντομον, ὁ Εὐθύμιος δὲν ἤτο πλέον διὰ τὸν παρόντα ψευδῆ καὶ πλάνον κόσμον, οὔτε ὁ κόσμος ἦτο ἄξιος νὰ ἔχῃ τοιοῦτον ἐραστήν τοῦ Χριστοῦ θερμότατον, ὅστις ἔσπευδε νὰ φθάσῃ τὸ συντομώτερον εἰς αὐτὸ τὸ ἄκρον ἀγαθόν, τὸν Χριστὸν, τὴν ἀληθῆ εὐδαιμονίαν καὶ μακαριότητα.

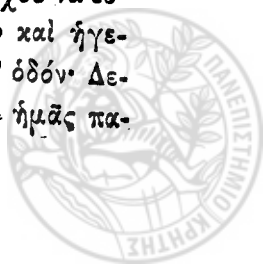
Εἶτα ἀπελθόντες εἰς τὸν ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου Καφατιανῆς λεγομένης, ἐποίησαν εὐχέλαιον, καὶ ἐκοινώνησαν τῶν ἀχράντων μυστηρίων τῷ σαββάτῳ τοῦ ἁγίου Λαζάρου. Τὴν δὲ ἐρχομένην ἡμέραν, ἣτις ἦτο ἡ ὑπέρλαμπρος βασιφόρος Κυριακὴ, ἀπελθόντες εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, καὶ ἀκούσαντες τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐκοινώνησαν τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔγραψεν ὁ Εὐθύμιος πρὸς ἡμᾶς τότε ἰδιοχείρως ἐπιστολὰς ἑξ, τὰς ὁποίας διὰ συντομίαν παρατρέχουμεν (α), μολονότι εἰσὶν ἄξιοι θεωρίας καὶ ἀναγνώσεως, ὡς πλήρεις νοσημάτων εὐαγγελικῶν καὶ μαρτυρικῆς γενναιότητος. Ἐπειτα ἦλθον εἰς ἓν πλοῖον ἐκ Κεφαλληνίας Ἰωάννου τινὸς Τζάνε, ὅστις ὑποδεχθεὶς αὐτοὺς με ἱλαρότητα καὶ εὐμένειαν, ἐπρόσφερεν ἓνα καφφέν, τὸν ὅποιον λαβὼν ὁ Εὐθύμιος δὲν ἔπιεν, ἀλλ' εἶπε· τοῦτο ἀδελφοί εἰς ἐμὲ εἶναι τύπος τοῦ ποτηρίου τοῦ θανάτου· καὶ εἶθε ὁ πανάγαθος Θεὸς σᾶς μὲν νὰ ἀξιώσῃ τῆς οὐρανίου αὐτοῦ βασιλείας, ἐμὲ δὲ νὰ ἐνδυναμώσῃ νὰ ὑποφέρω τὰ ἐπερχόμενα βασανιστήρια· καὶ οὕτως ἔδωκεν ὀπίσω τὸν καφφέν· οἱ δὲ παρεστῶτες ἐδάκρυσαν. Εἶτα σηκωθείς πάραυτα ὁ ἀείμνηστος ἐξεδύθη τὰ μοναχικὰ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα ἐφόρει, καὶ ἐνεδύθη τὰ τουρκικὰ, ἅτινα τῷ εἶχον προετοιμάσει. Τότε καὶ τις φιλόχριστος χριστιανὸς τῶν παρευρεθέντων, Ἰωάννης ὀνομαζόμενος, ἔδωκε τῷ Εὐθυμίῳ ἓν μεταξωτὸν ὑποκάμισον, καὶ τῷ εἶπε· λάβε τοῦτο,

(α) Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται ἐπισυνάπτονται μετὰ τὸ τέλος τῆς παρούσης βιογραφίας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, νὰ τὸ φορέσης, καὶ δὲν θέλω νὰ μοὶ τὸ δώσης πλέον, εἰ μὴ εἰς τὴν ὥραν τοῦ θανάτου μου. Ὡ πístews καὶ εὐλαβείας τοῦ φιλοχρίστου ἀνδρὸς ἐκείνου! Οὕτω λοιπὸν ἐν-
 θυθεὶς ὁ εὐλογημένος Εὐθύμιος τὰ τῶν ἀσεβῶν ἐνδύματα,
 ἐφαίνετο ὡς ἄλλος τις στρατιώτης εὐζωνος, ὅλος φαιδρὸς καὶ
 χαίρων, καὶ βαλὼν μετάνοιαν εἰς τὸν συνοδίτην του Γρηγό-
 ριον, εἶπεν· εὐλόγησον πάτερ τὸν δοῦλόν σου καὶ ἀδελφόν,
 καὶ ὁ Θεὸς, πάτερ, νὰ σοὶ ἀνταποδώσῃ τοὺς μισθοὺς τῶν εὐ-
 εργεσιῶν, ἃς εἰς ἐμέ τὸν ἀνάξιον ἐκάμετε, καὶ νὰ σᾶς ἀντα-
 μείψῃ οὐράνια δωρήματα τῶν κόπων ἡμῶν. Τότε ὁ Γρηγόριος
 συνετρίβη τὴν καρδίαν, καὶ ἔχυσε ποταμοὺς δακρύων διὰ τὸν
 ἀποχωρισμόν του. Ὁ δὲ μακάριος Εὐθύμιος τῷ εἶπε· μὴ λυ-
 πείσαι, πάτερ, καὶ χάνεις νὰ λυπῇται καὶ ἡ ἐμὴ καρδιά, ἀλλὰ
 παρακάλει τὸν Θεὸν νὰ νικήσω τὸν ἐχθρὸν διάβολον, καὶ νὰ
 τελειώσω ἀνδρείως τὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου, τὸν ὅποιον ὅταν
 ἀκούσης, χαῖρε πλέον καὶ εὐφραίνου ἡ ὁσιότης σου καὶ πᾶς
 πιστὸς, ὅτι χαρὰ γίνεται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἀμαρτωλῷ με-
 τανοοῦντι. Οὕτως οὖν ἔπραξεν ὁ ἀείμνηστος Εὐθύμιος, καὶ ἐποί-
 ητε τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν μετὰ τοῦ συνοδίτου αὐτοῦ Γρη-
 γορίου καὶ μεθ' ὧν ὡταύτως τῶν παρευρεθέντων ἐκεῖ χρι-
 στιανῶν, οἵτινες ἴσταντο ἀσκεπεῖς καὶ ἐντρομοὶ, θαυμάζοντες
 τὴν τοσαύτην ἀνδρείαν τοῦ Εὐθυμίου καὶ γενναιότητα.

Εἵτα ἐχρίσθη μὲ ἅγιον ἔλαιον τῆς κανδήλας τῆς ὑπεραγίας
 Θεοτόκου Προταίτισης εἰς ὅλους τοὺς ἀρμούς καὶ τὰ μέλη
 του, καὶ λαβὼν τὸν σταυρὸν εἰς τὰς χεῖράς του καὶ τὰ βᾶτα, τὰ
 ὅποια εἶχε λάβει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ἀγίου Ἰωάννου, ὅ-
 που ἤκουσαν τὴν θείαν λειτουργίαν, ὡς εἵπομεν, καθοπλισθεὶς
 μὲ τοιαῦτα ὅπλα ἀήττητα, ἐξέβη ἐκ τοῦ πλοίου, καὶ διεπέρα-
 σε μὲ ἀκάτιον εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ μὲ φρόνημα γενναῖον ἐ-
 δραμεν, ὡς ἡ ἀτματικὴ νύμφη, ἵνα εὕρῃ τὸν μυστικὸν γλυ-
 κύτατον νυμφίον, τὸν ὅποιον, ὡς τῷ ἐφαίνετο, ἀλλαχοῦ νὰ εὕ-
 ρῃ δὲν ἠδύνατο, εἰ μὴ εἰς τὰς αὐλὰς τῶν τυράννων καὶ ἡγε-
 μόνων. Σπεύδων δὲ νὰ φθάσῃ εἰς αὐτάς, ἔλεγε καθ' ὁδόν· Δε-
 σποτα Ἰησοῦ Χριστέ, ὃς εἰς τὴν σωματικὴν πρόφ' ἡμᾶς πα-

ρουσίαν δὲν ἀπεστράφης τὰ μύρα τῆς φιλοθέου πόρνης, αὐτὸς, Δέσποτα, μὴ βδελύξῃ καμὲ τὸν ἁμαρτωλόν· ἀλλὰ δέξαι μοι οὐχὶ μύρα, ἀλλ' αὐτὸ τὸ αἷμά μου, τὸ ὅποσον τρέχω τώρα νὰ χύσω διὰ τὴν ἀγάπην σου· καὶ, καθὼς εἰς τὴν πόρνην ἐκείνην εὐκόλυνας τὴν εἴσοδον εἰς τὴν οἰκίαν Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, οὕτω, Δέσποτα, εὐκόλυνον καὶ εἰς ἐμέ τὴν εἴσοδον εἰς τὰς αὐλὰς καὶ τοὺς οἴκους τῶν ἀθέων τυράννων Ἀγαρηνῶν, ἵνα κηρύξω τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, καὶ καταισχύνω τὸν ἀπατήσαντά με διάβολον, καὶ τὴν λεπρώδη αὐτῶν τῶν ἀθέων θρησκείαν. Ταῦτα ἔλεγε μετὰ δακρύων καὶ πόνου καρδίας, ἱκετεύων τὴν πανάχραντον Δέσποιναν ὡς ἐγγυητὴν καὶ μεσίτην του καὶ βοηθὸν ἀπροσμάχητον.

Ἔφθασε τέλος πάντων εἰς τὴν ὑψηλὴν θύραν τοῦ κριτοῦ τῆς ἀνομίας, καὶ ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου σταυροῦ, εἰσῆλθεν ἀφόβως, καὶ ὑπὸ μηδενὸς ἐμποδισθεὶς, ἐπροχώρησε καὶ ἦλθεν εἰς αὐτὸν τὸν ἐπίτροπον τῶν Ἀγαρηνῶν, τὸν παρ' αὐτοῖς λεγόμενον Βεζύρην, Ῥουσούτ πασᾶ, παρακαθήμενον τότε διὰ τινὰς κατεπειγούσας τοῦ βασιλείου ὑποθέσεις μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν τῶν ἐν τέλει, καὶ χωρὶς τινος συστολῆς ἢ φόβου εἶπε πρὸς αὐτόν· ἐγώ, ἡγεμὼν, ἤμην χριστιανὸς ἐκ προγόνων· ταῦτα δὲ τὰ ἐνδύματα, τὰ ὅποια φορῶ, μοὶ τὰ ἔδωκες σύ· καὶ διὰ νὰ πιστοποιηθῇς ὅτι εἶμαι χριστιανός, ἰδοὺ ἓνα σταυρόν, ὅστις εἶναι σημεῖον, ὅτι μία ἡ ἀληθινὴ πίστις, ἡ τῶν χριστιανῶν· ἰδοὺ καὶ τὰ βῆλα, τὰ ὅποια εἶναι καὶ αὐτὰ σημεῖα χριστιανικά· καὶ ἵνα βεβαιωθῇς περισσότερο, ἰδοὺ καταπατῶ τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ἀνόμου καὶ ἀθέου θρησκείας σου. Καὶ εὐθὺς ἐξέβαλε ἀπὸ τὴν κεφαλὴν του τὸ πράσινον σαρίκιον, καὶ τὸ ἔρριψε κάτω ἐπὶ τοῦ βήματος, καὶ τὸ κατεπάτησε· καὶ ἀναθεματίζω, εἶπε, τὸν ἀντίχριστον Μωάμεθ τὸν προφῆτην σας. Ὁ δὲ βεζύρης ἐξεπλάγῃ, βλέπων ἓνα εἰκοσαετὴ νέον, νὰ παρῇρσθῇ εἰς αὐτὸν μὲ τόσον θάρρος, καὶ νὰ ὑβρίζῃ τὴν θρησκείαν του μὲ τόσῃν τόλμῃν, καὶ τὸν προφῆτην του νὰ καλέσῃ ἀντίχριστον. Καὶ ἔλεγε πρὸς τοὺς παρισταμένους ὑπῆ-

ρέτας του μετ' ὀργῆς, διὰ τί ἀφίνουσι νὰ ἐμφανίζωνται εἰς αὐ-
 τὸν οἱ τοιοῦτοι. Καὶ διώρισε τὸν πρῶτόν του ὑπηρέτην νὰ
 ἐξετάσῃ μήπως καὶ ἦτο μεθυσμένος ἢ τρελλός ; Οὐχί, ἀπε-
 κρίθη ὁ μάρτυς, πολλὰ καλὰ ἔχω τὰς φρένας μου, καὶ διὰ
 τοῦτο ὁμολογῶ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν μου Θεὸν ἀληθινὸν καὶ
 ποιητὴν τοῦ παντός· ὁμολογῶ δὲ καὶ ἑμαυτὸν χριστιανὸν, καὶ
 θέλω νὰ ἀποθάνω διὰ τὴν ἀγάπην του. Μεθυσμένος εἶσαι, ἀ-
 πεκρίθη ὁ βεζύρης· οὐχί, ἀπεκρίθη ὁ μάρτυς. Τότε ὁ βεζύρης
 ἐπρόσταξε νὰ βάλωσι τὸν μάρτυρα εἰς φυλακὴν. Παραλαβόν-
 τες λοιπὸν αὐτὸν οἱ ὑπηρέται τοῦ ἁσεβοῦς, ἔβαλον εἰς μίαν
 φυλακὴν σκοτεινὴν καὶ τοὺς πόδας του εἰς τὸ ξύλον τῆς πό-
 δοκάκης, καὶ δύω ἀλύσεις, μίαν εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ἄλλην
 εἰς τοὺς πόδας. Μετὰ δὲ ὥραν μίαν ἔφερε πάλιν αὐτὸν ὁ κρι-
 τὴς εἰς δευτέραν ἐξέτασιν. Καὶ παρασταθέντα τὸν μάρτυρα
 ἠρώτησε λέγων· ἦλθες εἰς σεαυτὸν, ἢ μένεις ἔτι εἰς τὴν προ-
 τέραν σου πλάνην ; ὁ μάρτυς ἀπεκρίνατο· ἐγὼ σοὶ εἶπον, ὦ ἡ-
 γεμῶν, ὅτι χριστιανὸς εἶμαι, καὶ χριστιανῶν γονέων υἱός, καὶ
 πιστεύω τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς Θεὸν ἀληθινὸν, ὅστις ἔγινεν
 ἄνθρωπος διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων, καὶ μέλλει
 πάλιν νὰ ἔλθῃ, καὶ νὰ κρίνῃ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ νὰ ἀποδώσῃ
 ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα του. Ὁ βεζύρης εἶπεν· ἄφες αὐτὰς τὰς
 ματαιολογίας, καὶ ἔλθε εἰς τὴν πίστιν ἡμῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσο
 καὶ πρότερον, διὰ νὰ λάβῃς ἀπὸ ἐμοῦ μεγάλας τιμὰς καὶ
 πλούτη. Ὁ μάρτυς ἀπεκρίθη· μὴ γένοιτο, ἡγεμῶν, νὰ ἀρνηθῶ
 ἐγὼ τὸν ἀληθινὸν Θεόν, τὸν γλυκύτατόν μοι Ἰησοῦν, καὶ νὰ
 ἔλθω εἰς τὴν ἰδικὴν σας πίστιν, ἥτις δὲν εἶναι ἄλλο τι, εἰ μὴ
 μυθολογίαι καὶ ἀτοπήματα, τὰ ὁποῖα σὰς τὰ ἐδίδαξεν ἐκεῖνος
 ὁ ἀντίχριστος Μωάμεθ. Λέγει εἰς αὐτὸν ὁ Βεζύρης· εἰ δὲν
 ἀρνηθῇς τὸν Χριστὸν, μέλλω νὰ σοὶ κάμω μεγάλας παιδεΐας.
 Μὴ γένοιτο, ἐβόησεν ὁ μάρτυς, Χριστὲ βασιλεῦ, νὰ σε ἀρνη-
 θῶ οὔτε με λόγον οὔτε με ἔργον, καὶ ἂν εἶναι ἀνάγκη νὰ
 ὑποστῶ τὰς σκληροτάτας βασάνους. Τότε ἐπρόσταξεν ὁ βεζύ-
 ρης νὰ θέσωσιν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ μάρτυρος τὸ σαρίκιον, τὸ
 ὁποῖον πρότερον ρίψας εἰς τὴν γῆν κατεπάτησεν. Ὁ δὲ μάρ-

τυς μηδὲν εἰπὼν, ἐστάθη καὶ τοῦ τὸ ἐφόρεσαν· ἔπειτα λαβὼν
 αὐτὸ, παρευθὺς τὸ ἔσχισεν εἰς δύο, καὶ τὸ ἐτίναξεν ἐνώπιον τοῦ
 βεζύρη, λέγων· λάβε ἄνθρωπε τὸ ἰδικόν σου, καὶ ἄφες ἐμέ νὰ
 ἔχω τὸ ἰδικόν μου. Τότε ἐθυμώθη ὁ βεζύρης, καὶ ὥρισε νὰ
 βάλωσι πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν τὸν μάρτυρα, καὶ νὰ τὸν δει-
 ρωσι σκληρότατα. Ἡρπαταν οὖν οἱ θηριώδεις ἐκεῖνοι ἄνθρωποι
 μὲ ὀρμὴν αὐτόν, καὶ δείραντες ἀνηλεῶς, τὸν ἔβαλαν πάλιν εἰς
 τὴν φυλακὴν, καὶ συναχθέντες ἐκεῖ ὡς κόρακες εἰς πτώμα,
 ἄλλοι μὲν τὸν ἐφοβέριζον, ἄλλοι δὲ τὸν ἐκολάκευον, ὑποσχό-
 μενοι εἰς αὐτόν ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς παρούσης ματαίας ζωῆς.
 Καὶ αὐτὸς ὁ βεζύρης τῷ ὑπέσχετο νὰ τῷ δώσῃ ὅ,τι ἐπεθύμει,
 ἂν ἤθελε ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν. Ὁ δὲ γενναῖος τοῦ Χριστοῦ
 ἀθλητῆς ἐδίδε τὰς ἀποκρίσεις ἀρμοδίους εἰς ἕκαστον. Μετὰ
 τρεῖς ὥρας ἄγεται καὶ πάλιν ὁ μάρτυς εἰς ἐξέτασιν. Λέγει
 πρὸς αὐτόν ὁ κριτής· ἤλθες εἰς μεταμέλειαν, ἢ μένεις ἀκόμῃ εἰς
 τὸ πείτημά σου; Ὁ μάρτυς ἀπεκρίθη μὲ φωνὴν λαμπράν· μία
 εἶναι, ὧ ἡγεμῶν, ἡ ἀληθινὴ πίστις, ἡ τῶν χριστιανῶν, καὶ εἰς
 Θεὸς τριςυπόστατος, ὁ ὑπὸ πάσης τῆς κτίσεως λατρευόμενος
 καὶ ὑμνούμενος, Πατήρ, Υἱὸς καὶ ἅγιον Πνεῦμα, ἡ μία καὶ ἀ-
 διαίρετος φύσις τῆς θεότητος, εἰς τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ἐβα-
 πτίσθην, καὶ ἔγινα υἱὸς Θεοῦ κατὰ χάριν, καὶ πῶς λοιπὸν νὰ
 πιστεύσω εἰς αὐτόν τὸν ψευδοπροφήτην σας Μωάμεθ τὸν ἀν-
 τίχριστον. Εὗγε τῆς ἐλευθεροστομίας σου, γενναῖε τοῦ Χρι-
 στοῦ ἀγωνιστά! εὗγε τῆς σῆς μεγαλοφυχίας, τῆς ἐπαξίου
 οὔτης οὐρανίων ἐπαίνων! Κατὰ ἀλήθειαν, ἀδελφοί, κατὰ τὸν
 Σολομῶντα, ὡς λέων πέποιθε. Τούτους λοιπὸν τοὺς λόγους
 ὡς ἤκουσεν ὁ τῆς ἀσεβείας προστάτης, ἡλλοιώθη ὅλος ἀπὸ τὸν
 θυμὸν, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὴν τόσῃ παρῆρησίαν
 καὶ τόλμην τοῦ μάρτυρος, καὶ ἀπελπισθεὶς ὀλοτελῶς ἀπὸ τὸ
 ἀκατάπειστον καὶ ἀμετάβλητον τῆς γνώμης του, ὥρισεν ἵνα
 λάβῃ τὸν διὰ ξίφους θάνατον. Παρέλαβε λοιπὸν αὐτόν ὁ δῆ-
 μις, καὶ θέλων νὰ δέσῃ τὰς χεῖράς του ὀπισθεν, ἐμποδίσθη
 ἀπὸ τὸν μάρτυρα· καὶ διὰ τί, εἶπε, θέλεις νὰ μοῦ δέσῃς τὰς
 χεῖρας, ὅστις ἤλθον αὐτόκλητος ὧδε; Διὰ τοῦτο ἐδέθη ὁ Χρι-

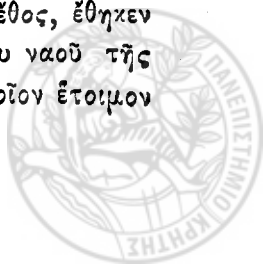
στός μου ἀπὸ τοὺς παρανόμους Ἑβραίους κατ' αὐτὰς τὰς ἁγίας ἡμέρας, διὰ νὰ μὲ λύσῃ ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας, καὶ νὰ τρέχω ἐγὼ χωρὶς δεσμὰ εἰς τὸν θάνατον διὰ τὴν ἀγάπην του. Ἐπόρησεν ὁ Ἰδὴμιος εἰς τοῦτο, καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν λυτὸν. Ἐξῆλθε λοιπὸν ὁ ἀριστεὺς ἀπὸ τὸ ἄδικον ἐκεῖνο καὶ ἄθεον κριτήριον, θαῦμα ἐξαίσιον· διότι οὐ μόνον δὲν ἐδείκνυεν οὐδὲν σημεῖον δειλίας καὶ φόβον θανάτου εἰς τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ μάλιστα ἐκ τοῦ ἐναντίου, ὅλος παιδρὸς καὶ χαροποὺς ἐφαίνετο (τοῦτο δὲ οὐ μόνον οἱ ὁμοπίστοι χριστιανοὶ τὸ διηγοῦντο, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως τὸ ἐμαρτύρησαν). Ἐκράτει δὲ εἰς μὲν τὴν δεξιάν του χεῖρα τὸν σταυρὸν, εἰς δὲ τὴν ἀριστεράν εἶχε τὰ βαῖα, καὶ πορευόμενος, ἐφαίνετο ὅτι οὐχὶ εἰς θάνατον ἀπῆρχετο, ἀλλ' εἰς νυμφικὸν θάλαμον. Συνέρρει δὲ καὶ πλῆθος χριστιανῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους ἔδιδε καὶ ἐλάμβανε συγχώρησιν.

● δὲ συνοδίτης του Γρηγόριος, ὅτε ἀπεχωρίσθη τοῦ μάρτυρος ἀπὸ τὸ πλοῖον, ὡς προείπομεν, μὲ λύπην ἀνείκαστον, καθὼς ἀποχωρίζεται μία μήτηρ φιλόπαις ἀπὸ τὸ τέκνον της ἐν καιρῷ αἰχμαλωσίας καὶ διαρπαγῆς, ὑπέστρεψεν, ὅπου παρέμενε, καὶ μετὰ τρεῖς ὥρας (διότι τοιαύτην ἐντολήν ἔλαβε παρὰ τοῦ μάρτυρος, νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω, καὶ νὰ προσεύχεται ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς Θεὸν τρεῖς ὁλοκλήρους ὥρας, καὶ ὕστερον νὰ ἐξέλθῃ νὰ ἐξετάσῃ περὶ αὐτοῦ, τί ἐγίνε)· ἔστειλεν ἓνα φιλόχριστον χριστιανὸν νὰ μάθῃ περὶ τοῦ μάρτυρος. Ἀπερχόμενος δὲ ἐκεῖνος, εἶδε τὸν ἀθλητὴν τοῦ Χριστοῦ ἐρχόμενον ὁμοῦ μὲ τοὺς δημίους, οἵτινες φθάσαντες εἰς τὸν διωρισμένον τόπον, ἐστάθησαν· ἐστάθῃ δὲ καὶ ὁ μάρτυς κατὰ ἀνατολὰς, καὶ ἐκτείνας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ἠΰξατο· Εὐχαριστῶ σοι, ἔλεγε, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὅτι με ἡξίωσας νὰ λάβω θάνατον διὰ σέ καὶ νὰ χύσω τὸ αἷμά μου διὰ τὴν ἀγάπην σου· ἀλλ' ἄξιωσόν με, δέομαι, νὰ νικήσω καὶ ἕως τέλους τὸν πονηρὸν διάβολον, καὶ νὰ ἔλθω πρὸς σε μετὰ χαρᾶς· εἰρήνευσον, Δέσποτα, τὸν κόσμον σου, καὶ κράτυνον τὴν ὀρθοδοξίαν εἰς τέλος· μνησθητὶ τῶν γονέων καὶ συγγενῶν καὶ φίλων μου καὶ παντὸς τοῦ ὁρ-

θοδόξου πληρώματος, καὶ χάρισαι αὐτοῖς πάντα τὰ σωτηριώδη αἰτήματα καὶ τὴν οὐράνιον σου βασιλείαν. Ταῦτα εἶπε, καὶ ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου σταυροῦ, ἡσπάσθη τὸν σταυρὸν, ὃν ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ ὅλος γεμάτος ἀπὸ φαιδρότητα καὶ θεοχαρίτως, ἀφ' ἑαυτοῦ χωρὶς προσταγὴν ἐγονάτισε, καὶ μόνος του ἐκλινε τὴν κεφαλὴν, καὶ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, εἰς χεῖράς σου παρατίθηναι τὸ πνεῦμά μου, εἶπεν. Ἐλθὼν δὲ ὁ δῆμιος, καὶ κτυπήσας ἄπαξ, δὲν ἀπέταμε τὴν κεφαλὴν· καὶ ὁ μάρτυς, ὡς τῆς θαυμασίας σου γενναιοῦτος λαμπρότατε τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὰ Εὐθύμιε! καλὰ κτύπα, εἶπεν εἰς τὸν δῆμιον· καὶ πάλιν ἐκτύπησε δεύτερον, καὶ ἔκοψε μόνον ἓν μέρος κρέατος. Ὑστερον δὲ ἔσπαξε τὸν μάρτυρα ἀπὸ τὸν λαῖμόν, ὡς πρόβατον, ὁ ἀλιτῆριος, διὰ νὰ πληρωθῇ ἡ προφητεία τοῦ μάρτυρος, ἣν εἶπεν, ὅτι ὡς πρόβατον μέλλουν νὰ με σφάξωσι. Καὶ οὕτως ὁ γενναῖος καὶ ἀήττητος καὶ πανεύφημος Εὐθύμιος ἔτυχε τοῦ ποθομένου μαρτυρίου καὶ μακαρίου τέλους κατὰ τὴν κβ' τοῦ μαρτίου μηνός, τὴν Κυριακὴν τῶν βαίων, ὥραν ἑκτὴν τῆς ἡμέρας.

Γμνησαν εὐθὺς ἄγγελοι τὸν ἰσαγγελον· ἐκρότησαν μάρτυρες τὸν συμμάρτυρα· εὐφῆμησαν ὅσοι τὸν ὅσιον· ὑπεδέξαντο οὐράνια σκηνώματα τὸν οὐρανόφρονα, καὶ στέφη ἄφθαρτα κατέστεψαν τὴν παναοίδιμον καὶ ἱερὰν ἐκείνην κεφαλὴν τοῦ καλλινίκου, ὁσιομάρτυρος ἀγίου Εὐθυμίου! Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ διηγηθῇ ἱκανῶς καὶ τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὴν χράν καὶ εὐφροσύνην, ἣν ἔδειξαν, ὅτε εἶδον καὶ ἤκουσαν πῶς ἐτάλπισεν ὁ ἀθλητῆς τὰ νικητήρια. Πλήθη ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν ἐσκίρτησαν, καὶ πάντες ὁμοφώνως ἐδόξαζον τὸν Θεόν. Τὸ δὲ ἀθλητικὸν σῶμα τοῦ μάρτυρος ἵστατο εἰς τὰ γόνατα, χωρὶς νὰ πέσῃ κάτω με ἐκπληξιν τῶν ὁρώντων. Καί, ἵνα μὴ καταισχύωνται περισσότερον οἱ ὑπεναντίοι, ὤθησαν αὐτὸ καὶ τὸ ἔρριψαν χαμαί. Ὁ δὲ φιλόχριστος ἐκεῖνος χριστιανὸς ὑπέστρεψε καὶ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν συνοδίτην τοῦ μάρτυρος Γρηγορίου, ὅσα ἀνωτέρω διηγῆθῃμεν, τὰ ὁποῖα ἀ-

κούσας εκείνος, ἡλλοιώθη ὁλος ὑπὸ χαρᾶς, καὶ ὡς ὑπόπτερος ἔδραμε νὰ ἰδῇ τὸν νικητὴν, ὅστις γενναίως ἀθλήσας, ἔστησε τρόπαιον κατὰ τοῦ διαβόλου. Δὲν ἔφυγε δὲ ἐκεῖθεν ἕως τῆς ἐρχομένης τετράδης τῆς αὐτῆς ἐβδομάδος, ἥτις ἦτον ἡ κέ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, καθ' ἣν ἐορτάζομεν τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου. Τότε ἐσήκωσαν τὸ ἀθλητικὸν ἐκεῖνο σῶμα οἱ δῆμιοι (ἐκ τῶν ὁποίων εἶχεν ἀγοράσει αὐτὸ ὁ συνοδίτης αὐτοῦ Γρηγόριος μὲ κόπον πολλὸν καὶ ἔξοδα μεγάλα) καὶ τὸ ἐκόμισαν εἰς τὸ νησίον τῆς Πρώτης, κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ Γρηγορίου. Καὶ θαῦμα ἦτο τὸ ζεστὸν αἷμα, τὸ ὁποῖον μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔτρεχε ἀπὸ τοῦ σῶμα τοῦ μάρτυρος. Ἀλλὰ τὸ παραδοξότερον τὸ ὁποῖον ὑπερβαίνει καὶ αὐτοὺς τοὺς ὅρους τῆς φύσεως, εἶναι, ὅτι ἡ σεβασμία χάρα τοῦ ἀθλητοῦ, τὴν ὁποίαν λαβὼν ὁ Γρηγόριος, καὶ μετὰ δακρύων ἀσπαζόμενος, ἔλεγε· δός μοι λόγον, ἀδελφε περιπόθητε, καὶ ἐραστὰ τοῦ Χριστοῦ προθυμότητε, ἅγιε Εὐθύμιε, καὶ μὴ με ἀφήσης νὰ ὑπάγω πρὸς ἀδελφούς μόνος μὲ τόσῃν λύπῃν, βαβαὶ τῶν θαυμασιῶν σου Χριστέ! ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ὥσπερ ζῶσα, μὲ ἱλαρὸν ὄμμα καὶ χαριέστατον, ἔβλεπε τὸν ἀδελφὸν Γρηγόριον, ὁμοῦ καὶ τοὺς παρεστῶτας, καὶ τοῦτο οὐχὶ μόνον ἄπαξ, ἀλλὰ δις ἤνοιξε τὰ ὀμμάτα του, καὶ ἔβλεπε τοὺς παρεστῶτας φαιδρῶ τῷ προσώπῳ, καθὼς διὰ γραμμάτων ἐφάνέρωσαν εἰς ἡμᾶς ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως τινες φιλόχριστοι καὶ φιλομάρτυρες, τῶν ὁποίων δὲν δυνάμεθα διὰ τὴν ἐντολὴν νὰ μὴ ἀναφέρωμεν αὐτολεξεῖ τὴν ἰδίαν περικοπὴν τοῦ γράμματος, λέγουσαν οὕτω· « Περὶ τῶν ἀνοιχθέντων ὀφθαλμῶν, ἀμφιβολία οὐδεμία. Αὐτὸς » εἶδον πρῶτος, καὶ οἱ μετ' ἐμοῦ, καὶ πάντες οἱ λοιποὶ ἀνοικόντες αὐτοὺς χάριεν, καὶ πρόσηνως ὥσπερ ζῶντας ἡμᾶς » ἐμβλέποντας, καὶ οἶονεὶ μειδιῶν ἐμφανίζοντας ὅλον τὸ πρόσωπον, καὶ ἅπαντες ἰδόντες, καὶ ὁ ἱεράρχης αὐτὸς ὑπερεθαύμασαν ». Κηδεύσας τοίνυν ὁ καλὸς οὗτος καὶ πιστὸς συνοδίτης Γρηγόριος τὸν μάρτυρα κατὰ τὸ μοναχικὸν ἔθος, ἔθηκεν αὐτοῦ τὸ πάντιμον λείψανον ἔνδον τοῦ σεβασμίου ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου, καὶ μὴ εὐρίσχω πλοῖον ἐτοιμον

διὰ τὸ ἅγιον Ὅρος, ὑπῆρχεν ἐν ἀγωνίᾳ, καὶ διελογίζετο περὶ τοῦ μαρτυρικοῦ σώματος, ἂν ἡδύνατο τάχα ἐγκαίρως νὰ μετακομίσῃ αὐτὸ εἰς ἡμᾶς. Τρίτῃ ἦτο τῆς διακαινησίμου καὶ προέφθασεν αὐτὸν ὁ συμπαθέστατος καὶ φιλάδελφος μάρτυς Εὐθύμιος, διαλύων τὴν ἀθυμίαν καὶ λύπην αὐτοῦ μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν καθ' ὕπνον ἔδωκεν αὐτῷ, ὅπερεῖτε ἐκ λήθης, εἴτε ἐκ τινος ἄλλης ἀφορμῆς, δὲν εἶπεν εἰς ἡμᾶς ὁ Γρηγόριος, ἀλλ' ὁ ἀνωτέρω φιλόχριστος γράψας ἡμῖν ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως ὕστερον, ἐστρμείωσεν οὕτως· « Ἐνθυμήθην τὸ δ-
» νειρον, ὅπερ εἶδεν ὁ γέρων Γρηγόριος τῇ τρίτῃ τῆς διακαινη-
» σίμου ἐν τῇ κατὰ τὴν Πρίγκιπον νῆσον οἰκίᾳ μας καὶ μοι τὸ
» εἶπεν· ὅτι ἔχων λύπην καὶ φόβον περὶ τοῦ ἁγίου λειψάνου,
» καὶ ἐλπίδα διὰ νὰ τὸ λάβῃ τότε, εἶδεν αὐτὸν καθ' ὕπνου
» μετὰ χαροποιὸν πρόσωπον, ὅστις τῷ εἶπε νὰ μὴ λυπῇται, καὶ
» ὅτι ὁμοῦ ἔχομεν νὰ ὑπάγωμεν κάτω. Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις μᾶς
» ἐβοήθησεν εἰς ὅλα, θέλει ἀγωνισθῇ καὶ δὲν θέλει τὸ ἀφήσει
» ὁπίσω, καὶ θέλεις λάβει τὸ λείψανον, καὶ θὰ ὑπάγωμεν μαζή.»

Ἐλαβεν οὖν πέρας ἡ ὑπόθεσις αὐτῇ, μετακομισθέντων πρὸς ἡμᾶς τῶν λειψάνων τοῦ μάρτυρος, καθὼς θέλομεν διηγηθῇ εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου.

Καὶ ἄλλο δὲ θαῦμα τελεσθὲν κατ' ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας παρὰ τοῦ Ἀγίου διηγούμεθα, καθὼς ἐστάλθη ἡμῖν γεγραμμένον ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως.

Ἀνθρωπὸς τις Μανουὴλ Μαργαριτοφ καλούμενος, Ἀγχιαλίτης τὴν πατρίδα, ἔμπορος, ὀρθόδοξος, εἶχε παιδίον χρόνων ἐξ τῆς ἡλικίας, ὀνόματι Ἰωάννην. Τοῦτο ἀσθενῆσαν βαρέως ἀπὸ λοιμικῆν νόσον, ἔκειτο ἡμέρας ἐννέα ἄρρωστον, καὶ τέσσαρας ἀναίσθητον, καὶ ἤδη ἔπνεε τὰ λοιόθια, ἀποφασισμένον παρὰ τῶν συγγενῶν του καὶ ἰατρῶν. Φίλος τις τῆς οἰκογενείας ἐκείνης, γνωρίζων τὰ κατὰ τὸν μάρτυρα Εὐθύμιον, προέτρεψε τοὺς γονεῖς τοῦ παιδίου νὰ προστρέξωσιν εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ μάρτυρος. Οἱ γονεῖς συγκατατίθενται, καὶ ὁ γέρων Γρηγόριος προσκαλεῖται νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὰ μαρτυρικά ἱμάτια, ἅ-

περ σταυροειδῶς ἐπιθέσαντες ἐπὶ τοῦ παιδίου, καὶ μετὰ τοῦτο ἐμβαλόντες αὐτὰ εἰς πότῃριον ὕδατος, ἔδωκαν εἰς τὸ παιδίον νὰ πῖῃ ἐκ τοῦ ὕδατος ἐκείνου. Τὸ παιδίον, εἰ καὶ εἶχε ἱκανὰς ἡμέρας νὰ πῖῃ τι, προθύμως ἐδέχθη τὸ προσφερόμενον ὕδωρ, ὅπερ πιὼν ἐγένετο ὑγιής !

Ο δὲ συνοδίτης τοῦ ἁγίου Γρηγόριος, εὐρὼν πλοῖον ἀρμόδιον, ἦλθε πρὸς ἡμᾶς ἀγαθὸς ἄγγελος τῆς λαμπρᾶς ὁμολογίας καὶ ἀθλήσεως τοῦ νέου ὀσιομάρτυρος Εὐθυμίου, κομίσας ἡμῖν ἐκεῖθεν τὰ σύμβολα τῆς πανενδόξου νίκης τοῦ μάρτυρος, τὰς τρίχας τῆς σεβασμίας αὐτοῦ κεφαλῆς, καὶ τὰ αἱματωμένα ἱμάτια πνέοντα εὐωδία ἀρρήτων καὶ οὐράνιων. Ἀλλ' ὦ αἵματα ἐκεῖνα, τὰ λαμπρῶς ἐκχυθέντα, καὶ ἀποπλύναντα τὸ αἶσχος τῆς Χριστοῦ ἀρνήσεως ! ὦ αἵματα, τὰ ὅποῖα νεωστὶ ἐπορφύρωσαν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐλάμπρυναν τὸ γένος τῶν ὀρθοδόξων ! αἵματα μαρτυρικά, τὰ ὅποια εἶναι αἰδέσιμα εἰς τοὺς ἀγγέλους, φοβερά εἰς τοὺς δαίμονας καὶ εἰς ἡμᾶς ποθητὰ καὶ ἐραστά. ὦ ἱμάτια, διὰ τῶν ὁποίων ὡς με θώρακα πολλάκις ἀπεκρούσαμεν τὰς καθ' ἡμῶν προσβολὰς τῶν δαιμόνων, καὶ διελύσαμεν τὰς σωματικὰς ἀλγηδόνας καὶ ἀρρωστήματα, καὶ ἡγιάσαμεν ἀρρήτῳ λόγῳ τὴν ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας μολυνθεῖσαν ψυχὴν ἡμῶν. Ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον τοῦ λόγου ἐπανέλθωμεν, πρὸς τὸ τέλος ἤδη ἐγγίζοντες. Ἄς διηγηθῶμεν τὸ καθ' ὁδόν, ἐρχομένου τοῦ Γρηγορίου, τελεσθὲν τοῦ Ἀγίου θαῦμα, ὅπερ καὶ αὐτὸ, καθὼς ἐδόθη ἡμῖν γεγραμμένον, ἀναφέρομεν. « Τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ τοῦ ἀπριλίου μηνὸς ἦλθον ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Ἀβυδὸν κάτωθεν τοῦ Τεκέ, καὶ ἐγὼ ὁ Χριστόδουλος, ὁ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς μαύρης θαλάσσης καταγόμενος, ἀπὸ χωρίου Μεσημβρίαν, ἡσθένησα ἐκεῖ βαρέως ἀπὸ ρίγος σφοδρὸν καὶ κεφαλόπονον, καὶ ἔλεγον ὅτι τώρα ἀποθνήσκω. Εἷς δὲ μοναχὸς ἰδὼν με ἐκεῖ πάσχοντα οὕτω, με ἐσυμπόνησε, καὶ λέγει μοι· ἔχε ὑπομονὴν, καὶ ὁ Θεὸς θέλει δεῖξει τὰ θαυμάσιά του. Εἵτα μοι ἔδωκε νερὸν ἀπὸ τὰ αἱματωμένα πανία, καὶ τὰς τρίχας τοῦ ὀσιομάρτυρος Εὐθυμίου,

καὶ πιών αὐτό, ὦ! μέγας εἶσαι Χριστέ βασιλεῦ! εὐθὺς ἔγινα ὑγιής, καὶ ἦλθον μετὰ τοῦ γέροντος εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος, καὶ ἐπροσκύνησα τὰ ἱερὰ Μοναστήρια.

Ἡμεῖς ἠκούσαμεν καὶ ἕτερον θαῦμα τελεσθὲν εἰς Κωνσταντινούπολιν τῇ χάριτι τοῦ Ἀγίου, καὶ ἐρωτήσαντας ἀπεκρίθησαν εἰς ἡμᾶς οὕτω· « Γράφετε εἰς τὸ γράμμα σας διὰ νὰ σᾶς πληροφορήσωμεν, ποίᾳ κόρῃ, καὶ τίνος θυγάτηρ ἦτον ἡ θερα-
 » πευθεῖσα διὰ τοῦ ἀγίου Εὐθυμίου. Σᾶς δηλοποιοῦμεν λοιπόν,
 » ὅτι τὸ κοράσιον ἦτον ἐτῶν ἐννέα τὴν ἡλικίαν, θυγάτηρ ἐνὸς
 » ἱατροῦ Μαρίνου λεγομένου. Ταύτης δὲ ὀφθαλμὸς ἀπὸ τριῶν
 » ἡδὴ ἐτῶν ἔπασχεν. Ἐγὼ δὲ ἀπελθὼν, τὸ εἶδον, τὸ ἐσταύρω-
 » σα μὲ τὰς τρίχας καὶ τὴν ἐσθῆτα τοῦ Ἀγίου, τὰ ὅποια μοι
 » ἐδώκατε, καὶ ἔκοψα ὀλίγον ἀπὸ αὐτὰ καὶ τῇ ἔδωκα. Καὶ
 » μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἡ δούλη εἶπέ μοι χαίρουσα, ὅτι ἰάθη, καὶ
 » εἶδον καὶ ἐγὼ τὸ κοράσιον ὑγιές, καὶ ἐθαυμάσαμεν τὴν χάριν
 » τοῦ Ἀγίου ».

Ἄλλος τις Ἀντώνιος καλούμενος, τουπίκλῃν Τοπαλέλης, κάτοικος τῶν Κυδωνιῶν, ἡσθένησε βρέως ἀπὸ πυρετὸν, καὶ ἦλθον οἱ φίλοι του, ἵνα τὸν ἐπισκεφθῶσι, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ Κυριακὸς τις, ὁ ὁποῖος δηγᾷτο τὸ νεωστὶ μαρτύριον τοῦ Ἀγίου. Ὁ ἀσθενὼν ἠκροᾶζετο μὲ προσοχὴν καὶ εὐλάβειαν τὴν διήγησιν, καὶ τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἐλαφρύνετο ἀπὸ τὴν ἀσθενείαν του. Τελειωθείσης δὲ τῆς διηγήσεως τοῦ μαρτυρίου, ἔπαυσε καὶ ἡ ἀσθένεια τοῦ πάσχοντος, ὅστις αἰσθανθεὶς ἑαυτὸν ὑγιῇ, ἠγέρθη τῆς κλίνης καὶ ἠὺχαρίσται τὸν Ἀγίον μὲ ἐκπλήξιν τῶν ὁρώντων, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ἐξῆλθε κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ εἰς περίπατον ὁλος ὑγιής. Καὶ τοῦ ῥηθέντος Κυριακοῦ ἐν παιδίον ἄρρωστον ἱατρεύθη μὲ ὀλίγον μέρος τοῦ ἐνδύματος τοῦ Ἀγίου, εἰς δὲ πρὸς εὐχαριστίαν ἀπέστειλε μίαν λαμπάδα. Τὸ δὲ καίχιον, τὸ ὁποῖον συναπεκόμισε τὴν λαμπάδα, ἐλυτρώθη ἀπὸ μεγάλης τριχυμίας τῆς θαλάσσης, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἀπελπισθέντες οἱ ναῦται, ἐκρέμασαν εἰς τὰ ἄρμενα ὀλίγον ἐκ τοῦ ἐνδύματος τοῦ Ἀγίου, καὶ ἐγένετο γαλήνη ἐν τῷ ἁμα. Τὸ δὲ

παράδοξον εἶναι, ὅτι πλέον τὸ καίκιον αὐτὸ κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν ἱερὰν μονὴν τοῦ Ξηροποτάμου, ἀπήντησε τὸν πολυθρύλλητον στόλον τῶν ἐπαράτων ληστῶν, εἰς τοὺς ὁποίους τὸ μικρὸν ἐκεῖνο καίκιον ἐφάνη ὡς μέγα πλοῖον στόλου βασιλικοῦ; καὶ τοσοῦτον ἐφοβήθησαν, ὥστε διεσκορπίσθησαν ἔνθεν κάκειθεν ἅπαντα τὰ πλοῖα τῶν πειρατῶν, τὸ δὲ καίκιον ἐφθασε μετ' ὀλίγον σῶον εἰς τὸν ἄρσανα. Ἐκεῖ ἀφ' οὗ ἔμαθον τὴν ἐξ αἰτίας τοῦ καϊκίου διασκορπίσιν τῶν ληστῶν, ἀπεκρίθησαν οἱ ναῦται, ὅτι ταῦτα εἶναι θαύματα τοῦ ἁγίου Εὐθυμίου τοῦ νεομάρτυρος, εἰς τὸν ὅποτον ἡμεῖς φέρομεν μίαν λαμπάδα, καὶ ἔχομεν καὶ τέμυχιον ἐκ τῶν ἱματίων του, μὲ τὸ ὅποτον χθές ἐλυτρώθημεν ἀπὸ μεγάλην τρικυμίαν.

Ἐὰν ἡ διήγησις ἐξετάθῃ τοσοῦτον, καὶ τινες τῶν ἀκροατῶν ἐθαρούνθησαν, ἅς μὴ μέμφονται· διότι σκοπὸν ἔχω νὰ φέρω εἰς πέρας ἐξηκριθωμένως τὴν διήγησιν τῶν κατορθωμάτων τοῦ Ἁγίου, τὸ μὲν, ἵνα μὴ κατακριθῶ ὡς ὀκνηρὸς δοῦλος, κρύπτων ὅσα ἔλαβον ἐντολὴν νὰ γράψω· τὸ δὲ, γινώσκων, ὅτι οἱ περισσότεροι, ὡς γνωστοὶ καὶ φίλοι ὄντες τοῦ Ἁγίου, μετὰ χαρᾶς καὶ εὐλαθείας ἀκροάζονται τὴν διήγησιν πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ ψυχικὴν τῶν ὠφελειαν. Διὰ τοῦτο δὲν νομίζω ἔξω τοῦ σκοποῦ, εὰν φέρω εἰς μέσον ἔτι μίαν περικοπὴν γράμματος ἐνὸς σεβασμίου φίλου μου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Λέγει δὲ οὕτως· « Ἐγὼ κατοικῶν ὧδε ἐν τῇ νησίῳ τῆς Πρώτης, ἄλλην βοήθειαν εἰς τὴν ἐνόχλησιν τῶν σαρκικῶν μου λογισμῶν, ἐκ τῶν ὁποίων συνεχῶς κατεκεντούμην, δὲν εὔρον, εἰ μὴ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἁγίου καὶ τὸν τάφον τοῦ νεομάρτυρος Εὐθυμίου, καὶ στοχάζομαι ὅτι ἰδιαιτέρα χάρις ἐδόθη εἰς αὐτὸν τὸν Ἅγιον παρὰ Θεοῦ, τὸ νὰ προφθάνη καὶ βοηθῇ τοὺς ἀπὸ τοιοῦτον λογισμὸν ἐνοχλουμένους καὶ πάσχοντας. »

Τοῦτου λοιπὸν τοῦ λαμπροῦ ὁσιομάρτυρος τὰ ἄλλα καὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον καὶ τὰ θαύματα διηγούμενοι, ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ἅς τιμήσωμεν καὶ κροτήσωμεν

τὴν μνήμην αὐτοῦ τε καὶ τῶν συνάθλων αὐτοῦ Ἰγνατίου καὶ Ἀκακίου, ἐφ' οἷς καυχᾶται τὸ ἅγιον Ὄρος, καὶ ἰδίᾳ ἡ ἱερὰ τοῦ Προδρόμου σκῆτη, ἐν ᾗ ἤσκησαν οἱ ἀοίδιμοι· πρὸς οὓς εἵπωμεν· Ἄγιοι τοῦ Θεοῦ! Περιφρουρεῖτε ἡμᾶς καὶ περισκέπετε, καὶ πρὸς διάβασιν οὐρανοῦ μακαριότητος καθοδηγεῖτε, ἵκετεύοντες τὴν μακαρίαν καὶ ζωαρχικὴν Τριάδα, ὅπως ἐνταῦθα μὲν χαρίσεται ἡμῖν ζωὴν ἀνώδυνον καὶ χριστιανικὴν, ἐξελθοῦσι δὲ τοῦ βίου τούτου εἰρήνην τὴν μόνιμόν τε καὶ ἀστασίαστον ἐν Χριστῷ τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν· ᾧ ἡ δόξα σὺν Πατρὶ καὶ ἁγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐπιστολαὶ τοῦ ὁσιομάρτυρος Εὐθυμίου, γραφεῖται ἐν Κωνσταντινουπόλει μικρὸν πρὸ τοῦ μαρτυρίου.

Πρὸς Ἀκάκιον.

Εἰς ἅγιον Ὄρος, τῇ 22 μαρτίου 1814.

Τὴν ὁσιότητά σου, ἅγιε πάτερ, καὶ προσφιλέστατε, ἀγαπητὲ γέρον Ἀκάκιε, προσκυνῶ καὶ ἀσπάζομαι τὴν ἁγίαν σου δεξιάν.

Ιδοῦ, πάτερ μου, μὲ τὴν ἁγίαν σου εὐχὴν ἐκίνησα ταύτην τὴν ὥραν διὰ νὰ παρασταθῶ εἰς τὸ βουλευτήριον τῆς ἀσεβείας, ὅπως ἀνακτήσω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔχασα. Εἶθε ὁ ἅγιος Θεός, καὶ ἡ ἁγία Θεοτόκος, καὶ ὁ τίμιος Προδρόμος, καὶ πάντες οἱ ἅγιοι νὰ μὲ συνδράμωσιν εἰς τὸν μέγαν τοῦτον ἀγῶνα· διότι ἡξεύρεις, πάτερ μου, τὴν ἀσθενειάν μου, τὸν ὁποῖον εἶχες ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, ὡς ἔχει ἡ μήτηρ τὸν μονογενῆ αὐτῆς υἱόν. Ἐὰν δὲν ἦσο σὺ, δὲν ἔθελον κατορθώσει τίποτε. Ἀλλὰ, ἀγιώτατέ μου πάτερ, μὲ ποίαν γλῶσσαν νὰ σᾶς εὐχαριστήσω δι' αὐτὴν τὴν συνδρομὴν, τὴν ὁποίαν ἔκαμες εἰς ἐμέ τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον, ὃν ἤθελε νὰ ξεσχίσῃ ὁ αἰμοβόρος λύκος διάβολος! Ἀλλὰ δόξα εἰς τὸ κράτος τοῦ Κυρίου μου, ὅστις καὶ ἀπολωλότα μὲ ἐρρύσατο ἀπὸ τὸν φάρυγγα τοῦ διαβόλου, καὶ μὲ

ἔφερεν εἰς τὸν εὐλογημένον οἶκόν σας, καὶ ἐγνώρισα καὶ ἐγὼ τὸ ὠφέλιμον τῆς ψυχῆς μου. Εἰς σέ, πάτερ μου ἀγιώτατε, ἐπληρώθη ἐκεῖνο τὸ προφητικὸν λόγιον τοῦ Κυρίου· «ὁ ἐξάγων ἀξιὸν ἐξ ἀναξίου, ὡς τὸ στόμα μου ἔσται.» Ἐπληρώθη δὲ δι' ὅτων ἔκαμες εἰς τὸν ἐλάχιστον δοῦλόν σου· διότι, ἂν μοι ἔλειπεν ἡ ἰδική σου συνδρομή, δὲν κατάρθωνα τίποτε. Ἰδοὺ σὰς ἀπονέμω τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν, καὶ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μου καὶ τῆς Θεοτόκου εἴθε νὰ με βοηθήσῃ εἰς τὰ ἐπερχόμενά μου βασανιστήρια. Εἴθε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός νὰ μᾶς ἔχῃ ἀχωρίστους ἐν τῷ αἰῶνι τῷ μέλλοντι, ὡς ἡμεθα καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τιμιώτατέ μου πάτερ καὶ γλυκύτατε ἡγαπημένε μου αὐθέντα, σήμερον τῇ κυριακῇ τῶν βαΐων, ὡς ὁ Κύριος ὑπήγαινε θεληματικῶς εἰς τὸ ἐκούσιον πάθος, οὕτως καὶ ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς πηγαίνω εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐπαράτων Ὀθωμανῶν, διὰ νὰ ἐξιλεώσω τὴν δικαιοσύνην τοῦ Κυρίου διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀνομιῶν μου. Εἴθε αἱ ἁγίαι σου εὐχαὶ νὰ με συνοδεύσωσιν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον τῆς ἀθλήσεως. Ἀμήν.

Ὁ εὐτελέστατος δοῦλός σας Εὐθύμιος μοναχὸς
προσκυνῶ.

Πρὸς Ἰάκωβον.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν μηνὶ μαρτίῳ τοῦ 1814.

Εἰς ἅγιον Ὅρος.

Τὴν οὐσιότητά σου, προσφιλέστατέ μοι καὶ ἡγαπημένε μοι ἀδελφέ καὶ πάτερ μου Ἰάκωβε, ἐν Χριστῷ προσκυνῶ, καὶ ἀσπάζομαι τὴν ἁγίαν σου δεξιάν.

Ἦλθεν, ἀδελφέ μου, ὁ καιρὸς τοῦ θέρους, ὅτε μέλλουσι νὰ θερίσωσι τὸν ὥριμον σίτον. Δειλιῶ καὶ τρέμω, μὴ εἶμαι ἐκ τῶν ἐν τῷ σίτῳ εὐρίσκομένων ζιζανίων, περὶ ὧν λέγει ὁ Κύριος εἰς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, ὅτε ἡρώτησαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ εἶπον· «θέλεις ἐκβάλλωμεν αὐτά· ἀφέτε, λέγει, αὐτὰ συναυξάνεσθαι, καὶ ἐν καιρῷ τοῦ θερισμοῦ ἐρῶ τοῖς θερισταῖς· συλλέξα-

» τε αὐτὰ καὶ βάλετε εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον.» Ὁ Κύριος, ὅστις εἶναι πολυέλεος, εἶθε νὰ δεχθῇ καὶ ἐμὲ τὸν ἀντάρτην μὲ τοὺς ἐν τῇ ἐνδεκάτῃ ὥρᾳ ἐργασαμένους. Ἀλλὰ, ἀδελφέ μου Ἰάκωβε, ποίας εὐχαριστίας νὰ σὰς δώσω, δι' ὅσας εὐεργεσίας μοὶ παρέσχετε. Ὅντως ἄπορος καὶ ἐλεεινὸς ἤμην, ὅτε μὲ παρελάβετε εἰς τὴν καλὴν σας συνοδίαν! Δόξα τῷ ἁγίῳ Θεῷ, ὅστις σὰς ἐφώτισε εἰς τοῦτο, καὶ ἤνοιξα καὶ ἐγὼ ὀλίγον τὰ ὄμματα μου, ὅστις ἤμην τυφλός, καὶ ἀνέβλεψα. Τώρα δέ, ἀδελφέ μου ἡγαπημένε, παραδίδομαι εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀσεβῶν, καὶ σὰς ἀφίνω τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν. Αἱ δὲ ἁγιαί σας εὐχαὶ εἴησαν μετ' ἐμοῦ. Ἀμήν.

Ὁ ἐλάχιστος δοῦλός σας προσκυνῶ.

Πρὸς Καλλίνικον.

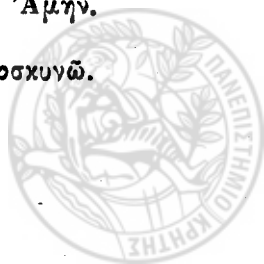
Ἐν Κωνσταντινουπόλει, μαρτίου 22 τοῦ 1814.

Εἰς ἅγιον Ὅρος.

Τὴν ὁσιότητά σου, ἀγαπητέ μοι καὶ περιπόθητε ἀδελφέ Κ. Καλλίνικε, ταπεινῶς καὶ εὐλαβῶς προσκυνῶ, καὶ ἀσπάζομαι τὴν ἁγίαν σου δεξιάν.

Μεγάλως εὐγνωμονῶ ὑμᾶς διὰ τὰς πρὸς με ἀγαθοεργίας σας. Αἱ συμβουλαὶ σας νομίζω ὅτι δὲν ἔπесαν εἰς ἀκάνθας, οὔτε εἰς ξηρὰν γῆν. Ἀγαπητέ μοι ἀδελφέ, νῦν μέλλω νὰ ὁδεύσω ἐκεῖ, ὅπου ἐπεθύμει ἡ ταλαίπωρός μου ψυχὴ, καὶ ἐλπίζω εἰς τὰς ἁγίας σας εὐχάς, ὅπως κατασχύνω τὸν ἀπατήσαντά με σχολιὸν δράκοντα. Σὰς ἀφίνω τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν. Παρίσταμαι σήμερον εἰς τὸ παράνομον δικαστήριον. Εἶθε ὁ Κύριος νὰ μὲ εὐσπλαχνισθῇ, νὰ γίνῃ ἔλεως εἰς ἐμὲ τὸν ἀδύνατον. Αἱ δὲ ἁγιαί σας εὐχαὶ ἔστωσαν μετ' ἐμοῦ. Ἀμήν.

Ὁ ἐλάχιστος δοῦλός σας μοναχὸς προσκυνῶ.

Πρὸς Δοσίθεον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Εἰς ἅγιον Ὅρος.

Τὴν πανοσιότητά σου, περιπόθητέ μοι, καὶ ἡγαπημένε μοι πατᾶ Δοσίθεε, ταπεινῶς καὶ εὐλαβῶς προσκυνῶ, καὶ ἀσπάζομαι τὴν δεξιάν σου. Τὸν ἅγιον γέροντά μου Κύριλλον καὶ Γαλακτίωνα ταπεινῶς καὶ εὐλαβῶς προσκυνῶ, καὶ ἀσπάζομαι τὴν ἁγίαν των δεξιάν.

Ἰδοῦ, πάτερ μου, ἀγιώτατε καὶ σεβασμιώτατε γέρον, μὲ τὰς ἁγίας σου εὐχὰς ἤλθομεν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν βασιλεύουσαν, καὶ ἰδοῦ σήμερον τῇ κυριακῇ τῶν βίβων μὲ τὸν νικηφόρον σταυρὸν παραδίδομαι εἰς χεῖρας τῶν ἀθέων Ἀγαρηνῶν, καὶ ὁ Κύριος εἴθε νὰ γίνῃ ἰλεως εἰς ἐμὲ τὸν ἄθλιον καὶ ἐλεεινόν. Ἀλλὰ, τιμιώτατέ μοι πάτερ, μὲ πόσας δοξολογίας νὰ ὑπερυμνήσω τὸν Κύριον διὰ τὰς εὐεργεσίας, τὰς ὁποίας μοι ἐκάματε. Εἴθε νὰ σοι τὰς ἀνταποδώσῃ ὁ πολυέλεος Κύριος· διότι σὺ συνήργησας εἰς ὅλας μου τὰς ὑποθέσεις, ὡς οὐδεὶς ἄλλος. Σᾶς ἀφίνω τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν. Μὲ τὰς ἁγίας σου εὐχὰς τρέχω εἰς τὸ μακελεῖον, ὡς τὸ ἄκακον πρόβατον, ἵνα θυσιάσω ἑμαυτὸν διὰ τὸν γλυκύτατόν μου Ἰησοῦν, ὃν θέλω νὰ ἐξιλεώσω διὰ τὸ παράπτωμά μου. Ἀἱ εὐχαὶ σου εὐχαὶ ἔστωσαν μετ' ἐμοῦ. Ἀμήν.

Ὁ ἐλάχιστος δοῦλός σας προσκυνῶ.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ.

Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ὁσιομάρτυρος
Ἰγνατίου τοῦ νέου,

ἀθλήσαντος ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ 1814 ἔτος,
Ὁκτωβρίου ἡ.

Εἰς τὸν μικρὸν Ἑσπερινόν. Ἦχος α΄.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τοῦ νεομάρτυρος μνήμην δεῦτε φιλέορτοι, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς τε, εὐφημῆσωμεν πάντες· οὗτος γὰρ τὰ θράση τῶν ἀσεβῶν, εἰς γῆν ἄρδην συνέτριψε, Θεὸν ὁμολογήσας τρανῶς Χριστὸν, παρ' οὗ νίκης στέφος ἔλαβε.

Σὲ τῇ φρικῶδει ἀγχόνῃ μάρτυς Ἰγνάτιε, οἱ μὴ ὁμολογοῦντες, τὸν Χριστὸν Θεὸν εἶναι, παρέδωκαν δι' ἧς περ ἀπὸ τῆς γῆς, τὰ οὐράνια ἔφθασας, ἐν οἷς χορεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ ἡμῶν, τοῦ πρεσβεῦειν πρὸς Κύριον.

Θιερῶτατος Ἀθως σὲ ἀνεβλάστησεν, ἡ δὲ τοῦ Κωνσταντίνου μεγαλόπολις ὄντως, ἐτρύγησεν ὡς βότρυν σε νοητὸν, καὶ ὡς ἄνθος πανεύοισμον, καὶ τῷ Χριστῷ νῦν προσήνεγκεν ἀληθῶς, ὥσπερ θυμὰ ἱερῶτατον.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Κροτήσωμεν σήμερον ἐπὶ τῇ μνήμῃ Ἰγνατίου τοῦ νεομάρτυρος· μιμητῆς γὰρ οὗτος Εὐθυμίου τοῦ πρώτου μεγαλομάρτυρος, συγκληρονόμος τε τῆς οὐρανῶν βασιλείας ἐκείνῳ ἐγένετο μεθ' οὗ καὶ πρὸς τὸν τοῦ φιλανθρώπου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ θρόνον μετὰ

παρρησίας παριστάμενος, δώρα πλουτοποιᾷ, ἡμῖν
τοῖς εὐφημοῦσιν αὐτόν, τῶν θείων χαρίτων παρέχει,
καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰς τὸν στίχον, Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Δεῦρο πᾶσα πληθὺς, τῶν χριστωνύμων ὕμνοις, τι-
μήσωμεν αἰσίως, τὸν μάρτυρα τὸν νέον, ὃν ὁ Χρι-
στός ἐδόξασε.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Αγγχος τῶν ἀσεβῶν, Ἰγνατίε ἐγένου, τελειωθείς ἀγ-
χόνη, Χριστοῦ δὲ νέος μάρτυς, ᾧ ὑπὲρ πάντων πρέ-
σβευε.

Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος.

Εὐχος τῶν ἀσκητῶν, ἀγλαῖσμα μαρτύρων, Ἰγνατίε
ἐδείχθης, πιστῶν τὸ θεῖον κλέος, ἡμῶν δὲ πρέσβυς
ἄγρυπνος. Δόξα

Σέλας τρισσοφάες, Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα πρε-
σβεσίαις Ἰγνατίου τοῦ σοῦ πιστοῦ ἱκέτου, διάσωζε τὴν
ποίμνην σου. Καὶ νῦν.

Μητερ τοῦ Ἰησοῦ, μετὰ τοῦ Ἰγνατίου, τοῦ νέου ἀ-
θλοφόρου, ἡμῖν τοῖς κατακρίτοις, σὸν κτίστην ἱλεώ-
σατε. Καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Εἰς τὸν μέγαν ἑσπερινόν.

Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Τοῦ Χριστοῦ κατὰ μίμησιν, ἐπὶ ξύλου ἀνήρησαι, δι'

αὐτὸν θερμότατα ὡς κατὰδικος· ἀλλ' ἀντὶ τούτου εἰς-
ήλασας, παιδρὸς εἰς παράδεισον, καὶ τοῦ ξύλου τῆς
ζωῆς, ἐντρύφῃς ᾧ Ἰγνάτιε· ὁ δὲ τόφος σου ἀσθενείας
ἐνταῦθα θεραπεύει, καὶ παντοίας ἀρρώστιας, τῶν σὲ
τιμώντων ἐκκρούεται.

Αεννάως Ἰγνάτιε, φῶς ἐν σοὶ ἀνατέταλκεν, οὐχ ὡς
τὸ αἰθέριον συστελλόμενον, περιελίξεσι φύσεως, ἐκ-
λεῖπον πολλάκις τε, καὶ σκοτίζων τὰ ἐν γῇ· ἀλλ' ἐ-
κείνο ὡς ἄϋλον, καὶ θεϊότερον, ἀπειράκις ἀπείρως συ-
στολῆς τε, καὶ παντοίας σκοτομῆνης, ταῖς ἀληθείαις
ὑπέρκειται.

Ως ὠραῖος καὶ πάγκαλος, ὁ ναὸς οὗτος δείκνυται, ὃν
ἐν πίστει ἤγειραν μάρτυς ἑνδοξε, οἱ ἀδελφοί σοι ἐν
πνεύματι εἰς δόξαν καὶ αἴνεσιν, τοῦ τῶν ὅλων ποιητοῦ
τοῦ στεφάνου τῆς δόξης σε στεφανώσαντος, τὸν τὴν
πλάνην ἀνδρείως καθελόντα τῶν ἐξ Ἀγαρ καὶ τὴν
κάραν, τὴν τοῦ Βελίαρ συντρίψαντα.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐξέλαμψεν ὡς ἀστήρ νεοφανῆς, ἐν τῷ τῆς
ἐκκλησίας στερεώματι, τοῦ ὁσιομάρτυρος Ἰγνατίου
ἡ σεβασμιος πανήγυρις, τῶν φιλεόρτων τὰ συστή-
ματα καταυγάζουσα· δεῦτε οὖν πνευματικῶς προσ-
εἴπωμεν λέγοντες· χαίροις ὁ ἐν ἐσχάτοις καιροῖς ὑ-
πὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσας στερρότατα· χαίροις τῆς
εὐσεβοῦς πίστεως ἡ ἀνύψωσις, καὶ τῆς πλάνης τῶν
Ἀγαρηνῶν ἡ κατάπτωσις· χαίροις τῶν ὀρθοδόξων
ἀπάντων τὸ ἀγαλλίαμα, καὶ ἡμῶν τὸ ἐξαίρετον καύ-
χημα· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς τῷ θρόνῳ τοῦ Δεσπότου

Χριστοῦ παριστάμενος, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν
ἡμῶν. Καὶ νῦν. Τίς μὴ μακαρίσῃ σε.

Καὶ τὰ Ἀναγνώσματα Σελ. 8.

Π τῶν οὐρανῶν ὑψηλότερα ὑπάρχουσα.

Εἰς τὴν λιτὴν. Ἦχος β'.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

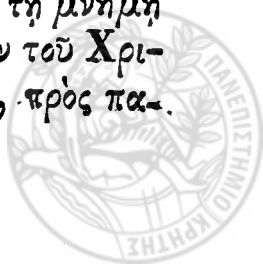
Τὸν λαμπρὸν ἀριστέα τοῦ Χριστοῦ καὶ νεομάρτυρα
Ἰγνατίον μακαρίσωμεν, ἐπαινοῦντες αὐτοῦ τὴν συν-
τετριμμένην μετάνοιαν, τὸ πρὸς τὸ μαρτύριον διψη-
τικόν τε καὶ πρόθυμον, τὸ πεπαρρησιασμένον τῆς ὁ-
μολογίας καὶ εὐτολμον, τὸ ἐν τοῖς ἄθλοις γενναῖον
καὶ ἀκατάπληκτον, καὶ τὸ δι' ἀγχόνης μακάριον τέ-
λος· διὸ καὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου δικαίως ἐκομίσατο
στέφανον, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ σωτῆρος τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

δ'.

Κροτήσωμεν σήμερον ἐπὶ τῇ μνήμῃ Ἰγνατίου τοῦ
νεομάρτυρος· μιμητῆς γὰρ οὗτος Εὐθυμίου τοῦ
πρώην μεγαλομάρτυρος, συγκληρονόμος τε τῆς οὐ-
ρανῶν βασιλείας ἐκείνῳ ἐγένετο· μεθ' οὗ καὶ πρὸς τὸν
τοῦ φιλανθρώπου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ θρόνον μετὰ
παρρησίας παριστάμενος, δῶρα πλουτοποιᾷ ἡμῖν
τοῖς εὐφημοῦσιν αὐτόν, τῶν θείων χαρίτων παρέχει,
καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πλ. β'.

Σήμερον πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν ἐπὶ τῇ μνήμῃ
Ἰγνατίου τοῦ νεομάρτυρος· οὗτος γὰρ τὴν τοῦ Χρι-
στοῦ πίστιν ὡς πανοπλίαν θωρακισάμενος, πρὸς πα-

ράταξιν ἐξήλθε τῆς τῶν ἐκ τῆς "Αγαρ ἀσεβείας, καὶ ταύτην ἀνδρικῶς στηλιτεύσας, λέοντα καὶ δράκοντα, ἐχθρῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων τὴν ἰσχὺν κατεπάτησε· τὴν εὐσέβειαν δὲ μετὰ παρρησίας ἀνακηρύξας, τὸν δι' ἀγχόνης ὑπήνεγκε θάνατον, καὶ ταύτῃ χρησάμενος ὥσπερ κλίμακι, πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν νικηφόρος ἀναβέβηκεν· ὃ καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ὑψος πλ. ἀ.

Γενναῖε μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἰγνάτιε, ἐπαξίως εὐφημοῦμεν τὴν μνήμην σου· σὲ γὰρ οὐ βίαι τυραννικαί, οὐ θωπεῖαι ἀπατηλαί, οὐ μαστίγων ἐπιφοραί, οὔτε ὁ δι' ἀγχόνης θάνατος, τῆς πρὸς Χριστὸν ἀγάπης χωρίσαι ἴσχυσαν· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς μετὰ Εὐθυμίου καὶ Ἀκακίου τῶν συνάθλων σοι συναγαλλόμενος, μὴ παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε παρθένε.

Εἰς τὸν Στίχον. Ὑψος πλ. ἀ.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, ὁ ἐκλαμπρύνας τῷ σεπτῷ μαρτυρίῳ σου· αὐτῆς γὰρ τῶν ἐν αἰρέσει, κατηγορούντων πικρῶς, ὡς μετὰ τὸ σχίσμα οὐδεὶς ἅγιος, υἱὸς αὐτῆς γέγονε, τὸν Χριστὸν κατὰ πρόσοψιν, ὁμολογήσας τῶν ἀθέων θεάνθρωπον, σὺ θεόληπτε, ἐν ἐσχάτοις νῦν πέφνηας, ἅγιος ἀληθέστατος, καὶ μάρτυς λαμπρότατος, οἰκονομίας ἐνσάρχου, ὁσιομάρτυς Ἰγνάτιε Χριστοῦ· ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει.

Χαίροις γενναῖε μάρτυς Χριστοῦ, τῆς εὐσεβείας ἀθλητῆς ὁ ἀήττητος· τῆς πλάνης καὶ ἀσεβείας, Ἀγαρηνῶν ὁ πρηστήρ, τῶν πιστῶν ἀπάντων τὸ ἐκνίκημα, ἀπίστων τὸ ἥττημα καὶ ἀγγέλων τὸ ἡδυσμα, καὶ τῶν δαιμόνων τὸ αἰώνιον ὄνειδος, ἡ κατάργησις τοῦ σατᾶν καὶ ἀπώλεια, θεάτρον ὁ γενόμενος, ἡδύ τε καὶ χάριεν, βροτοῖς ὁμοῦ καὶ ἀγγέλοις, ἐν τῇ γενναίᾳ ἀθλήσει σου, Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χαίροις γενναῖε μάρτυς Χριστοῦ, "Ὅρους τοῦ" Ἀθω ὁ βλαστὸς ὁ θεόφυτος, μαρτύρων καὶ τῶν ὁσίων, ἡ θεία δόξα σαφῶς, καὶ τῶν ὀρθοδόξων ἐγκαλλώπισμα· ψυχὴ ὁσίαθλος, ἡ γενναία καὶ πάγκαλος, ἡ ἐν βρασμοῖς ἀκατάπτωτος μείνασα, καὶ ἀνένδοτος, καὶ θωπεύαις ἀνάλωτος· λίθος ἐγκολαπτόμενος, Χριστοῦ διαδήματι· στέφανος δόξης τοῖς πᾶσιν, ἐπιτελοῦσι τὴν μνήμην σου· αὐτὸς ἐκδυσώπει τὸν Χριστὸν ἡμῖν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ὑψος πλ. δ'.

Λεῦτε ἅπαντες πιστοὶ, ἐν τῷ ναῷ συνελθόντες τοῦ νεομάρτυρος Ἰγνατίου, τὸν θεῖον τάφον αὐτοῦ, μετ' εὐλαβείας καὶ πόθου περιπτυξώμεθα, ἵνα τὴν ἐκεῖθεν πηγάζουσιν χάριν καὶ τὸν ἁγιασμόν ἀρυσώμεθα· μαρτύρων γὰρ οὐ τὰ λείψανα μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ τάφοι, πάσης εἰς πεπληρωμένοι ἀγιότητος· καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποψυχῆς βοήσωμεν· ἅγιε Ἰγνατίε, καύ-

χημα ἡμέτερον· πάρεσο βοηθός ἡμῖν, καὶ πρέσβευε ἀπαύστως, μετὰ τῶν συνάθλων σοι Εὐθυμίου καὶ Ἀκακίου, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Τριπλῶ διαδήματι κατέστεφέ σε Χριστός, ἀσκήσεως ἅγιοι καὶ μαρτυρίου σαφῶς, Ἰγνάτιε ἐνδοξε, θείας τε παρθενίας, ἣν ἐτήρεις εἰς τέλος. Ὅθεν καὶ ἡ σορός σου τῶν λειψάνων ἐλαύνει, παθῶν καὶ νοσημάτων δεινῶν πάντας τοὺς μώλωπας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Κάθισμα α'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Εἰδὼς σε Ἰγνάτιε πεπυρωμένον σαφῶς, τῷ φίλτρῳ τοῦ κτίστου σου, καὶ δι' αὐτὸν πρὸς ποινὰς, παντοίας τὸ σῶμά σου, ὅλον ἐκδεδωκότα, ὁσίαθιλε Θεῖε, πίστει σε μακαρίζω, καὶ προστάτην μου θεῖον, αἰτοῦμαί σε ὑπάρχειν τὸν ἀγιώτατον.

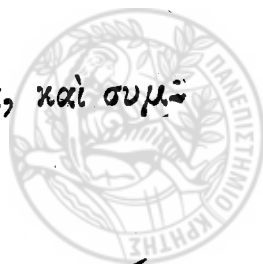
Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η μόνη κυήσασα, τὸν ποιητὴν τοῦ παντός, ἡ μόνη κοσμήσασα τὴν ἀνθρωπότητα, τῷ τόκῳ σου ἄχραντε, ῥῦσαί με τῶν παγίδων τοῦ δολίου Βελιάρ, στήσόν με ἐπὶ πέτραν, τῶν Χριστοῦ θελημάτων, αὐτὸν ἐκδυσωποῦσα ἐκτενῶς, ὃν ἐσωμάτωσας.

Καθίσμα β'. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον λόγον.

Μαρτυρίου τοῖς στίγμασι καλλυνόμενος, καὶ συμ-

πλέξας ἐκ τούτων σειράν θεόσοφε, ἀνηνέχθης δι' αὐ-
τῆς πρὸς τὰ οὐράνια· καὶ καταλέλειπται ἡμῖν, ὡς θη-
σαυρός πολυτελῆς, Ἰγνάτιε ἡ σορός σου, εὐεξίαν χα-
ρίζομένη, ἀποτροπὴν τε τῶν παντοίων δεινῶν.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Γαβριήλ σοι τὸ χαῖρε τὸ ἐπουράνιον, ἐπὶ γῆς παρα-
δόξως ἐναπεκόμισε· τὸν γὰρ Ἀγγέλων ποιητὴν, ἐν
σοὶ σαρκούμενον ὁρῶν, τὸ μελώδημα χαρᾶς, ἀνα-
μέλπει σοι σεμνὴ, βροτοὺς δι' αὐτοῦ διδάσκων, ὡς
σὺ μόνη χαρᾶς αἰτία, πᾶσιν ἀνθρώποις πεφανέρωσαι.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Πσυχίας ἐραστὴν, καὶ σωφροσύνης φυλακὴν, θήκην
ἀνδρίας ἀσφαλῆ, καὶ τῶν ὁσίων καλλονὴν, καὶ τῶν
μαρτύρων ἀγλαΐσμά σε εἰδότες, πόθῳ ἐκ ψυχῆς εὐ-
φημοῦμέν σε· ἄωτον καλῶν γὰρ κεκτήμεθα, οἱ συ-
νελθόντες σήμερον ἐν πίστει, τῶν σῶν λειψάνων τὴν
λάρνακα· χαρίτων ρεῖθρα, τοῖς προσιοῦσι, ῥέει καὶ
γὰρ ἀφθόνως.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Γαβριήλ ἐξ οὐρανοῦ, τὸ χαῖρε κραυγάζει τῇ σεμνῇ,
ὅτι συλλήψῃ ἐν γαστρὶ, τὸν προαιώνιον Θεόν· ὅθεν
Μαριὰμ ἀπεφθέγγετο, ἄνανδρος εἰμὶ καὶ πῶς τέξω
υἷόν; ἄσπορον γονὴν τίς ἐώρακε; καὶ ἐρμηνεύων ἔλε-
γεν ὁ ἄγγελος, τῇ Θεοτόκῳ καὶ Παρθένῳ· ἐλεύσε-
ταί σοι ἅγιον Πνεῦμα, καὶ δύναμις ὑψίστου ἐπισκιά-
σει σε.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει. Πᾶσα πνοή.

Καὶ τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Ζήτηι τῇ ε' τῆς γ' ἐβδομάδος. Ὁ Ν'. Δόξα.

Ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.

Ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Ο λαμπρὸς ἀριστεὺς τοῦ Χριστοῦ, καὶ νεομάρτυς Ἰγνάτιος, ὁ πρὸς τὸ μαρτύριον διψητικὸς τε καὶ πρόθυμος, ὁ πεπαρρησιασμένος τῇ ὁμολογίᾳ καὶ εὐτολμος, καὶ ἐν ταῖς ἀθλοῖς γενναῖος καὶ ἀκατάπληκτος, ὁ τὸ δι' ἀγχόνης ὑπὲρ Χριστοῦ μακάριον τέλος δεξάμενος, καὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου ἀμάραντον στέφανον παρ' αὐτοῦ κομισάμενος, διὰ παντός ἱκετεύει, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Οἱ κανόνες τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἀγίου. Ἦχος δ'.

Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Νοός μου τὴν ζόφωσιν, φώτισον. Θείαις πρεσβείαις σου, καὶ λόγον μοι δώρησαι, μάρτυς Ἰγνάτιε, ὅπως μέλψω σου ἀγῶνας τοὺς γενναίους, καὶ τὰ ὑπὲρ πίστεως ἀνδραγαθήματα.

Τρισσά τε καὶ μέγιστα, ἄρας αἰοίδιμε τρόπαια, κατὰ τοῦ ἀλάστορος, τῇ παρθενίᾳ τῇ σῇ, καὶ ἀσκήσει σου, ἀθλήσει τε ἐνδόξῳ, τοῦτον ἐξενεύρισας, μάρτυς Ἰγνάτιε.

Εδόθη Ἰγνάτιε, δῶρον τῷ ὄντι τρισόλβιον, ἡμῖν τοῖς ποθοῦσί σε, ὁ σὸς νεκρὸς ἀθλητὰ, καὶ κατηύφρανας,

ἡμῶν τὰς διανοίας, τροπαίοις τοῖς νίκης σου, καὶ ἀριστεύμασι.

Θεοτοκίον.

Νοεῖν οὐ δεδύνηται, βρότειος νοῦς παναμώμητε, τὸ μέγα μυστήριον τοῦ Θεοῦ τόκου σου· τὸν γὰρ ἄπασαν βαστάζοντα τὴν κτίσιν, ἀγκάλαις ἐβάστασας. ὦ ξένον ἄκουσμα! Ὡδὴ γ'.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Αξίως ἐν γῇ καὶ ἐν τῷ πόλῳ, σὲ μάρτυς ἐδόξασε Χριστός, ὡς τοῦτον προδοξάσαντα, διὰ τοῦ μαρτυρίου σου· τοὺς γὰρ αὐτὸν δοξάζοντας, ἀντιδοξάζειν ὑπέσχετο.

Ιδοὺ εὐωδία γλυκυτάτη, ἰδοὺ εὐωδία μυστικὴ, ἰδοὺ ὁσμὴ οὐράνιος, τάφου νῦν ἐξέρχεται, τοῦ Ἰγνατίου σήμερον. Δεῦτε αὐτῆς ἀπολαύσωμεν.

Ημέρα διπλῆς χαρᾶς ἐπέστη, ἡμῖν τοῖς σοῖς φίλοις ἀθλητὰ, σὲ φέρουσα ὑπόθεσιν, καὶ πελαγίαν πάντιμον. Δι' ὃ καὶ ἡμεῖς χαίρομεν, διπλῶς ἐν ταύτῃ Ἰγνάτιε.

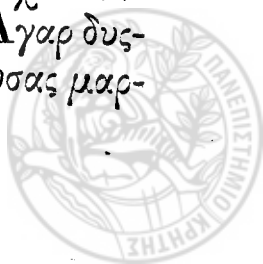
Θεοτοκίον.

Ασπύρως συνέλαβες Παρθένε, ἀκόπως ἐβάστασας ἀγνή, ἀφθόρως δὲ ἐγέννησας Θεὸν τὸν ὑπερούσιον. ὦ τέρατα παράδοξα! Τίς νοῦς βροτῶν οὐκ ἐξίσταται;

Κάθισμα. Ἦχος γ'.

Τὴν ωραιότητα.

Ισχὺν τὴν ἄμαχον, Χριστοῦ πανεύφημε, ἔχων κατήσχυνας, ἐχθρῶν παράνοιαν, τῶν ἐκ τῆς Ἀγαρ δυσσεβῶν, Ἰγνάτιε μεγάλόφρον· στάδιον διήνυσας μαρ-

τυρίου πανένδοξον, τὸν Χριστὸν ἐκήρυξας, ζωοδότην παντέλειον· διὸ καὶ ἀμαράντους στεφάνους, χαίρων παρ' αὐτοῦ ἐνεδύσω.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Π ἀδιόδευτος πύλη καὶ ἄβατος, ἥπερ διώδευσε, Χριστὸς κατέδειξε, βατὸν βροτοῖς τὸν οὐρανόν, τὸν ἄβατον παραβάταις, πύλην μοι διάνειξον μετανόας ἀνάγουσαν, πόλιν πρὸς οὐράνιον, καὶ πρὸς Θεῖα εἰσάγουσαν, σκηνώματα τὰ ἡγαπημένα, ἐνθα χαρὰ καὶ εὐφροσύνη. Ὡδὴ δ'.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον. Ἦχος δ'.

Ιλεων ἀπέργασαι ταῖς σαῖς λιταῖς, ἐφ' ἡμῖν τὸν Κύριον ἅγιε, ὅπως ρυθθέντες αἰωνίζοντος πυρὸς, δόξης ἀξιωθῆμεν, οἱ σὲ ἐξαιρέτως ποθήσαντες.

Ρώμην καὶ τὴν ἑνστασιν τῆς σῆς ψυχῆς, σοῦ οἱ ἀσεβεῖς κατεπλάγησαν· καὶ μετὰ θάμβους ἀνεβόων τὰ ἐξῆς· ὦ οἷας γενναιότητος ἦν παρ' οὐδενὶ ἐωράκαμεν!

Ωσπερ πλοῦτον ἄσυλον, τὸν σὸν νεκρὸν, μάρτυς τοῦ Χριστοῦ ιερώτατε, οἱ σὲ ποθοῦντες, ἐδεξάμεθα σαφῶς, ὃν περ καὶ νῦν κατέχοντες, χαρᾶς τῆς ἀρρήτου πληρούμεθα. Θεοτοκίον.

Πως σου ἐξυμνήσω τὸ κάλλος ἀγνή; ἢ πῶς σὲ δοξάσω Θεόνυμφε ἐν λόγοις οὔσαν, Θείας δόξης θησαυρόν; Ὅθεν σιγῇ σου δέομαι. Δέσποινά μου ἄχραντε σῶσόν με. Ὡδὴ ε'.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Οὐκ ἄλλος νεότητος, οὐ κάλλος δὲ τοῦ σώματος, οὐ

τῶν δωρεῶν αἱ ὑποσχέσεις, ὑπὸ ἀπίστων σοι προτεινόμενα, ἴσχυσαν ψυχῆς σου τὸ στερρὸν σαλεῦσαι ἀήττητε, Χριστομάρτυς Ἰγνάτιε.

Λέοντα καὶ δράκοντα ἐπάτησας Ἰγνάτιε, τῇ γενναιοτάτῃ σου ἀθλήσῃ, καθάπερ ἔφης πρὸ τῆς ἀθλήσεως, ὥσπερ προφητεύων ἀληθῶς, δύναμιν ζωσάμενος, τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀήττητον.

Ὑπὲρ τὰ ὁρώμενα, τὸν νοῦν ἄρας Ἰγνάτιε, πάντων κατεφρόνησας τῶν τῇ δε. Ὅθεν ἐβόας τοῖς τυραννοῦσί σε, καὶ ὑπισχνουμένοις δωρεάς, πάντα ταῦτα πέλουσι ματαιότης, παράνομοι.

Θεοτοκίον.

Διπλῶς ἀναδέδειξαι, σὺ Θεοτόκε πάναγνε, τῷ τε καθ' ὑπόστασιν γεννησῇ, τὸν Θεὸν Λόγον καὶ τὴν ἀνθρώπινον, φύσιν τὴν ληφθεῖσαν ἀπὸ σοῦ, θεωθῆναι ἄχραντε, ἐξ αὐτῆς τῆς ἐνώσεως.

ᾠδὴ ε'. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Ναὸς ὁ Θεὸς τοῦ μάρτυρος, σκηνὴ ὡς μαρτυρίου γνωρίζεται, ἐν ᾧ ἀπόκειται, ὡς κιβωτὸς ἀγιάσματος, ὁ τῶν αὐτοῦ λειψάνων τάφος πανίερος.

Νοῆσαι νοῦς οὐ δεδύνηται, καὶ γλῶσσα ἐξειπεῖν, ἣν ἀπειληφας, δόξαν αἰοῖδι με· συγκληρονόμος γὰρ γέγονας, Χριστοῦ καὶ κληρονόμος Θεοῦ, ὡς γέγραπται.

Τὰ κρίνα μάρτυς σοι ἤνθησαν, καὶ ἄνθη τῶν καλῶν προέκυψαν τὰ ἐπουράνια. Ἦδη ἐντρύφα Ἰγνάτιε, μετὰ τοῦ Εὐθυμίου Θεοῦ συνάθλου σοι.

Θεοτοχίον.

Τοῦ πάντα κόσμον ποιήσαντος, τὸν μέγαν ἐν μικρῷ κόσμον ἅπαντες, ἀνευφημήσωμεν, τὴν Θεοτόκον ἐν ἄσμασι, τὸ θαυμαστὸν ἐν πόλῳ καὶ γῇ τεράστιον.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Τὸν ἐπὶ ξύλου διὰ σέ κρεμασθέντα, προσεκμιμούμενος Χριστὸν Θεομάκαρ, ἐπὶ τοῦ ξύλου ἥρης κρεμασθεὶς ὁ στερρός. Ὅθεν ἀπηγγόνισαι ἐν χερσὶ τὴν εἰκόνα, φέρων παναοίδιμε, καὶ σταυρὸν τοῦ Κυρίου, ὃν ἐκδυσώπει ἅγιε ἡμᾶς, τοὺς σέ τιμῶντας σωθῆναι Ἰγνάτιε.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ἡ ἀθλησις τοῦ ἀγίου ἐνδόξου ὁσιομάρτυρος Ἰγνατίου τοῦ νέου.

» Τὸν Ἰγνάτιον ἄλλον ὥς ἄστρον βλέπω,

» Ἐκ γῆς φαινὸν εἰς πόλον δι' ἀγχόνης.

Ὁβριμον ὀγδοάτῃ Ἰγνατίου λαιμόν τε πνίξαν.

ᾠδὴ ζ'.

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Θλος ἔνθεος, γενόμενος Ἰγνάτιε, τοῖς ἀπειλοῦσί σοι, Ὁθωμανοῖς εὐθαρσῶς, ἐξόας τὰ βάσανα, ἃ μοι προτείνετε, ξίφος θάνατον, ἀγχόνην οὐδὲν ἡγήμαι, δι' ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ μου.

Ικεσίαις σου ταῖς θείαις ἐλευθέρωσον, μάρτυς Ἰγνάτιε, τοὺς ὑμνητάς σου ἡμᾶς, ἐκ πάσης κακώσεως ἐν ὧν πνέομεν, καὶ ἐκλείποντας εἰς τὰς μονάς σου πρόσδεξαι, καὶ τὸ αἶτημα ἡ μέγα.

Δωρον ἔνθεον, καὶ κέρας Ἀμαλθείας σε, καὶ ὄλβον ἅ-

συλον, καὶ ἀσφαλῆ θησαυρὸν, καὶ πλοῦτον ἀκένωτον,
πᾶν ἀγαθὸν καὶ καλὸν, ἐχαρίσατο, Χριστὸς τοῖς ἀ-
γαπῶσί σε, ὦ Ἰγνάτιε τρισμάχαρ.

Θεοτοκίον.

Σοῦ πανύμνητε, ταῖς μεσιτείαις ἀνευθεν νόων βρο-
τῶν τε οὐδεῖς, ἔχει ἐλθεῖν πρὸς Θεόν· σὺ γὰρ μόνη
γέγονας κοινὸν μεθόριον, κτιστῆς φύσεως, καὶ τῆς
ἀκτίστου πάναγνε. Ὡπραγμάτων παραδόξων!

ᾠδὴ ἡ. Παῖδας εὐαγεῖς.

Λαμπρά ἡ πρὸς ἄθλησιν ὁρμή σου, λαμπρά δὲ καὶ
ἡ παράστασίς σου γέγονε, λαμπρά καὶ ἡ ἄθλησις,
λαμπρά τε καὶ τὰ τρόπαια, κατὰ τοῦ πολεμήτορος
ἅπερ ἀνέστησας, τοῦ τρόποις ἐν ποικίλοις τρισμάχαρ,
πρὸς τὴν ἄθλησίν σου ἐμποδῶν γενομένου.

Θλοι ἀσελγεῖς καὶ ὅλοι σάρκες, ὅλοι μεματαιωμένοι
ὄντως πέλετε, τοῖς ἀπίστοις ἔλεγες, ἐνδοξε Ἰγνάτιε,
καὶ εἰς πῦρ βληθήσεσθε ἂν μὴ πιστεύσητε, Χριστῷ
τῷ ἀληθεῖ Θεοῦ Λόγῳ, καὶ ποιητῇ κόσμου ἐάσαντες
τὴν πλάνην.

Πατήσας δεινὰς μηχανουργίας, ἐχθροῦ τοῦ ἀπατεῶ-
νος τῇ ἀθλήσει σου, ἤρθης πρὸς περίδοξον, ὕψος ἀξιά-
γαστε, καὶ τῶν ἀγγέλων ἔφθασας, βοῶν τὰ τάγμα-
τα· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Θλος Γαβριὴλ ὁ θεὸς λάμπων, λαμπρότητι ἀρχαγ-
γελικῶς Θεόφυε, σοῦ τῇ ὑπὲρ ἄγγελον ἀγνείας

λαμπρότητι, ἀντελαμφθεὶς νενίκηται σὲ ἀσπαζόμενος, καὶ γέγονε βραχὺ ὥσπερ ἄστρον, κρυδὲν τῇ ἐλλάμψει ἀνίσχοντος ἡλίου.

ᾠδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Ιεροὶ χοροὶ, Ἀγγέλων νύμφράνθησαν ἐν τῇ ἀνόδῳ σου, τάγματα μαρτύρων δέ, φαιδρῶς σκιρτῶντα σὲ ὑπεδέξαντο, εἰς ἑαυτῶν σκηνώματα ὡς ἀθλήσαντα, ψυχῆς γνώμη, ἀνδρεία Ἰγνάτιε, καὶ ἀνόμων τὴν πλάνην ἐλέγξαντα.

Στήριγμα πιστῶν, καὶ δόξα καὶ καύχημα μάρτυς Ἰγνάτιε, διὰ τῆς ἀθλήσεως τῆς σῆς ἐδείχθης τύπος γενόμενος, αὐτοῖς ὑπὲρ τῆς πίστεως ἀθλεῖν στερόρότατα, τῶν δ' ἀπίστων, αἰσχύνῃ αἰώνιος, ἣν οὐδέποτε ἄλλοτε ἔπαθον.

Εχεις ἀληθῶς, ἔχεις τὸν παράδεισον νῦν ὃν ἐπόθησας, ὑπὲρ οὗ ἠγωνίσαι, ἐν τε ἀσκήσει καὶ τῇ ἀθλήσει σου. Ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς πρέσβευε, τοὺς ἀγαπῶντάς σε, παρὰδείσου γενέσθαι οἰκήτορας, μετὰ σοῦ εἰς αἰῶνα τὸν ἄπαντα. Θεοτοκίον.

Υμνοῖς σε ἀγνὴν, ὑμνῶ τὴν πανύμνητον, ἣν ἡ ἐγκόσμιος καὶ ὑπερκόσμιος, γλῶσσα καὶ πᾶσα πνοὴ γεραίρουσιν, ὡς τὸν Θεὸν γεννήσασαν τὸν ὑπερύμνητον, ὃν ὑμνοῦσι χιλιάδες χίλια, μυριάδες τε μύρια Ἀγγελοι.

Ἐξαποστειλάριον.

Τὸν νυμφῶνά σου βλέπω.

Τὴν σὴν ἀγχόνην ἐκ πόθου προσπτύσσομαι Χριστο-

μάρτυς, δι' ἧς αὐτὸς μὲν ἀνέπτης εἰς οὐρανούς μετὰ
δόξης, ἐγὼ δὲ λύσιν καρποῦμαι τῶν νοσημάτων μου
πάντων. **Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.**

Χαρὰ ἡμῖν ἐπέλαμψε, θείας ἀγαλλιάσεως, ἐπὶ τῇ
μνήμῃ σου μάκαρ, Ἰγνάτιε θεοφόρε· πλουτοῦντες
γὰρ τὸν τάφον σου, χαρὰ καὶ πόθῳ κράζομεν· μάρ-
τυς ἡμᾶς περίσωζε, ἀπὸ παντοίας ἀνάγκης, καὶ βλά-
βης τοῦ ἀλλοτρίου **Θεοτοκίον.**

Θεὸν ὃν ἐσωμάτωσεν ἡ Θεοτόκος Δέσποινα, βαστά-
ζουσα ἐν ἀγκάλαις, ἀδιαλείπτως πρεσβεύει ἐπίσπλαγ-
χον γλυκύτατε ἡδύοκησας μητέρα σου, γενέσθαι με
τὴν δούλην σου· τοὺς εἰς ἐμὲ προσφυγόντας, τῆς σῆς
ἀξίωσον δόξης.

Εἰς τοὺς Αἰνους. **Ἦχος α'.**

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆς ἀρχιφώτου Τριάδος νῦν ἐλλαμπόμενος, θεουρ-
γικαῖς ἀκτίσιν, ὦ Ἰγνάτιε θεῖε, πρέσβευε ἀπαύστως
ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου τελούντων σου, τὴν πανα-
οίδιμον μνήμην καὶ ἐκ ψυχῆς ἀγαπώντων σου τὸ
ὄνομα.

Τὴν σὴν ἀγίαν εἰκόνα, νῦν ἀσπαζόμενοι, Ἰγνάτιε θεό-
φρον, φιλομάρτυρες πάντες, ἐν πίστει προσκυνοῦμεν,
καὶ τὴν τιμὴν, ἐκ' αὐτὸ τὸ πρωτότυπον, ἀναβιβάζο-
μεν, ὥσπερ ὁ ἱερὸς καὶ σοφὸς φησι Βασιλεῖος.

Τὰς ἐνουμένας ἀκτίνας τῷ θεῷ πνεύματι τοῦ νοητοῦ
ἡλίου, καὶ ἡμᾶς αὐγαζούσας, τοὺς παῖδας τοῦ Χρι-
στοῦ μου, καὶ τοὺς στερρόους στρατιώτας τῆς πίστεως

Εὐθύμιον, Ἰγνάτιον καὶ σεπτὸν ἀννυμνήσωμεν Ἀκά-
κιον.

Δευτεροῦμεν τὸ α΄.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Πανηγυρίζει χορεύουσα σήμερον πᾶσα ἡ Χριστοῦ
Ἐκκλησία, ἐν πνεύματι εὐφημοῦσά σε πίστει, στερρῶς
Ἰγνάτιε καὶ τὸν ἱερόν σου τάφον, ἱατρεῖον κεκτημένη
ἄσυχον, παντοίων ἀρρώστημάτων, ἀσπάζεται τοῦτον
ἐκ πόθου καὶ τοῖς ἐναντίοις ἐμφαίνουσα τὴν ἐν τούτῳ
μαρτυρικὴν θεῖαν εὐκλειαν, ἐγκαυχωμένη ἐν σοὶ σε-
μνύνεται. Διὸ μὴ παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν, ἀ-
παύστως πρὸς Κύριον, ἀεισέβαστε μάρτυς ἀήττητε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Βίος καὶ μαρτύριον τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ὁσιομάρτυρος
Ἰγνατίου τοῦ νέου,

ἀθλήσαντος ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ αἰιδ' ἔτος,
ὁκτωβρίου ἡ.

Εὐλόγησον Πάτερ.

Καλεῖ πάλιν ἡμᾶς πρὸς νέαν πανήγυριν ὁ νέος τοῦ Χριστοῦ ὁ-
σιομάρτυς Ἰγνάτιος, καὶ ἡμεῖς ὡς θερμοὶ αὐτοῦ ἐρασταὶ ἐμβαί-
νομεν εἰς τὸ στάδιον τῆς διηγήσεως τῶν ἐνδόξων κατορθωμάτων
καὶ τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ ἀθλήσεως, ἵνα καὶ τὰς ἐπιταγὰς, τὰς ὁ-
ποίας ἐλάβομεν περὶ τούτου, ἐκπληρώσωμεν, καὶ τοὺς συνελθόν-
τας ἐν Χριστῷ πατέρας πνευματικῶς δεξιωθῶμεν, καὶ τὸ πρὸς
τὸν ἅγιον ἰδιαίτερον ἡμῶν ὄφλημα ἐν μέρει ἀποδώσωμεν, διηγού-

ρενοι και εις μέσον προβάλλοντες τὰ κατ' αὐτὸν, εἰς δοξολογίαν τοῦ πάντας ἀνθρώπους θέλοντος σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθεῖν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ βίους ἀγίων νὰ συγγράφωμεν οὔτε ἐμάθομεν, οὔτε συνειθίσαμεν, ἐν ᾧ μάλιστα τὸ διεφθαρμένον τῆς ζωῆς ἡμῶν γίνεται εἰς τὰ τοιαῦτα μέγα ἐμπόδιον καὶ κώλυμα, ἐξαιτούμεθα τὴν οὐδένα καταισχύνουσαν ἀόρατον χάριν τῆς αὐτοσοφίας, τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, καὶ τεθαρρήκοτες εἰς τὰς ὑμετέρας εὐχὰς, ἀρχόμεθα τῆς διηγήσεως, καὶ προσέχετε.

Οὗτος ὁ νέος στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ καὶ μάρτυς Ἰγνάτιος κατήγετο ἀπὸ μίαν χώραν τῆς ἐπαρχίας Τουρνόβου Ἑσκή Ζχαργῶν λεγομένην. Ὁ πατήρ του ἐκαλεῖτο Γεώργιος, καὶ ἡ μήτηρ του, Μαρία· οἱ ὅποιοι μετοικήσαντες εἰς Φιλιππούπολιν, ἔβαλον τὸν ἄγιον, ὀνομαζόμενον τότε Ἰωάννην, νὰ μνησθῇ τὰ ἱερὰ γράμματα· καὶ τοσοῦτον ἐπρόκοπτεν, ὥστε εἰς διάστημα ὀλίγου καιροῦ οὐ μόνον τὰ κοινὰ λεγόμενα γράμματα εἰς γλῶσσαν σλαβωνικὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν γραμμικτὴν αὐτῶν ἀριστα ἐπιδεδούθη καὶ ἐμαθεν. Ἐπειδὴ δὲ πικιδίθεν ἡγάπη τὴν ἡσυχίαν καὶ μοναδικὴν ζωὴν, ἀνεχώρησε μετ' ὀλίγον ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ ὄρος Φίλαν, εἰς τὸ ἐκεῖ Μοναστήριον, ὑποταχθεὶς εἰς ἓνα αὐστηρὸν γέροντα χρόνους ἔξ. Ἐκεῖ ἐδιδάσκετο τελειότερον τὴν γραμμικτὴν, ὑπηρετῶν ἅμα εἰς τὸν ναὸν τῆς μονῆς καὶ ἀναγινώσκων ἀπασαν τὴν ἡμερονύκτιον ἀκολουθεῖν, ὑπομένων ἐπὶ πᾶσι μετὰ μεγάλης ἀνεδικακίας τὴν σκληρότητα τοῦ γέροντός του· ὅστις καὶ μίαν τῶν ἡμερῶν κυριευθεὶς ὁλοκλήρως ἀπὸ τὸ δαιμόνιον τοῦ θυμοῦ, ἔρριψε μίαν πιστόλαν διὰ νὰ τὸν φονεύσῃ. Ἐκ τούτου φοβηθεὶς ἀνεχώρησε, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν πατρίδα του. Ἐκεῖ διπυρρίδων, ὑπέπεσεν εἰς μεγαλητέρους πειρασμοὺς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους δὲν ἔπαθεν, ἀλλ' ἔλαβεν ἀφορμὴν ὡς νουνεχῆς καὶ φρόνιμος νὰ ἀναδείξῃ ἐκυτὸν μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἅγιον ἀληθέστατον διὰ τῆς πρὸ τυράνων ὁμολογίας τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸς ὁ κατὰ τῶν Τούρκων ἀγὼν καὶ πόλεμος τῶν Σέρβων. Ἐναντίον τούτων συνάγοντες οἱ Τούρκοι στρατεύ-

ματα, ἡνάγκαζον καὶ τὸν πατέρα τοῦ ἀγίου νὰ ὑπάγῃ, θέλοντες νὰ τὸν προχειρίσωσι μάλιστα χιλιάρχον, ὡς ἄνδρα μεγαλόσωμον καὶ ἀνδρεῖον. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἀποκριθεὶς εἰς αὐτούς· ἀδύνατον εἶναι νὰ ὑπάγῃ ἐναντίον τῶν ὁμοπίστων μου χριστιανῶν, ἐλογχεύθη τὴν δεξιὰν πλευράν, ὡς ὁ Δεσπότης καὶ Θεὸς, καὶ ἐκόπη τότε τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τῶν μισοχρίστων ἐκείνων ἀγρίων Ἀγαρηνῶν, καὶ τοιουτοτρόπως ἀπεδείχθη μάρτυς τῆς ἀληθοῦς ἡμῶν πίστεως ὁ μακάριος ἐκεῖνος καὶ τρισόλβιος πατὴρ τοῦ σήμερον παρ' ἡμῶν ἑορταζομένου ἀγίου. Ἐκεῖνοι δὲ, διὰ νὰ ἐκπληρώσωσι περισσότερον τὸν θυμὸν καὶ τὴν μανίαν των, ἤρπασαν τὴν γυναῖκα καὶ τὰς δύο θυγατέρας τῆς, καὶ διὰ πολλῶν φοβερismῶν τὰς ἐτούρκισαν. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἰδὼν τότε τὴν τοσαύτην δυστυχίαν τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν, μετασχηματισθεὶς, ἐκρύβη εἰς τὴν οἰκίαν μιᾶς σεβασμίας γραιάς. Μαθοῦσα δὲ ἡ μήτηρ καὶ αἱ ἀδελφαὶ τὴν ἀποκρυβὴν τοῦ Ἰωάννου, ἔστειλάν τινας Τούρκους μίαν ἡμέραν διὰ νὰ τὸν πιάσωσι. Καὶ μὴ γνωρίσαντες αὐτὸν, μολοντί ὁ ἴδιος τοῖς ἀπεκρίθη, ὅτι τοιοῦτος ἄνθρωπος δὲν ἐφάνη εἰς ταῦτα τὰ μέρη, ἀνεχώρησαν. Ἡ δὲ καλὴ ἐκείνη γραιὰ ἔστειλε τὸν Ἰωάννην εἰς Βλαχίαν, εἰς Βουκουρέστιον, ὅπου καὶ γνωρισθεὶς μετὰ τοῦ ἀγίου ὁσιομάρτυρος Εὐθυμίου, ἐφιλιώθη μετ' αὐτοῦ, ὥστε ἦτο μεταξὺ αὐτῶν περισσότερον τι τῆς φυσικῆς ἀδελφικῆς σχέσεως καὶ φιλίας. Τοιουτοτρόπως ἡ ὁμοίότης τῶν ἡθῶν συνιστᾷ ζῶσαν ἀγάπην, καὶ διατηρεῖ αὐτὴν διὰ παντὸς ἀπαρამείωτον, ὅτε μάλιστα καὶ τις ἀόρατος χάρις συνδέει ἀμφοτέρα τὰ μέρη.

Διατρίβων λοιπὸν ἐκεῖ εἰς Βουκουρέστιον, καὶ βλέπων ὅτι κινδυνεύει νὰ περιπέσῃ εἰς τὰς ἐντοπίους παρανομίας καὶ ἀσωτείας, ἐσκέφθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος. Διαβαίνων δὲ τὴν χώραν Σούμλαν, εὔρεν ἐκεῖ τὸν φίλον τοῦ ἁγίου Εὐθύμιον, ὅστις πρὸ αὐτοῦ εἶχεν ἀναχωρήσει ἀπὸ Βουκουρέστιον, καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν Σούμλαν, καθὼς διηγῆθημεν εἰς τὴν βιογραφίαν του, ἡρνήθη τὸν Χριστόν. Ἰδὼν λοιπὸν αὐτὸν εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ἐλυπήθη μὲν ὑπερβαλλόντως διὰ τοῦ φίλου του τὴν δυστυχίαν, ἔλαβε δὲ πρένοιαν νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκεῖθεν, ὅσον τάχιστα, μήπως συμβῇ καὶ

εἰς αὐτὸν κἀνὲν τοιοῦτον ἀπευκταῖον διὰ τὰς τότε ἐκεῖ ἀνωμαλίας τῶν περιστάσεων. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐσυλλογίζετο, ἔφθασαν μερικοὶ Τοῦρκοι στρατιῶται, καὶ εὐρόντες αὐτὸν εἰς ὃν ἔμενε τόπον, ἀρπάζοντες καὶ ἐκδύοντες τὰ τῆς οἰκίας του πράγματα, τὸν ἠνάγκαζον νὰ ἀρνηθῇ τὴν πίστιν του, καὶ νὰ γίνῃ Τοῦρκος. Ὁ δὲ φοβηθεὶς, ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ὑπόσχεσιν, ὅτι γίνεται. Ἐκεῖνοι πεισθέντες εἰς τὸν λόγον του μόνον, ἐφρόντιζον τὴν διαρπαγὴν. Ὁ δὲ λαβὼν εὐκαιρίαν, ἔφυγε πάραυτα ἐκεῖθεν, καὶ περιπατῶν ἡμέραν καὶ νύκτα ἔφθασεν εἰς Ἑσκή Ζαγαράν, κάκειθεν μετὰ τινος προηγουμένου ἀγιορείτου ἐκ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Γρηγορίου ἦλθεν εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος, καὶ διατρίψας μερικὸν καιρὸν εἰς τὴν αὐτὴν μονὴν τοῦ Γρηγορίου καὶ μεταβάς ἄλλεπαλήλως εἰς διαφόρους μονὰς, τέλος ὑπῆγεν εἰς τὴν σκήτην τῆς ἁγίας Ἀννης, πρὸς τὸν αἰμνηστον ἐκεῖνον ἄνδρα παπᾶ Βασιλείον, μετὰ τοῦ ὁποίου διὰ τινα χρεῖαν ὑπῆγεν εἰς Θεσσαλονίκην. Καὶ ἐπειδὴ τότε ἐμαρτύρησεν ἐκεῖ ὁ ἅγιος ὀσιομάρτυς Δαβὶδ, ἐπυρώθη τοσοῦτον ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς θείας ἀγάπης, ὥς εἶδε κρεμᾶμενον τὸν ἅγιον διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ὥστε ἠθέλησε νὰ μαρτυρήσῃ καὶ αὐτὸς ἐκεῖ, ἀνίσως δὲν ἐμποδίζετο ἀπὸ τινα ἄλλον ἀδελφὸν γέροντα, ὅστις ἔλαβεν αὐτὸν τότε παρὰ τοῦ παπᾶ Βασιλείου, καὶ ὑπέστρεψαν εἰς τὴν ἁγίαν Ἀνναν. Ἀσθενήσας δὲ ὁ γέρων οὗτος μετὰ ἡμέρας τινάς, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Τοῦτον τὸν γέροντα ἐμχαρίζεν ὁ Ἰωάννης, καὶ ἐγκωμιάζεν ὥς ἐνάρετον, διὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον καὶ λυπηθεὶς, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν τοῦ Καυσοκαλυβίτου σκήτην.

Κατὰ δὲ τὴν ἑορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς εἰς ἐκ τῶν ἀδελφῶν τῆς σκήτης τοῦ τιμίου Προδρόμου, ἐλθὼν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἀδελφῶν τῆς ἁγίας Ἀννης, διηγήθη τὸ μαρτύριον τοῦ νεωστὶ ἀθλήσαντος ἁγίου ὀσιομάρτυρος Εὐθυμίου. Τοῦτο ἀκούσας ὁ Ἰωάννης, ἐχάρη καθ' ὑπερβολὴν, καὶ δοξολογῶν τὸν Θεὸν, ἔλεγεν ὅτι δὲν εἶναι δίκαιον νὰ χαίρηται μόνον αὐτὸς εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἀλλὰ νὰ παραλάβῃ καὶ αὐτὸν εἰς τὴν συνοδίαν του, καὶ μάλιστα μὲ τὸν ἴδιον τρόπον τοῦ μαρτυρίου. Ἐκ τούτου φλογιζόμενος, ἦλθε καὶ

εἰς τὴν νέαν σκῆτην, καὶ μείνας μερικὰς ἡμέρας εἰς τὴν καλύβην τοῦ γέροντος Κοσμά, ἐγνώρισεν ἐκεῖ παπᾶ Προκόπιόν τινα, παρ' οὗ ὁδηγηθεὶς, ἦλθεν εἰς τὴν σκῆτην τοῦ τιμίου Προδρόμου πρὸς τὸν πανοσιώτατον πνευματικὸν Νικηφόρον, τὸν γέροντα καὶ ἀλείπτῃν τοῦ φίλου του ἀγίου Εὐθύμιου· ὅστις μαθὼν τὰ κατ' αὐτὸν, τὸν ὑπεδέχθη μετὰ χαρᾶς, καὶ παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐπιστάσιαν τοῦ πρώτου τῶν ὑποτακτικῶν του, δηλαδὴ εἰς τὸν γέροντα Ἀκάκιον.

Ενταῦθα λοιπὸν καταβίβασας τὰ ἄρμενα τῆς περιπλανήσεως καὶ περιφορᾶς του, καὶ ἐπιβρίψας ὡς ἄγκυραν τοὺς λογισμοὺς του εἰς τὸν λιμένα τῆς ἡσυχίας καὶ καλῆς ὁδηγίας τοῦ γέροντός του, ἠκολούθει μετὰ χαρᾶς εἰς τὸν κανόνα τοῦ πνευματικοῦ του πατρὸς, καὶ ἔκαμνε αὐτὸν μετὰ μεγάλης προθυμίας καὶ ζέσεως, καὶ ἡμέραν πρὶν ἡμέραν ἠύξανε τοὺς ἀγῶνας, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἠύξανε καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν, ὡς δένδρον παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων, ἄρτον μόνον ἐσθίων καὶ ὕδωρ πίνων, ὅσον νὰ ἀπκντᾷ μικρὸν τὴν ἀνάγκην τῆς φύσεως. Τὰς γονυκλισίας ἐξέτεινε, καὶ κομποσχοίνια τῶν μικρῶν μετανοιῶν ἐμέτρα μετὰ τὸ διάστημα τῶν ὥρων, καὶ δὲν ἦτο ἡ ζωὴ του ἢ ἐν μελέτημα τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ! Ἀνεγίνωσκεν αἰετοτε τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον εἰς τὸ σλαβωνικόν, καὶ πολλάκις τῆς ἡμέρας ἔλεγε τοὺς Οἴκους τῆς Θεοτόκου, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶχε πολλὴν εὐλάβειαν, καὶ ἦν μετὰ δακρύων παρεκάλει συνεχῶς νὰ τὸν ἀξιώσῃ τοῦ μαρτυρικοῦ τέλους.

Εἰς τοιοῦτους τοίνυν ἀγῶνας εὐριαχόμενος, καὶ τοσοῦτον ὑπωπιάζων καὶ δουλαγωγῶν τὸ σῶμά του, ἐφαίνετο πάντοτε φαιδρότατος. Ἦτο δὲ καὶ εἰς ἄκρον φιλότιμος, μὴ θέλων νὰ μένῃ ὀπίσω ἀπὸ κανένα κατορθωτὴν τῆς ἀρετῆς, ἀλλ' οὐδὲ ἀπὸ τὸν φίλον του τὸν ἅγιον Εὐθύμιον. Διὸ καὶ καθ' ἡμέραν συλλογιζόμενος τὸ ἐκεῖνου μαρτύριον, ἐσπούδαζε νὰ κάμνῃ, ὅσα ἤκουεν ὅτι ἔκαμεν ὁ ἅγιος Εὐθύμιος, διὰ νὰ ἐμπορῇ νὰ σύρῃ καὶ αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν τὴν μαρτυρικὴν χάριν ἐκεῖνου. Καὶ εἰς ὅσα μὲν ὑπερέβαλεν τὸν ἅγιον, δὲν ἤθελε νὰ τὰ μετρᾷ, ἀλλ' ἐταπεινοφρόνει ὁ θαυμάσιος· εἰς ὅσα δὲ ἔμενε ὀπίσω, ἠγωνίζετο νὰ τὸν φθάσῃ, καὶ συνεχῶς παρεκάλει νὰ τὸν ἐνδυναμώσῃ νὰ ἀξιωθῇ καὶ τοῦ μαρτυρίου, διὰ νὰ μὴ ἦναι μα-

κρὰν ἀπὸ αὐτόν· ὅστις καὶ ἔτι ζῶν προεφήτευσε περὶ αὐτοῦ, ὡς εἶπομεν εἰς τὸν βίον του, ὅτι μετ' αὐτὸν θέλει ἔλθει καὶ ἄλλος πρὸς τὸν πνευματικόν του πατέρα.

Αὐτὰ λοιπὸν εἶναι τὰ κατορθώματα καὶ αἱ θεοφιλεῖς πράξεις τοῦ ἁγίου, καὶ ὅσας ἄλλας ἀκόμη ἡμεῖς διὰ τὸ διεφθαρμένον τοῦ νοῦς καὶ τῆς ζωῆς ἡμῶν δὲν ἠδυνήθημεν νὰ περιεργασθῶμεν εἰς αὐτὸν καὶ νὰ καταλάβωμεν. Δὲν ἐφαίνοντο ὅμως αὐτὰ ἄρεστὰ εἰς τὸν ἐχθρὸν τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς διάβολον. Διὸ καὶ μὲ πάντα τρόπον ἐσπούδαζε νὰ τὸν περικόψῃ καὶ ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ θαυμastoῦ τούτου τρόπου καὶ δρόμου τῆς ἀρετῆς, τῶρα μὲν μὲ τοὺς λογισμοὺς τῆς κοσμικῆς προσπαθείας, τῶρα δὲ μὲ τὴν φιλαυτίαν, ἄλλοτε μὲ τὴν φιλοδοξίαν καὶ ἀνυποταξίαν, καὶ ἄλλοτε πάλιν μὲ τὴν φιληδονίαν· διὰ τῆς ὁποίας τοσοῦτον πόλεμον ἔφερεν εἰς αὐτὸν καθ' ὅλον τὸ ὕστερον, ὥστε μίαν ἡμέραν ἔπεσε κάτω ὡς ἀπὸ τῆς πολλῆς φλογὸς τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμίας. Ἐπειτα δραμὼν εἰς τὸν ἐπιστάτην του γέροντα Ἀκάκιον, καὶ πρηγορηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ στηριχθεὶς μὲ λόγους θεοφιλεῖς καὶ παραδείγματα ἁγίων ἀνδρῶν, ὡς ἔπρεπεν, ὑπῆγεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἔλαβεν εἰς χεῖρας του τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, καὶ κατχτηζόμενος αὐτήν, παρεκάλει μετὰ δακρύων νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τοῦ τοιούτου πολέμου καὶ τὴν ἐπιβουλὴν τοῦ διαβόλου. Ἦλθε δὲ εἰς αὐτὸν τότε τῇ χάριτι τῆς Θεομήτορος εὐδία τις ἄρρητος καὶ ἀπερίγραπτος, τὴν ὁποίαν δὲν ἐδύνάτο νὰ καταλάβῃ πόθεν ἤρχετο, καὶ ἔκτοτε ἔλειψεν ἀπ' αὐτοῦ ὁ θανατηφόρος τῆς ψυχῆς πόλεμος.

Ὅλους δὲ τοὺς κόπους καὶ τὰ κατορθώματα τῆς ἀρετῆς ἐλογίζετο εἰς οὐδὲν ὁ μακάριος· ἓνα δὲ εἶχε σκοπὸν αἰείποτε καὶ ἐφ' ἑαυτῷ ζετο, τὸ μαρτύριον, περὶ τοῦ ὁποίου συνεχῶς μετὰ δακρύων παρεκάλει τὸν γέροντά του, διὰ νὰ λάβῃ τὴν ἀδειαν καὶ εὐχὴν νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὸς, καθὼς καὶ ὁ πρὸ αὐτοῦ. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐδίδεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀδειαν, ἔμενεν εἰς μεγάλην λύπην πλατυνόμενος εἰς τοὺς κόπους καὶ τοὺς ἀγῶνας τῆς ἀσκήσεως. Ἰδὼν ὅμως μετὰ ταῦτα τὸν πόθον του, ὃν εἶχε, νὰ θανατωθῇ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ κρίνας τὸ πρᾶγμα καλῶς, ὅτι ἦτο θέλημα

Θεοῦ, ὁ γέρων Ἀκάκιος ἐκούρευσε αὐτὸν μοναχὸν, μετονομάσας Ἰγνάτιον, καὶ συγκατανεύσας εἰς τὸν σκοπὸν του, ἔδωκε τὴν ἄδειαν εἰς τὸ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν βασιλεύουσαν κατὰ τὸν πόθον του.

Διορίζεται δὲ παρὰ τοῦ πνευματικοῦ του πατρὸς πάλιν ὁ Γρηγόριος διὰ νὰ ἀπέλθῃ μετ' αὐτοῦ συνοδοιπόρος εἰς τὴν βασιλεύουσαν, καὶ ὡς πρόθυμος καὶ καλὸς ὑποτακτικὸς, δέχεται μετὰ χαρᾶς τὴν προσταγὴν τοῦ γέροντος, καὶ μετὰ τὰς κοινὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας ἀπάντων τῶν ἐν Χριστῷ πατέρων καὶ ἀδελφῶν τῆς σκῆτης, παραλαβὼν τὸ νέον τοῦ Χριστοῦ καλλιέρημα, ὡς ἀρνίον ἄκακον συρόμενον εἰς σφαγὴν, καταβαίνει μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν σεβασμίαν Μονὴν τῶν Ἰβήρων, καὶ ἀσπασάμενοι τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Πορταΐτισης Θεοτόκου καὶ τοὺς ἐν Χριστῷ πατέρας ἐκεῖ καὶ ἀδελφοὺς, καὶ λαβόντες παρ' αὐτῶν εὐχὰς καὶ παρὰ τῆς Θεομήτορος βοήθειαν, ἀνεχώρησαν διὰ τὴν Λαύραν, καὶ ἐκεῖθεν εὐρόντες πλοῖον, διὰ Κωνσταντινούπολιν, κατὰ τὴν 15' Σεπτεμβρίου. Μετὰ μεγάλας τρικυμίας, κινδύνους τε καὶ δυσκολίας, τὰς ὁποίας καθ' ὁδὸν ἐδοκίμασαν, ἔφθασαν ἐκεῖ κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐνάτην τοῦ αὐτοῦ μηνός, καὶ ἔμειναν εἰς τὸ ἐργαστήριον ἐνὸς θεοφιλοῦς ἀνδρός, ὅστις τοὺς ὑπεδέχθη μετὰ χαρᾶς ὡς ἀνθρώπους Θεοῦ.

Εμαθον δὲ τότε ὅτι ἦτον ἐκεῖ καὶ ὁ φιλόχριστος Ἰωάννης ἐκεῖνος, ὅστις ὑπηρέτησε καὶ εἰς τὰ τοῦ ἀγίου Εὐθυμίου, καὶ ἐχάρησαν μεγάλως. Εὐρόντες δὲ αὐτὸν ἐφάνέρωσαν τὸν σκοπὸν των, καὶ εὖρον αὐτὸν ἑτοιμον εἰς ὅσα ἦσαν ἀναγκαῖα, τὰ ὅποια ἐτοιμάσας ἐκεῖνος ἔφερεν εἰς αὐτοὺς, καὶ ἐστοχάσθησαν ἀρμόδιον ἡμέραν τὴν ἐρχομένην παρασκευῇ, ἵνα παρῆρσιασθῇ εἰς τὸ κριτήριον ὁ Ἰγνάτιος. Καὶ δὴ μεταλαβὼν τῶν ἀρχάντων μυστηρίων, ἐξεδύθη τὰ ἴδια αὐτοῦ ἱμάτια, καὶ ἐνεδύθη τὰ τουρκικὰ, καὶ ὅλος παιδρὸς καὶ λαβὼν εὐχὴν παρὰ τοῦ συνοδίτου Γρηγορίου, καὶ ἀντιδούς εἰς αὐτὸν, ὡς εἰκὸς, μετὰ πολλὰς συνδιαλέξεις καὶ δάκρυα χωρισμοῦ, ἀναμνήσεις λόγους διερεθιστικούς πρὸς τὸ μαρτύριον, τὰ ὅποια διὰ συντομίαν παρατρέχομεν, ἔτρεχεν ὁ μανιακὸς οὗτος ἐραστὴς τοῦ Χριστοῦ, ὥσπερ τις ἑλαφὸς διψῶσα, καὶ ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ προρρήθέντος Ἰωάννου, ἦλθεν εἰς τὴν ὑψηλὴν λεγομένην Πύλην

τῶν Ὀθωμανῶν· καὶ ἐπειδὴ τότε διὰ τινὰς αἰτίας δὲν ἦτο τὸ κατ' αὐτοὺς λεγόμενον Διδάνι, ἐγύρισε ἀπρακτος μετὰ μεγάλης λύπης. Ἐρωτώμενος δὲ ὑπὸ τοῦ συνοδίτου τοῦ Γρηγορίου, πῶς οὕτως ἐτελείωσε σύντομα τὸ ἔργον του, ἀπεκρίθη μὲ τὴν συνειθισμένην του ἀπλότητα· δὲν ἦτον ἐκεῖ, ἀδελφέ, οὔτε ὁ βασιλεὺς, οὔτε ὁ βεζύρης· συνέβη δὲ τότε, διὰ τινὰς αἰτίας βασιλικὰς, νὰ μὴ γίνῃ Διδάνι, ἕως τῆς ἐρχομένης τρίτης. Καὶ ἐν τῷ μεταξύ τούτων τῶν ἡμερῶν ὑπήγαινε ἐκεῖ μετὰ χαρᾶς διὰ νὰ παρῶρσιασθῇ, καὶ ἐγύριζεν ἀπρακτος μετὰ μεγάλης λύπης διὰ τὴν ἀποτυχίαν του.

Μαθὼν δὲ εἰς τῶν φιλοχρίστων χριστιανῶν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, καὶ γνωρισθεὶς μετὰ τοῦ Γρηγορίου, τὸν ἐσυμβούλευσε νὰ στείλῃ, τὸν μάρτυρα εἰς τὴν οἰκίαν ἑνὸς ἄλλου φιλοχρίστου διὰ νὰ προσευχηθῇ ἔμπροσθεν εἰς μίαν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου θαυματουργόν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐκεῖνος εἰς τὸν οἶκόν του. Ἐπείσθη εἰς αὐτὸ ὁ Γρηγόριος, καὶ ἀπέστειλεν ἐκεῖσε τὸν Ἰγνάτιον. Τούτου δὲ προσευχομένου ὅλην τὴν νύκτα καὶ ἱκετεύοντος μετὰ θερμῶν δακρῶν τὴν Θεοτόκόν, εἰς τὸ νὰ εὐκολύνῃ τὴν ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου του, περὶ τὸ μεσονύκτιον ἔγινε κρότος, καὶ ἐξαίφνης στέφανος λαμπρὸς ἐξερχόμενος ἀπὸ τῆς σεβασμίας ἐκείνης εἰκόνης τῆς Θεομήτορος, περιεκύκλωνε τὸν Ἰγνάτιον. Καὶ τοῦτο ἐγένετο τρίς, καθὼς διηγήθησαν, ὅσοι παρετήρουν αὐτὸν κρυφίως. Ὅταν δ' ἐπέστρεψε τὴν πρωίαν πρὸς τὸν Γρηγόριον, ἔμαθεν ὅτι γίνεται τὴν ἡμέραν ἐκείνην Διδάνι. Πλήρης λοιπὸν χαρᾶς καὶ σπουδῆς ὑπήγεν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ κριτοῦ, καὶ ἐμβὰς, εἶπε μετὰ παρῶρσίας μεγάλης πρὸς αὐτόν· ἐγὼ κριτὰ, ὅταν ἤμην παιδίον ἀνήλικον, βιασθεὶς ἀπὸ σὰς τοὺς Τούρκους, ἔδωκα λόγον ψιλόν, ὅτι ἀρνοῦμαι τὴν πίστιν μου, καὶ τώρα ἤλθα ἐδῶ νὰ λάβω τὸν λόγον ἐκεῖνον ὀπίσω, καὶ νὰ κηρύξω τὸν Χριστόν μου Θεὸν ἀληθινὸν καὶ πλάστην μου. Καὶ μὲ τὸν λόγον ἔρριψε κατὰ γῆς τὸ πράσινον σαρίκιον ἀπὸ τὴν κεφαλὴν του. Ὁ δὲ κριτὴς βλέπων καὶ ἀκούων ταῦτα, ἀπεκρίθη μετὰ θυμοῦ· ποῖος σὲ ἔφερεν ἐδῶ; καλόγηρος; ἢ κοσμικός; Καὶ ὁ μάρτυς· μόνος μου ἤλθα μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ· καὶ ἐδείκνυε μίαν εἰκόνα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν διὰ

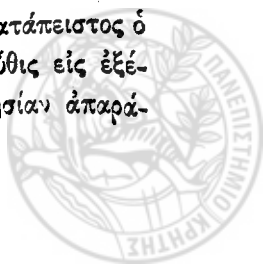
βοήθειάν του ἔκρυπτεν εἰς τὸν κόλπον τοῦ ὁμοῦ μὲ ἓνα σταυρόν. Λέγει εἰς αὐτὸν ὁ κριτὴς· ἄφες, ἄνθρωπε, τὰς μωρολογίας, καὶ ἔλθε εἰς σεαυτὸν, στοχασθεὶς ὅτι, ἐὰν ἐμμείνης εἰς τὴν ἰδέαν σου ταύτην, θὰ ὑποφέρῃς τρομερὰς βρασμούς, καὶ τέλος καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον. Πλὴν νὰ σοὶ δώσωμεν ἡμεῖς πολλὰ δωρήματα, ὥστε νὰ ζήσης μὲ αὐτάρκειαν εἰς ὅλην σου τὴν ζωὴν, καὶ νὰ σὲ προβιδάσωμεν καὶ εἰς ἀξιώματα, ἵνα χαίρῃσαι μὲ ἡμᾶς πάντοτε. Ὁ δὲ μάρτυς ἀπεκρίνατο· τὰ μὲν δῶρά σου καὶ ἀξιώματα ὡς πρόσκαιρα, τὰ χαρίζω εἰς σὲ τὸν πρόσκαιρον· τὰς δὲ παιδείας καὶ τὸν θάνατον, μὲ τὸν ὅποιον μὲ φοβίζεις, αὐτὰ δὲν εἶναι εἰς ἐμὲ νέον μήνυμα, ἀλλὰ, πρὸ τοῦ νὰ ἔλθω, τὰ ἠξεύρω, καὶ μάλιστα διὰ τοῦτο ἦλθον, νὰ μὲ θανατώσῃς διὰ τὸν Χριστὸν μου, ὅστις εἶναι ὁ μόνος αἰώνιος καὶ ἀθάνατος Θεός, τοῦ ὁποίου καὶ τὰ δωρήματα εἶναι αἰώνια, καὶ ἡ βσιλεία τοῦ οὐράνιου, ἀνεκκλήητος καὶ ἀσάλευτος· ὁ δὲ ψευδοπροφήτης ὁ ἰδικός σας Μωάμεθ εἶναι διδάσκαλος τῆς ἀπώλειας, καὶ ἀποστάτης Θεοῦ καὶ φίλος τοῦ διαβόλου, καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ ἦτο σατανικὴ, καὶ σεῖς οἱ μάταιοι τὸν ἐπιστεύσατε, καὶ μέλλετε νὰ κολασθῇτε μὲ αὐτὸν, ἐὰν δὲν πιστεύσητε εἰς τὸν Χριστὸν τὸν ἀληθῆ Θεόν.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ κριτὴς, ἡλλοιώθη ἀπὸ τὸν θυμὸν του, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ λαλήσῃ, ἔκαμε νεῦμα νὰ ἐκβάλωσιν ἔξω τὸν μάρτυρα· τὸν ὅποιον πιάσας εἰς τῶν πχριστμένων ὑπηρετῶν, ἔσυρε μετὰ βίας. Ὁ δὲ μάρτυς ἐξαπλώσας τὴν χειρὰ του, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἓν ῥάπισμα, καὶ δρχμῶν ἔμπροσθεν τοῦ κριτοῦ, ἐγονάτισε, καὶ ἐλέγχων αὐτὸν καὶ τὴν πίστιν του, ἔκλινε τὸν αὐχένα του καὶ τὸν περκείνει νὰ τὸν σφάξῃ ὁ ἴδιος. Τότε λαβόντες αὐτὸν οἱ ὑπηρέται βίαιτικῶς, ἔβαλον εἰς τὴν φυλακὴν καὶ τοὺς πόδας του εἰς τὴν ποδοκάκην, καὶ ἀλύσεις σιδηρᾶς καὶ βαρείας περὶ τὸν τράχηλόν του. Φέροντες δὲ καὶ ἐμπαίζοντες, τὸν ἠνάγκαζον νὰ ἀρνηθῇ τὴν πίστιν του. Ὁ δὲ γενναῖος ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ ὑπέφερε τὰ πάντα εὐχαρίστως, καὶ ἔχαιρεν ὅτι βασανίζεται διὰ τὸν Χριστὸν τὸν ὑπερύμνητον, καθὼς ἔχαιροντο καὶ οἱ Ἀπόστολοι, ὅτε ἐδάρησαν καὶ ἐξεβλήθησαν τοῦ συνεδρίου, διότι ἐκήρυττον τὸν Χριστόν.

Τελειωθέντος λοιπὸν τότε τοῦ Διθανίου, ἔφερεν ὁ κριτὴς τὸν μάρτυρα εἰς ἰδιαιτέραν ἐξέτασιν, καὶ ἐρωτῶν αὐτὸν, ποῖος τὸν ἔφερεν ἐκεῖ, ἤκουσεν ἀπὸ τὸν μάρτυρα· ὁ Κυριὸς μου Ἰησοῦς Χριστὸς με ἔφερε. Καὶ ὁ κριτὴς· ἔλθε τέκνον εἰς σεαυτὸν, καὶ μὴ ἦσαι τόσον ἀταπεινῶτος! Μέλλεις νὰ δοκιμάσῃς τὰ βασανιστήρια, ὅσα δὲν ἠκούσθησαν, καὶ μὴ ἐλπίζῃς νὰ ἀποτμηθῇς καὶ νὰ λάβῃς οἱ χριστιανοὶ τὸ αἷμά σου πρὸς ἀγιασμόν, ἀλλὰ μέλλω νὰ σὲ κρεμάσω. Καὶ ὁ μάρτυς· εἴτε με κόψῃς, εἴτε με κρεμάσῃς, ὦ κριτὰ, εὐεργεσίαν μεγάλην με κάμνεις, καὶ ὅλα τὰ δέχμαι διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ μου μετὰ χαρᾶς. Τότε ἐπρόσταξεν ὁ κριτὴς, καὶ ἔβαλον τὸν μάρτυρα εἰς μίαν ἀπόκρυφον καὶ σκοτεινὴν φυλακὴν. Ὁ δὲ συνοδίτης του Γρηγόριος πληροφορηθεὶς, ὅσα ἡμεῖς ἤδη ἀνωτέρω διηγῆθημεν, ἔβρεχε με δάκρυα τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, καὶ μετὰ ζεύσεως καρδίας ἰκέτευε τὸν ἀλλοθέτην Χριστὸν τὸν Θεὸν, νὰ ἐνδυναμώσῃ τὸν μάρτυρα εἰς τὸ νὰ τελειώσῃ τὸν δρόμον τοῦ μαρτυρίου του ἐνδόξως καὶ θεοφιλῶς. Ὡσαύτως καὶ ἄλλοι χριστιανοὶ πολλοὶ διένεμον χρήματα ἐλεημοσύνην πρὸς βοήθειαν τοῦ φυλακισθέντος μάρτυρος.

Ἐκεῖ λοιπὸν εὐρισκόμενος ὁ μάρτυς, ὅτι μὲν ἐνόμιζε τὴν σκοτεινὴν ἐκείνην φυλακὴν ἄλλον παρὰ δέισον δι' αὐτὸν, καὶ τὰς βασάνους τρυφᾶς καὶ ἀπολαύσεις, πᾶσα καρδιά χριστιανοῦ δύναται νὰ τὸ πιστεύσῃ, καὶ νοῦς θεοφιλὴς νὰ τὸ συμπεράνῃ· ὁποίας δὲ τυραννίας καὶ παιδείας τῷ ἔκαμνον εἰς αὐτὴν οἱ ἀσπλαγγχοὶ ἐκεῖνοι ὑπηρεταὶ τοῦ διαβόλου, δὲν μᾶς ἔγινε γνωστὸν ἕως τοῦ νῦν, μ' ὅλον ὅτι ἐξετάσχημεν διαφόρους. Ἐκεῖνο δὲ παρὰ πάντων τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει χριστιανῶν ἄδεται καὶ πιστεύεται, ὅτι μεγάλας παιδείας ἐδοκίμασεν ὁ μακάριος ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν ἐκείνων, καὶ μεγάλην γενναιότητα ἔδειξε, βασανιζόμενος ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ δύο ὁλοκλήρους ἡμέρας καὶ νύκτας.

Μετὰ δὲ τὰς σκληρὰς ἐκεῖνας παιδείας καὶ τὰς ἀπατηλὰς κολακείας καὶ ὑποσχέσεις, ἐφάνη ἀκατάσειστος καὶ ἀκατάπειστος ὁ τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης καὶ μάρτυς. Εἴτα ἔφερεν αὐθὺς εἰς ἐξέτασιν ὁ κριτὴς αὐτὸν, καὶ, ὡς εἶδεν αὐτὸν με παρρησίαν ἀπαρά-

μιλλον ὁμολογοῦντα τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ κατασχύνοντα τὴν ματαίαν αὐτῶν πλάνην, καὶ τὸν ταύτης διδάσκαλον ὀνομάζοντα δαιμονιώδη, ἀπελπισθεὶς, κατεδίδασκεν αὐτὸν εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον. Καὶ εὐθὺς παραλαβόντες αὐτὸν οἱ δοῦλοι τοῦ διαβόλου τὸ ἄκακον ἀρνίον τοῦ δεσπότου Χριστοῦ, ἔσυρον αὐτὸν πρὸς θάνατον. Ἐκεῖνος δὲ, καίτοι ἐκνευρισμένος ἀπὸ τὴν πείναν καὶ κακοπάθειαν τοῦ σώματος, μ' ὅλον τοῦτο ἐδείκνυεν, ὡς λέγουσιν, μεγίστην προθυμίαν, ἀπερχόμενος εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ὡς μέλλων μετ' ὀλίγον νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἄκρον τῶν ἐφετῶν, τὸν γλυκύτατόν του Χριστὸν τὸν Θεόν, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου καὶ κόσμον καὶ τρυφὰς καὶ ἡδονὰς καὶ σῶμα καὶ νεότητα καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν ἐκουσίως παρέδωκε καὶ κατεφρόνησεν ὁ ἀείμνηστος. Ἀφ' οὗ δὲ ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον Δακτυλόπορταν λεγόμενον, νομίζων ὅτι μέλλει νὰ ἀποκεφαλισθῇ, ἔκλινε τὰ γόνατα· ὦ τῆς γενναιοῦτός σου, στρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ, ἀθλητὰ Ἰγνάτιε! καὶ κλίνας τὸν αὐχένα του, παρεκάλει νὰ τὸν θανατώσῃ ὁ δῆμιος. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ προσταγὴ ἦτο νὰ κρεμασθῇ, ἀνεβίβασαν αὐτὸν οἱ ἄνομοι ὑπηρέται εἰς τὰ ὑψηλὰ, καὶ σύροντες βιαίως τὸ σχοινίον, ἐπνίξαν τὸν μάρτυρα, κρεμάσαντες αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου κατὰ μίμησιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ οὕτως ἐτελειώθη ὁ ἀείμνηστος κατὰ τὴν ὁγδόην τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ δεκάτου τετάρτου ἔτους, ἡμέρᾳ πέμπτῃ, ὥρα ἕκτη, καὶ οὕτως ἀπέπτη ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς ἀγχόνης ὡς λευκοανθισμένη περιστερὰ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ τοιοιυτρόπως παρασταθεὶς εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὸν ἔρωτά του, Χριστὸν τὸν Θεόν, ὥσπερ τις ὠραία καὶ πολύπροικος νύμφη, μετὰ πληθὺν πόνων ἀσκητικῶν καὶ ἰδρώτων καὶ ἀγώνων τοῦ μαρτυρίου, καὶ μετὰ καλλονὴν μιᾶς ἀληθοῦς ἀφθορίας καὶ παρθενίας, ἐστεφανώθη παρ' αὐτοῦ μετὰ τοιοῦτον τριπλοῦν στέφος καὶ διάδημα, καὶ κατετάχθη εἰς τοὺς μαρτυρικοὺς νυμφῶνας καὶ θαλάμους, ἵνα χαίρηται πάντοτε μετ' αὐτῶν.

Ὁ δὲ συνοδίτης του Γρηγόριος, μαθὼν τὸ πανένδοξον τέλος τοῦ μάρτυρος, παρ' ὀλίγον ἔχασε τοὺς λογισμούς του ὑπὸ τῆς χαρᾶς, καὶ τρέχων ὧδε κάκεισε, ἔφθασεν εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἰδὼν τὸν

μάρτυρα κρεμιάμενον, ἐπροσκύνησεν, ὡς συμπεραίνω, αὐτὸν ἀπὸ μακρόθεν, καὶ ἐκλαυσεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του, πλὴν νὰ πλησιάσῃ εἰς αὐτὸν δὲν ἠδύνατο, ἐμποδιζόμενος ὑπὸ τῶν φυλασσόντων αὐτὸν στρατιωτῶν ἀπίστων. Ὅθεν καὶ ἔλαβε φροντίδα πῶς νὰ λάβῃ τὸ ἱερὸν αὐτοῦ λείψανον. Τοῦτο δὲ μετὰ τὴν τρίτην ἡμέραν ἀγοράσας ἀπὸ τοὺς δημίους ἐκείνους μὲ χρήματα ἱκανά, ἀνεχώρησεν ἀπὸ Κωνσταντινουπόλιν τῇ ιδ' Ὀκτωβρίου, ὥσπερ τις μυροφόρος ὁλκάς, ἔχων ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν καλὸν φόρτον, τὸν θεῖον νεκρὸν τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ὁσιομάρτυρος Ἰγνατίου, τοῦ σήμερον παρ' ἡμῶν τῶν θερμῶν αὐτοῦ ἐραστῶν λαμπρῶς ἐορταζομένου. ἔφερε δὲ μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὰ μαρτυρικά λείψανα τοῦ προαθλήσαντος ἁγίου Εὐθυμίου, ἃπερ ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ νησίου τῆς Πρώτης, εἰς τὸ ὁποῖον διηγῆθημεν ὅτι ἐτάφη ὁ ἅγιος Εὐθύμιος πρὸ μηνῶν ἑπτὰ, καὶ ἔφθασεν εἰς ἡμᾶς τῇ εἰκοστῇ τοῦ αὐτοῦ Ὀκτωβρίου. Ὁ ἱερὸς νεκρὸς καὶ τὰ λείψανα ἐναπετέθησαν ἐν τῷ νεοδημῆτι αὐτῶν σεπτῷ ναῷ.

Λέγονται δὲ, καὶ παρὰ πολλῶν βεβαιοῦνται περὶ τούτου τοῦ ἁγίου καὶ τινα παράδοξα καὶ διηγῆσεως ἄξια, τὰ ὁποῖα, ἐπειδὴ παρεκλήθημεν καὶ διωρίσθημεν παρὰ τινων θεοφιλῶν ἀνδρῶν Βυζαντινῶν διὰ γραμμάτων, ἀναφέρομεν αὐτά.

Εἰς θεοσεβῆς χριστιανὸς πρὸ τῆς τελειώσεως τοῦ Ἁγίου ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἐν βαλάντιον μὲ μερικὰ χρήματα διὰ νὰ ἐξοδεύσῃ τάχα εἰς τὰς ἀνάγκας του ἀπὸ αὐτά· καὶ καθ' ἣν ὥραν ἐκρεμάσθη ὁ Ἅγιος (μ' ὅλον ὅτι ἀναμφιβόλως δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ἔλαβον αὐτὰ οἱ δῆμιοι, ἢ οἱ παιδεύσαντες τὸν μάρτυρα), πάλιν, ὦ τοῦ θαύματος! εὗρέθη τὸ βαλάντιον μὲ ὅλα τὰ ἀργύρια εἰς τὸν κόλπον τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, τὰ ὁποῖα, καίτοι διανεμὼν ἐξ αὐτῶν εἰς πολλοὺς πτωχοὺς μὲ ἀφθονίαν, καὶ χωρὶς παρατήρησιν, ἔμενον διὰ πολλὰς ἡμέρας τὰ αὐτά, χωρὶς νὰ λείψωσιν ἢ τελειώσωσιν.

Χριστιανὸς τις ὑπὸ εὐλαβείας κινούμενος, ὅτε ὁ Ἅγιος ἐκρέματο, ὑπῆγε μίαν νύκτα, κοιμωμένων τῶν φυλάκων, καὶ ἀνοίξας τὸν πόδα τοῦ ἁγίου μὲ μίαν βελόνην, ἔβρεξεν ἐν μανδύλιον μὲ τὸ κατάρρεον αἷμα, καὶ μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἰδὼν τὸ μανδύλιον, θεωρεῖ

ἓνα σταυρὸν μὲ ἔκπληξιν ἐσχηματισμένον μὲ τὸ αἷμα τοῦ μάρτυρος! Τοῦτο τὸ μανδύλιον μὲ τὸν σταυρὸν εἶδον καὶ ἄλλοι πολλοὶ χριστιανοὶ ἀξιόπιστοι, καὶ ἐθαύμασαν.

Εἰς τὸ κατὰ τὸν Γαλατᾶν εὐρισκόμενον προσκύνημα τοῦ Κύκκου τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ὑπῆγαν μίαν ἡμέραν ἓνα δαιμονιζόμενον καὶ ἓνα παράλυτον· ὁ δὲ μοναχὸς, ὁ ὑπηρετῶν αὐτὸ τὸ προσκύνημα, ἔχων τὸν σκοῦφον, ὃν ἐφόρει ὁ Ἅγιος εἰς τὸν δρόμον τοῦ μαρτυρίου του, ἡγορασμένον παρὰ τῶν δημίων, ἔθηκεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀσθενοῦντας, ἐπικαλούμενος τὸν ἅγιον, καὶ παρευθὺς, ὡς τοῦ θαύματος! εὐρέθη ὁ παράλυτος ὄρθιος, καὶ ὁ δαιμονιζόμενος ὑγιής καὶ σώφρων εἰς δόξαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ πίστῳσιν τῆς ἀγιότητος τοῦ ἁγίου ὁσιομάρτυρος Ἰγνατίου· οὗ ταῖς ἀγίαις πρεσβείαις ῥυσθείημεν τῶν δεινῶν, καὶ τύχοιμεν τῆς οὐρανίου βασιλείας, χάριτι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃ πρέπει δόξα, κράτος, τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Βίος καὶ μαρτύριον τοῦ νέου ὁσιομάρτυρος Ἀκακίου.

Οὗτος ὁ νέος ὁσιομάρτυς Ἀκάκιος, ὁ ἐν τῷ ἁγίῳ βαπτίσματι πρότερον Ἀθανάσιος κληθεὶς, κατήγετο ἀπὸ κώμην τινὰ τῆς Μακεδονίας, Νεοχώριον καλουμένην, πλησίον τῆς Θεσσαλονίκης, γεννηθεὶς ἀπὸ γονεὺς εὐσεβεῖς, οἵτινες πτωχοὶ ὄντες καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ πορίζωνται τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, μετωκίσθησαν εἰς τὴν πόλιν Σεβέρῳ μὲ τὸν Ἀθανάσιον καὶ λοιποὺς ἀδελφούς του, τῶν ὁποίων μεγαλύτερος ἦτο αὐτός. Ἐκεῖ παρέδωκαν τὸν Ἀθανάσιον εἰς ἓνα σκυτοτόμον, χρόνων ὄντα τότε ἐννέα. Παραλαβὼν δ' αὐτὸν ὁ τεχνίτης εἰς τὴν προστασίαν του, ἐνόμιζεν, ὅτι θέλει τὸν διδάξει τὴν τέχνην, ραβδίζων αὐτὸν ἀνηλεῶς καὶ ἀπανθρώπως. Τοῦτο μὴ ὑποφέρων ὁ Ἀθανάσιος, καὶ θέλων νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν τυραννίαν αὐτοῦ, ὑπέπεσε δυστυχῶς εἰς τὴν δουλείαν τοῦ νοητοῦ τυράννου διαδό-

λου, ὅστις, ὡς σχολιὸς ὄφει παρτήρησε νὰ ὑποσκελίσῃ τὸν ἀνήλικον Ἀθανάσιον κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τοῦ σωτηρίου πάθους, τὴν μεγάλην λέγω Παρασκευήν· διότι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην κινήθεις ἀπὸ τὸν ἀνθρωποκτόνον διάβολον ὁ ῥηθεὶς σκυτοτόμος, ἐμάστιξε τὸν Ἀθανάσιον ἀσπλάγχχνως πλέον ἢ ἄλλοτε, τόσον, ὥστε οὗτος ἀποκαμὼν ἀπὸ τοὺς δαρμούς, ἔφυγε κλαίων καὶ ὀδυρόμενος ἀπὸ τοὺς πόνους τῶν πληγῶν.

Ἦτο δὲ ἐσπέρας. Ὁ πονηρὸς σατὰν εὔρε τότε καιρὸν ἀρμόδιον τοῦ νὰ ὑποσκελίσῃ τὸν παῖδα. Ἰστάμεναι πρὸ τῆς θύρας τοῦ οἴκου αὐτῶν κατ' ἐνέργειαν σατανικὴν βεβαίως δύο Ἰσμηλίτιδες γυναῖκες, καὶ ἰδοῦσαι τὸν Ἀθανάσιον κλαίοντα, ὡς δῆθεν εὐσπλαγχνισθεῖσαι, ἔλαβον αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς, καὶ εἰσ-ἤγαγον αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τῆς ἀπωλείας. Μετὰ πολλοὺς δὲ παρηγορητικοὺς λόγους, ἢ, ὀρθότερον εἰπεῖν, ἰοβόλους, δοῦσαι εἰς αὐτὸν ἄρτον εἰς βρῶσιν, τῷ προέτειναν αἱ ἐπάρατοι νὰ ἀρνηθῇ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, καὶ νὰ δεχθῇ τὴν μυσαρὰν θρησκείαν τοῦ πλάνου Μωάμεθ. Ὁ δὲ Ἀθανάσιος βεβαρημένος ὢν δι' ἃς εἶπομεν αἰτίας, καὶ νομίζας ἀφρόνως, ὅτι ἐπέτυχε τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν δεινῶν τοῦ ἀσπλάγχχνου ἐκείνου σκυτοτόμου, συγκατένευσε νὰ ἐξομώσῃ, φεῦ! Αἱ δὲ μιαιφαὶ ἐκεῖναι μαινάδες περιχαρῶς ἀκούσασαι, ἄνευ ἀναβολῆς καιροῦ παραλαβοῦσαι αὐτὸν, ἀπήγαγον καὶ προσήνεγκον εἰς τὸν ταμίαν. Ἠγεμόνευε δὲ τότε ὁ Ἰσοῦφ Μπέης· ὃς ἰδὼν τὸν Ἀθανάσιον καὶ ἀκούσας παρὰ τῶν μιαιφῶν ἐκείνων γυναικῶν τὰ κατ' αὐτὸν καὶ τὴν συγκατένευσιν τῆς ἐξωμώσεώς του, ἐχάρη χαρὰν μεγάλην, καὶ δοὺς εὐχαριστίαν ταῖς γυναιξὶ διὰ τὴν ἀπευκαταίαν αὐτῶν προσφορὰν, ἔλαβε τὸν Ἀθανάσιον, ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν τῆς μεγάλῃς Παρασκευῆς δοὺς τὴν ἄρνησιν τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ παραχρῆμα, περιετμήθη κατὰ τὸ ἔθος τῶν Μωαμεθανῶν, καὶ ἀντὶ δούλου Χριστοῦ ἐγένεε δούλος τοῦ σατανᾶ, πατήσας τὸν σταυρὸν καὶ ἀλαλάξας τὴν δυσσεβῆ ὁμολογίαν μετὰ τὴν ἐνδειξιν τοῦ δεικτικοῦ δακτύλου τῆς μονάδος. Ταῦτα πάντα διεπράχθησαν τότε, μὴ εἰδόντων τι παντελῶς μήτε τοῦ σκυτοτόμου, μήτε τῶν γονέων του. Ὁ δὲ υἱὸς τῆς ἀπωλείας

ταμίας θετὸν υἱὸν τοῦ προσηγόρευσε τὸν ἐξωμότην, καὶ ἦν ὑπεραγαπώμενος παρ' αὐτοῦ καὶ παρὰ τῆς γυναικὸς του, ἥτις θρησκὸς οὔσα, διὰ τὴν εἰς αὐτὸν ἰδιόζουσαν κλίσιν ἐνεπιστεύετο αὐτὸν εἰς ὅλα τὰ τοῦ οἴκου, καὶ τῷ ἐδίδεν ὁβολοὺς, ἵνα ἀγοράζῃ κηρία καὶ προσφέρῃ θυσίαν τοῖς δαίμοσι τῷ ἱμάμῃ. Ὁ δὲ ἀνήλικος, ὡς ἐν σκότει διαπορευόμενος καὶ μετὰ ἀσεβῶν αὐλιζόμενος, λαμβάνων τοὺς ὁβολοὺς παρὰ τῆς κυρίας του, τὴν ἀπάτην τῆς ἀσεβείας λογιζόμενος, δὲν ἡγόραζε κηροὺς, ἀλλὰ πλακοῦντας, καὶ τρώγων αὐτοὺς κρυφίως ἐξώθεν τῆς οἰκίας, ἔλεγεν ὅτι ἀπέδωκε τοὺς κηροὺς, ἐμπαιζὼν τὰ τῆς θρησκείας των καὶ ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ σατανᾶ.

Εμείνε λοιπὸν συνοικῶν μὲ τοὺς ἀσεβεῖς χρόνους ἐννέα, ἰσομέτρους τῆς πρώτης εὐσεβοῦς ἡλικίας του. Κατὰ δὲ τὸν δέκατον ὄγδοον χρόνον τῆς ἡλικίας του ὁ πανάγαθος Θεὸς, ὁ μὴ θέλων τὸν θάνατον τοῦ ἀμαρτωλοῦ ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτὸν, ὁ προγινώσκων τὸ τέλος ἐκάστου καὶ τὴν σωτηρίαν προνοούμενος, ὥκονόμησε τὴν καλὴν τοῦ ἐπιστροφῆν, καὶ ἀφήρπασεν αὐτὸν ἐκ τοῦ φάρυγγος τοῦ νοητοῦ θηρός μὲ τρόπον θαυμάσιον, καὶ ἀκούσατε προσεκτικῶς.

Η κυρία αὐτοῦ ἀκόλαστος οὔσα, τὴν υἱοθετικὴν ἀγάπην, ἣν εἶχε πρότερον εἰς τὸν νέον, προϊόντος τοῦ καιροῦ, καὶ εἰς ἡλικίαν νεανικὴν τοῦ παιδὸς ἐλθόντος, μετέβαλεν εἰς αἰσχυρὰν σατανικὴν ἀγάπην ἢ μιὰρὰ, καὶ μηκέτι δυναμένη νὰ κρατήσῃ ἑαυτήν, ἀνεκάλυψε τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτά της, τὸν ὁμοιον τρόπον μεταχειρισθεῖσα ὡς ἡ τοῦ Πετεφρῆ ἐκείνου γυνὴ πρὸς τὴν στήλην τῆς σωφροσύνης, τὸν πάγκαλον, λέγω, Ἰωσήφ. Ἀλλ' εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅτι καθὼς τότε νικητὴν καὶ τροπαιοῦχον τὸν σώφρονα Ἰωσήφ ἔδειξεν, οὕτως ἐνίσχυσεν ἀοράτως καὶ τὸν νεανίαν τοῦτον νικητὴν τῆς μαινάδος ἐκείνης, τῆς ζητούσης νὰ μοιχευθῇ ὑπ' αὐτοῦ· διότι οὐδ' ὅλως ἠνέσχετο ὁ μακάριος νὰ μianθῇ ὑπ' αὐτῆς. Ἰδοῦσα δὲ ἐκείνη ὅτι δὲν ἐδέχθη νὰ πληρώσῃ τὴν κακὴν τῆς ἐπιθυμίας, μετέβαλε τὸν ἔρωτα εἰς μῖτος κατ' αὐτοῦ, καθὼς ἡ τοῦ Πετεφρῆ γυνή, καὶ

θρῖγιθεῖσα ἐσυκοφάντησε τὸν ἄμεμπτον εἰς τὸν ἄνδρα τῆς, ὅτι ἐζήτησε δῆθεν νὰ τὴν μοιχεύσῃ. Τοῦτο ἀκούσας ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, δὲν ἠθέλησε νὰ μεταχειρισθῇ παιδείαν ἢ ἄλλην τινα σκληρότητα, εἴτε θεόθεν ὁδηγηθεῖς, εἴτε ἐννοήσας τὴν συκοφαντίαν, ἀλλ' ἀμέσως ἀπεδίωξεν αὐτὸν τῆς οἰκίας του, ἐάσας αὐτὸν ἐλεύθερον νὰ ὑπάγῃ, ὅπου ἤθελε.

Τοιαύτης ἐλευθερίας ἐπιτυχὼν ὁ Ἀθανάσιος Θεοῦ προνοίᾳ, καὶ εὐχαριστίας ἀπὸ καρδίας ἀναπέμφας τῷ λυτρωτῇ καὶ σωτῇρι Χριστῷ, εὐθέως χωρὶς ἀναβολῆς καιροῦ ὤδευσε πρὸς Θεσσαλονίκην, καὶ ἦλθε πρὸς τοὺς παμποθήτους γονεῖς του· οἵτινες ἰδόντες αὐτὸν παρ' ἐλπίδα (διότι εἶχον ἀναχωρήσει ἀπὸ Σέρβρας, ἀφ' οὗ ἤκουσαν τὴν θλιβεράν εἰδησιν τῆς ἐξωμόσεως τοῦ υἱοῦ των), χαρᾶς ἀπάτου πλησθέντες, καὶ ἀκούσαντες ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ, ὅτι ἀληθῶς κατέλιπε τὴν μυσαρὰν ὁρσκειάν τῶν Ἀγαρηῶν, ἣν ἐδέχθη ἐξ ἀγνοίας διὰ τὸ ἀνῆλικον ἐξαπατηθεῖς, καὶ ὑπὸ τῆς σκληρότητος τοῦ ἀδιακρίτου ἐκείνου σκυτοτόμου ἀναγκασθεῖς. Ὑπερηγάσθησαν λοιπὸν ἐπὶ τῇ καλῇ ἐπιστροφῇ τοῦ υἱοῦ αὐτῶν· οὐ μόνον δὲ οἱ γονεῖς του ἐχάρησαν, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀγγελοι ἐν οὐρανῷ κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου φωνήν· « Χαρὰ γίνεται ἐν οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ » μετανοοῦντι. »

Μετά δὲ ἡμέρας τινὰς τῆς ἐκεῖ διατριβῆς του, εἶπε πρὸς αὐτὸν ἡ μήτηρ του· Τέκνον μου φίλτατον, Ἀθανάσιε, γίνωσκε ὅτι ἐδῶ πλέον νὰ μένης παρ' ἡμῖν δὲν συμφέρει οὔτε εἰς σέ· οὔτε εἰς ἡμᾶς· διότι, ἐὰν γνωσθῇ εἰς τοὺς ἐδῶ Ἀγαρηνοὺς, κινδυνεύομεν καὶ ἡμεῖς καὶ σύ. Ἀκουσον τὴν συμβουλὴν μου, τέκνον, καὶ ἀπελθε εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος, τὸν λιμένα τῆς σωτηρίας τῶν ἁμαρτωλῶν, ἐφωδιασμένος μὲ τὰς εὐχὰς μου, καὶ ἐκεῖ ἐξομολογήθητι εἰς πνευματικούς πατέρας, καὶ μυρωθεῖς, καθαρίσθητι μὲ τὴν μετάνοιαν. Μάθε, ὅτι, καθὼς ἡρνήθης τὴν πίστιν, ὥς μὴ ὤφειλεν, ἐμπροσθεν τῶν ἀσεβῶν, οὕτως ἀνάγκη πάλιν νὰ ὁμολογήσῃς Θεὸν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ νὰ λάβῃς θάνατον διὰ τὴν ἀγάπην του. Ὡς μητρὸς εὖσε-

βοῦς καὶ θεοφιλοῦς, μὴ ἀγαπώσης τὴν ζωὴν τοῦ υἱοῦ της, ἀλλ' ἐπαλειφούσης αὐτὸν εἰς θάνατον, καὶ προκρινούσης τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ τοῦ πρὸς τὸν ἐκυτῆς υἱὸν φίλτρου! Ταῦτα ἀκούσας ὁ καλὸς υἱὸς Ἀθανάσιος παρὰ τῆς μητρὸς του, ὡς νουνεχῆς, περιχαρῆς γενόμενος, μὴ ἀναβαλλόμενος καιρὸν, λαβὼν τὰς μητρικὰς εὐχὰς ὡς ἐφόδιον, ἀνεχώρησεν εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος, Θεοῦ βοηθοῦντος, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν τοῦ Χελανδαρίου· καὶ μείνας ἐκεῖ ἱκανὸν καιρὸν, διὰ προτροπῆς τῶν πατέρων τῆς αὐτῆς μονῆς, ἀπῆλθεν εἰς τὴν σκήτην τοῦ ἱεροῦ κοινοβίου Ξενοφώντος πρὸς τὸν τότε πνευματικὸν παπᾶ Νικόλαον· ὅστις ἐξομολογήσας αὐτὸν, τῷ ἀνέγνωσε τὰς διατεταγμένας παρὰ τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας ἱλαστηρίους εὐχὰς, καὶ ἔχρισεν ἐπομένως αὐτὸν τῷ ἁγίῳ μύρω, καὶ πάλιν ἀπέστειλεν εἰς Χελανδάριον. Μετὰ δὲ παρέλευσιν ἑνὸς χρόνου ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν, ἀπῆλθεν εἰς τὴν σεβασμίαν μονὴν τῶν Ἰδῆρων, ἔνθα διέμεινε ἐπὶ μῆνας ἑξ, ὑπηρετῶν ἓνα τῶν προεστώτων· κακεῖ ἀκούσας τὰ περὶ τῆς ἀθλήσεως τῶν δύο ὁσιομαρτύρων ἁγίων, Εὐθυμίου καὶ Ἰγνατίου, οἵτινες ἠγωνίσθησαν πρῶτον ἀσκητικῶς ἐν τῇ ἀνωθεν τῆς αὐτῆς μονῆς Ἰδῆρων κειμένη ἱερᾷ σκήτῃ τοῦ τιμίου Προδρόμου παρὰ τῷ πανοσιωτάτῳ ἐν ἱερομονάχοις καὶ πνευματικῷ Νικηφόρῳ, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν καλύβην εὕρισκετο καὶ ναὸς τῶν αὐτῶν νεομαρτύρων, ἔνδον τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐνταφιασθῇ καὶ τὸ ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως κομισθὲν ἀθλητικὸν σῶμα τοῦ ὁσιομάρτυρος ἁγίου Ἰγνατίου· περὶ τούτων ἀκούσας ὁ Ἀθανάσιος, ἀνεφλέχθη τὴν καρδίαν εἰς μίμησιν αὐτῶν, καὶ ἀνέβη ἐκεῖθεν πρὸς τὸν ἀλείπτην αὐτῶν πνευματικὸν Νικηφόρον. Ἀλλ' ἵνα μὴ γνωσθῇ ἡ ἔλευσίς του εἰς τινα τῶν ἐκ τῆς μονῆς, καὶ προξενήσῃ ταραχὴν, διευθύνθη πάλιν εἰς τὴν μονὴν τοῦ Χελανδαρίου, καὶ ἐκεῖθεν μετὰ ἡμέρας δέκα ὑπέστρεψεν εἰς τὴν σκήτην τοῦ Προδρόμου, ὅπου καὶ ὑπεδέχθη αὐτὸν ὁ εἰρημένος Νικηφόρος, εἰς ὃν καὶ ἐξομολογηθεὶς τὰ κατ' αὐτὸν, εἶπε καὶ τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν εἶχε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδὸν τῆς ἀθλήσεως τῶν ὁσιομαρτύρων Εὐθυμίου καὶ Ἰγνατίου. Ὁ δὲ

πνευματικὸς τῷ προέτεινε τὰς δυσκολίας καὶ τοὺς κόπους, οὕς ἀναποδράστως ἔπρεπε νὰ ἀπαντήσῃ ἵνα ἐπιτύχῃ τοῦ ποθου-
μένου μαρτυρικοῦ τέλους· καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐπιμένοντα ἐνθέρ-
μως, συγκατένευσε νὰ τὸν δεχθῇ εἰς τὴν καλύβην του, καὶ
παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ πρώτου τῆς αὐτοῦ
συνοδίας ὁσιωτάτου γέροντος Ἀκακίου, ὡς καὶ τοὺς προα-
θλήσαντας· ὅστις παραλαβὼν αὐτὸν καθωδήγει ἐπιμελῶς εἰς
τοὺς ἀσκητικὸς ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους ἐξακολουθῶν ἡγωνί-
ζετο νύκτα καὶ ἡμέραν προθύμως, νηστεύων, ἀγρυπνῶν καὶ
προσευχόμενος ἀόκνως.

Ηλὴν μεθ' ἡμέρας τριακονταπέντε ὁ πονηρὸς ἐξήγειρε κατ'
αὐτοῦ λογισμοὺς δειλίας, καὶ σφοδρῶς ἐνοχληθεὶς καὶ ἡτ-
τηθεὶς, μὴ ἐξαγγείλας εἰς τὸν πνευματικόν, μήτε εἰς τὸν ἐπι-
στάτην αὐτοῦ Ἀκάκιον τὸν σκοπὸν του, ἔφυγε νυκτός. Μὴ προ-
μελετήσας δὲ ποῦ νὰ ὑπάγῃ, ἐβάδιζεν ἐν σκότει τὴν ὁδὸν
τὴν ἀγούσαν εἰς Καρυάς, πλανώμενος εἰς ἀνοδίας καὶ δάση
μέχρι τοῦ ὄρθρου· ὅτε διακρίνας ἐμπροσθέν του τὴν ἱερὰν
μονὴν τοῦ Κουτλουμουσίου, ἔμεινεν ἐν αὐτῇ τὴν νύκτα ἐκεί-
νην. Τῇ δὲ ἐπαύριον, ἥτις ἦτον ἡ παραμονὴ τῶν Χριστουγέν-
νων, συνοδευθεὶς με' ἄλλους ἑορταστάς, ἦλθεν εἰς τὴν ἱερὰν
μονὴν Σίμωνος πέτρας, καὶ μετὰ τὴν ἑορτὴν ἀνῆγγειλε τῷ
ἡγουμένῳ, ὅτι ἐπεθύμει νὰ μείνῃ ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν ἔγινε παρα-
δεκτός, ὡς ἀγένειος ὢν. Εἷτα εἰπόντος αὐτοῦ, ὅτι ἤξευρε τὴν
τέχνην τοῦ σκυτοτόμου, συγκατένευσεν ὁ ἡγούμενος καὶ ἔμει-
νεν ὀλίγας ἡμέρας. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτον ἀγένειος, ἐπροξένησε
σκάνδαλον εἰς τινὰ τῶν ἐκεῖ ἀδελφῶν· ὅθεν καὶ ἀπεβλήθη παρὰ
τοῦ ἡγουμένου. Πρὶν ὅμως τῆς ἐκεῖθεν ἀποβολῆς του, εἶδε
καθ' ὕπνου γηραιὸν τινὰ καὶ σεβάσμιον, εἰπόντα εἰς αὐτὸν νὰ
φύγῃ ἐκεῖθεν καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ, ὅθεν ἀνεχώρησε, καὶ νὰ ἐξα-
κολουθήσῃ τοὺς πνευματικὸς ἀγῶνας του ὡς τὸ πρότερον. Ὁ
δὲ Ἀθανάσιος ἐρωτήσας αὐτὸν, ποῖος ἦτον, ἤκουσε παρ' αὐ-
τοῦ, ὅτι ἦτον ὁ κτίτωρ τῆς μονῆς ταύτης, ἦτοι Σίμων ὁ μυ-
ροβλύτης. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἀκούσας, δὲν ὑπήκουσεν, αἰσχυ-

νόμενος νὰ ἐπανεέλθῃ διὰ τὴν ἀπόδρασίν του. Ὅθεν ὑπέστρεψε πάλιν εἰς τὸ Χελανδάριον· οἱ δὲ προεστῶτες δὲν τὸν ἐδέχοντο διὰ τὴν προτέραν του κρυφίως ἄνευ τῆς εἰδήσεώς των ἀναχωρησιν. Πλὴν σπλαγχνισθέντες, ἐδέξαντο αὐτὸν, διορίσαντες αὐτὸν νὰ μέινῃ ἔξω τῆς μονῆς εἰς τὸν ἀμπελῶνα, καὶ ὡς κανόνα, ἥ καὶ πρὸς ἀπόπειραν, νὰ σκάψῃ μόνος τὸν ἀμπελῶνα ἐκεῖνον.

Εκεῖ λοιπὸν εὐρισκομένου αὐτοῦ καὶ σκάπτοντος, μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τῶν ἐκεῖ προκρίτων ἀσθενήσας, ἔκρινε νὰ ἀποστείλῃ τὸν Ἀθανάσιον εἰς Καρυὰς δι' ἀποχόμισιν ἱατρικῶν. Ἐκεῖνος δὲ μὴ πειθόμενος καὶ ἀντιλέγων, ἤκουσε παρ' αὐτοῦ, ὅτι σὺ οὕτω φερόμενος, οὔτε Τοῦρκος οὔτε χριστιανὸς εἶσαι. Τοῦτον τὸν λόγον ἀκούσας ὁ Ἀθανάσιος, ἐπληγώθη τὴν καρδίαν, καὶ εἶπεν ἐν ἑαυτῷ· ἂς ἐπιστρέψω καλῶς, ὅθεν ἐξηλθον κακῶς. Καὶ μετὰ ἡμέρας τεσσαράκοντα τῆς ἐκ τοῦ πνευματικοῦ ἀναχωρήσεως, ὑπέστρεψε πάλιν εἰς αὐτὸν πρὸς ἐσπέραν. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ πνευματικὸς, τὸν ἠρώτησε, ποῦ ἦτο καὶ πῶς ἦλθε πάλιν. Ὁ δὲ ἀπεκρίθη μετὰ δακρύων· ἤμαρτον, πάτερ, εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, ὅτι πλανηθεὶς ἀπὸ τὸν διάβολον ἔφυγον, πλὴν εἰς τὸ ἐξῆς δὲν φεύγω. Ὁ δὲ πνευματικὸς οἰκονομικῶς εἶπεν εἰς αὐτὸν μὲ αὐστηρότητα· ἐγὼ πλέον δὲν σε δέχομαι, ἀλλ' ὕπαγε εἰς κανὲν μοναστήριον, ἵνα κλαύσης τὰς ἀμαρτίας σου, καὶ δυνατὸς εἶναι ὁ Θεὸς νὰ σὲ σώσῃ μετὰ τὴν μετάνοιαν καὶ τὰ δάκρυα. Ὁ δὲ ταῦτα ἀκούσας, προσέπεσε παραχρῆμα εἰς τοὺς πόδας του, καὶ μὲ τὴν ῥοὴν τῶν δακρύων του τούτους καταβρέχων καὶ κατασπαζόμενος, ἔλεγε· δέξαι με, πάτερ, διὰ τοὺς οἰκτιρμούς τοῦ Θεοῦ, καὶ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ καὶ βοήθειαν τῆς Θεοτόκου καὶ εὐχὰς τῶν νεωστὶ μαρτυρησάντων ὁσιομαρτύρων Εὐθυμίου καὶ Ἰγνατίου ἐλπίζω νὰ χαρῆτε καὶ εἰς ἐμὲ τὸν ἀμαρτωλόν. Τότε εὐσπλαγχνισθεὶς ὁ πνευματικὸς, εἶπεν αὐτῷ· ἰδοὺ τέκνον, ὅτι σὲ δέχομαι, ἀλλὰ πρέπον εἶναι νὰ ὑπακούσῃς εἰς ὅσα ἡθελὸν σε προστάξω. Καὶ ταῦτα εἰπὼν εἰς αὐτὸν, προσεκάλεσε τὸν διαληφθέντα γέροντα Ἀκάχιον, καὶ λέγει αὐτῷ· λάβε τὸν Ἀθανάσιον

σιον εἰς τὴν ἐπιστάσιαν σου, καὶ ἔχε τὴν φροντίδα τοῦ ὡς καὶ τῶν πρώην ἀγίων Εὐθυμίου καὶ Ἰγνατίου, καθοδηγῶν αὐτὸν εἰς τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας. Ὁ δὲ Ἀκάκιος παραλαβὼν αὐτὸν, τὸν περιώρισεν εἰς ἰδιαίτερον οἶκημα, προσδιορίσας εἰς αὐτὸν ἀγῶνας περισσοτέρους τῶν πρώτων, νηστείαν δηλαδὴ ἑκτεταμένην, γονυκλισίας ὑπὲρ τὰς τρεῖς ἡμῖς χιλιάδας τὸ ἡμερονύκτιον, καὶ κομβοσχοίνια ἀμέτρητα, ὥστε εἰς ὀλίγον διάστημα ἡμερῶν εἰς τόσῃν κατάνυξιν ἔφθασεν, ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἔγιναν πηγαὶ δακρύων. Εἰς τοιαύτην λοιπὸν κατάστασιν φθάσας, παρεκάλεσεν ἀκολούθως μὲ πολλὴν θερμότητα νὰ λάβῃ τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα, τοῦ ὁποίου καὶ ἡξιώθη τῇ τετάρτῃ Κυριακῇ τῶν νηστειῶν, μετονομασθεὶς ἀντὶ Ἀθανασίου Ἀκάκιος. Εἶναι ἀξιολογώμενος ἡ προφητεία, τὴν ὁποίαν μεθ' ἡμέρας τινὰς εἶπε πρὸς τὸν ἐπιστάτην αὐτοῦ γέροντα Ἀκάκιον: Ἐρωτηθεὶς δηλαδὴ παρὰ τούτου· ἐὰν σὺν Θεῷ λάβῃς τὸν μαρτυρικὸν θάνατον εἰς Κωνσταντινούπολιν, ποῦ θέλεις νὰ μείνῃ τὸ λείψανόν σου; εἶπεν· εἰπέ μοι πόσαι ἡμέραι εἶναι ἕως τῆς Ἀναλήψεως; Ὁ Ἀκάκιος τῷ ἀπεκρίθη· τεσσαράκοντα. Ὁ δὲ ἀριθμήσας διὰ τῶν δακτύλων του, εἶπε τῷ Ἀκακίῳ· ἕως τριάκοντα ἡμέρας εἶμαι ἐδῶ. Ὁ δὲ Ἀκάκιος μὲ δισταγμὸν τῷ εἶπε· ναί, νὰ ἔλθῃς ἔχεις. Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη οὕτως· ἐὰν μὴ ἔλθω, νὰ μὴ μὲ ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ μαρτυρήσω. Καὶ πάραυτα τῷ ἔδειξε καὶ τὸν τόπον, ὅπου ἐμελλε νὰ ἐνταφιασθῇ, ἐμπροσθεν δηλαδὴ τῆς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου.

Ὁ δὲ πνευματικὸς αὐτοῦ πατήρ καὶ οἱ συνάδελφοί του ἐκ τῶν ἀγαθῶν σημείων τῆς ἀσκήσεώς του, ὧν ἔβλεπον, ἐσυμπέραναν, ὅτι καιρὸς ἦτο νὰ βαδίσῃ τὴν ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου, καὶ ἐνέκριναν νὰ στείλωσιν αὐτὸν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μετὰ τοῦ γέροντος Γρηγορίου, ὅστις καὶ τοὺς προαθλήσαντας ὀσιομάρτυρας Εὐθύμιον καὶ Ἰγνάτιον συνῶδευσε. Καὶ δὴ, πλοῖου εὐρεθέντος εἰς καλὴν Ἀγραν, ἐπιβάντες, ἀπέπλευσαν κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ ἀπριλίου μηνός, καὶ ἀνέμου ἐπιτηδείου πνέοντος, ἔπλεον ὡς ὑπὸ θεοῦ. Ἀγγέλου κυβερνώμενοι. Ὁ δὲ

συνοδίτης αὐτοῦ γέρων Γρηγόριος ἐν τῷ πλείν αὐτοὺς προβλέπων, ὅτι εἰς διάστημα ἡμερῶν δεκατριῶν κατευοδοθήσονται εἰς Κωνσταντινούπολιν, θεόθεν ὁδηγηθεῖς, προλαβὼν κατῴρωσε τοιοῦτόν τι ἀναγκαῖον πρὸς τὸ τέλος τοῦ θεαρέστου ἔργου. Γνωρίσας δηλ. τὴν χριστιανικὴν διάθεσιν τοῦ πλοιάρχου καὶ εὐλάβειαν καὶ τὸ φιλομόναχόν τῶν ναυτῶν, ἐξηγήθη εἰς αὐτοὺς μυστικῶς τὰ περὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ Ἀκακίου, κοινολογήσας αὐτοῖς καὶ τὰ, ὅσα ἐμελέτα νὰ ἐκτελέσῃ. Ὅθεν καὶ ὁ πλοιάρχος ζῆλον θεῖον λαβὼν, ὑπεσχέθη τῷ Γρηγορίῳ βεβαίως, ὅτι, ὅταν, Θεοῦ βοηθοῦντος, τελειώσῃ ὁ Ἀκάκιος τὸν ἀγῶνα τῆς ἀθλήσεως, θέλει ἀγοράσει τὸ μαρτυρικόν του σῶμα ἀπὸ τὸν δήμιον, ὅπως ἤθελε δυνηθῇ, καὶ πάλιν αὐτὸς θέλει μετακομίσει αὐτοὺς εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος, ὅθεν αὐτοὺς παρέλαβεν. Ὅτε λοιπὸν συνεφωνήθησαν ταῦτα, ἦτον ἡ κγ' τοῦ ἀπριλίου, καθ' ἣν καὶ ἡ μνήμη τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τελεῖται καὶ λαμπρῶς πανταχοῦ παρὰ τῶν εὐσεβῶν πανηγυρίζεται. Ἀπὸ ταύτης λοιπὸν τῆς ἡμέρας, Θεοῦ συνάρσει καὶ προνοίᾳ, ἤρξατο καὶ τὸ μαρτυρικὸν στάδιον τοῦ ὁσιομάρτυρος Ἀκακίου· διότι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ, δύοντος τοῦ ἡλίου, προσωρμίσθη τὸ πλοῖον εἰς Γαλατᾶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τῇ δὲ νυκτὶ ἐκείνῃ ὁ γέρων Γρηγόριος καὶ ὁ Ἀκάκιος εἰς τὸ κατὰστροφον τοῦ πλοίου ὁλονυκτίως εὐχόμενοι, ὕμνολόγησαν ἐκ καρδίας τὸν εὐδῶσαντα αὐτοὺς Κύριον. Τῇ ἐπαύριον, εἰκοστῇ τετάρτῃ τοῦ ἀπριλίου, ἡμέρᾳ δευτέρᾳ τῆς ἐβδομάδος, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου, ἀποθάντες ἐκ τοῦ πλοίου, ἦλθον μετὰ τοῦ πλοιάρχου εἰς ἐν παντὶπωλεῖον ὁρθοδόξου τινὸς χριστιανοῦ Καισαρέως γνωστοῦ τῷ Γρηγορίῳ· ὅστις καὶ μόνον ὡς εἶδεν αὐτόν, περιχαρῶς τούτους ἀποδεξάμενος, φιλοφρόνως ἐξένισεν. Ὁ δὲ πλοίαρχος ὑπέσπερφεν εὐθὺς εἰς τὸ πλοῖόν του. Οἱ δὲ ἔμειναν κεκρυμμένοι εἰς τὸ ἐργαστήριον ἐκεῖνο, μηδενὸς γνωρίσαντος τὴν ἐλευσίν των. Παρελθούσης δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, κατὰ τὴν ἐπελθοῦσαν νύκτα ἀπεκάλυψεν ὁ γέρων Γρηγόριος εἰς τὸν παντοπῶλην τὰ περὶ τῆς ὑποθέσεως καὶ τοῦ σκοποῦ των.

Ο δὲ Ἀκάκιος, καταφλεγόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἔρωτος, καὶ μὴ

ὑπομένων, ἠνώχλει τὸν Γρηγόριον νὰ παρῇσιασθῇ, καὶ ἐζήτει τὴν ἄδειαν. Ὁ δὲ γέρων ἐσυμβούλευεν αὐτὸν νὰ ἔχῃ ὑπομονήν, ἕως νὰ γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τὴν δὲ ἐρχομένην πέμπτην τῆς ἐβδομάδος τῷ ἔδωκεν ὑπόσχεσιν, ὅτι θέλει τῷ δώσει τὴν περισπούδαστον ἄδειαν, ἵνα ἀπέλθῃ εἰς τὸ μαρτύριον τῷ ἐρχομένῳ σαββάτῳ. Ὁ δὲ χαρᾶς πλησθεὶς, ἀνέπεμψε δοξολογίας καὶ δεήσεις πρὸς τὸν γλυκύτατον Ἰησοῦν Χριστόν. Ὅθεν τὸ πρῶτ' τοῦ σαββάτου ἐκείνου, παραλαβὼν ὁ Γρηγόριος τὸν Ἀκάκιον, ἔφρεν αὐτὸν εἰς τὸν θεῖον ναὸν τῆς Θεοτόκου τὸν ἐν Γαλατᾷ, ἐνθα, τῆς ἱερᾶς λειτουργίας τελεσθείσης, ἐκοινωνήσεν αὐτὸν διὰ τοῦ ἱερέως τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Ἀναχωρήσαντες δὲ ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἐπορεύθησαν κατ' εὐθείαν εἰς τὸ ἀποκομίσαν αὐτοὺς πλοῖον καὶ εὐρόντες τὸν περιμένοντα αὐτοὺς πλοίαρχον, ἠρώτησαν αὐτὸν, ἂν εἶχεν ἑτοιμα τὰ ἐνδύματα, καθὼς τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐτοιμάσῃ. Ὁ δὲ ἐπαρῇσιασε Τούρκου τινὸς τῶν ἐν τῷ πλοίῳ ναυτῶν τὰ ἐνδύματα, καὶ ὁμοῦ μετὰ τοῦ γέροντος ἐνδύσαντες τὸν Ἀκάκιον, διελογίζοντο μετὰ τίνος συνοδίτου νὰ τὸν ἀποστείλωσιν, ἵνα παρῇσιασθῇ εἰς τὸ ἀνώτατον κριτήριον τοῦ βεζύρη.

Ταῦτα αὐτῶν διαλογιζομένων καὶ διαπορουμένων, καὶ τοῦ Ἀκακίου ἐκχαιομένου ὑπὸ ζήλου καὶ διὰ τὴν βραδύτητα στενοχωρουμένου, εἰς συμπαραευρισκόμενος αὐτάδελφος τοῦ πλοίαρχου, αὐτόκλητος ἀπεκρίθη· ἐγὼ τὸν δρόμον γνωρίζω, καὶ τὸν φίλτατόν μου Ἀκάκιον ἑτοιμος εἶμαι νὰ ὁδηγήσω ἕως εἰς τὸ προαύλιον τοῦ βεζύρη. Καὶ εὐθὺς λαβὼν τὸν Ἀκάκιον ἐκ τῆς χειρὸς, λέγει εἰς αὐτόν· ἔλθε, ἵνα ὑπάγωμεν καὶ ἐμβάντες εἰς τὸ ἀκάτιον, ἐπλευσαν πρὸς τὴν πύλην τοῦ κήπου Πασχῆ Καππὶ καλουμένην, καὶ ἐξελθόντες, ὤδευσαν. Ὁ δὲ μακάριος Ἀκάκιος χαίρων ἔτρεχε πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ ποθουμένου μαρτυρικοῦ τέλους, προπορευόμενος τοῦ ὁδηγοῦντος αὐτόν, ὅστις ἔλεγεν αὐτῷ· ἰδοὺ τρέχεις τὴν ποθουμένην σοι ὁδόν, Ἀκάκιε· ἰδοὺ ἔφθασεν ἡ ὥρα τοῦ μαρτυρίου σου, καὶ μετ' ὀλίγον σὺν Θεῷ ἐκτελεῖς τὸν ἀγῶνα τῆς σῆς ἀθλήσεως, καὶ

θέλεις φθάσει τὸ μακάριον τέλος, εἰς δὲ ὁ Κύριος ἠὐδόκησε καὶ ὠδήγησέ σε καὶ ἐνίσχυσε!

Συμπορευόμενοι οὖν καὶ συνομιλοῦντες, ἐπλησίασαν εἰς τὸ κριτήριον. Τότε ἤρξατο ὁ ὁδηγὸς ἐκεῖνος νὰ λέγῃ τῷ Ἀκακίῳ· ἐνθυμήθητι κάμου τοῦ ἁμαρτωλοῦ, δοῦλε τοῦ Θεοῦ, ὅταν παρασταθῇς στεφανηφόρος μετὰ τὸ τέλος εἰς τὸ βῆμα τοῦ Δεσπότης Χριστοῦ μετὰ τὴν ἀποτομὴν τῆς ἀγίας σου κεφαλῆς. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἀκάκιος, ἔπεσεν εὐθὺς εἰς τοὺς πόδας του, κράζων μεγαλοφώνως· ἐγὼ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἠρνήθητι ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ βδελυρὸν σημεῖον τῆς περιτομῆς φέρω, καὶ πῶς νὰ τολμήσω νὰ δεηθῶ διὰ τὴν σωτηρίαν σου; Καὶ πῶς ἐγὼ ὁ πάσης χάριτος ἐστερρημένος καὶ ἀνάξιος εὐσπλαγχνίας, δύναμαι νὰ παρακαλέσω τὸν Χριστὸν, ζητῶν παρ' αὐτοῦ χάριν καὶ ἔλεος; Καὶ ἄλλα ὅμοια τούτοις ἔλεγε μετὰ δακρύων, καταβρέχων τὴν γῆν με δάκρυα, μηδὲν στοχαζόμενος, ὅτι εἰς τὸν δρόμον ἐκεῖνον διέβαινον πλήθη ἀνθρώπων. Ὅθεν ἐφαίνετο εἰς ὅλους τοὺς διαβάτας ἀντικείμενον θαυμασμοῦ. Πιάσας δὲ αὐτὸν ὁ ὁδηγὸς ἐκεῖνος, καὶ μόλις σηκώσας αὐτὸν ἀπὸ τῆς γῆς κλαίοντα καὶ στενάζοντα, ἔφερεν αὐτὸν ἔμπροσθεν τῆς ἔξω πύλης τοῦ Πασᾶ Καππί, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· τοῦτο εἶναι τὸ παλάτιον καὶ ἀνώτερον κριτήριον τῶν Ὀθωμανῶν· ἐδῶ λοιπὸν παρβρῆσιασθεῖς, θέλεις ὁμολογήσει τὴν καλὴν καὶ σωτήριον ὁμολογίαν, καὶ ἐδῶ θέλει σοὶ δοθῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ἐκουσίῳ θανάτῳ σου, τὸν ὁποῖον προέκρινας τῆς παρούσης προσκαιροῦ ζωῆς, ἵνα ἀπολαύσῃς τῆς αἰδίου μακαριότητος. Εἰσελθε λοιπὸν ἀτρομήτως εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου σου.

Οὕτω λοιπὸν ὁ μὲν μάρτυς εἰσῆλθεν ἔσω τῆς θύρας τοῦ κριτηρίου, ὁ δὲ ὁδηγὸς ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν δρομαῖος καὶ ὄλος ἐμφοβος, ἵνα μὴ γνωσθῇ. Εἰσελθὼν λοιπὸν μετὰ θάρρους καὶ χαρὰν ἀνέκφραστον ὁ θεῖος Ἀκάκιος ἐνδον τοῦ προαυλίου, ὑπήντησε κατ' ἀρχὰς τὸν δεύτερον θυρωρὸν τοῦ βεζύρη, ὅστις.

καὶ γαμματοχομιστῆς παρὰ τοῖς Ὁθωμανοῖς καλεῖται. Οὗτος εὐ-
 θὺς τὸν ἠρώτησε, ποῖος ἦτο, καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν ἦλθεν ἐκεῖ;
 Ὁ δὲ γενναῖος Ἀκάκιος ἀφόδως ταῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίθη·
 ἐγὼ εἶμαι χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην κα-
 ταγόμενος. Παιδίον ἐννέα χρόνων τὴν ἡλικίαν ὦν, ἀπατηθεὶς
 ἀπὸ σᾶς, ἠρνήθην τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν μου ἀφρόνως, καὶ ὑ-
 πετάχθην εἰς τὸν ἀντίχριστον διάβολον, λατρεύσας αὐτὸν καὶ
 τὸν πρόδρομον αὐτοῦ Μωάμεθ, καὶ ἔλαβον τὴν μιαιρὰν σφρα-
 γίδα τῆς περιτομῆς. Μετὰ δὲ παρέλευσιν χρόνων ἐννέα, ἦλθον
 εἰς τὰς φρένας μου, καὶ γνωρίσας τὴν πλάνην, ἣν ἔπαθον, καὶ
 πληροφορηθεὶς καλῶς ἀπὸ τὰ μιαιρά σας ἔθιμα καὶ δεισιδαιμο-
 νίας τῆς πεπλανημένης θρησκείας σας τὴν ἀπάτην, ὑπέστρεψα
 πάλιν ἐκ καρδίας εἰς τὴν πατροπαράδοτον καὶ ἀγίαν πίστιν
 μου, καὶ ἐγνώρισα τὸν Κύριόν μου Ἰησοῦν Χριστὸν Θεὸν ἀλη-
 θινόν, καὶ τὴν παναγίαν καὶ ὁμοούσιον Τριάδα, καὶ πιστεύω
 εἰς Πατέρα, Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα, τρία πρόσωπα καὶ ὑποστά-
 σεις, μίαν δὲ φύσιν καὶ οὐσίαν, ἡνωμένην οὖσαν καὶ ἀχώρι-
 στον θεότητα, καὶ Θεὸν ἓνα ὁμολογουμένην καὶ πιστευομένην,
 τὸν μόνον Θεὸν ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, τῶν τε ὀρωμένων
 καὶ νοουμένων κτισμάτων. Ἀρνοῦμαι δὲ ὅλην τὴν πλάνην καὶ
 δυσσέβειαν τῶν Ἀγαρηνῶν, καὶ ὁμολογῶ καὶ κηρύττω τρα-
 νῶς, ὅτι εἶμαι ὀρθόδοξος χριστιανὸς καὶ ὀρθοδόξων γονέων γέν-
 νημα, βεβαπτισμένος εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ
 τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τῆς ὁμοουσίου καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος.

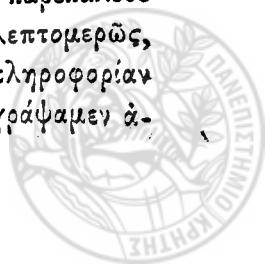
Ταῦτα εἰπὼν μεγαλοφώνως, ἤρπασε τὸ ὁποῖον ἐπίτηδες ἐφό-
 ρει σαρίκιόν του, καὶ ρίψας αὐτὸ κατὰ γῆς, τὸ κατεπάτησε καὶ
 ἔπτυσεν εἰς αὐτὸ, χλευάζων τὴν ἀνόητον αὐτὴν πλάνην. Ὁ δὲ
 πυλῶρὸς ἀνελπίστως ταῦτα ἀκούσας, καὶ θυμωθεὶς, ὥρμησε
 κατ' αὐτοῦ καὶ ἤρχισε νὰ κτυπᾷ αὐτὸν ἀνηλεῶς. Ἐπειδὴ δὲ καὶ
 ἡ ὥρα δὲν ἐσυγχώρει νὰ παρῤῥησιασθῇ τότε εἰς τὸν βεζύρην,
 βαλὼν ἀλύσεις εἰς τοὺς πόδας τοῦ μάρτυρος, κατέκλεισεν αὐ-
 τὸν εἰς τὸ δεσμωτήριον καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἐ-
 κείνης. Τὴν δὲ ἐρχομένην νύκτα αὐτός τε καὶ ἄλλοι μεταξὺ

αὐτῶν πρῶτοι καὶ ἐπίσημοι ἐλθόντες, ἐκολάκευον τὸν μάρτυρα κατ' ἀρχὰς μὲ λόγους ἡμέρους καὶ μὲ ὑποσχέσεις ἀναριθμήτους λαμπρῶν δώρων, ἀρμοδίων, ὡς ἐκεῖνοι οἱ ἄφρονες ἐνόμιζον, εἰς τὴν νεάζουσαν ἡλικίαν τοῦ ἀθλητοῦ, σπουδάζοντες νὰ τὸν ἀπατήσωσι καὶ ὑποσκελίσωσιν. Ὡσαύτως καὶ ὅλοι οἱ ἐν τῷ κριτηρίῳ ἐκείνῳ διατρίβοντες Ἀγαρηνοὶ παντοίοις τρόποις ἐσπουδάζον, εἰ δυνατόν, νὰ μεταβάλλωσι καὶ σβέσωσι τὸν ἔνθεον αὐτοῦ πόθον καὶ ἔρωτα, καὶ νὰ κατακρημνίσωσιν αὐτὸν πάλιν εἰς βόθυνον ἀπωλείας τῆς πεπλανημένης καὶ στυγεραῆς θρησκείας τοῦ Μωάμεθ! Ὁ δὲ μάρτυς οὐδὲν ἄλλο ἐλάλει, εἰ μὴ τὸ γλυκύτατον ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ λαμπρᾶς φωνῆς ἐπεκαλεῖτο, καὶ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ σταυροῦ χαράξας καθ' ὅλον του τὸ σῶμα, ἐφαίνετο ὅτι ἔμενε στερεὸς, ὡς ἄκμων, καὶ ἀμετάβλητος. Τότε οἱ μισροὶ ἰδόντες, ὅτι μὲ τὰς κολακείας των οὐδὲν κατῴρθουν, ἠπειλοῦν αὐτὸν καὶ ἐβράδδιζον, καὶ μὲ ἄλλας βασάνους διαφόρους ἀσπλάγχγως αὐτὸν ἐπαίδευον. Ὁ δὲ μάρτυς, ὡς ἄλλου πάσχοντος, ὑπέμενεν ἀνδρείως, καὶ ἐφαίνετο φαιδρὸς, ὡς ἂν μὴ ἐπάσχε, τό τε πρόσωπόν του ἐφαίνετο λαμπρότερον καὶ χαριέστατον. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀθλητικὸν αὐτοῦ σῶμα ἀβλαβὲς καὶ ἀπλήγωτον παντελῶς ἔμεινεν ἐκ τῶν διαφορῶν βασάνων καὶ πληγῶν, ἃς ἔλαβε, καὶ οὕτω διέμεινεν ἕως τῆς τετάρτης ὥρας τῆς Κυριακῆς· διότι κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ἔλυσαν αὐτὸν οἱ ὑπηρέται ἐκ τῶν δεσμῶν τῆς ἀλύσεως, καὶ ἔφερον αὐτὸν ἐμπροσθεν τοῦ μεγάλου ἡγεμόνος· ὅστις ἠρώτησεν αὐτὸν, τί ἐπαθε καὶ ἀρνεῖται τὴν ἀληθινὴν αὐτῶν πίστιν καὶ τὴν ἀποστρέφεται, καὶ πάσχει θεληματικῶς, νέος ὢν τὴν ἡλικίαν καὶ ὠραῖος, καὶ ἀγχίνους εἰς τὸ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀληθῆ θρησκείαν των, καὶ ὅτι ἐκ τῶν φαινομένων χαρακτήρων του καὶ σημείων σεμνῶν συμπεραίνεται, (ἐλεγεν ἀπατηλῶς) ὅτι ἦτο νουνεχὴς καὶ φρόνιμος.

Ὁ δὲ Ἀχάκιος εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς θωπείας καὶ κολακείας καὶ τὰ σοφίσματα ἀνταπεκρίθη ἀπτοήτως· ἐγὼ, ὅτε ἤμην χρόνων ἐννέα, ἀπατηθεὶς, ἠρνήθην τὴν ὀρθόδοξον καὶ ἀληθινὴν πίστιν

τοῦ Χριστοῦ μου· ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν πάλιν ἐννέα χρόνων ἦλθον εἰς τὰς φρένας μου, καὶ ἐγνώρισα ὅτι μία μόνη εἶναι ἡ ἀληθινὴ καὶ ἀψευδὴς πίστις, ἡ τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν· καὶ διὰ τοῦτο ἦλθον ἐδῶ εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν, ἵνα ὁμολογήσω ἔμπροσθέν σου καὶ ὅλων τῶν παρεστώτων ὑπηρετῶν σου τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἐσταυρωμένον, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη ἐκ τῆς ἀειπαρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας, καὶ ἐγένεν ἄνθρωπος τέλειος ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀχώριστος διαμένων τῷ πατρὶ βεβαιότατα, καὶ μετ' αὐτοῦ συνδοξαζόμενος ὑπὸ τῶν ἁγίων Ἀγγέλων ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ συμπροσκυνούμενος· καὶ ἵνα διὰ τῆς ἐκχύσεως τοῦ αἱματός μου ἐκπλύνω τὸ πανάθλιον σῶμά μου ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσίαν τῆς ἀρνήσεως, ἐλευθερωθεὶς ἐκ τῆς βδελυρᾶς περιτομῆς τῆς ἀκροβυστίας μου, καὶ μείνω ἀκατάκριτος· διότι, καθὼς καὶ σὺ προεῖπες, ἔχω φυσικὴν ἀγχίνοιαν τοῦ νὰ γνωρίζω τὸν ἀληθῆ καὶ μόνον Θεὸν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν ὁποῖον μετὰ βεβαίας πληροφορίας καὶ πεπαρῥησιασμένης φωνῆς ὁμολογῶ καὶ κηρύττω Θεὸν παντοδύναμον, ἵνα κατὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν ἀκατακρίτως ἀπέλθω εἰς τὴν βασιλείαν του. Ὁ δὲ ἡγεμὼν, ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου καθήμενος, μολονότι ἤκουσε τὴν λαμπρὰν ὁμολογίαν τοῦ μάρτυρος, διὰ τῆς συνήθους του ὁμως μεγαλοπρεπειᾶς καὶ ἀλαζονείας, προσποιηθεὶς, ὅτι τάχα ἀταράχως καὶ ἀοργίστως ἤκουσε τὰυτα, ἐπέταξεν εἰς τοὺς ὑπηρετάς, τοὺς εἰς τοιαύτην ὑπουργίαν διωρισμένους, νὰ ὑπάγωσι τὸν μάρτυρα ὡς κατὰδικον εἰς τὸν διωρισμένον κριτὴν τῆς πόλεως, παραγγέλλας αὐτοῖς, ἵνα, ἀφ' οὗ λάβωσι τὴν ἐγγράφον ἀπόφασιν τοῦ θανάτου του, παραδώσωσιν αὐτὸν εἰς τὸν δῆμιον, ὅπως ἀποκεφαλίσθῃ ἀφεύκτως τῇ ἐπαύριον. Καὶ ταῦτα μὲν οὕτως ἀπεφασίσθησαν παρὰ τοῦ ἡγεμόνος κατὰ τοῦ μάρτυρος.

● δὲ σεβάσμιος γέρων Γρηγόριος προλαβόντως παρεκάλεσε πολλοὺς χριστιανούς νὰ ἐξετάσωσι καὶ μάθωσι λεπτομερῶς, ὅσα ἂν ἀκολούθησωσιν εἰς τὸν Ἀκάκιον, πρὸς πληροφορίαν αὐτοῦ. Ὅθεν μαρθόντες ἐκεῖνοι ἀκιβῶς τὰ ὅσα ἐγράψαμεν ἅ-

νωτέρω, κατὰ τὸ ἐσπέρας τῆς Κυριακῆς ἦλθον ἀπὸ Πόλεως εἰς Γαλατᾶν, καὶ εὐρόντες τὸν Γρηγόριον, διηγῆσαντο λεπτομερῶς ἅπαντα. Ὁ δὲ ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς αὐτοῦ χαρᾶς, ἐνθουσιασθεὶς τῷ πνεύματι, ἠὲ χαρίστησεν ὀλοφύχως τὸν Κύριον διὰ τὰ χαροποιὰ εὐαγγέλια. Ἐν ἐκείνῃ δὲ τῇ νυκτί διελογίζετο ἀναπολῶν τὰς θλίψεις καὶ τοὺς κινδύνους τοῦ Ἀκακίου, καὶ ἔκρινεν εὐλογον νὰ κάμῃ τρόπον, ὥς ἤθελε δυνηθῇ, νὰ τῷ πέμψῃ τὸν ἐπουράνιον ἄρτον, τὸ πανάγιον σῶμα καὶ ἄχραντον αἷμα τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἵνα κοινωνήσῃ ἐσχάτως. Καὶ ἀπεφάσισε νὰ προσκαλέσῃ πάλιν τὸν ὁδηγῆσαντα ἀδελφὸν τοῦ προειρημένου πλοιάρχου, ἵνα τὸν ἀποστείλῃ. Καὶ τὸ πρῶτ' ἡμερῶν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου, παρεκάλεσε τοὺς ἱερεῖς νὰ τῷ δώσωσι μερίδα τοῦ ζωοποιοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀξιωθεὶς ταύτης τῆς αἰτήσεως, λαβὼν μετὰ πίσης εὐλαβείας τὴν μερίδα τοῦ ἡγιασμένου ἄρτου, κατησφαλισμένην εἰς ἄρτοφόριον, ἐκάλεσε τὸν προειρημένον ἐκείνον φιλόχριστον ἄνδρα, καὶ διὰ θερμῶν δεήσεων ἐπειθεν αὐτὸν νὰ τὰ κομίσῃ εἰς τὴν φυλακὴν. Ὁ δὲ, καίτοι φοβούμενος νὰ βασιτάξῃ καὶ μεταφέρῃ τὰ ἅγια, πλὴν γινώσκων, τί ἐμελλε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν ἅγιον, ὑπακούσας, ἔλαβε τὸ ἄρτοφόριον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, καὶ ἐμβὰς εἰς πλοιάριον καὶ διαπεράσας, ἀπῆρχετο εἰς τὴν φυλακὴν. Φθίσας δὲ ἐκεῖ, Θεοῦ εὐδοκίᾳ πάντως, εἰσῆλθεν ἀνεμποδίστως· διότι οἱ φύλακες περισσότεροι ὄντες τῶν τεσσαράκοντα ἐκ διαφόρων ταγμάτων, διωρισμένοι πρὸς φύλαξιν τῆς φυλακῆς, εὐρέθησαν τότε τρώγοντες. Διὰ τοῦτο καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν εἶδε τὸν ἀδελφὸν αὐτὸν εἰσερχόμενον εἰς τὴν φυλακὴν. Κατὰ ἄγνοιαν ὁμως ἐμβῆκεν εἰς τὸ ἐξώτερον δεσμωτήριον, ἐνθα φυλάττονται οἱ χρεωστοῦντές δάνεια, καὶ μὴ ἔχοντες νὰ ἀποδώσωσιν εἰς τοὺς δανειστάς. Παρατηρῶν δὲ ἐνθεν κἀκεῖθεν, μήπως ἴδῃ τὸν ἅγιον, μὴ γινώσκων, ὅτι εἶναι καὶ ἄλλη φυλακὴ διὰ τοὺς εἰς θάνατον καταδικαιούμενους, ἠπόρει τί νὰ κάμῃ. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ δοῦλος τοῦ παντοπώλου, ὅστις εἶχεν ἄδειαν νὰ εἰσέρχεται εἰς τοὺς φυλακισμένους τρίτον τῆς ἡμέρας, ὕδωρ αὐτοῖς χομίζων, ἠρώτησε

αὐτὸν λέγων· τί ζητεῖς, φίλε, καὶ ἡλθες ὧδε; Ἐκεῖνος τῷ ἀπεκρίθη· μήπως ἤκουσας νὰ φέρωσί τινα ἐνταῦθα, θέλοντα νὰ μαρτυρήσῃ; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος· μάλιστα· ἐκεῖνον ζητεῖς νὰ ἐνταμώσῃς; ἐλθὲ μετ' ἐμοῦ, ἵνα τὸν ἴδῃς ἀπὸ τὸ παράθυρον. Καὶ λοιπὸν ἔδειξεν εἰς αὐτὸν τὸν Ἀκάκιον, ὄντα ἐκεῖ δεδεμένον εἰς μίαν γωνίαν με ἀλύσεις τέσσαρας, καὶ τοὺς πόδας του εἶχον κεκλεισμένους εἰς τὸ ξύλον τῆς ποδοκάκης, καὶ τῷ λέγει· οὕτως ἐπρόσταξεν ὁ βεζύρης νὰ φυλάττηται εἰς τὴν φυλακὴν· γίνωσκε ὁμως ὅτι ἄλλος, ἔξω ἀπὸ ἐμέ, δὲν συγχωρεῖται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν φυλακὴν· διὰ τοῦτο, εἴ τι θέλεις νὰ εἴπῃς αὐτῷ, εἰπέ μοι, καὶ ἐγὼ ἐμβάς, ἀναφέρω τοὺς λόγους σου. Τότε λοιπὸν ἐκεῖνος, ἰδὼν, ὅτι δὲν ἐδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ μόνος οὐδὲν, παρέδωκε τὸ ἀρτοφόριον εἰς τὸ παιδίον, γνωρίσας, ὅτι ἦτον ὀρθόδοξος χριστιανός, καὶ τῷ ἐφανέρωσεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν, παρακαλέσας αὐτὸν νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸν Ἀκάκιον, ὅτι ὁ γέρων Γρηγόριος, ὁ πνευματικός σου πατήρ, ἀποστέλλει σοι τοῦτον τὸν ζωοπάροχον θησαυρὸν, καὶ δέεται ὑπὲρ σοῦ θερμῶς τοῦ Θεοῦ, ἵνα σε ἐνδυναμώσῃ. Τὸ δὲ παιδίον λαβὼν τὸ ἀρτοφόριον, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ δεσμωτήριον, ὅπου ὁ μάρτυς ἐφυλάττετο, πλησιάσαν εἰς αὐτὸν, καὶ ἐξ ὀνόματος αὐτὸν φωνήσαν, τῷ ἔδωκεν εἰς χεῖρας τὸ ἀρτοφόριον καὶ τῷ ἀνήγγειλε τὰς παραγγελίας τοῦ γέροντος, καὶ κατὰ πάντα τρόπον αὐτὸν παρηγόρησε καὶ ἐστερέωσεν. Ὁ δὲ μάρτυς Ἀκάκιος, μολονότι ἦτο δεδεμένος μετὰ τὰς ἀλύσεις, καὶ οἱ πόδες του ἡτφαισμένοι εἰς τὸ ξύλον, καὶ αἱ χεῖρες ἐσφιγμέναι, ὥς ἐδύνατο ὁμως, ἀνοίξας τὸ ἀρτοφόριον, καὶ τὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάντα θεῖον ἄρτον ἰδὼν, καὶ πανευλαβῶς προσκυνήσας, ἐκοινώνησεν αὐτοῦ, καὶ εὐχαριστήριον δοξολογίαν τῷ δοτῇρι Θεῷ ἐκ ψυχῆς προσανέπεμψε, καὶ εὐχηθεὶς εἰς τὸ παιδίον πᾶν ἀγαθὸν καὶ σωτήριον, παρεκάλεσεν αὐτὸ νὰ εἴπῃ εἰς τὸν πνευματικόν του πατέρα ὅσα συνέβησαν εἰς αὐτὸν, καὶ ὅτι ἡξιώθη καὶ τοῦ παμποθήτου ὑπὲρ ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ θανάτου. Ἐξελθὼν δὲ τὸ παιδίον ἐκ τῆς φυλακῆς, καὶ εὐρὸν τὸν κομίσαντα τὴν ἀγίαν μερίδα, καὶ ἐγχειρίσας εἰς αὐτὸν κενὸν τὸ ἀρτοφό-

ριον, ἀνέφερε καταλεπτῶς καὶ ὄλους τοὺς λόγους τοῦ μάρτυρος. Ἐκεῖνος δὲ περιχαρὴς γενόμενος, ἐπὶ καὶ εἰς αὐτὸ ἐτελείωσε τὴν αἴτησιν τοῦ γέροντος, ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκείθεν ταχέως, καὶ νὰ ἀναφέρῃ τῷ γέροντι ὅ,τι κατῴρθωσε· διότι περιέμενεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν πληροφορίαν περὶ τῆς τοῦ μάρτυρος καταστάσεως.

Ἀλλὰ τί τάχα συνέβη εἰς αὐτὸν τὸν καλὸν κομιστὴν; Ἐπειδὴ καὶ ὑπάρχει ἀξιοθαύμαστον, ἄξιον εἶναι νὰ τὸ διηγηθῶμεν. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὅτε μὲν εἰσῆλθεν εἰς τὴν φυλακὴν, ὡς εἴπομεν, οὐδεὶς τῶν φυλάκων αὐτὸν ἐθεώρησε. Τοῦτο δὲ ἦτο τῆς θείας προνοίας, διὰ νὰ ἀξιωθῇ ὁ μάρτυς τῆς θείας μεταλήψεως. Ὅτε δὲ ἐξήρχετο, μόλις εἶχε προβῇ ὀλίγα βήματα, σπεύδων νὰ ἐξέλθῃ τῆς φυλακῆς, ἰδόντες αὐτὸν οἱ φύλακες, ὥρμησαν κατ' αὐτοῦ, καὶ ξύλοις καὶ ροπάλοις τύπτοντες αὐτὸν καὶ διὰ τῶν ποδῶν καταλακτιζόντες ἀσπλάγχχνως, ἔκραζον συμφώνως καὶ βαρβαρικῶς, ἐρωτῶντες καὶ λέγοντες· πῶς ἐτόλμησας, ἄπιστε, καὶ ἐμβῆκες εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἡμεῖς δέν σε εἶδομεν; Ἐκεῖνος δὲ ἄλλα ἀντ' ἄλλων ἀπεκρίνατο. Ἀλλὰ κατὰ θεῖαν θέλησιν ἐλυτρώθη ἀπὸ τῆς ἐπικινδύνου ἐκείνης θέσεως, καὶ ἀπομακρυνθεὶς τῆς φυλακῆς, ἔχων ὅλον τοῦ τὸ σῶμα πληγωμένον ἀπὸ τοὺς ραβδισμοὺς, ἐστάθῃ εἰς ἓν μέρος τῆς ὁδοῦ ἐκείνης, καὶ ἐστοχάζετο ἐκεῖνα, ἅπερ ἐδοκίμασε, καὶ ἐκ ποίων θανατηφόρων πληγῶν καὶ κινδύνων ἐλυτρώθη, καὶ ἐνταυτῷ ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται πόνους πικροτάτους εἰς ὅλον τοῦ τὸ σῶμα. Πλὴν, ἂν καὶ εἰς τοιαύτην κακὴν κατάστασιν εὐρίσκετο, ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος καὶ ἡ ταραχὴ τῆς καρδίας του ἔπαυσαν διὰ τῆς ἀναμνήσεως τῶν βασάνων καὶ θλίψεων τοῦ μάρτυρος. Συλλογιζόμενος δὲ, τί ἄραγε τέλος ἤθελε λάβει ὁ ἅγιος, ἐξαίφνης εἶδε, καὶ ἰδοὺ πλῆθος Ἀγαρηνῶν κατερχόμενον, ἔσυρε μεθ' αὐτοῦ τὸν θεῖον Ἀκάκιον ὡς κατάδικον, ἔχοντα δεδεμένους τὰς χεῖράς του ὀπισθεν, κρατούμενον ὑπὸ τῶν βασανιστῶν, οἵτινες ἔτρεχον μὲ ταχύτητα τὴν ὁδόν, ὑδρίζοντες τὸν μάρτυρα καὶ πτύοντες εἰς τὸ ἱερόν του πρόσω-

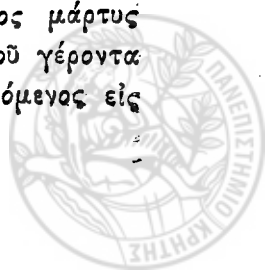
πον καὶ ραβδίζοντες αὐτὸν, βρύχοντες ὡς λέοντες κατ' αὐτοῦ. Ταῦτα βλέπων ὁ φιλόχριστος ἐκεῖνος, ἐστοχάσθη νὰ ἀκολουθήσῃ ὁπισθεν αὐτῶν.

Ὅθεν καὶ μακρόθεν ἠκολούθει αὐτοῖς, ἕως οὗτοῦ ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, Δακτυλόπορταν καλούμενον, τουρκιστὶ δὲ Παρμάκ καππί, εἰς τὸν τρίτον λόφον τῆς ἑπτά-λόφου πόλεως εὐρισκόμενον, ἐνθα παραγενόμενος ὁ ὁσιομάρτυς Ἀκάκιος, καὶ ἀγνοῶν ὅτι ἐκεῖ ἐμελλε νὰ ἀποτηθηθῇ καὶ νὰ λάβῃ τὸ μακάριον τέλος, ἤκουσεν ἐξαίφνης παρὰ τοῦ δημίου· γονάτισον, ἀπιστε. Ταύτην τὴν φωνὴν ἀτρόμως ἀκούσας, κλίνας τὰ γόνατα μὲ γενναιότητα καὶ τὴν ἁγίαν του κεφαλὴν, εἶπε· μεγαλοφώνως εἰς τὸν δῆμιον· κατένευκε τὴν σπάθην ἀνδρείως καὶ κόψε τὸν λαιμόν μου, καὶ μὴ λυπηθῇς καθόλου. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐφώνει ὁ ἀθλητὴς, κατενεγκὼν ἐκεῖνος τὴν σπάθην καὶ κτυπήσας κατὰ τοῦ τραχήλου, ἀπέταμε τὴν ἁγίαν αὐτοῦ κεφαλὴν. Καὶ ἐνταυτῷ στρατιαὶ ἀγγέλων παρέλαβον τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ψυχὴν, καὶ ἀνήγαγον εἰς τὰς αἰωνίους μονάς. Ὅσοι δὲ ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ ἡξιώθησαν νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὸν μαρτυρικὸν τοῦ ἁγίου θάνατον, εἶδον ὀφθαλμοφανῶς τὰ τελεσθέντα, καὶ θυμάσαντες, ἐδόξασαν τὸν Κύριον τὸν ἐνδυναμώσαντα καὶ στεφανώσαντα τὸν ὁσιομάρτυρα Ἀκάκιον. Οὗτοι διηγήθησαν, ὅτι ὁ ὁσιομάρτυς Ἀκάκιος δὲν ἐφάνη σκυθρωπὸς, οὐδὲ τεταραγμένος, οὐδὲ ἐμφοβὸς ἕως εἰς τὴν τελευταίαν ὥραν, καθ' ἣν τὴν ἱερὰν αὐτοῦ κεφαλὴν ἔταμον, οὐδὲ ἔφαγεν, οὐδὲ ἔπιεν, ἀφ' ἧς ὥρας ἐξῆλθε τοῦ πλοίου, ἕως οὗ ἀπεκεφαλίσθη, πλὴν τῆς ἁγίας κοινωνίας τῶν ἀχράντων μυστηρίων, τῶν ὁποίων δις ἡξιώθη νὰ κοινωνήσῃ ὡς ἀνωτέρω εἵπομεν. Ἐτελείωσε δὲ τὸ μαρτυρικὸν αὐτοῦ στάδιον τῇ πρώτῃ τοῦ μαΐου μηνὸς κατὰ τὸ χιλιοστὸν ὀκτακοσιοστὸν δέκατον ἕκτον ἔτος, ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος δευτέραν, ὥραν πέμπτην.

Ἀφ' οὗ δὲ ταῦτα πάντα διεπράχθησαν, καὶ ἐμνηύθησαν τῷ γέροντι Γρηγορίῳ παρὰ τοῦ προειρημένου φιλοχρίστου αὐτα-

δέλφου τοῦ πλοιάρχου, τοῦ συνοδεύσαντος καὶ συγκινδυνεύσαντος τῷ μάρτυρι, ὁ γέρων Γρηγόριος ἐδόξασε τὸν Θεὸν δολοφύχως, τὸν ἐνδυναμώσαντα καὶ ἐμψυχώσαντα εἰς τὸ μαρτύριον τὸν αὐτοῦ ὁσιομάρτυρα. Ἐπομένως ἔλαβε φροντίδα εἰς τὸ νὰ ἐξαγοράσῃ τὸ μαρτυρικὸν λείψανον. Ὅθεν μετὰ σπουδῆς παρεκίνησεν εἰς τὸ τοιοῦτον θεάρεστον ἔργον τοὺς φιλοχρίστους παντοπώλας τοῦ Γαλατᾶ, οἵτινες προθύμως δεξάμενοι τὴν τοιαύτην φροντίδα ὡς ψυχωφελεστάτην, μετὰ μυρίους ἀγῶνας καὶ προσπαθείας, πληρώσαντες ἱκανὰ γρόσια, ἔλαβον τέλος τὴν τρίτην ἡμέραν τοῦ μαρτυρίου (διότι κατὰ ἔθος ἔπρεπε νὰ μένωσι τὰ πτώματα τρεῖς ἡμέρας) τὴν ἄδειαν νὰ σηκώσωσιν ἐκεῖθεν τὸ ἅγιον σῶμα τοῦ μάρτυρος, καὶ μεταφέρωσιν αὐτὸ ἕως εἰς τὸ Κοντοσχάλιον, ἔνθα καὶ πολλοὶ χριστιανοὶ σπηθροίσθησαν, ἵνα συνοδεύσωσι τὰ ἱερὰ λείψανα ἄχρι τῆς νήσου Πρίγκηπου. Ἀλλὰ πρὶν προφθάσωσιν οὗτοι ἐκεῖ εἰς τὸ Κοντοσχάλιον, ὁ ὁσιώτατος γέρων Γρηγόριος πληρώσας τοὺς πλοιάρχους, τοὺς ὁποίους ἐσυμφώνησεν ἵνα μετακομίσωσιν εἰς τὴν Πρίγκηπον τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος, ἔφθασε πρῶτος τῶν ἄλλων ἐκεῖ, ὅπου καὶ ἐξ πλοιάρια μιτθωμένα περιέμενον αὐτόν, εἰς ἓν τῶν ὁποίων ἐμβὰς, παρεκάλεσε τοὺς κομίσαντας τὸ μαρτυρικὸν σῶμα καὶ ἔθηκην αὐτὸ, εἰς ὅπερ εἰσῆλθε καὶ αὐτός. Τότε λοιπὸν ὁ γέρων Γρηγόριος κατῃσπάζετο τὸ ἅγιον λείψανον τοῦ περιποθήτου τέκνου αὐτοῦ, καὶ μετὰ θερμῶν δακρύων αὐτὸ κατέβρεχε, λέγων μεγαλοφώνως· ἐνίκητας, ἐνίκητας τὸν ἀνθρωποκτόνον διάβολον, θεόφρον Ἀκάκιε· τοὺς δὲ κωπηλάτας· ἐπρόσταξε νὰ κωπηλατῶσι προθύμως. Ἐμβάντων δὲ καὶ εἰς τὰ ἄλλα πλοιάρια τῶν ὅσοι εἶχον τὴν ἄδειαν νὰ ἐμβῶσι, καὶ ἀκολουθούντων τὸ πλοιάριον τὸ φέρον τὸ μαρτυρικὸν σῶμα, διευθύνθησαν ἅπαντες εἰς τὴν προδηλωθεῖσαν νήσον Πρίγκηπον, τῆς ὁποίας τὸ ἀκρωτήριο διαπεράσαντες, εἶδον πλησίον τῆς ἀκτῆς τὴν περιμένουσαν λέμβον τοῦ πλοίου τοῦ μετακομίσαντος αὐτόν τε τὸν Γρηγόριον καὶ τὸν μάρτυρα, Ἀκάκιον ἐκ τοῦ ἁγίου Ὄρους εἰς Κωνσταντινούπολιν. Φθάσαντες οὖν ἐκεῖ, καὶ τὸ ἅγιον λείψανον ἐκβαλόντες εἰς τὸ πα-

ρα θαλάσσιον, ἔχοντες θήκην προητοιμασμένην ἐν εἵδει λάρ-
 νακος, ἀπέθηκαν ἐν αὐτῇ τὸ πολυάθλον ἱερὸν σῶμα τοῦ μάρτυ-
 ρος, καὶ ἀμέσως ἐνέβαλον τὴν θήκην εἰς τὴν λέμβον τοῦ πλοίου,
 κάκειθεν ἀναχωρήσαντες, σπουδαίως κωπηλατούντων τῶν ναυ-
 τῶν, ὥρᾳ πέμπτῃ τῆς νυκτὸς κατέλαβον τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον
 ᾗτο ἑτοιμον νὰ ἀποπλεύσῃ καὶ περιέμενεν αὐτοὺς κατέμπρο-
 σθεν τοῦ Τοπχανᾶ. Ἐμβάντες λοιπὸν εἰς τὸ πλοῖον ἅπαντες,
 εὐχαρίστους δοξολογίας ἀνέπεμπον τῷ Θεῷ τῷ ἐνεργοῦντι
 τοιαῦτα παράδοξα. Τούτων δὲ ὑμνολογούντων τὸν Κύριον,
 ἐσείετο τὸ πλοῖον ἐκ τῆς σφοδρότητος τοῦ πνέοντος βορρᾶ.
 Ὁ δὲ πλοίαρχος ἰδὼν τὸν καιρὸν ἀρμόδιον εἰς ἀναχώρησιν, ἐ-
 βόητε παρρησίᾳ εἰς ὅλους τοὺς ἐκεῖ. Ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ
 Θεὸς ἐποίησεν εἰς ἡμᾶς τὸ ἔλεος αὐτοῦ διὰ ἀγάπην τοῦ ὁσιο-
 μάρτυρος Ἀκακίου, ὅστις διὰ τὸ πανάγιον αὐτοῦ ὄνομα ὑπέ-
 μεινε τὸν θάνατον, καὶ μὲ πληροφορεῖ ἡ ἐντεῦθεν ἀναχώρησις.
 Τότε οἱ εἰς προσκύνησιν τοῦ ἁγίου ἐλθόντες καὶ ἤδη ἔσω τοῦ
 πλοίου εὐρισκόμενοι, ἐξηλθον διὰ τῶν ἀκατίων· ὁ δὲ πλοίαρ-
 χος ἐπέταξε τοῖς ναύταις νὰ λύσωσι τὰ σχοινία, καὶ νὰ ἐλκύ-
 σωσιν ἐκ τῆς θαλάσσης τὴν ἄγκυραν· καὶ τούτων ἄνευ ἀνα-
 βολῆς τελεσθέντων, ἐκπλεύσαντες, τῇ χειρὶ Κυρίου ἰθυνόμενοι,
 κατευωδῶθησαν αἰσίως εἰς τὸ ἁγιώνυμον Ὅρος κατὰ τὴν ἐννά-
 την τοῦ μαΐου, καὶ προσωρμίσθησαν πλησίον τῆς καλῆς Ἀ-
 γρας παρὰ τὴν παραλίαν τῆς ἱερᾶς μονῆς τῶν Ἱβήρων, ἐνθα
 εὐρίσκεται τὸ ἁγίασμα τῆς Θεοτόκου Πορταίτισσης. Κάκειθεν
 ἀναβιδάσαντες τὸ ἅγιον λείψανον εἰς τὴν τῆς αὐτῆς μονῆς
 σκῆτην τοῦ τιμίου Προδρόμου, ἐκόμισαν εἰς τὴν καλύβην τοῦ
 ἁγίου Νικολάου, ὅπου καὶ τοὺς ἀγῶνας ὁ μάρτυς ἐτέλεσεν.
 Ἐκεῖ εὐλαβῶς αὐτὸ ἐνεταφίασαν ἐνδον τοῦ παρεκκλησίου, τοῦ
 ἐπ' ὀνόματι τῶν προαθλησάντων δύω ὁσιομαρτύρων Εὐθυμίου
 καὶ Ἰγνατίου τιμωμένου, ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς εἰκόνος τῆς Θεο-
 μήτορος, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον δηλαδὴ, ἐνθα ὁ ἴδιος μάρτυς
 προεφήτευσεν εἰς τὸν ἀλείπτῃ καὶ ἐπιστάτῃ αὐτοῦ γέροντι
 Ἀκάκιον, ὅτε ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς σκῆτης προπεμπόμενος εἰς
 τὸ μαρτύριον.

Τὸ ἔνδοξον τοίνυν τέλος τοῦ ὁσιομάρτυρος τούτου Ἀκακίου εὐλαβῶς, ὡς ἀκροαταί, ἀκούσαντες, ἀναπέμφωμεν καὶ ἡμεῖς εὐχαριστηρίους ὕμνους καὶ δοξολογίαν τῷ Σωτῆρι Θεῷ ἡμῶν, τῷ ἐνισχύσαντι αὐτὸν, ὥστε ἐνώπιον τῶν ἀσεβῶν τυράννων λαμπρᾶ τῇ φωνῇ νὰ ἀνακηρύξῃ καὶ Θεὸν ἀληθῆ ὁμολογήσῃ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ δι' ἀγάπην αὐτοῦ θάνατον περιχαρῶς ὑπομείνῃ. Εἶθε ταῖς εὐπροσδέκτοις αὐτοῦ ἰκεσίαις καὶ εὐπαρρησιαστοῖς δεήσεσι τύχοιμεν τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, καὶ σὺν αὐτῷ ἀξιωθείημεν τῆς οὐρανοῦ βασιλείας· χάριτι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ σὺν τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ Πνεύματι πρέπει δόξα, κράτος, τιμὴ καὶ προσκύνησις νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐπιστολὴ τοῦ νέου ὁσιομάρτυρος Ἀκακίου.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει τὴν 27 ἀπριλίου ᾠαίς'.

Πανοσιώτατέ μοι καὶ πνευματικέ μου πάτερ, προσκυνῶ καὶ ἀσπάζομαι τὴν ἀγίαν σου δεξιάν.

Τὸ παρόν μου ταπεινὸν γράμμα δὲν ἀποβλέπει εἰς ἄλλο τι, εἰ μὴ εἰς τὸ νὰ ζητήσω τὴν εὐχὴν σας καὶ νὰ σᾶς γνωστοποιήσω καὶ τὴν αἰσίαν ἀφιξίν μας, ὅτι μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὰς ἀγίας σας εὐχὰς κατευωδώθημεν εἰς τὴν βασιλεύουσαν τῇ 24 τοῦ ἀπριλίου μηνός. Ἐλπίζω εἰς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ μὲ τὰς ἰδικὰς σου θερμὰς πρὸς τὸν Κύριον δεήσεις καὶ τῶν συναδέλφων μου, νὰ λάβῃ τέλος ἡ ὑπόθεσίς μας. Τοὺς συναδέλφους μου πολὺ τοὺς παρακαλῶ καὶ τοὺς χαιρετῶ νὰ μὴ με λησμονήσωσιν. Ὅταν ἀκούσητε τὸ τέλος μου, νὰ εὐχαριστήσητε τὸν Κύριόν μου Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὴν Θεοτόκον, καὶ νὰ δοξολογήσητε ὅλην τὴν ἐβδομάδα ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει ψυχῆς. Διὰ τοὺς κόπους, οὓς ἐδοκιμάσατε ἕως τῆς σήμερον δι' ἐμέ, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, μόνον ὁ ἐπουράνιος βασιλεὺς μου νὰ σᾶς ἀντιβραβεύσῃ ἐν τῇ βασιλείᾳ

τῶν οὐρανῶν, τῆς ὁποίας εἶθε νὰ μᾶς ἀξιώσῃ ὁ Κύριος ἵνα συγκατοικήσωμεν ὁμοῦ. Ὅμοίως καὶ ὅσοι ἀκόμη συνέδραμον καὶ ἐβοήθησαν εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον, εἶθε νὰ λάβωσι τὸν μισθὸν ἀπὸ τὸν ἐπουράνιον βασιλέα μου. Ὅλους τοὺς ἀγίους πατέρας τῆς σκῆτης μας εὐλαβῶς προσκυνῶ, τὸν διδάσκαλόν μου γέροντα Ὁνούφριον καὶ τοὺς συναδέλφους μου γέροντας Ἀκάκιον, Ἰάκωβον καὶ Καλλίνικον. Χαιρετίσματα καὶ εἰς τὸν διδάσκαλον Γαβριήλ. Προσκυνήματα καὶ εἰς τὸν παπᾶ Ἀγαθάγγελον, ἀσπάζομαι τὴν δεξιάν του. Τὸν παπᾶ Δοσίθεον μετὰ τοῦ γέροντός του καὶ τῆς συνοδίας του προσκυνῶ, ὡς καὶ τὸν γείτονά μας τὸν Νεόφυτον μετὰ τὴν συνοδίαν του. Ἀσπάζομαι ὁμοίως καὶ τὸν γέροντα Μιχαήλ μετὰ τὴν συνοδίαν του.

Ταῦτα γράφω ὡς ἐν συντόμῳ, πάτερ καὶ πνευματικέ μου. Αὐριον λοιπὸν παρασκευῇ τῇ 28 ἀπριλίου μέλλω νὰ κινήσω εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀθλήσεως, καὶ αἱ ἁγιαί σας εὐχαὶ εἶθε νὰ με δυναμώσωσιν. Ἀμήν.

Ἐλάχιστος

ΑΚΑΚΙΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ.

Ἀκολουθία τοῦ ἀγίου ὁσιομάρτυρος Ὁνούφριου,
τοῦ ἐν Χίῳ ἀθλήσαντος ἐν ἔτει 1818, ἰανουαρίου 4.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ. Ἦχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὁσιομάρτυς Ὁνούφριε, τὴν τῶν τυράννων ὀφρὺν καὶ τὸ θράσος τοῖς ἄθλοις σου, ἀνδρικῶ φρονήματι, καὶ ψυχῆς γενναιότητι, θεία συνάρσει, εἰς γῆν κατέρρηξας, καὶ θεοπνεύστοις λόγοις ἀνύψωσας, Χριστὸν θεόσοφε, τὸν ἐνανθρωπήσαντα ὑπὲρ ἡμῶν, ὃς σε διαδήματι, διττῶ κατέστεψε.

Χριστῷ τεχθέντι Ὁνούφριε, μάγοι Περσῶν βασιλεῖς,

νεύσει θεία προσήνεγκαν, χρυσόν, σμύρναν, λίβανον, σὺ δὲ μάρτυς πανθαύμαστε, ἀντὶ χρυσοῦ μὲν βίου λαμπρότητα, ἀντὶ δὲ σμύρνης, σώματος νέκρωσιν, ἀντὶ λιβάνου δὲ, ὡς Θεῷ παρέδωκας τὴν σὴν ψυχὴν, θυσίαν πανεύοσμον, καὶ ὀλοκάρπωμα.

Τὰ τοῦ Σωτῆρος γενέθλια, ἐπιτελέσας σεπτῶς, Θεοφύρε Ὀνούφριε, εἶτα δι' ἀθλήσεως, τὰ ἐν γῇ Θεοφάνεια, προλαβὼν μάρτυς εἰς τὰ οὐράνια, ἤρθης ἐν δόξῃ, καὶ κατεσκήνωσας, ἔνθα σοι δέδοται, καθορᾶν τρανότερον διηνεκῶς, τὴν θείαν ἐμφάνειαν, μακαριώτατε.

Δάκρυσι πρώην ἀπέσμηξας, τὴν σὴν ψυχὴν ἱερῶς, καὶ ἀγῶσιν ἀσκήσεως, εἶτα δι' ἀθλήσεως, ἐλαμπρύνθης Ὀνούφριε, καὶ τῶν αἱμάτων τοῖς θείοις ρεύμασι, σαυτὸν φοινίξας, ὅλον ἐπέχρωσας, καὶ στέφος εἴληφας, ἐκ Θεοῦ ἀκήρατον, ὡς ἀριστεύς, τροπαιοῦχος ἐνδοξε, ὅθεν ὑμνοῦμέν σε.

Δόξα. Ἦχος α'.

Απορράγεις τοῦ κόσμου, καὶ προκαθαρθείς ἐν ἀσκήσεϊ, ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος ἁξιάγαστε Ὀνούφριε, θεῖος ὅλος ἐγένου, ζῶν ὑπὲρ τὰ ὁρώμενα. Προσθείς δὲ τῇ ἀσκήσει, τὴν ὑπὲρ πίστεως ἀθλησιν, διττὸν εἴληφας παρὰ Χριστοῦ τὸ στέφος, σὺν τοῖς ὁσίοις καὶ τοῖς μάρτυσι δοξαζόμενος, καὶ πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Προσόρτιον.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Δεῦρο πᾶσα πληθὺς, τῶν χριστωνύμων ὕμνοις τιμή-

σωμεν αἰσίως, τὸν μάρτυρα τὸν νέον, ὃν ὁ Χριστὸς ἐδόξασε.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Δεῦτε ὁ μελισσών, Χριστοῦ τῶν ἀθλοφόρων, τοῦ ὑμετέρου σύμπνου, τὴν μνήμην Ὀνουφρίου, φαιδρῶς συνεορτάσατε.

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Δράμωμεν καὶ ἡμεῖς, τῶν εὐσεβῶν τὰ πλήθη, σὺν κρότοις Ὀνουφρίου, τελέσαι τοῦ οἰκείου, προστάτου τὴν πανήγυριν. Δόξα καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ, μετὰ τοῦ Ὀνουφρίου, τοῦ θείου ἀθλοφόρου, ἡμῖν τοῖς κατακρίτοις, τὸν κτίστην ἰλεώσατε. **Τὸ Ἀπολυτίκιον.**

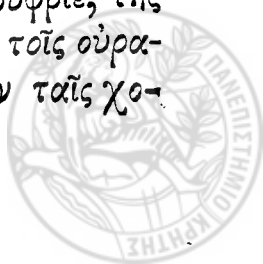
Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ τὸ Μακάριος ἀνὴρ.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν προσόμοια τοῦ Ἀγίου.

Ἦχος α. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Λαμπρά σου τὰ τρόπαια σοφῇ, ἅπερ ἀνεστήλωσας, κατὰ τῆς πλάνης Ὀνούφριε, λαμπρὰ ἡ ἄθλησις, λαμπρὸς σου ὁ βίος, καὶ λαμπρὸν διάδημα, Χριστὸς ὁ ζωαδότης προέτεινε, τῇ σεβασμῇ σου, κορυφῇ ἦν ἀσπαζόμενοι, μετὰ πόθου, πιστῶς σε γεραίρομεν.

Τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον ἐν σοὶ, φαεινὲ Ὀνούφριε, τῆς τρισηλίου θεότητος, νῦν ἀνατέταλκεν, ἐν τοῖς οὐρανόις, καὶ λαμπρὸν σε ἔδειξεν, Ἀγγέλων ταῖς χο-

ραίαις φῶς δεύτερον, ὡς κατὰ μέθεξιν, θεωθέντα ἀξιό-
γαστε, τῇ ἐκχύσει τοῦ σεπτοῦ σου αἵματος.

Διένειμας πλοῦτον τὸν φθαρτὸν, τοῖς πτωχοῖς καὶ ἑ-
δραμες, καθάπερ λέων τοῖς σκάμμασι, στερρὲς Ὀνού-
φριε, τοῖς τοῦ μαρτυρίου, καὶ γυμνὸς ἐπάλαισας,
σατὰν τῷ ἀποστάτῃ καὶ ἔστησας, λαμπρὸν τὸ τρό-
παιον, κατ' αὐτοῦ καὶ νίκην ἤγειρας, τῇ δυνάμει
Χριστοῦ θαρσυνόμενος.

Τὸ ξίφος σοι γέγονε σοφὲ, κλίμαξ πρὸς οὐράνια, καὶ
θεῖα μάρτυς σκηνώματα, ἔνθα ἡ ἄρρητος χαρμονὴ
καὶ τέρψις, ὁ Θεὸς Ὀνούφριε, Πατὴρ Υἱὸς καὶ Πνεῦ-
μα τὸ ἅγιον, ἔνθα οἱ Ἄγγελοι, μελωδοῦσι τὸ τρις-
ἅγιον, τῇ Τριάδι ἐκ πόθου μακάριε.

Ἔτερα τοῦ ἁγίου προσόμοια. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Προζόρτιον ἄγοντες, τῆς Χριστοῦ νῦν βαπτίσεως, σὲ
λαμπρὰν ὄντως πανήγυριν εὖρομεν· διὰ Χριστὸν καὶ
γὰρ ἑδραμες, μαρτύρων τοῖς σκάμμασι, μετὰ πό-
θου ἀθλητὰ τὴν πάντιμον κάραν σου, ἐκμιμούμενος,
τὸν τὴν κάραν Προδρόμῳ κεκλικότα, καθυπέκλινας
τῷ ξίφει, ὁσιομάρτυς Ὀνούφριε.

Θδὸν πρότερον ἑδραμες, τῆς ἀσκήσεως ἐνδοξε, ἀθλη-
τὰ Ὀνούφριε καθαιρόμενος, θείῳ καρδίας ἐν πνεύ-
ματι, τὸ δεύτερον αὐθις δὲ, μαρτυρίου ἐν ἑδῶ, ὀλοφύ-
χως προσέδραμες, ὁσιόαθλε, δι' αὐτῆς κληρωσάμε-
νος τὴν ἄνω, τοῦ Κυρίου βασιλείαν, καὶ τὴν χαρὰν
τὴν ἀνέκφραστον.

Οὐκ ἐν τύποις καὶ χρώμασι, ζωγραφῶν τὸν θεάνθρωπον, Ἰησοῦν Ὀνούφριε ὡς τὸ πρότερον, ἀλλὰ προσώπῳ πρὸς πρόσωπον, αὐτοῦ τὸ γλυκύτατον, θεωρῶν νῦν ἀληθῶς, τὴν ἐκείθεν πηγάζουσιν, αἵ γλιν ἄσπεκτον, προσλαμβάνων πλουσίαν ταῖς τιμῶσι, τὴν σεβάσμιόν σου μνήμην, μετοχετεύεις πανθαύμαστε.

Τοὺς τελούντας τὴν μνήμην σου, ἐτησίως πανένδοξε, πειρασμῶν ἐκλύτρωσαι ταῖς πρεσβείαις σου, ὁσιομάρτυς Ὀνούφριε, καὶ πάσης κακώσεως, καὶ δυσώπησον Χριστὸν, δι' ὃν μάρτυς ἐνήθλησας, ὅπως εὐρωμεν, ἱλασμὸν ἐν ἡμέρᾳ τῇ τῆς δίκης, καὶ κολάσεως ῥυσθῶμεν, καὶ τῆς ζωῆς ἐπιτύχωμεν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τετρωμένος τὴν καρδίαν, τῷ Θεῷ πόθῳ Χριστοῦ, καὶ τῷ αὐτῷ πυρὶ τὴν ψυχὴν, τοῦ πρὸς αὐτὸν διαπύρου πεπυρωμένος ἔρωτος, τῶν αὐτοῦ παθημάτων, κοινωνὸς γενέσθαι ἐπεπόθησας μακάριε· διὸ καὶ εἰς ἄνδρα φθάσας τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ, τῇ ἐκπληρώσει τῶν θεουργῶν ἀρετῶν, Θεὸν τέλειον τὸν αὐτὸν, καὶ ἄνθρωπον τέλειον, ἐν τελείῳ φρονήματι ὡμολόγησας, ὃν ἀτελείᾳ φρενῶν ἐξηρνήσω Ὀνούφριε καὶ σφαγιασθεὶς ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκουσίως, τὸ στέφος ἐκομίσω τῆς νίκης, καὶ παρρησίαν ἔχεις πρεσβεύειν, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ιωάννη βαπτιστὰ, ὃ ἐν μήτρᾳ γνωρίσας με τὸν ἄμνον, ἐν ποταμῷ μοι διακόνησον, μετὰ Ἀγγέλων μοι λειτούργησον· ἐκτείνας ἅψαι τῇ παλάμῃ τῆς κο-

ρυφῆς μου τῆς ἀχράντου· καὶ ὅταν ἴδῃς τὰ ὄρη τρέ-
μοντα, καὶ τὸν Ἰορδάνην ἐπαναστραφέντα, σὺν τού-
τοις βόησον· ὁ σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου, εἰς ἡμῶν σω-
τηρίαν δόξα σοι.

Εἵσοδος. Προκείμενον τῆς ἡμέρας.

Τὰ ἀναγνώσματα. Ζήτηι ἔμπροσθεν σελ. 8.

Εἰς τὴν λιτὴν. Ὑχος α΄.

Ἐπρεπε τοῖς αὐτόπταις τοῦ λόγου. Ὅρα αὐτέθι.

Τοῦ ἀγίου ιδιόμελον. Ὑχος α΄.

Απερὸ ἀρχαίς τοῦ κόσμου, καὶ προκαθαρθεὶς ἐν ἀσκή-
σει, ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἀ-
ξιόγαστε Ὁνούφριε, Θεὸς ὅλος ἐγένου, ζῶν ὑπὲρ τὰ
ὁρώμενα, προσθίς τῇ ἀσκήσει, τὴν ὑπὲρ πίστεως ἁ-
θλησιν, διττὸν εἴληψας παρὰ Χριστοῦ τό στέφος, σὺν
ταῖς ὁσίοις καὶ μάρτυσι δοξαζόμενος καὶ πρεσβεύων
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ωs θαυμαστοὶ οἱ ἀγῶνές σου, πάτερ καὶ τὰ παλαί-
σματα! σὺ γὰρ ὡς ἀληθῶς, τὴν φύσιν ἐνστησάμενος
βιάσασθαι, τοὺς πάντας ἐν τούτῳ ὑπερηκόντισας·
ἐβδομάδας γὰρ ἡμερῶν ἐν ἀσιτίᾳ διήνυσας, καὶ ρεί-
θρα δακρύων αἰετόροα ἔβλυσας, καὶ ἐπὶ τέλους αὐλώ-
σας σαυτὸν ἐν ταῖς σκάρμυσι, στρατιώτης ἐπάξιος
τῆς ὑπερθέου ἀνεδείχθης Τριάδος, ἣν ἐκμειλίσσασθαι
ἡμῖν μὴ διαλίπης ὑπερθαύμαστε Ὁνούφριε.

Λεῦτε τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, πνευματικὴν χορείαν
συγκροτήσωμεν, καὶ τὸν ἀθλοφόρον τοῦ Χριστοῦ, ἐν
ὕμνοις τιμήσωμεν, Ὁνούφριον τὸν ἐνδοξον· σήμερον
γὰρ ὡς ἑωσφόρος ἀνέτειλε, καὶ καταφωτίζει τὰς δια-

νοίας τῶν πιστῶν, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ ἐπιτελούν-
 των, τὴν μνήμην αὐτοῦ τὴν σεβάσιμον. Ὁ αὐτός.

Θεοπρεπεῖ πολιτεία, ὁσιομάρτυς Ὀνούφριε, σεαυτὸν
 ἐγγυμνασάμενος, Θεοστεφεῖ μαρτυρία, τὸν βίον σου
 ἐστεφάνωσας, καὶ ἐπεσφράγισας αἰοίδιμε, καὶ δι' ἀμ-
 φοῖν εὐδοκιμήσας, διπλοῦν τὸ στέφος ἐκ ζωηφόρου
 δεξιᾶς ὑπεδέξω. Παρρησίαν οὖν ἔχων πρὸς Χριστὸν
 τὸν Θεόν, εἰρήνην αἶτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. δ'.

Επρεπε τῇ σῇ ὁσιότητι, πῦρ ζήλου θεϊκοῦ ἐν καρδίᾳ
 τρεφούσῃ, καὶ πάντα πόνον ἀσκήσεως διὰ τοῦτο στε-
 γούσῃ, καὶ τὸ τοῦ ζήλου διάπυρον παρρησιάζασθαι·
 ὅθεν τῇ Χριστοῦ ἀγάπῃ πυρποληθεὶς, τοὺς ἀνόμους
 στερῶδες διήλεγξας, καὶ τὴν εὐσέβειαν τρανωδὶς ἀνεκή-
 ρυξας, καὶ μάρτυς τῆς ἀληθείας ἐδείχθης, ὁσιομάρ-
 τυς Ὀνούφριε. Διὸ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, παρρησίαν
 ὡς ἔχων, τῶν πιστῶς σου τελούντων τὸ μνημόσυνον.

Ὁ αὐτός.

Λευκάνας ὑπὲρ χιόνα, τοῖς ἵκρουνοῖς τῶν θακρῶν
 σου, τὸν τῆς ψυχῆς σου χιτῶνα Ὀνούφριε, αὐθις ὡς
 πορφύραν βασιλικὴν τοῦτον ἔβαψας, τῆς σῆς ἀθλή-
 σεως αἷματι, ὁσιομάρτυς Ὀνούφριε. Ὅθεν διττῶς
 στεφθεὶς ὡς νικητῆς, παρὰ Χριστοῦ τοῦ βασιλέως
 αἰοίδιμε, εἰσηλθες εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ
 πρὸς τὸν ποθούμενον κατέπαυσας, ἡμῖν ἐξαιτούμε-
 νος ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Ἦχος πλ. α'.

Τίς ἐπαξίως τὰ γέρα τῶν ἀρετῶν σου διηγήσεται, ὁ-

σιομάρτυς Ὀνούφριε; ἡ τίς τὴν καρτερίαν τοῦ μαρ-
τυρίου σου ἀποφθέγγεται; ἐν ἀμφοτέροις γὰρ ἡρί-
στευσας. Δεῦτε οὖν φίλαθλοι θερμῶς συνελθόντες, ἁ-
σμασιν ἐπαξίοις αὐτὸν ὑμνήσωμεν, λέγοντες· χαί-
ροις αἰοίδιμε, ὁ τὴν πλάνην τῶν δυσσεβῶν τορῶς στη-
λιτεύσας, καὶ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν Θεὸν προαιώνιον
ἀνακηρύξας Ὁθεν τὴν κάραν ἀποτμηθεὶς ἐν οὐρα-
νοῖς νῦν ἀπολαμβάνεις τὴν ἀμοιβὴν τῶν καμάτων
σου. Ἀλλὰ πρέσβευε δεόμεθα, δωρηθῆναι τοῖς τιμῶ-
σί σε, ἱλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα δι' ἀσκήσεως, τὴν
ψυχὴν ἐζώσας πάτερ Ὀνούφριε, τῇ ἐνεργείᾳ τῶν
θεουργῶν ἀρετῶν, καὶ ὅλον ἐθέωσας παναοίδιμε, καὶ
νῦν ἀντὶ τοῦ τετραμήνου ἐγκλεισμοῦ, ὃν περ χαίρων
πρὸ τοῦ αὐτομολῆσαι ὑπέστης, τὸ πλάτος σοι χορο-
βατεῖν ἐδόθη τοῦ οὐρανοῦ· ἀντὶ δὲ τῆς ἀενάου ροῆς
τῶν δακρύων, χαρὰ ἡ διηνεκὴς καὶ ἀνέκφραστος, ἡ
τρυφή σοι τοῦ παραδείσου· ἀντὶ δὲ τῶν ἐπιτεταμένων
νηστειῶν καὶ λοιπῆς ἀσκήσεως μισθὸν ἐκομίσω, τῷ
Θεῷ ἐν δόξῃ παρίστασαι· καὶ τελευταῖον ἀντὶ τοῦ
ὑπὲρ Χριστοῦ αἰοιδίου θανάτου, τὸ συζῆν αὐτῷ
καὶ συμβασιλεύειν εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἰκέτευε οὖν ὑπὲρ
ἡμῶν τῶν κατακρίτων, τὴν αὐτοῦ ἀγαθότητα, ὅπως
ἰλεως γένηται ἡμῖν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Προεόρτιον.

Δεῦτε τῇ διανοίᾳ ἀπίωμεν πιστοὶ πρὸς τὴν ἔρημον
τοῦ Ἰορδάνου, δεῦτε προὔπαντὴν τελέσωμεν καθαρὰ

τῇ καρδίᾳ, τῆς ἐνδόξου ἐπιφανείας τοῦ Σωτῆρος ἡ-
μῶν Χριστοῦ. Ἴδού γὰρ παραγίνεται πρὸς Ἰορδάν-
ην, βάπτισμα αἰτῶν ὁ ἀναμάρτητος, ἵνα καθάρῃ
τὸν κόσμον ἀπὸ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ. Θερμῶς οὖν
βοήσωμεν, τοῦ φωτισμοῦ σου ἀξιώσον ἡμᾶς, εὐχαῖς
τῆς Θεοτόκου, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Προσόμοια. Ἦχος πλ. α΄.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς, ἀγωνισμάτων θείους ὁ-
πλοῖς Ὀνούφριε, νηστείαις δακρύων ρεῖθροις, καὶ
προσευχαῖς ἱερᾶς, κλίσεσι γονάτων ἀγρυπνίαις τε νε-
κρώσει τοῦ σώματος, ὀπλισάμενος ὅσιε, καὶ πᾶσαν
θείαν, πανοπλίαν τοῦ πνεύματος, ἐνδυσάμενος, καὶ
ἀθλήσας στερρότατα, τρόπαιά τε ἀράμενος λαμπρὰ
ἀξιόγαστε, κατὰ τῆς πλάνης γενναίως καὶ τὸν Χρι-
στὸν μόνον Κύριον, ἀπάντων κηρύξας, καὶ Σωτῆρα,
ὃν εὐχαῖς σου ἡμῖν ἰλέωσον.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Χαίροις ὀσιομάρτυς Χριστοῦ, τῆς Βουλγαρίας ὁ σε-
πτὸς γόνος ἐνδόξε, τοῦ Ἀθωνος θρέμμα θεῖον, τῶν
μοναχῶν καλλονή, ἀθλητῶν ἡ δόξα καὶ εὐπρέπεια,
ὁσίων Ὀνούφριε, καὶ πιστῶν μέγα στήριγμα, τῆς
Ἐκκλησίας, βᾶσις ὄντως ἡ ἄσειστος, νοῦς ὁ ἐνθεος,
καὶ ψυχὴ ἡ θεόληπτος, κήρυξ ὁ διαπρύσιος, Χριστοῦ
τῆς θεότητος, ὁ καθαιρέτης τῆς πλάνης, τῶν ἀσεβούν-
των ὁ ἑλεγχος, ὁ ἔφορος Χίου, ἣν ἡγίαςας ἐκχύσει τῇ
τῶν αἱμάτων σου.

Ταῖς ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Χαίροις ὁ φερωνύμως τὸν νοῦν, ἔχων Ὀνούφριε Θεόθεν φρουρούμενον, ὁσίων νέα προσθήκη, καὶ ἀθλητῶν ποθεινὴ, αὔξησις τρισμάκαρ ὁ Θεόσοφος, τῆς πίστεως πρόμαχος, καὶ τῆς πλάνης ὁ ἔλεγχος, ὁ τὴν σοφίαν καὶ τὸ στόμα Θεόσδοτον, πρὸς Χριστοῦ λαβὼν, ὥς φησιν ἡ ὑπόσχεσις, ὥπερ οἱ ἀντικείμενοι, οὐδόλως δεδύνηται, τὰς ἐαυτῶν φληναφίας, καὶ τὰ τῆς πλάνης ληρήματα, ἀντειπεῖν οἱ λῆροι· Χριστὸν ἔσχες γὰρ λαλοῦντα ἐν σοὶ μακάριε.

Δόξα. Ὑψος πλ. β'.

Εν πίστει τῇ πρὸς Θεόν, γνῶσιν θείαν λαβὼν, ἐν δὲ τῇ γνώσει τὴν πρὸς αὐτόν, ἀγάπην κτησάμενος, ἐν τῇ ἀγάπῃ δὲ, εἰς τὴν ἐν ἀρεταῖς τελειότητα φθάσας, μισθὸν ἐκομίσω τὸ τελειωθῆναι δι' αἵματος, ὥς ἐπόθεις τρισμάκαρ Ὀνούφριε, καὶ κοινωνὸς γενέσθαι τῶν Χριστοῦ παθημάτων κατηξιώθης, ὥς πρεσβεύων μὴ διαλείπης, ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων, τὴν μακαρίαν σου ἄθλησιν. **Καὶ νῦν. Προεόρτιον.**

Ερχεται πρὸς Ἰορδάνην Χριστὸς ἡ ἀλήθεια, τοῦ βαπτισθῆναι ὑπὸ Ἰωάννου, καὶ φησι πρὸς αὐτόν· ἐγὼ χρεῖαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἔρχῃ πρός με; οὐ τολμῶ ὁ χόρτος προσπαῦσαι τῇ πυρί· σὺ με ἀγίασον Δέσποτα, τῇ θείᾳ ἐπιφανείᾳ σου.

Ἀπολυτίκιον. Ὑψος α'.

Χορὸς Ἀγγελικός.

Δακρύων τῇ ῥοῇ, πιεσμῶ τῆς νηστείας, εὐχῇ διηνε-

κεῖ, καὶ γονάτων τῇ κλίσει, Ὀνούφριε πανθαύμαστε,
παννυχίοις τε στάσεσι, πῦρ τὸ αὔλον, τῆς τοῦ Κυρίου
ἀγάπης, ἐν καρδίᾳ σου, ὀσιομάρτυς ἀνήφθη, διὸ θα-
νεῖν ἔσπευσας. **Καὶ νῦν Θεοτοκίον.**

Εἰς τὸν Ὅρθρον.

Μετὰ τὴν α' στιχολογίαν. Κάθισμα. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ορθρίζοντες τοὺς σοὺς, εὐφημοῦμεν ἀγῶνας, ἐν ὕ-
μνοις καὶ ᾠδαῖς, οὓς ὑπέστης γενναίως, Ὀνούφριε
πανθαύμαστε, ἐν ἀσκήσει θλιβόμενος, κακουχούμε-
νος, καὶ ὑποτάξαι τὸ χεῖρον, σπεύδων ὅσιε, τῇ κρείτ-
τονι καὶ τὴν σάρκα, δουλῶσαι τῷ πνεύματι.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Ιδοὺ παραγίνεται πρὸς Ἰορδάνην Χριστὸς, φωνεῖ τῷ
προδρόμῳ τε· δεῦρὸ με βάπτισον, τὸν πᾶσαν καθαί-
ροντα κόσμου τὴν ἁμαρτίαν, ποταμίῳ ἐν ρείθροις·
ἐκτεινὸν σου τὴν χεῖρα, κορυφὴν μου πρὸς θεῖαν,
χειρὸς γὰρ τὸ παράπτωμα ἤλθον ἰάσασθαι.

Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν. Θείας πίστεως.

Θανεῖν ἔδοξας, ὀσιομάρτυς, τοῖς παράφροσι, καὶ ἐλο-
γίσθη, ἡ σὴ πρὸς Κύριον ἔξοδος κάκωσις, καὶ ἡ πο-
ρεῖα ἡ σὴ πρὸς οὐράνια, τοῖς ματαιόφροσι μάταιον
σύντριμμα, ἀλλ' εἰρήνη σοι, ἡ Θεία. Θεόθεν δέδοται,
ἡ πάντα νοῦν Ὀνούφριε ὑπερέχουσα. **Δίς.**

Προεόρτιον. Ὁ ὑψωθείς.

Τὸν βασιλέα τοῦ παντὸς καὶ δεσπότην, ἐπὶ τὸ βά-

πισμα πιστοὶ καθορῶντες, Θεοπρεπῶς ἐρχόμενον ὑμνήσωμεν αὐτὸν, τρίβους καρδιῶν ἡμῶν, εὐτρεπίσωμεν πόθῳ, σπίλους ἀποπλύνοντες, τῶν δεινῶν ἐγκλημάτων· ἰδοὺ γὰρ σῶσαι γένος τῶν βροτῶν, ἐν Ἰορδάνου ῥοαῖς παραγέγονε.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εν συλλόγῳ παραστάς, τῶν δυσσεβῶν Ἀγαρηνῶν, ἀνεκήρυξας Χριστὸν, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον τρανῶς, δημιουργόν τε τοῦ σύμπαντος καὶ δεσπότην, καὶ ἡλεγάς αὐτῶν τὴν δυσσέβειαν, εὐτόλμως ἀθλητὰ γενναιοτάτε, καὶ ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθης, τῇ ψήφῳ πάντων Ὀνούφριε· διὸ τὸ στέφος, τῆς ἀφθαρσίας, πρὸς Χριστοῦ ἐκομίσω. Δίς.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Ο μέγας βαπτιστής, τοῦ Κυρίου ἀγάλλου· ἐπέστη γὰρ Χριστός, ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι. Τρέμεις ὡς ὑπηρέτης· ὁ γὰρ δεσπότης κεφαλὴν κλίνει σοι, ἄψαι τῆς θείας κάρας, τοῦ ἀπτομένου χειρὶ τὰ σύμπαντα, καὶ εὐδοκίᾳ σώζοντος Θεοῦ, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ ἀ ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ δσίου αὐτοῦ.

Στίχος. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον. Εἶπεν ὁ Κύριος, πᾶς, ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἑμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα. Ταῖς τοῦ δσιάρχου πρεσβείαις. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς.

Μεταστάς ἀπὸ τῆς γῆς, εἰς τὰ οὐράνια ἀννέχθης,

Θεῖε ἀθλητᾶ, Ὀνούφριε κλεινέ, αἰτούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Κανόνες τρεῖς, ὁ προσεόρτιος μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς ἕξ, καὶ τοῦ Ἀγίου κανόνες δύο εἰς ἡ.

Ὁ κανὼν τοῦ ἁγίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Ὑμνοῖς σε μέλπω, Ὀνούφριε σὺν πόθῳ.

Εἰς δὲ τὴν θ'. Ἰακώβου.

Ὡδὴ α'. Ἦχος α'. Χριστὸς γεννᾶται.

Υμνοῦντι πόθῳ τὴν μνήμην σου, τὴν Θεῖαν καὶ φωσφόρον Ὀνούφριε, τὴν φωτιστικὴν τοῦ πνεύματος, χάριν μοι δωρηθῆναι αἰτησαί νῦν, ἔχων παρρησίαν Θεομάκαρ πρὸς Χριστὸν ὡς ὁσίαθλος.

Μισήσας κόσμον Ὀνούφριε, ἐκέρδησας Χριστὸν, εἰδώς ἄριστα, πᾶσαν κοσμικὴν ἀπόλαυσιν, ἐχθρὰν πρὸς Θεὸν εἶναι, τὸν δὲ αὐτὸν, προκρίνοντα πάντων, κληρονόμον ἀληθῶς αὐτοῦ γινόμενον.

Νὰὸς ἐγένου Θεόληπτε, Θεοῦ πανευπρεπῆς δι' ἀθλήσεως, στερρὲ ἀθλητᾶ Ὀνούφριε, τὴν φωσφόρον χαρμονικῶς, μνήμην ἐκτελοῦμεν, τῶν πταισμάτων ἱλασμόν ἀντιλαμβάνοντες.

Οσίων Ἀθω ἀγλάισμα, καὶ νέων ἀθλητῶν σεμνολόγημα, ἐδείχθης σοφὲ Ὀνούφριε, ὅθεν σὲ εὐφημοῦμεν ὡς νικητὴν, κρᾶζοντες συμφώνως· τοὺς τιμῶντάς σε νυνὶ σῶζε πρεσβεΐαις σου.

Θεοτοχίον.

Ιδοὺ παρθένος συνέλαβεν ἀσπόρως τὸν Δεσπότην τῆς κτίσεως, ὥσπερ Ἡσαΐας ἔφησε, τέτοκε δὲ ἀφθόρως

Θεόν σαρκί, οὐπὲρ, καὶ καλεῖται, νῦν τὸ ὄνομα μεγάλης βουλῆς ἄγγελος.

Ἑτερος. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.

Δεῦτε πιστοί, ἅπαντες οἱ φιλομάρτυρες, ἐν ἐγκωμίων ἄνθεσι τὸν οὐρανόφρονα, καταστέφωμεν πόθῳ Ὀνούφριον τὸν Θεὸν ὁσιομάρτυρα.

Απορράγεις, τῆς κοσμικῆς ματαιότητος, καὶ τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων σου ἀναλαβόμενος, ἠκολούθησας χαίρων, κατ' ἶχνος τοῦ Δεσπότη σοφὲ Ὀνούφριε.

Πόθος Χριστοῦ, τὴν σὴν ψυχὴν παναοίδιμε, κατέσχεν ὁ οὐράνιος, καὶ ἔρως ἔνθεος, ἀνεφλέξατο ὅλην, διὸ ὑπὲρ αὐτοῦ σὲ θανεῖν κατέπεισε. Θεοτοκίον.

Υπὲρ ἡμῶν, τῶν σὲ ὑμνούντων δυσώπησον, τὸν σαρκωθέντα πάναγνε ἐκ τῶν ἀχράντων σου, καὶ τιμίων αἱμάτων, ῥυσθῆναι ἐκ πταισμάτων, καὶ νοσημάτων πικρῶν. **Καταβασία.**

Βυθοῦ ἀνεκάλυψε πυθμένα.

Ὡδὴ γ'. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Σήμερον ἐν ὕμνοις, ὁ πολύτλας τιμάσθῳ Ὀνούφριος, Θεὸν τιμήσας ἐναρέτῳ, πολιτείᾳ καὶ στέφῳ, διπλοῦν παρ' αὐτοῦ δεξιόμενος, ὡς ὁσίαθλος πέλων Χριστοῦ. Ὡ διπλοῦ χαρίσματος!

Σάλπιγξ οὐρανία, ἀνεδείχθη ἡ εὐλαλος γλῶσσά σου, ἀνακηρύττουσα ἐν μέσῳ συνεδρίου ἀνόμων, Χριστὸν τὸν Θεὸν Ὀνούφριε, καὶ ἀσεβούντων τὴν πλάνην τορῶς, μάρτυς διελέγχουσα.

Εἰληφας τὴν χάριν, πᾶσαν νόσον ἰᾶσθαι Ὀνούφριε, ἐν τῇ προσπτύξει σῶν λειψάνων, καὶ σεπτῆς σου εἰκόνος· διὸ θεράπευσον δέομαι, τὰ τῆς ψυχῆς μου καὶ σώματος χαλεπὰ, πάθη τὰ ὀλέθρια. Θεοτοκίον.

Μήτηρ καὶ παρθένος, ἐχρημάτισας μόνη Θεόνυμφε ὥσπερ γὰρ ἔμεινεν ἄτρεπτος, μετὰ σάρκωσιν πάλιν, Θεὸς ὁ ἐκ σοῦ φορέσας με, οὕτω καὶ σὲ μετὰ τόκον τηρεῖ, πάλιν ἀειπάρθενον.

Ἄλλος. Στερέωσαν ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε. 1.

Υμνοῦμέν σου ὠδαῖς τοὺς τῆς ἀσκήσεως, ἀγῶνας Ὀνούφριε κατὰ χρέος, οὓς διήνυσας πανεύφημε, καὶ τοὺς πόνους, τῆς θείας σου ἀθλήσεως.

Μεθόριον τῶν δύω πάτερ ὅσιε, Χριστοῦ τοῦ σαρκωθέντος ἡ σὴ ὑπάρχει, θεία μνήμη πανηγύρεων, ἐκατέρωθεν ἔχουσα τὴν εὐκλειαν.

Σὺν Βηθλεὲμ καὶ Ἰορδάνῃ φιλομάρτυρες, τὴν Χίου ὀφώμεθα διανοίᾳ, ἐν ἣ στίλβει θεία χάριτι, Ὀνούφριε τὸ αἷμα τὸ σεβάσμιον. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν κοινὴν παρηγορίαν πανάμωμε, τῆς ἡμετέρας φύσεως πάντες δοξάζομεν, χεῖλος ἐν γεγονότες, καὶ συμφωνίαν μίαν ἀποτελέσαντες.

Καταβασία. Ἰσχὺν ὁ διδούς.

Κάθισμα. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὴν ἀντίχριστον πλάνην ἐν παιδικῇ ἡλικίᾳ δεξάμενος τὸν Χριστὸν ἠρνήσω τὸν Σωτῆρά σου, φεῦ τοῦ σοῦ δεινοῦ πταίσματος!, ἐν ᾧ τῇ ἀπάτῃ τοῦ ὄφως

πέπτωκας, τοῦ ἀρχεκάκου πάντως, τοῦ σὲ κατασπᾶσαντος, ἀλλὰ παραχρῆμα, νεύσει Δεῖα ἡγέρθης, εἰς πίστιν τὴν ὀρθόδοξον, τὸν Θεὸν ἰλεούμενος, τοῦ λαβεῖν τὴν συγχώρησιν, διὰ βίου ὅσιε παντὸς, ἐνθέοις ἔργοις παμμάκαριστε, ὃν καὶ τῇ σῇ ἀθλήσει, ἐνδόξως ἐδόξασας.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Ο μέγας βαπτιστής, τοῦ Κυρίου ἀγάλλου ἐπέστη γὰρ Χριστὸς, ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι· τρέμεις ὡς ὑπηρέτης· ὁ γὰρ Δεσπότης κεφαλὴν κλίνει σοι· ἄψαι τῆς Δείας κάρας, τοῦ ἀπτομένου χειρὶ τὰ σύμπαντα, καὶ εὐδοκίᾳ σώζοντος Θεοῦ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

ᾠδὴ δ'. Τοῦ Ἀγίου.

Επίκληρον δόξαν καὶ τιμὴν, κατέλιπες Ὀνούφριε, καὶ συνεσταύρωσας τῷ κτίστη σου, πρὸς τοὺς τυράννους στερρῶς ἀντικαθιστάμενος καὶ ἐκτμηθεὶς σου τὴν κάραν τὴν ἱερὰν, ὡς θυμα Θεῷ, τέλειον προσήχθης εὐάρεστον.

Λύμην ἀχλυόεσαν παθῶν, Ὀνούφριε ἐξήρανας, διὰ νηστείας καὶ δεήσεως, καὶ ἡρθης πρὸς οὐρανούς, μαρτυρίου στίγμασι, ὡς ὠραϊσμένος ἐν δόξῃ, ἰκέτευε ἐκτενωῶς, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε ἄγιε.

Πάντες οἱ πιστοὶ χαρμονικῶς, ὑμνοῦμέν σε Ὀνούφριε, ὡς ἀντιπάλων καταισχύναντα, τὸ θράσος τὸ δυσμενές, ἀπτοήτω χάριτι, Χριστοῦ τοῦ Δεσπότης τῶν ἀπάντων, ὃν ἐκδυσώπει αἰεὶ, ὑπὲρ τῶν τελούντων τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Ως περ ἐπὶ τόκον ὑετός, καὶ ὥσπερ σταγῶν στάζουσα,
ἐπὶ γῆν κόρη καταβέβηκεν, ὁ λόγος ὁ τοῦ Θεοῦ, ἐν
τῇ σῇ θείᾳ μήτρᾳ ὅλον τὸν Ἀδὰμ ἀνακαινίσαι,
βουλόμενος ὡς Θεός. Δόξα τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι.

Ἄλλος, Εἰσακήχοι Κύριε.

Θεσπότης Ὀνούφριε, ὑπὲρ ἡμῶν σαρκὶ περιετμή-
θη, σὺ ὑπὲρ αὐτοῦ δὲ ἐτμήθης τὴν κάραν σου.

Ζῶν ἐγένου θεόληπτος ταῖς ἀρεταῖς, καὶ Θεοφόρος
μάκαρ, εἴτα δι' ἀθλήσεως μάρτυς ἐνδοξος.

Γενηθήτωσαν ἄλλαλα, τὰ κατὰ σοῦ λαλοῦντα ἀνο-
μίαν, χεῖλη τῶν ἀρρόνων, μάρτυς Ὀνούφριε.

Θεοτοκίον.

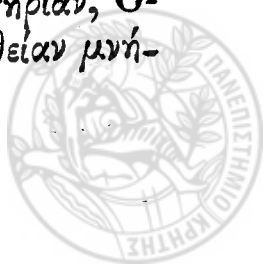
Χειμαζόμενον κλύδωνι, βιωτικῶν, ἐξάρπασον Παρ-
θένε, πρὸς τὸν σὸν λιμένα καθοδηγοῦσά με.

Καταβασία. Ἀκήκοε, Κύριε, φωνῆς σου.

ᾠδὴ ἐ. Θεὸς ὢν εἰρήνης.

Θσίως τὸν πόθον, σοφὲ πρὸς Θεόν, ἐσχηκῶς ἐν τῷ ὅρει
τοῦ Ἀθωνος, ἐξήσκησας Ὀνούφριε νηστείαις προ-
σευχαῖς, εἴτα τοῦ μαρτυρίου, πρὸς ἀγῶνας Θεόφρον,
δραμὼν ὑπερήθησας, τοῦ σοῦ δεσπότη ἀξιόγαστε.

Σὲ πάντες προστάτην, πλουτοῦμεν σοφὲ, πρὸς Χρι-
στὸν, ὃν δυσώπει δωρησασθαι, συγγνώμην παραπτώ-
σεων καὶ πάντων δυσχερῶν, λύσιν καὶ σωτηρίαν, Ὀ-
νούφριε ὡς μάρτυς, ἵνα πόθῳ ἐνδοξε, τὴν θείαν μνή-
μην σου γεραίρωμεν.

Οφρὺν ἀσεβούντων, μεγάλην σοφὲ, καταβέβληκας
μάρτυς σὺν ῥήμασιν· ἐν λόγων γὰρ ἀπλότητι ἐκήρυ-
ξας Χριστὸν, μόνον Θεὸν τῶν ὅλων, διὸ καὶ ἀπετμή-
θης, κεφαλὴν καὶ τὸ στέφος, τὸ ἀμαράντινον ἀπεί-
ληφας. Θεοτοκίον.

Υμνοῦ μέν σε κόρη, παρθένε ἀγνή, ὡς μητέρα Θεοῦ
ὑπερένδοξον, δοξάζοντες τὸν τόκον σου ὡς μόνον κρα-
ταῖον, ῥυσάμενον τοὺς πάντας, ἐξ ἄδου κενεώνων,
ὅνπερ αἰὶ ἰκέτευε, κατοικτειρῆσαι ἡμᾶς Δέσποινα.

Ἄλλος. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Εν κατανύξει ψυχῆς, καὶ τῆς καρδίας συντριβῇ πρό-
τερον, καὶ ταπεινῷ φρονήματι πάτερ, ζητήσας ἐκ
Θεοῦ, ἔτυχες τοῦ πόθου, καὶ ἤβλησας ὅσιε.

Φρενοβλαβεῖς ἀληθῶς, οἱ διὰ δόξαν τὴν κενὴν λέγον-
τες, σὲ ἀθλητὰ τμηθῆναι τὴν κάραν· τῷ θείῳ γὰρ
Χριστοῦ, Ὀνούφριε πόθῳ, θανεῖν πάντως ἔσπευσας.

Στέφει τῆς νίκης λαμπρῷ, σὺ κατεστέφθης ἀθλητὰ
ἐνδοξε, καὶ χειρὸς διάδημα κάλλους, ἐδέξου τοῦ Χρι-
στοῦ, ὡς ἐννομος μάρτυς, ὑπάρχων Ὀνούφριε.

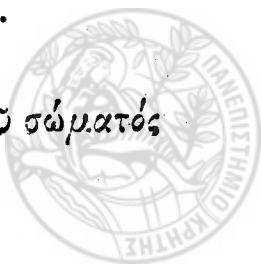
Θεοτοκίον.

Τὸν τοῦ παντὸς ποιητὴν, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου ἀγνή
φέρουσα, τοῦτον ἡμῖν, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, εὐίλατον
δίδου, τοῖς νῦν ἐκ καρδίας, πρὸς σὲ καταφεύγουσιν.

Καταβασία. Ἰησοῦς ὁ ζωῆς χορηγός.

ᾠδὴ ε΄. Σπλάγχνων Ἰωνᾶν.

Φάσγανον σοφὲ, σὴν κάραν ἐχώρισε, τοῦ σώματός

σου, καὶ πρὸς οὐράνια, νῦν σκηνώματα, ἀνέπτῃς σὺν μαρτύρων χορεύων χοροῖς, παριστάμενος τῷ θρόνῳ Χριστοῦ Ὁνούφριε, ὅνπερ ἐκδυσώπει ἄφρῃν, τῶν πταισμάτων ἡμῶν τοῦ δωρεῖσθαι.

Ρίπτεται βυθῷ, θαλάσσης τὸ σῶμά σου, μετὰ τὴν τομὴν στερρόν Ὁνούφριε, τὸ δὲ πνεῦμά σου, πρὸς οὐράνια ἀνῆλθεν ἀγίων σκηναῖς, μεθ' ὧν συναγαλλόμενος ἰκέτευσέ σοφὲ, ὑπὲρ τῶν ἀνευφημούντων σε, ψυχικὴν σωτηρίαν δωρήσασθαι.

Ιλεων ἡμῖν τὸν μόνον φιλόανθρωπον, λιταῖς σου σεπταῖς μάρτυς ἀπέργασαι, ὁσιόθιλε, ὦ Ὁνούφριε, τοῦ Ἄθω ῥόδον τερπνόν, ὅπως πόθῳ σου τὴν ἀθήλησιν τελῶμεν σοφὲ, ὃν περ ὁ Χριστὸς ἐδόξασε, δι' αὐτὸν ὡς ἀθλήσαντα στερρότατα.

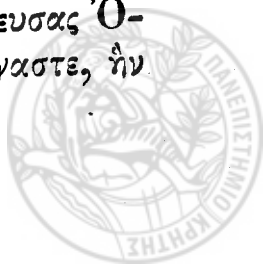
Θεοτοκίον.

Εστη μέχρι σοῦ, Παρθένε ὁ Θάνατος· ζῶν γὰρ Χριστὸν ἐκυφόρησας, τὸν δωρούμενον, καθαρῶς εἰς αὐτὸν τοῖς πιστεύουσι, τὴν ἀθάνατον καὶ θείαν ἀγαλλίασιν. Τοῦτον Παναγία αἶτησας, λυτρωθῆναι κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Ἄλλος. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Εμπραγῇτω τοῦ ἄδου Ὁνούφριε, τὰ βλάσφημα στόματα τὰ ἀνοιγόμενα, κατὰ τῆς θείας δόξης σου, ἥ θεόθεν ὡς μάρτυς δεδόξασαι.

Τ

Ιακώβω τῷ Πέρσῃ συνάπτει σε, ἅμα παγγχαρίῳ τε τοῖς θείοις μάρτυσι, καὶ Μείρακι Ὀνούφριε, ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ μέλπεισε.

Θυρανόθεν Ὀνούφριε ἔπιδε, τοὺς ἀνευφημοῦντάς σου τὴν θείαν ἄθλησιν, πίστει καὶ πόθῳ ἔνδοξε, καὶ ἐκάστω ἀπόδος τὰ πρόσφορα. Θεοτοκίον.

Ομβροφόρε νεφέλη θεόδροσε, τὴν ἐγκεκαυμένην ψυχὴν μου τῷ καύσωνι τῆς ἁμαρτίας ὀρόσισον, καὶ χειμάρρου τρυφῆς αὐτὴν πότισον.

Καταβασία. Ἡ φωνὴ τοῦ λόγου.

Κοντάκιον. Ἡ παρθένος σήμερον.

Η λαμπρά σου ἄθλητις, ἀποτομή γε ἡ θεία, τοῦ Χριστοῦ συνέδραμε, ταῖς ἱεροῖς γενεθλίοις, ὥρθη δὲ καὶ σὺν τοῖς θείοις θεοφανείοις, ἔχουσα ὁσιομάρτυς Χριστοῦ θεόφρον, ἐκατέρωθεν τὴν δόξαν, λαμπρὰν εἰκότως Ὀνούφριε ἀθλητά. Ὁ οἶκος

Τὸν ἐν ἀσκήσει πρότερον, καὶ ἐν ἀθλήσει ὕστερον, διαπρέψαντα Ὀνούφριον τὸν θεῖον, δεῦτε ὧ φιλόχριστοι καὶ φιλομάρτυρες, εὐφημήσωμεν, θαυμάζοντες αὐτοῦ τὰ ἔνθεα κατορθώματα, τὴν τοῦ κόσμου φημὶ ἀποταγὴν, τὴν ἐν Χριστῷ ὑποταγὴν, καὶ ἐκκοπὴν τοῦ ἰδίου θελήματος, τὰ αἰετόρυτα δάκρυα, τὰς ἐπιτεταμένας ἐν ἡμέραις τε καὶ νυξὶ νηστείας, τὰς ἐκτενεῖς προσευχάς, καὶ παννυχίους στάσεις, τὴν τῆς καρδίας συντριβὴν, καὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἀνείκαστον κατάνυξιν καὶ ταπείνωσιν, δι' ὧν μισθὸν ἐκομίσαστο τὸ τελειωθῆναι δι' αἵματος, ὡς ἐκ πόθου παρὰ Χρι-

στοῦ ἐζήτει, ταῦτα φημί θαυμάζοντες, καὶ περικρο-
τοῦντες, βοήσωμεν αὐτῷ, μὴ παύσῃ πρεσβέων ὑπὲρ
ἡμῶν, τῶν σὲ πιστῶς εὐφημούντων, καὶ τιμώντων
Ὁνούφριε ἀθλητᾶ.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ δ' τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ὁσιομάρτυρος
Ὁνουφρίου τοῦ νέου.

Χριστὸν ποθήσας Ὁνούφριος ἐκθύμως,
Θνήσκει δι' αὐτὸν τῷ ξίφει χαίρων ὅλος·
Ὁνούφριον τετάρτη Ἀθωνίτην ἔκτανε χαλκός.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις.

Ῥδὴ ζ'. Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα.

Σὺ μάρτυς δεινὴν πλάνην ἀπλανεῖσι, διδασκαῖς Ὁνού-
φριε, καταλιπὼν θεία στόλῃ, ἀφθαρσίας καθωραΐσαι,
καὶ Χριστοῦ τοῖς ἀθληταῖς συνηριθμήτης βοῶν· ὁ
τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Υδροῦσει αἷματός σου μάρτυς, δυσσεβῶν ὠμότητα
ἀπέπνιξας, δεινὼν τὸ σφοδρὸν μὴ πλήξας ἐνδοξε, ἀλ-
λ' ἀνδρείως, ἐνεγκὼν σοφὲ ἐκράυγας· ὁ τῶν πατέ-
ρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νιφάδας ἀσεβείας, καὶ κρυμὸν τῆς ἀπιστίας ἔλυ-
σας, ἐν τῇ θερμότητι τοῦ σοῦ, θείου ζήλου, ὦ Ὁνού-
φριε, καὶ ἐθάλφθης τῇ πυρώσει θείου πνεύματος, ἀνα-
βοῶν ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. Θεοτοκίον.

Πύλην τοῦ οὐρανοῦ σε, θείαν γέφυραν ἀγνή καὶ κλί-
μακα, κατανοοῦμεν οἱ πιστοὶ, δι' ἧς μόνος καταβέ-
βηκεν, ὁ ἐπὶ πάντων Θεὸς καὶ ἡμᾶς ὕψωσεν, εἰς οὐρα-
νοὺς, ἀπὸ γῆς δι' εὐσπλαγχνίαν.

Ἄλλος. Εἰκόνας χρυσεῖς.

Εὐχὴ ἐκτενεῖ, καὶ καρδίᾳ συντριβὴ καὶ ταπεινώσει, ῥοαῖς δακρύων παναοίδιμε, Θεόθεν ἦτις Ὀνούφριε, τὸ ἀξιωθῆναι κηρύξαι, ὃν ἐξηρνήσω Θεάνθρωπον, καὶ τῆς ἐρέσεως τυγῶν, προσωκειώθης αὐτῷ.

Οστέα τὰ σὰ, ταῖς σαρκί σου Θεοφόρε ἐκολλήθη, ἀπὸ φωνῆς σου πρὸς τὸν Κύριον, καὶ στεναγμοῦ τῆς καρδίας σου, καὶ ἐκτεταμένης νηστείας, τὰ σὰ ἠσθένησαν γόνατα, τοῦ Θεοπάτορος Δαυὶδ, ζήλω θεράπων Χριστοῦ.

Προσέσχε ταῖς σαῖς, ἐκ καρδίας θερμοτάτης ἱκεσίαις, Χριστὸς Ὀνούφριε μακάριε, ὁ ψυχοσώστης ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ τοῦ ἐφετοῦ μαρτυρίου, σὲ κατηξίωσε ψάλλοντα, εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν. Θεοδοκίον.

Ωραίαν στολὴν, σωτηρίαν ἐντολῶν διὰ βαπτίσματος, ἀμφιεσάμενος ἀπημαύρωσα, δι' ἀμελείας ὁ δειλαιοι, νῦν δέ σοι προστρέχω παρθένε, τὸν χιτῶνα αἰτούμενος, τῆς σωφροσύνης διὰ σοῦ, πάλιν ἐνδύσασθαι.

Καταβασία. Νέους εὐσεβεῖς.

Ὡδὴ ἡ. Θαύματος ὑπερφουῶς.

Θι τῶν μοναστῶν χοροὶ τοῦ ὄρους Ἄθω, γεγηθότες ὑμνοῦμεν τρισμάκαρ, τὴν σεπτὴν σου ἄθλησιν, δι' ἧς μάρτυς εἰς οὐρανούς, ἀνελήλυθας Ὀνούφριε γηθόμενος. Διό σε εὐφημοῦντες ἀναμέλπομεν, εὐλογεῖται ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θρόνος ὡς Θεοῦ ἐδείχθης ἀθλοφόρε, τὸ πανάγιον τοῦ-
του, κηρύττων ὄνομα Ὀνούφριε, ἐναντίον τῶν ἀσε-
βων, καὶ τυράννων μισοχρίστων παρρησίᾳ πολλῇ.
Διὸ καὶ νομίμως ἐκτελέσας σου, τὸν ἀγῶνα τὸν κα-
λὸν στέφανον εἴληφας, τῆς δικαιοσύνης ἐκ χειρὸς τοῦ
Κυρίου.

Ω τῆς λαμπρᾶς εὐκλείας, ἥς ἐτέτυχες Χριστὸν
πλουτήσας· ἀνθ' ὧν καταλέλοιπας σὺ γένων τε καὶ
τερπνῶν, καὶ ἐξέχεας τὸ αἷμά σου τὸ ἅγιον, νόος σερ-
ροτάτου καθαρότητι, καὶ ψυχῆς εἰλικρινείᾳ παμμα-
κάριστε. Ὅθεν σὲ τιμῶμεν, τελούντές σου τὴν
μνήμην. Θεοτοκίον.

Ιασαι τὰ ἔλκη τῆς ψυχῆς μου κόρη, θεομήτορ δυ-
σωπῶ ὁ τάλας, καὶ τὸν νοῦν μου, ζωηφόροις ἐνερ-
γείαις τῇ πρεσβείᾳ σου· ὅπως ὑμνῶ σε μέλπων σοι,
εὐλογοῦμεν τὸν ἀφραστόν σου τόκον, καὶ σὲ κατὰ
χρέος γεραίρομεν παρθένε.

Ἄλλος. Τὸ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Εχων Χριστὸν καταφυγὴν, κράτος θεῖον, καὶ βοή-
θειαν καὶ σθένος, ἀπτοήτως παρέσθης ἐν συνεδρίῳ
πολλῶν, κηρύντων αὐτοῦ τὴν θεότητα, τοῦ σύμπαν-
τος Δεσπότη, ὑπὲρ οὗ ὡς ὕδωρ ἐξέχεας τὸ αἷμα.

Αὐθημερὸν μάρτυς Χριστοῦ, τὴν ὁδὸν τοῦ μαρτυ-
ρίου ἀθλοφόρε, διανύσας ἀνῆλθες εἰς οὐρανίου μονᾶς,
στολὴν περικείμενος ἐνδοξε, ἐκ τῶν σῶν πανσέπτων
αἱμάτων φοινιχθεῖσας.

Ζωῆς μετέχεις σὺ νυνί, τῆς ἀλήκειου καὶ τρυφῆς τῆς

ἀνεκφράστου, ἐν ἀφθάρτοις θαλάμοις, τοῖς οὐρανίοις
συνών, τοῖς ὁσίῳν τάγμασι ὅσιε, καὶ τοῖς τῶν μαρτύ-
ρων, Ὁνούφριε, ὡς μάρτυς. Θεοτοκίον.

Αθανασίας διαυγῇ, ἐπιστάμεθα πηγὴν Θεοτόκε, ὡς
τεκοῦσαν τὸν Λόγον τοῦ ἀθανάτου Πατρός, τὸν πάν-
τας θανάτου λυτρούμενον, τοὺς ὑπερυψοῦντας αὐτὸν
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Μυστήριον παράδοξον.

ᾠδὴ θ'. Μυστήριον ξένον ὁρῶ.

Τοῦ Ἀγίου. Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου.

Ιδε φωταυγῆς πανήγυρις, ὁσιοάθλου ὄντως πᾶσιν ἐξέ-
λαμψε, καταυγάζουσα, τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα,
μοναστῶν τε, καρδίας εὐφραίνουσα. Προσέλθωμεν
προθύμως, αὐτοῦ εἰκόνα ἀσπάζόμενοι.

Ανω θεϊκῆς λαμπρότητος, κατηξιώθης ἀθλοφόρε Ὁ-
νούφριε, καὶ φωτίζεις νῦν, ἱερωτάταις λαμπρότησι,
τοὺς τελοῦντας τὴν εὐσημον μνήμην σου καὶ πόθῳ
προσκυνοῦντας, τὴν πανσεβάσμιον εἰκόνα σου.

Κλέος μοναστῶν τοῦ Ἀθωνος, καὶ τῶν μαρτύρων ἀ-
νεδείχθης Ὁνούφριε. Διὸ ἀφ' ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν
τὴν σκοτόμαιναν, σαῖς πρεσβείαις ἀπέλασον ἅγιε,
τελούντων σου τὴν μνήμην καὶ μακαρίζόντων σε
πόθῳ.

Ωφθης Χίου νήσου καύχημα, ὡς ἐν αὐτῇ ἀθλήσας
καὶ τὸ αἷμα ἐκχέας σου καὶ νῦν οὐρανοῦς, περιπολεῖς
ἀγαλλόμενος, ὑπὲρ πάντων τῶν πόθῳ τελούντων σου,

τὴν μνήμην τὴν φωσφόρον, ἐκδυσωπῶν Χριστὸν Ὁνούφριε.

Ρήματι ἀνόμων ἔστηκας, ἐν ἀπτοήτῳ ἀθλοφόρε φρονήματι, καὶ ἐκήρυξας, τοῦ Ἰησοῦ τὴν Θεότητα, καὶ κεφαλὴν ἀπετμήθης Ὁνούφριε, καὶ στέφει οὐρανίῳ κατεκοσμήθης ἀξιόγαστε.

Θρῶν γαλήνῳ προσώρμισαι, ἀπαλλαγείς ἐκ τρικυμίας Ὁνούφριε, καὶ τοῦ κλύδωνος, τῆς ἀσεβείας καὶ ἵστασαι τῷ Δεσπότη Χριστῷ ἀγαλλόμενος, ὃν αἰετὶ ἐκδυσώπει, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν εὐφημούντων σε.

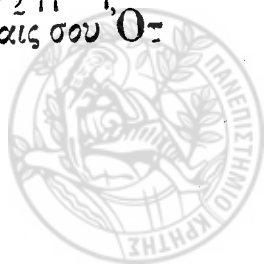
Θεοτοκίον.

Υψος τὸ τοῦ μυστηρίου σου, κατανοῆσαι Κόρη πάντῃ ἀδύνατον, οὐ μόνον βροτοῖς, ἀλλὰ καὶ νόων στρατεύμασι· τὸν Θεὸν γὰρ πάντα ποιήσαντα, βουλήσει ἐκ μὴ ὄντων, ὑπεραρρήτως ἐσωμάτωσας.

Ἄλλος. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Τοῖς εὐφημοῦσί σε πίστει, καὶ ὑμνοῦσί σε πόθῳ, λιταῖς σου εὐπροσδέκταις πρὸς Θεόν, δίδου ἡμῖν τῶν ἐν βίῳ παντὶ, παρρησίαν ὡς ἔχων, Ὁνούφριε δεινῶν ἀπαλλαγὴν, καὶ εἰρήνην βαθεῖαν, καὶ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν.

Τοὺς μοναστὰς καὶ μιγάδας, περιέπων καὶ σώζων, μὴ παύσῃ ὑμνοῦντάς σε πιστῶς, καὶ τοὺς ἐν κόσμῳ τιμῶντας τὴν σὴν, πανσεβάσμιον μνήμην, φρουρῶν μὴ διαλείπης ἀθλητὰ, ταῖς πρὸς Θεὸν εὐχαῖς σου Ὁνούφριε μακάριε.

Τὸ πῦρ τῆς θείας ἀγάπης, τὸ οὐράνιον μάκαρ, ὃ ἔνδον τῆς ἀγίας σου ψυχῆς, παραδόξως ἀνήφθη τὸ πρὶν, καθαρθεῖσαν ἀξίως, δυσώπησον καὶ πάντων τῶν ποτὲ, τὴν ὁρθόδοξον πίστιν ἀρνησαμένων ἀψασθαι.

• Θεοτοχίον.

Ἐν τῇ γαστρί σου σκηνώσας, ἐκ γαστρὸς πρὸ αἰώνων, πατὴρ ὄνπερ ἐγέννησεν υἱόν, τέλειος γέγονεν ἄνθρωπος, καὶ πηγὴν χαρισμάτων, σὲ θεομῆτορ ἔδειξεν ἡμῖν, τοῖς πιστῶς προσκυνοῦσι, τὴν ἄφραστόν σου γέννησιν.

• Καταβασία. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τοῦ ἀθλοφόρου σήμερον, καὶ ὁσίου τὴν μνήμην, πάντες πιστοὶ τιμήσωμεν, ἐν ᾧδαῖς τε καὶ ὕμνοις, βοῶντες αὐτῷ ἐκ πόθου. Ὁνούφριε γενναιοφρον, ἰκέτευε ὃν ἔστερέξας, καὶ ἐκήρυξας λόγον δοῦναι ἡμῖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν καὶ ῥυσθῆναι, κολάσεως μελλούσης τε, καὶ τυχεῖν βασιλείας.

Ἔτερον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Οἰσιomάρτυς Κυρίου, Ὁνούφριε ἀθλοφόρε, τοὺς σοὺς ἀγῶνας ὕμνοῦμεν, καὶ εὐλαβῶς ἐκτελοῦμεν, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην, τῆς σῆς λαμπρᾶς μαρτυρίας.

Προεόρτιον ὁμοιον.

Ὁ ἐκ πατρὸς ἀχρόνως, πρὸ τῶν αἰώνων γεννηθεὶς, Υἱὸς καὶ σάρκα φορέσας, ὑπερφυῶς ἐκ γυναικὸς προέρχεται βαπτισθῆναι, εἰς ἀναγέννησιν κόσμου.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἰστώμεν στίχους ἐξ καὶ ψάλλομεν προσ-
όμοια τοῦ ἁγίου.

Τὰ δὲ προσόρτια ψάλλονται ἐν τοῖς ἀποδείπνοις.

Ἦχος α. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Πανεύφημε μάρτυς Χριστοῦ, ἀθλητὰ Ὀνούφριε,
δέξαι τὸν πόθον τὸν ἔνθεον, τοῦ σέ δοξάσαντος, ἐν ᾧ-
δαῖς καὶ ὕμνοις, καὶ τῶν πρὸς τὴν ἄθλησιν, τὴν θείαν
ἀλειψάντων σε ἄριστα καὶ τὴν ἀντάμειψιν, ταῖς εὐ-
χαῖς σου ταῖς πρὸς Κύριον, ἀθλοφόρε, ἀπόδος ἐπ' ἀξίον.

Θεῶ παριστάμενος νυνὶ, ἐνδοξε Ὀνούφριε, καὶ θείας
δόξης πληρούμενος, ὁσίων τάγμασι, καὶ μαρτύρων
θείων, μάκαρ συνταττόμενος, μνημόνευε ἡμῶν τῶν
ὑμνούντων σου, τὴν θείαν ἄθλησιν, καὶ μορφῆς σου,
τὴν ἐμφέρειαν προσκυνούντων, ἐκ πόθου καὶ πίστεως.

Μετὰ τὴν τῆς κάρας ἐκτομὴν, ἐν θαλάσῃ ἑρρίπται,
τῶν δικαστῶν τῇ ὀμότητι, τὸ θεῖον λείψανον, τὸ σὸν
ἀθλοφόρε, σὺν τοῖς λύθροις ἅπασι, μὴ φερόντων ὄραν
προσκυνούμενον, ὑπὸ πιστῶν λαῶν. Ἀλλ' ὁρῶντες
ἀσπαζόμεθα, τῆς μορφῆς σου, τὸ θεῖον ἐκτύπωμα.

Ἔτερα προσόμοια. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Θτε ἐκ τῶν ὧδε τῶν φθαρτῶν, πρὸς τὰ διαμένοντα
μάκαρ ἀπεξεδήμησας, τότε τὰ οὐράνια τάγματα ἔ-
δραμον, καὶ μαρτύρων ὁ σύλλογος, μετὰ τῶν ἁγίων,
πάντων ἡ ὁμήγυρις, θεῖος κατάλογος, ἦλθον εἰς ἀπάν-
τησιν μάρτυς, τῆς καθαρωτάτης ψυχῆς σου, ἁγιο-
μακάριστε Ὀνούφριε.

Θλος ἐν ἐκττάσει προσκυνῶ, σοῦ τὸν ἱερόν χαρα-

κτῆρα καὶ περιπόθητον. Δίδου οὖν μοι ἱασιν, ταῖς
σαῖς λιταῖς πρὸς Θεόν, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώμα-
τος, καὶ ἰθυον ἔτι, βίον τὸν ἅπαντα, πρὸς τρίβους
τῶν ἀρετῶν, ἅγιε Ὀνούφριε μάρτυς, γνήσιε Χριστοῦ
τοῦ Θεοῦ μου καὶ τῆς θλίψεώς μου παραμύθιον.

Πάσης ἐπηρείας πονηρᾶς, πάσης ψυχοφθόρου τε
βλάβης ἡμᾶς ἀπάλλαξον, ἅγιε Ὀνούφριε ὁσιομάρ-
τυς Χριστοῦ, μὴ παρίδῃς τὴν δέησιν, τῶν σοὶ προ-
φευγόντων καὶ ἀσπαζομένων σου γονυκλιτῶς καὶ
θερμῶς, τύπον τῆς εἰκόνος σου θεῖον, τὸν θαυματουργ-
γόν καὶ ὡραῖον καὶ τὸν τῶν δαιμόνων ἀποτρόπαιον.

Δέξα. Ὁχος πλ. δ'.

Σθένος θεῖον, ἐκ τῆς τῶν ἀχράντων μυστηρίων,
ἐνδυσάμενος κοινωνίας, ἀπτοήτως παρέστης, καὶ
τὸν Χριστὸν ἔχων λαλοῦντα ἐν σοὶ, θαρσαλέως ἐξ-
ἤλεγξας τὴν δυσώνυμον ἀσέβειαν, ἐν συλλόγῳ ἐκ
τυράννων πολλῶν, ὑφ' ὧν τὴν κάραν αὐθημερόν ἐκ-
τμηθεῖς, συνήρθης Ὀνούφριε τῷ Χριστῷ, καὶ συζῆς
αἰωνίως, δοξάζων τὴν αὐτοῦ ἀγαθότητα.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον.

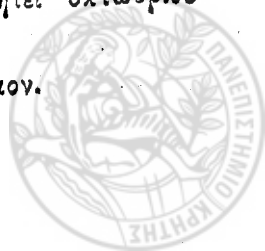
Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικὰ καὶ ἐκ τῶν κανόνων τοῦ Ἀγίου
ῥῶδῃ γ' καὶ δ'.

Ὁ Ἀπόστολος πρὸς Ἐφεσίους· Ἀδελφοί ἐνδυναμοῦσθε ἐν
Κυρίῳ. Ζῆτε τοῦ ἁγίου Εὐσταθίου.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον· Εἶπεν ὁ Κύριος, πάντα, ὅσα
ἂν θέλητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι. Ζῆτε ὀκτωβρίου
13 Κάρπου καὶ Παύλου.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Βίος καὶ μαρτύριον τοῦ ἁγίου ἐνδόξου νέου ὁσιομάρτυρος Ὁνουφρίου,

τοῦ ἐν Χίῳ ἀθλήσαντος ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ
αἰωή, Ιανουαρίου δ'.

Εὐλόγησον Πάτερ.

Πάντοτε βέβαια ἀξιοθαύμαστος ὑπῆρξεν ἡ ἀνδρεία, ἡ μεγαλοψυχία καὶ καρτερία τῶν ἁγίων μαρτύρων, καὶ ὁ πρὸς τὸν Χριστὸν διάπυρος ἔρωσ, καὶ ἡ ἀσύγκριτος ἀγάπη των πρὸς αὐτόν· (τίς δὲν τὸ ὁμολογεῖ, καὶ παρῆσι δὲν τὸ κηρύττει;) κατ' ἐξοχὴν ὁμῶς καὶ κατ' ἐξαίρετον τρόπον θαυμαστὴ φαίνεται καὶ εἶναι ἡ μεγαλοψυχία καὶ ἡ πρὸς τὸν Χριστὸν θερμότης ἀγάπης τῶν νέων τούτων τοῦ καιροῦ μας μαρτύρων. Ἀλλὰ διατί τάχα φαίνεται τοιαύτη; ἔξοχος δηλαδὴ καὶ ἐξαίρετος; διότι τώρα εἰς τὰς ἡμέρας τὰς ἐδικὰς μας τὰς πονηρὰς, εἰς τὰς ὁποίας Δαβιτικῶς « ἐκλέλοιπεν ὁσιος » ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐσβέσθη ἡ πρὸς τὸν Χριστὸν ἀγάπη, ἡ ἀρετὴ κατεφρονήθη ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἡ πίστις καὶ ἡ εὐλάβεια ἔλειψε, καὶ σχεδὸν κινδυνεύει νὰ χαθῇ ἀπὸ τὸν κόσμον, καθὼς θρηνῶν ποτε ἐβόα ὁ προφήτης Μιχαίας, λέγων· « οἱμοι ψυχῇ, » ὅτι ἀπώλετο εὐσεβὴς ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ὁ κατορθὼν ἐν ἀνθρώποις οὐκ ἔστι· τώρα, ὅτε ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ πανταχοῦ βασιλεύει ἀσέβεια καὶ ἀδιαφορία πρὸς τὰ θεῖα· ὅτε πᾶσα ἀνομία ἐπλήρωσε τὴν γῆν, κῶμοι, μέθαι, ἀκόλαστοι διασκεδάσεις, ἀθέτησις ἀναιδῆς τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων, ὕβρεις καὶ βλασφημίαι εἰς τὸν ὕψιστον Θεόν· εἰς τὰς ἐσχάτας ἡμέρας, λέγω, ταύτας, καὶ εἰς τοὺς χαλεποὺς καιροὺς τούτους, καθ' οὓς κατὰ τὴν πρὸς Τιμόθεον προφητείαν τοῦ θεοῦ Παύλου· « οἱ ἄνθρωποι ἐγίναν φίλοι, φιλάργυροι, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι (Τιμ. Β'. γ'. 4.) » καὶ ὅσα ἄλλα ἀπαριθμεῖ ἐκεῖ ὁ

Ἀπόστολος· εἰς τοὺς τοιοῦτους χαλεποὺς καιροὺς, λέγω, οἱ πανεύφημοι καὶ ἀξιόμνητοι οὗτοι νεομάρτυρες, ἐνώπιον τῶν ἀσεβεστάτων καὶ μισοχρίστων τυράννων παρρησιαζόμενοι με φρόνημα ἀκατάπληκτον καὶ με γενναιότητα πανθαύμαστον, ἄλλοι μὲν ἀθλοῦσι διὰ νὰ φυλάξωσι τὴν πρὸς τὸν Χριστὸν πίστιν καὶ ἀγάπην, ἄλλοι δέ, ὅσοι ἀπὸ καμμίαν αἰτίαν ἐξώμωσαν τὸ πανάγιον καὶ προσκυνητὸν αὐτοῦ ὄνομα, καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην ἠθέτησαν, ἀθλοῦσι διὰ νὰ μὴ ἀσεβήσωσι, καὶ ἄλλοι, διὰ νὰ εὐσεβήσωσιν, ὁμολογοῦντες καλῶς τὴν θεῖαν πίστιν, ἣν κακῶς ἠρνήθησαν πρότερον. Ἐγίνετο τοῦτο καὶ εἰς τοὺς παλαιούς χρόνους· ἀλλ' ἡ διαφορὰ ἀναμεταξὺ τῶν παλαιῶν ἐκείνων καὶ τῶν νέων τούτων μαρτύρων εἶναι μεγάλη· ἐπειδὴ τότε ὑπῆρχον πλεῖστα παραδείγματα τοιαῦτα, καὶ ἄνδρες δηλαδὴ καὶ γυναῖκες ἦσαν εἰς τὰ μαρτύρια, καὶ νέοι καὶ γέροντες, καὶ ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς, καὶ πλούσιοι καὶ πένητες, σοφοὶ καὶ ἀγράμματοι, παντὸς γένους καὶ καταστάσεως ἄνθρωποι. Λοιπὸν τὰ τόσα παραδείγματα ἐκεῖνα ἐθέρμαινον τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν ἴδιον ζῆλον, καὶ παρεκίνουν εἰς τὴν ἰδίαν μίμησιν. Τώρα δὲ τὰ παραδείγματα ἐλείφαν· διότι ποῦ ζῆλος; ποῦ ἡ μίμησις; Οἶμοι! ὅλον τὸ ἐναντίον γίνεται. Ἐν τοιαύτῃ λοιπὸν ἐποχῇ ἐὰν ἤθελέ τις εὐρεθῇ, ὅστις με τὸν αὐτὸν ζῆλον τῆς πίστεως, με τὴν αὐτὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, με τὴν αὐτὴν ἀνδρείαν καὶ γενναιότητα παρρησιάζεται εἰς τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτύριον, καὶ ἀποθνήσκει τοσοῦτον προθυμότερα διὰ τὸν Χριστὸν, δὲν εἶναι τῇ ἀληθείᾳ θαυμαστός καὶ ἄξιος μυρίων ἐπαίνων; Τοιοῦτος ὑπῆρξε κατὰ ἀλήθειαν ὁ γενναίωφρων καὶ οὐρανόφρων Ὁνούφριος· ὅστις διὰ ἓνα μόνον λόγον, ὃν εἶπεν ἐν τῇ ἀφροσύνῃ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, δὲν εὐχαριστήθη νὰ ἐξιλεώσῃ τὸν Θεὸν με τὴν ἄρνησιν τοῦ κόσμου, με τὸ σῆκωμα τοῦ εὐαγγελικοῦ σταυροῦ, με τοὺς πόνους καὶ θλίψεις τῆς μοναδικῆς πολιτείας, τὴν ὑπακοήν, λέγω, τὴν ἐκκοπὴν τοῦ ἰδίου θελήματος, τὰ ἀέννα δάκρυα, τὰς ἐπιτεταμένας νηστείας, τὰς ἀμετρήτους γονυκλισίας, τὰς ὁλονυκτίους στάσεις, ἀλλὰ τρωθεὶς τὴν καρδίαν ἀπὸ τὰ γλυκύτατα

βέλη τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης, καὶ πυρποληθεὶς τὴν ψυχὴν, ὦ γνώμης ἀγαθῆς! ὦ προαιρέσεως θαυμασίας! ἀπὸ τὸ αὐλον πῦρ, ὅπερ ἤλθε βαλεῖν ὁ Χριστὸς εἰς τὴν γῆν τῶν ἀνθρωπίνων καρδιῶν, ὥρμησεν ἐκουσίως ἐπὶ τὸ μαρτύριον, παρεστάθη αὐτόκλητος ἐνώπιον τῶν ἀντιχρίστων τυράννων, καὶ φερωνύμως φρουρούμενος τὸν νοῦν ὑπὸ τῆς θείας χάριτος, καὶ στόμα ἔχων καὶ σοφίαν, ἣν ὁ Χριστὸς ὑπέσχετο εἰς τοὺς θεῖους μάρτυρας (Αδουκ. κá. 15), ἐκήρυξε παρῆρησίᾳ Θεὸν τοῦ σύμπαντος τὸν Χριστόν· ἤλεγξεν ἀφόβως τὴν ἀντίχριστον πλάνην, καὶ τέλος πάντων ἀντὶ μέλανος μὲ τὸ ἴδιον αἷμά του ὑπέγραψε καὶ ἐβεβαίωσε τὴν πεπαρῆρησιασμένην ὁμολογίαν τῆς θείας του πίστεως, καὶ μὲ τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ αἰοδιμον θάνατον τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην θαυμασίως ἀπέδειξε. Τούτου τοῦ καλλινίκου μάρτυρος, ὦ εὐσεβεῖς φιλομάρτυρες, ἔρχομαι νὰ διηγῶ οὐ μόνον τὸ μαρτυρικὸν τέλος, τὸ ὁποῖον οἱ ἀξιωθέντες νὰ ἴδωσιν, ὑπερθαυμάζουσιν, ἀλλὰ καὶ τὸν πρότερόν του βίον καὶ τὴν ἀσκητικὴν του πολιτείαν, διὰ νὰ γνωρίσῃ πᾶς τις, ὅτι δὲν ὥρμησεν ἀλόγως εἰς τὴν ὑπὲρ Χριστοῦ σφαγὴν, ἀλλὰ μετὰ λόγου καὶ διακρίσεως, μετὰ συμβουλῆς πνευματικῶν πατέρων, καὶ διδασκάλων. Ἀρχομαι δὲ ὅθεν εἶναι καὶ πρέπον καὶ σύνηθες ἀρχεσθαι.

Οὗτος λοιπὸν ὁ θεῖος Ὀνούφριος κατὰγεται ἀπὸ τὸν μέγαν Τούρναβον, ἀπὸ χωρίον Κάμπροβα λεγόμενον, χριστιανῶν γονέων υἱός. Ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Δέτζιο, ὕστερον διὰ τοῦ ἀγγελικοῦ σχήματος τῶν μοναχῶν μετονομασθεὶς Δα-νιήλ· ἡ δὲ μήτηρ του ἐκαλεῖτο Ἀννα. Ἦσαν δὲ πλοῦσιοι καὶ ἐπίσημοι τῆς κώμης ἐκείνης. Γεννήσαντες δὲ τὸν υἱὸν τοῦτον, τὸν ὠνόμασαν εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα Ματθαῖον. Ὅταν δὲ ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν δεκτικὴν μαθημάτων, τὸν ἤγαγον εἰς σχολεῖον, καὶ ἐμάνθανε βουλγαρικὰ γράμματα. Ὅκτῳ ἢ ἐννέα χρόνων ὄντα, ἔτυχε νὰ τὸν δείρῳσιν οἱ γονεῖς του, καὶ αὐτὸς λυπημένος, εἶπε λόγον ἐνώπιον τῶν ἐκεῖ εὑρεθέντων Τούρκων, ὅτι θέλει νὰ τουρκίσῃ. Καὶ ἂν οἱ γονεῖς του δὲν ἤθελαν

προφθάσει με τρόπους ἐπιτηδείους νὰ τὸν ἀρπάτσωσιν ἀπὸ αὐ-
τοὺς, ἤθελον ἐξάπαντος τὸν τουρκίσει. Ἐμεινε λοιπὸν χρι-
στιανὸς, καθὼς καὶ πρότερον ἦτο, χωρὶς νὰ κάμῃ πεπαρῆρσια-
σμένην ὁμολογίαν τῆς ἀντιχρίστου θρησκείας, καὶ χωρὶς νὰ
λάβῃ περιτομήν. Πῶς δὲ ἐνόμισαν τὸ πρᾶγμα οἱ γονεῖς του
διὰ τὴν ἀτελῆ ἡλικίαν τοῦ παιδὸς, καὶ πῶς ἔκριναν τὸ κακὸν,
ὅπερ ἔκαμε καὶ ἔπαθε, καὶ ποίαν διόρθωσιν τῷ ἔκαμαν, ἀγνοῶ.
Ὅταν ὁμως ἤλθεν εἰς ἡλικίαν καὶ διέκρινε τοῦ κόσμου τὰ
πράγματα, ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἤλθεν εἰς τὸ
ἅγιον Ὅρος, καὶ ἔμεινεν εἰς ἓν μοναστήριον Σερβικὸν Χιλιαν-
δάριον καλούμενον, καὶ ἐκεῖ διατρίψας χρόνους ἱκανοὺς, ἐκρίθη
ἄξιος χειροτονίας, καὶ ἐχειροτονήθη ἱεροδιάκονος. (Ἴσως δὲν
ἐξωμολογήθη τὴν τῆς πλάνης ὁμολογίαν, ἣ ὁ πνευματικὸς
δὲν τὸ ἔκρινε κώλυμα· διότι περιτομήν δὲν ἔλαβε, διὰ λόγου δὲ
μόνον φιλοῦ εἶπεν, ὅτι ἤθελε νὰ γίνῃ Τοῦρκος). Ἀπὸ Μαρθαίου δὲ
μετωνομάσθη Μανασσῆς. Καὶ ἐπειδὴ κατὰ τοὺς θεοὺς Πατέ-
ρας, ὅσον ὁ ἄνθρωπος προκόπτει εἰς τὴν ἀρετὴν, τοσοῦτον
ταπεινοῦται, καὶ τὰ παραμικρά του ἁμαρτήματα ὡς μεγάλα
τὰ νομίζει καὶ μετανοεῖ δι' αὐτά· διὰ τοῦτο καὶ ὁ μακάριος
οὗτος Μανασσῆς, προκόπτων εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ ἐξετάζων ἀπ'
ἀρχῆς τῆς ζωῆς του τὰς πράξεις, ἐσυλλογίσθη καὶ τὸ μέγα
πτῶμα τῆς διὰ λόγου ἀρνήσεως, καὶ τὸ τοῦ καλλινίκου μάρ-
τυρος Βαρλαάμ εἰς νοῦν θέμενος, ὅστις ἐβάσταζε τὰ ἀναμμένα
κάρβουνα, τὰ ὅποια ἔβαλεν ὁ τύραννος μετὰ λιθάνι εἰς τὴν παλάμην
του, ἕως οὗ ἐκάη ὅλη, διὰ νὰ μὴ ρίψῃ τὸ λιθάνι εἰς τὸν βωμὸν,
καὶ νομισθῇ ὅτι ἐθυσίασεν εἰς τὰ εἰδῶλα, αὐτὰ λέγω συλλογιζό-
μενος, καὶ μάλιστα τὴν δεσποτικὴν ἀπόφασιν τοῦ Σωτῆρος Χρι-
στοῦ· «Πᾶς ὅστις ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων,
» ὁμολογήσω καὶ γὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ
» ἐν οὐρανοῖς· ὅστις δ' ἂν ἀρνήσῃται με ἔμπροσθεν τῶν ἀν-
»θρώπων, ἀρνήσομαι καὶ γὼ αὐτὸν ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς
» μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς »· εἶχε διὰ ταῦτα πάντα ἀδιάλειπτον
καὶ παντοτινὸν φόβον, μήποτε δὲν κάμῃ ἱκανοὺς τοὺς καρ-
ποὺς τῆς μετανοίας διὰ τὴν παιδικὴν του ἐκείνην ἀρνησιν,

καὶ ἀρνηθῇ αὐτὸν ὁ Χριστὸς ἐμπροσθεν τοῦ οὐρανίου πατρὸς.

Ὅθεν καὶ μολοντί ἡγωνίζετο νὰ ἐξιλεύσῃ τὸν Θεὸν νὰ τοῦ συγχωρήσῃ τὸ ἁμάρτημα τῆς ἀρνήσεως, ὅμως ποτὲ δὲν εἰρρήνευον οἱ λογισμοὶ του. Ἐκεῖνο δέ, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἀρχὴν ἦτο φόβος, ὕστερον ἐγίνετο πόθος καὶ ἐφεις πολλὴ νὰ ὁμολογήσῃ τὸν Χριστὸν ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ λάβῃ μαρτυρικὸν θάνατον· πόθος, αὐξάνων ὁσημέραι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Φοβούμενος δὲ τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν, ἐδέετο τοῦ Σωτῆρος, ἐὰν ἦτο θέλημά του ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον, νὰ τοῦ στερεώσῃ καλῶς τὸν λογισμόν τοῦτον, καὶ μὲ τὴν θεῖαν του χάριν νὰ ἐνισχύσῃ τὴν θέλησίν του, καὶ νὰ τῷ δώσῃ δύναμιν, ἵνα τὸν ὁμολογήσῃ Θεὸν τέλειον, ποιητὴν πάντων τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐμπροσθεν τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεώς του. Τοῦτο ἐπόθει, τοῦτο πάντοτε ἐφαντάζετο ὁ μακάριος. Ἀλλ' ἐπειδὴ κατὰ τὸν Σολομῶντα, «λογισμοὶ θνητῶν» πάντες δειλοὶ καὶ ἐπισφαλεῖς αἱ ἐπίνοιαι αὐτῶν», διὰ τοῦτο ἐφάνέρωσε τὸν σκοπὸν του καὶ ἐζήτησε συμβουλὴν πνευματικὴν, ἣν καὶ ἔλαβε, καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ συλλογισθῇ καλῶς καὶ νὰ μὴ ὁρμήσῃ ἀλόγως εἰς τοιοῦτον φοβερὸν ἀγῶνα. Ὑπήκουσεν ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, καὶ ἡγωνίζετο εἰς τοὺς ἀσκητικὸς ἀγῶνας. Ἀλλ' ὅτε ἐτελείωσε τὸ μαρτύριον ὁ ὁσιομάρτυς Ἰγνάτιος, τότε πλέον ἐθερμάνθη ἡ καρδιά του, καὶ ὁ πόθος του ἡῤῥήθη, ὥς καὶ τὸ τοῦ ὁσιομάρτυρος Εὐθυμίου μαρτύριον πρότερον εἶχε φλέξει αὐτόν. Ἐκεῖνο δέ, τὸ ὁποῖον ἀνῆψε λαμπρὰν φλόγα τῆς πρὸς Χριστὸν ἀγάπης καὶ τοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου, ἦτο τὸ τρίτον μαρτύριον τοῦ ὁσιομάρτυρος Ἀκακίου, καὶ νὰ ὑπομένῃ πλέον δὲν ὑπέφερε.

Πλὴν ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους μεγάλῃν φρόνησιν ἐδειξεν ὁ εὐλογημένος. Ὅθεν χωρὶς νὰ κοινολογήσῃ τὸν σκοπὸν του εἰς ἄλλους, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἱερὰν Σκῆτην τοῦ τιμίου Προδρόμου, πρὸς τὸν σεβασμιώτατον πνευματικὸν καὶ ἐμπειρότατον εἰς τὰ τοιαῦτα, καὶ εἰς αὐτὸν ἀπεκάλυψεν ὅλον του τὸν πόθον. Διότι αὐτὸς ἦτον ὁ ἀλείπτης, ὁ ἐτοιμάσας εἰς τὸ μαρτύριον καὶ τοὺς

ἄλλους τρεῖς προτέρους ὁσιομάρτυρας, τὸν Εὐθύμιον, λεγώ, Ἰγνάτιον καὶ Ἀκάκιον. Αὐτὸν λοιπὸν τὸν πνευματικὸν Νικηφόρον παρεκάλεσε θερμῶς νὰ τὸν δεχθῇ εἰς τὴν καλύβην του διὰ νὰ τὸν ἐτοιμάσῃ, καθὼς ἔκαμε καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τρεῖς. Λέγει εἰς αὐτὸν ὁ πνευματικὸς· σὲ δέχομαι, πλὴν πρῶτον σοὶ λέγω, ὅτι ἄλλος τις νὰ μὴ ἔχῃ εἰδῇσιν ἀπὸ τοὺς ἐξωθεν· δεύτερον δέ, ὅτι τοιαύτην δοκιμὴν καὶ ἐτοιμασίαν πρέπει νὰ κάμῃς, ὥστε πρὸ τοῦ μαρτυρίου νὰ ἀγωνισθῇς, ὡσὰν νὰ ἦσαι εἰς τὰ βάσανα τοῦ μαρτυρίου· καὶ ἂν στέργῃς τοιοῦτοτρόπως, σὲ δέχομαι. Στέργω, ἀπεκρίθη μετὰ χαρᾶς ὁ μακάριος. Καὶ οὕτως ἀνεχώρησεν εἰς τὸ κελλίον του, καὶ διατάξας τὰ πράγματα του με φρόνησιν, ἐμοίρασεν, ὅσα χρήματα εἶχεν, ἐλεημοσύνην· ἔδωκε καὶ εἰς τὸ μοναστήριον, ὅπου ἦτον ὁ κατὰ σάρκα πατήρ του, ἱκανὰ χρήματα διὰ νὰ τρέφῃται. Εἶτα προσποιηθεὶς, ὅτι ἀπέρχεται εἰς προσκύνησιν τῶν ἁγίων τόπων τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ τοιοῦτοτρόπως λαβὼν πάντας, καὶ αὐτὸν τὸν πατέρα του, ἀπῆλθεν εἰς τὸν ῥηθέντα πνευματικὸν κατὰ τὴν συμφωνίαν, ἣν εἶχον, ὅσις ἐδέχθη αὐτὸν καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς ἓν οἰκίδιον παράμερον ξεχωριστόν, καὶ τῷ ἔδωκεν ἐντολὰς, πῶς νὰ διαγῇ καὶ πῶς νὰ ἀγωνίζηται, μόνος μόνῳ Θεῷ προσευχόμενος. Διώρισε δὲ καὶ ἓνα ἀδελφὸν νὰ ἔχῃ τὴν φροντίδα του. Παρήγγειλε δ' αὐτῷ, νὰ μὴ συνομιλῇ μήτε νὰ συναναστρέφῃται με τινα.

Ὡς δὲ ὁμῶς παρακαλῶ, ἀκροατὰι, νὰ δώσητε τὴν πρέπουσαν προσοχὴν εἰς τὰ λεγόμενα· διότι κατὰ ἀλήθειαν ἄξια προσοχῆς κατορθώματα ἔχει νὰ διηγηθῇ ὁ λόγος. Ἐκλείσθη ὁ μακάριος εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀγωνιστήριον, καὶ ἤρχισε τοὺς πνευματικούς· ἀγῶνας· καὶ κατ' ἀρχὰς διήνυσεν ἡμέρας τεσσαράκοντα νηστεύων, ὅτε μὲν ἡμέρας τρεῖς ὁμοῦ, ὅτε δὲ δύο, καὶ ἔτρωγεν ἄρτον ἕως δράμια τριάκοντα, καὶ ἔπινεν ὀλίγον ὕδωρ, καὶ οὐδὲν ἄλλο· μαγεῖρευμα δὲ εἰς ὅλον τὸν καιρὸν τῆς δοκιμῆς του δὲν ἐγεύθη ἐκτὸς σαββάτου καὶ κυριακῆς. Ἐποίει δὲ γονυκλιτὰς μετανοίας χιλιάδας τέσσαρας τὸ ἡμερονύκτιον, ἢ, τὸ ἐλάχιστον, τρεῖς χιλιάδας καὶ πεντακοσίας· προσκυνή-

ματα δὲ κομβοσχοινίου ἀναρίθμητα. Ἡ προσευχὴ ἦτο ἀδιάλειπτος καὶ ἀπαυστος εἰς τὸ στόμα του καὶ εἰς τὸν νοῦν του. Τὸ πένθος, ἡ συντριβὴ καὶ ἡ κατάνυξις ἦσαν ἀχώριστα ἀπὸ τὴν καρδίαν του. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔγιναν δύο κρουνοὶ δακρύων ἀέννασι. Ἀγρυπνίαι παντοτιναί. Τὸ μέγα του ἐντρυφήμα καὶ ἡ παρηγορία ἦτον ἡ ξηροφαγία καὶ ὀλιγοφαγία. Εἰς τέσσαρας μῆνας ὁλοκλήρους δύο ὁκάδας σταφίδος ἐτρώφησε· τὰς δὲ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐπέρασε μὲ τριήμερον νηστείαν καὶ διήμερον, ὡς εἶπομεν. Ὅθεν ἐνεκρώθη τὸ σῶμά του, καὶ δυνάμεις πλέον δὲν τῷ ἔμεινε νὰ ἐκτελῇ τοὺς σωματικούς κόπους. Ἡ δὲ πνευματικὴ διάκρισις τοῦ γέροντός του τῷ ἐμετρίαζε τὴν πολυήμερον νηστείαν, αὐτὸς δὲ ἐγίνετο κατὰ πάντα ὑπήκοος.

Αφ' οὗ λοιπὸν ἐδοκιμάσθη οὕτως ὡς χρυσὸς ἐν χωνευτηρίῳ εἰς διάστημα μηνῶν τεσσάρων, τότε ἐξήφθη εἰς αὐτὸν ἡ φλόξ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης, καὶ ὁ πόθος τοῦ μαρτυρίου. Ὅθεν ἔλαβε τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα καὶ ἔγινε μεγαλόσχημος μοναχός, καὶ ἀπὸ Μανασσῆ μετωνομάσθη Ὀνούφριος· αὐτὸ εἶναι τὸ τελευταῖόν του ὄνομα. Μετὰ δὲ τοῦτο, μὲ τὴν βουλὴν καὶ γνώμην καὶ εὐλογίαν τοῦ γέροντός του πνευματικοῦ Νικηφόρου καὶ τῶν ἀδελφῶν τῆς ἁγίας συνοδίας ἐκείνης, ἀπεφασίσθη νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὸ μαρτυρικὸν στάδιον. Καὶ ἐπειδὴ, κατὰ τὴν Γραφὴν, ἀγαθοὶ οἱ δύο ὑπὲρ τὸν ἕνα, διὰ τοῦτο ὁ διακριτικὸς γέρων πνευματικὸς τῷ ἔδωκε συνοδίτην, συνεργὸν καὶ συμβοηθὸν ἕνα του ὑποτακτικόν, Γρηγόριον ὀνομαζόμενον Πελοποννήσιον, ἔμπειρον ὄντα καὶ συνετὸν καὶ σεβάσμιον, ὅστις ἔγινε συνοδίτης καὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ ἀθλησάντων τριῶν ὁσιομαρτύρων εἰς Κωνσταντινούπολιν, Εὐθυμίου, Ἰγνατίου καὶ Ἀκακίου.

Λαβόντες λοιπὸν καὶ συστατικὰ γράμματα ἀπὸ σεβάσμια ὑποκείμενα τοῦ ἁγίου Ὁρους, καὶ ἐφοδιασθέντες, ἐκίνησαν καὶ ἦλθον εἰς τὴν νῆσον Χίον, ὅπου ἔμειναν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου τὰ γράμματά των ἐσύσταιναν. Ἐκεῖ δὲ εὐρόντες πάντα,

ὡς ἐπόθουν, ἐδόξασαν μεγάλως τὸν Κύριον, καὶ τὴν θείαν αὐτοῦ πρόνοιαν ἐμεγάλυναν· παρέμειναν δὲ ἐκεῖ ἡμέρας ἑπτὰ ἐν ἡσυχίᾳ, προσευχῇ, καὶ νηστείᾳ καὶ δάκρυσι, καὶ τῇ μεταλήψει τῶν ἀχράντων μυστηρίων κατατρυφῶντες. Ἦτο δὲ ἡμέρα σαββάτου, ὅτε ἐκεῖ ἤλθον, καὶ περιέμενον τὴν ἐρχομένην παρασκευὴν, ὡς ἡμέραν τοῦ σωτηρίου πάθους τοῦ Χριστοῦ, ἵνα παρῆρσιασθῇ εἰς τὸ κριτήριον τῶν ἀσεβῶν, καὶ ὁμολογήσῃ τὴν καλὴν ὁμολογίαν, καὶ γίνῃ κοινωνὸς τῶν δεσποτικῶν παθῶν. Δὲν εἶναι ἔξω τοῦ προσήκοντος νὰ προσθέσωμεν, ὅσα μᾶς διηγῆθησαν φιλαλήθως οἱ φιλομάρτυρες ἐκεῖνοι, οἵτινες τὸν ἐδέχθησαν εἰς τὴν Χίον, καὶ τὸν περιποιήθησαν πρὸ τῆς ἀθλήσεως· « ἤλθεν, εἶπον, κατὰ τὴν κέ δεκεμβρίου, » ἡμέραν σαββάτου, μὲ τὸν σεβασμιώτατον γέροντα Γρηγόριον, ὅστις ἔδωκε τὰ γράμματα, καὶ διηγῆθη διὰ στόματος » τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἐλεύσεώς των »· ὁ δὲ Ὀνούφριος ἐσιῶπα, καὶ δὲν ἐσῆκωνε τὴν κεφαλὴν του νὰ ἴδῃ τινὰ εἰς τὸ πρόσωπον, ἀλλ' ἐδάκρυεν ἀκατάπαυστα, καὶ παρεκάλει μόνον νὰ τῷ συνεργήσωσι μὲ προσευχὰς καὶ δεήσεις εἰς τὸν Θεόν, λέγων, ὅτι ἦτον ἁμαρτωλότερος πάντων τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀνάξιος τῆς κλήσεως τῶν χριστιανῶν.

Ὅλας δὲ τὰς ἑπτὰ ἐκεῖνας ἡμέρας καὶ νύκτας, καθ' ἃς διέτριψεν ἐκεῖ, ἔμειναν κεκλεισμένοι εἰς ξεχωριστὸν οἶκημα μὲ τὰς συνήθεις ἀδιαλείπτους προσευχὰς καὶ γονυκλισίας καὶ προσκυνήσεις κομβοσχοινίων. Ὅτε δὲ ἀπέκαμνεν ἐκ τῶν ἀγῶνων, ἡ ἀνεξίς του ἦτο ἀνάγνωσις νέων μαρτύρων. Τὸ ἐσπέρας μόνον ἅπαξ ἔτρωγον ὀλίγον τι. Οὔτε ἐλαίας ἔτρωγον, οὔτε τι ἄλλο προσφάγιον, οἶνον δὲ ἢ σίκερα οὐδόλως ἐγεύοντο. Μίαν δὲ νύκτα, ἀφ' οὔ ὁ μακάριος ἐκοπίασε πολλὰ, ἐκάθισε, καὶ ἤρπασεν αὐτὸν ὕπνος λεπτὸς, καὶ τῷ ἐφάνη εὐθύς, ὅτι ἤλθεν ἐν τάγμα ἱερέων καὶ ἀρχιερέων, καὶ ἐν τάγμα στρατιωτῶν, καθὼς φαίνονται οἱ ζωγραφισμένοι ἅγιοι μάρτυρες, καὶ σταθέντες ἐμπροσθέν του, ἐλθὲ, τῷ εἶπον, διότι ὁ βασιλεὺς σὲ ζητεῖ. Αὐτὸς δὲ ἐτρόμοξε, καὶ, τί μὲ ζητεῖ ὁ βασι-

λεύς; εἶπε· ποῖος ἄνθρωπος εἶμαι ἐγὼ, καὶ πῶς εἶμαι ἄξιος
 νὰ παρασταθῶ εἰς τὸν βασιλέα; παρακαλῶ σας, ἀφήσατέ με.
 Οὐχί, τῷ εἶπον ἐκεῖνοι, ἀνάγκη νὰ παρασταθῇς, μόνον μὴ ἀρ-
 γοπορῇς. Ἀπῆλθε λοιπὸν συνοδευόμενος με τὰ δύο ἐκεῖνα
 ἱερὰ τάγματα, καὶ ἦλθον εἰς τόπον φαιδρὸν, πλατύτατον, καὶ
 εἶδε τὸν βασιλέα ἐπὶ θρόνου, καὶ πετῶν προσεκύνησεν αὐτόν.
 Ὁ δὲ βασιλεὺς στραφείς πρὸς τοὺς παρεστῶτας, εἶπεν· ὁ τό-
 πος αὐτοῦ εἶναι ἐτοιμος, καὶ τῷ ἔδειξεν ἄλλον τινὰ τόπον
 φωτεινότατον. Ταῦτα ἰδὼν ἐξύπνισε, καὶ ἔχαιρεν, εὐχαριστῶν
 τὸν βασιλέα Χριστὸν, ὅστις τὸν ἐπροσκάλει, καὶ ἐδέετο τοῦ με-
 γάλου Βασιλείου (διότι ἡ νύξ ἐκείνη ἦτο τῆς ἀγίας αὐτοῦ
 μνήμης) νὰ μεσιτεύσῃ πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ἡτοι-
 μάζετο νὰ κοινωνήσῃ εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν ἀχράντων μυ-
 στηρίων. Φαίνεται δὲ, ὅτι ἡσθάνετο ὁ μακάριος Ὀνούφριος
 θείαν ἐνέργειαν καὶ θερμὴν πνευματικὴν εἰς τὴν καρδίαν του.
 Τὴν ἐπομένην νύκτα τῷ ἔλειψεν ἡ θερμὴ ἐκείνη ἐπὶ τινὰ ὤ-
 ραν, καὶ αὐτὸς ὅλος ἔμφοβος καὶ ἐντρομος διὰ τὴν ἀναχώ-
 ρησιν τῆς θείας χάριτος, εἶπε πρὸς τὸν Γρηγόριον· πάτερ, τὸ
 πῦρ ἐσβέσθη, καὶ δὲν καίει ἐν τῇ καρδίᾳ μου. ὦ τί ἔπαθον, ὁ
 ἄθλιος! Ὁ Γρηγόριος τῷ ἀπεκρίθη· ἐρωτᾷς τί ἔπαθες; ὑπε-
 ρηφανεύθης, καὶ διὰ τοῦτο ἔλειψεν ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἀπὸ σοῦ,
 καὶ θέλεις γίνεи παίγνιον τῶν δαιμόνων καὶ λύπη τῶν ἀγίων
 ἀγγέλων καὶ αἰσχύνῃ τῶν ἀνθρώπων. Ἀλοίμονον εἰς ἐμέ
 τὸν ταλαίπωρον! κρίμα εἰς τοὺς κόπους μου καὶ εἰς τὰς κα-
 λὰς ἐλπίδας τῶν ἀδελφῶν, οἵτινες, ἀντὶ νὰ σὲ ἀκούσῃσι νέον
 μάρτυρα, μέλλουν νὰ σὲ ἀκούσῃσι ἐκ δευτέρου ἀρνησίχρι-
 στον! Δὲν ἔρχεσαι ταλαίπωρε εἰς σεαυτόν;

Ὡς ἀφίνω ἕκαστον νὰ συλλογισθῇ, ποῖαν διάθεσιν ἔλαβεν
 ὁ μάρτυς, καὶ εἰς ποῖον βάθος ταπεινώσεως ἐβυθίσθη. Περὶ εἰς
 τοὺς πόδας τοῦ γέροντος, ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητᾶ· ἔπειτα ἐστάθη
 εἰς προσευχὴν μετὰ δακρύων πολλῶν, καὶ ἕως ὅτου ἡτθάνθη τὴν
 συνειθισμένην θερμὴν, δὲν ἔπαυσεν. Ἀλλ' οὐδὲ ὁ γέρων ἔπαυ-
 σε τὴν προσευχὴν, ἕως ὅτου ὁ μάρτυς με ταπεινὴν φωνὴν τοῦ

εἶπε· πάτερ, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, καλὰ εἶμαι τώρα. Ἄλλ' ὁ γέ-
ρων ἦτο πάντοτε προσεκτικὸς, γινώσκων τὰς μηχανὰς τοῦ
ἐχθροῦ. Ὅθεν τὸ πρῶτ' ἐπρόσταξεν αὐτὸν, ἵνα βάλλῃ μετὰ-
νοίαν εἰς τοὺς παρευρεθέντας καὶ ἀσπασθῇ τοὺς πόδας των,
ζητῶν τὰς εὐχὰς των μὲ ταπεινοφροσύνην.

Εἶπομεν ἀνωτέρω, ὅτι ὁ Γρηγόριος ἦτο ἐμπειρότατος, ὡς
ἀλείπτῃς γενόμενος τεσσάρων ὁσιομαρτύρων. Μετεχειρίσθη
αὐστηρότητα καὶ τρόπον ἐπιτήδειον διὰ νὰ τὸν φυλάξῃ ἀπὸ
πάντα λογισμὸν κενοδοξίας καὶ ὑπερηφανίας, καὶ ἀναδιβάσῃ
αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος τῆς ταπεινοφροσύνης. Ἡ Ἐκκλησία, ἣτις
ἦτο εἰς τὴν συνοικίαν ἐκείνην, εἶχε κύκλῳ ἁγίας εἰκόνας
πολλὰς, καὶ μάλιστα νέων μαρτύρων. Ἐκεῖ ἐκλείσθη ὁ μάρ-
τυς τὴν ἡμέραν ἐκείνην μόνος, καὶ ἐποίει ἐνώπιον ἐκάστης εἰκόνης
μὲ κομβοσχοίνιον προσκυνήσεις καὶ μετανοίας. Ἀπὸ ὑπερβο-
λὴν δὲ ἐξάψεως καὶ συντριβὴν τῆς καρδίας του ἐξέπεμπεν ἐνίο-
τε φωνὰς γοερὰς. Ὁ δὲ Γρηγόριος ἀκούσας τὴν ᾠραν ἐκείνην,
δὲν τὸν ἐμπόδισε· διότι ἐγνώριζεν, ὅτι ἦτον ὁλος ἐνθουσιασμέ-
νος καὶ θεόληπτος· ὕστερον ὁμως μετεχειρίσθη τὴν προτέραν
του αὐστηρότητα, καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἀκουσον τοῦ Κυρίου λέγον-
τος· « Μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου, τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου »· Δια-
τί λοιπὸν σὺ, κενόδοξε καὶ υπερήφανε, κράζεις εἰς τὴν προσευ-
χὴν σου, οὐχὶ δι' ἄλλο τι βέβαια, εἰ μὴ διὰ νὰ σὲ ἐπαινέσουν
πῶς εἶσαι εὐκατάνυχτος· ἔχασες λοιπὸν πάλιν τὸν κόπον σου,
ταλαίπωρε· σὲ ἠπάτησε τὸ πνεῦμα τῆς ὑπερηφανίας. Ὁ δὲ
κατ' ἀλήθειαν μιμητὴς τοῦ ταπεινοῦ καὶ πράου Χριστοῦ, ἴσα-
το, βλέπων χαμαὶ, δακρυβρόων, καὶ μὲ ταπεινὴν φωνὴν ἔλε-
γεν· ἡμαρτον, πάτερ, συγχώρησόν μοι, καὶ δέου τοῦ Θεοῦ, ἵνα
με λυτρώσῃ ἀπὸ τὰς παγίδας τοῦ διαβόλου. Μὲ τοιούτους
λοιπὸν ἀγῶνας καὶ τοιαύτας μεθοδείας τοῦ γέροντος κατήργη-
σε πάσας τὰς μηχανὰς τοῦ διαβόλου, καὶ πρὸ τοῦ μαρτυρικοῦ
ἀγῶνος ἐφθασεν εἰς τὰ μέτρα τῆς ἀγιότητος. Τί τὸ ἐντεῦθεν;
Ο Κύριος τῇ πέμπτῃ ἐσπέρας ἐτέλεσε τὸν μυστικὸν δεῖπνον,
καὶ μετέδωκεν εἰς τοὺς ἀγίους αὐτοῦ μαθητὰς τὸ ἅγιόν του

σῶμα, καὶ τὸ τίμιόν του αἷμα εἰς βρῶσιν καὶ πόσιν ζωῆς αἰωνίου, καὶ παρεδόθη εἰς τὸ ἐκούσιον πάθος. Ὡσαύτως καὶ ὁ μιμητὴς τοῦ πάθους αὐτοῦ Ὀνούφριος, τὴν ἐσπέραν τῆς πέμπτης προετοιμασθεὶς, προσηύχετο ὅλην τὴν νύκτα διὰ νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον, καὶ νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὸν θυσίαν τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά του. Καὶ πρῶτον μὲν τοῦ ἐξυράφισε τὰ γένηα ὁ γέρων Γρηγόριος καὶ ὅλας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του. Εἵτα ἔλαβεν ἅγιον ἔλαιον ἀπὸ ὅλας τὰς κανδήλας τῶν ἁγίων εἰκόνων τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης, καὶ ἤλειψε σταυροειδῶς ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός του, ὅπου ἐχρίσθη ἐν τῷ βαπτίσματι μὲ τὸ ἅγιον μύρον, καὶ ὅλην τὴν νύκτα ἐκείνην διήλθον προσευχόμενοι. Μετὰ δὲ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ὁρθρου, ἐπροσκύνησε καὶ ἠτπάσθη λείψανα πολλῶν ἁγίων, ἐν οἷς ἦσαν καὶ νέων μαρτύρων. Ἐζήτησε δὲ καὶ τὸν ἐσταύρωσεν ὁ ἐφημέριος μὲ αὐτὰ ὅλα τὰ λείψανα. Ἐπειτα προσκυνήσας καὶ ἀσπασάμενος τὰς ἁγίας εἰκόνας, ἐκοινώνησε μὲ προηγιασμένον θεῖον ἄρτον, καὶ φορέσας τὰ προητομασμένα Ἀγαρηνῶν φορέματα, ἐξῆλθε, σκοτίας οὕτης, μὲ ὁδηγὸν (διότι ἄλλοτε εἰς τὴν Χίον δὲν ἦλθεν) ἕως μερικὸν δρόμον, καὶ οὕτω μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἐράνη ὁ τοῦ φωτὸς υἱὸς Ὀνούφριος βαδίζων πρὸς τὴν πόλιν καὶ μηδεὶς γινώσκοντος τίς ἦτο. Κατὰ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ, τὸ καλούμενον Βουνάκη, ἀπήντησε φούρνον, καὶ ὢν χρυωμένος πολλὰ, εἰσῆλθε καὶ ἐθερμάνθη, καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν χριστιανὸν φουρνάρην ἐφανέρωτε τὸν σκοπόν του. Ὁ δὲ χριστιανὸς τῷ ἐξεῖξε τὸν τόπον καὶ ἠγόρασε παπούτζια κόκκινα· ὁ δὲ παπουτζῆς, Ἀγαρηνὸς ὢν καὶ ἐμήρης, βλέπων καὶ τὸν Ὀνούφριον μὲ τὸ πράσινον εἰς τὴν κεφαλὴν, τῷ ὠμίλησε φιλικῶς, ὥς νὰ τὸν ἤξευρε καὶ πρότερον· λαβὼν δὲ τὰ παπούτζια ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν. Ἄλλος δὲ τις Ἀγαρηνὸς εἶπεν εἰς τὸν παπουτζῆν ἐμήρην· αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος φαίνεται μοι νὰ ἦται τεπτῆλι, καὶ δὲν εἶναι ἰδικός μας· ὁ δὲ ἐμήρης ζηλώσας, τῷ εἶπε· σιώπα· κρίμα, κρίμα· μὴ σὲ καύσῃ ὁ Θεός· δὲν βλέπεις τὸ πράσινον; Ὁ δὲ μάρτυς ἦλθε πάλιν εἰς τὸν φούρνον· ὁ δὲ καλὸς ἐκεῖνος χριστιανὸς, μὲ ἀφορμὴν ὅτι

ἐπώλει πλακοῦντας καὶ σιμίτια, περιήρχετο μετ' αὐτοῦ, καὶ τὸν ὑπῆγε καὶ ἐπροσκύνησεν εἰς τὸν ναὸν τῆς ἁγίας Ματρώνης τῆς Χιοπολίτιδος. Εἰς ὄλον δὲ τὸν δρόμον ἐμοίραζεν ἐλεημοσύνην. Εἶτα ἐζήτησεν ἄδειαν ἀπὸ τὸν ἐπίτροπον τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα ὑπάγῃ εἰς τὸ νοσοκομεῖον, καὶ λαβὼν ἄδειαν, ἀπῆλθε καὶ ἐμοίρασεν ἐλεημοσύνην. Ἐκεῖθεν ἐξελθὼν, ἀπήντησε τὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου τῆς Κεχαριτωμένης καλούμενον, καὶ εἰσελθὼν ἐπλήρωσε καὶ τοῦ ἔψαλαν παράκλησιν· αὐτὸς δὲ προσκυνήσας καὶ ἀσπασάμενος τὰς ἁγίας εἰκόνας ἐξῆλθε, καὶ ἀμέσως ἀπῆλθεν εἰς τὸν Μεχκεμὲν, καὶ ἀναβάς ἐζήτηι τὸν κριτὴν. Οὗτος δὲ, καλούμενος Μουξοῦρμπασης, ἠρώτησε τί τὸν ᾔθελεν. Ὁ δὲ μάρτυς ἀπεκρίθη· ἔχω ἀγωγὴν περὶ τινος· ὁ δὲ Μουξοῦρμπασης τὸν ἠρώτησεν, ἂν εἶχε φετράν· διότι πρῶτον ἔπρεπε νὰ ἐκβάλῃ τοῦτον, καὶ ἔπειτα νὰ ἀναφερθῇ. Τοῦτο δὲ ὄλον ἐγίνε κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν, ὥστε ἡ ὁμολογία τοῦ μάρτυρος νὰ γίνῃ λαμπρὰ ἐμπροσθεν πολλῶν ἀσεβῶν. Διὰ τοῦτο ἠυδόκησεν ὁ Κύριος καὶ ἀπεβλήθῃ τὸ πρῶτον· διότι ἀποτυχὼν τοῦ σκοποῦ του, ἦλθε πάλιν εἰς τὸν φοῦρνον, καὶ λαβὼν μετὴν δεξιάν του τὸν σταυρόν, ὃν εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ, ἀκούμβησεν εἰς τὸ μέτωπόν του, καὶ ἐκλαυσεν ὥραν ἱκανήν. Συνέκλαιε δὲ καὶ ὁ χριστιανὸς ἐκεῖνος ἀπὸ συμπάθειαν, καὶ τὸν ἐσυμβούλευσε νὰ ὑπάγῃ πάλιν εἰς τὸν Μεχκεμὲν, πλὴν νὰ μὴ εἴπῃ εἰς τοὺς ἄλλους μηδὲν, ἀλλὰ εὐθὺς νὰ σηκώσῃ τὸ παραπέτασμα, καὶ νὰ παρασταθῇ ἀμέσως εἰς τὸν κριτὴν.

Κινήσας λοιπὸν, ἐποίησεν, ὡς ὠδηγήθη, καὶ ἀπελθὼν ἐπαβήρῃσι αὐτοῦ. Ἐτυχε δὲ τότε τὴν ὥραν ἐκείνην καὶ ἦσαν συνηθροισμένοι ὅλοι οἱ ἀγάδες. Καὶ ἤρχισε νὰ λέγῃ οὕτως· Ἐγὼ πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν ἔλαβον μίαν πληγὴν εἰς τοῦτον τὸν τόπον, καὶ ἔκτοτε μέχρι τοῦ νῦν περιῆλθον τόπους πολλοὺς καὶ διαφορούς, πλὴν τὴν πληγὴν μου νὰ τὴν θεραπεύσω δὲν ἤδυνήθην. Οἱ ἱατροὶ μοι εἶπον, ὅτι, ἐὰν δὲν ὑπάγῃς εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἐπληγώθης, ἡ πληγὴ σου δὲν θεραπεύεται. Διὰ τοῦτο ἦλθον πάλιν ἐδῶ διὰ νὰ τὴν ἱατρεύσω. Ὁ δὲ καδὴς τὸν ἠρώ-

τησε, ποία ἦτο ἡ πληγὴ του, καὶ τί ἐζήτει ἀπὸ αὐτοῦς. Ὁ μάρτυς ἀπεκρίθη· ἡ πληγὴ μου εἶναι αὕτη· ἐγὼ μικρὸν παιδίον ὢν, ἀπὸ ἀγνωσίαν μου ἠρνήθην τὴν πίστιν τὴν χριστιανικὴν, καὶ ὡμολόγησα τὴν ἰδικὴν σας· πλὴν ποσῶς δὲν τὴν ἐλάτρευσα, ἀλλὰ πάντοτε χριστιανικῶς διεβίουν, ἐπειδὴ εἰς χριστιανικοὺς τόπους εὐρισκόμην. Ὅτε ὁμως ἤλθον εἰς ἡλικίαν, ἐγνώρισα τὸ κακὸν, ὅπερ ἔκαμα, ἀρνηθεὶς τὴν ἀγίαν μου πίστιν, καὶ θεωρῶν αὐτὸ ὡς πληγὴν θανάσιμον τῆς ψυχῆς μου, ἐγύρισα πολλοὺς τόπους διὰ νὰ τὴν ἱατρεύσω μὲ τὴν μετάνοιαν, παρακαλῶν τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν μου, τὸν ποιητὴν μου καὶ πλάστην, νὰ μοὶ συγχωρήσῃ τὸ ἁμάρτημα. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἠσύχασαν οἱ λογισμοί μου, στοχαζομένου τὸ μέγεθος τοῦ ἁμαρτήματος, τὸ ὅποῖον ἐπραξα, ἀρνηθεὶς τὴν πίστιν μου τὴν ἀληθινὴν, καὶ ὁμολογήσας τὴν ἰδικὴν σας τὴν ψευδῆ. Τώρα λοιπὸν ὁμολογῶ παρῆρσίᾳ ἐμπροσθεν ὑμῶν πάντων, ὅτι εἶμαι χριστιανός, καὶ ἀρνοῦμαι καὶ ἀναθεματίζω τὴν πίστιν σας. Καὶ ἐνταυτῷ ἐκβαλὼν τὸ πράσινον σαρίκιον, τὸ ὅποῖον ἐφόρει, τὸ ἐρρίψεν ἐμπροσθέν των. Ἐκεῖνοι δὲ ἰδόντες τὸ τοιοῦτον τόλμημα, ἐμειναν ἄφωνοι. Εἷς δὲ ἐμήρης, φιλότιμος ζηλωτὴς τῆς θρησκείας του, πρὶν ὁμιλήσῃ ἄλλος τις, εἶπεν εἰς τὸν μάρτυρα· τί πράττεις ἄνθρωπε; λάβε καὶ βάλε εἰς τὴν κεφαλὴν σου αὐτὸ τὸ ἅγιον πρᾶγμα. Ὁ δὲ μάρτυς ἀκούσας, ὅτι τὸ λέγει ἅγιον, λαβὼν ἀφορμὴν ἐκ τούτου, ἐξευτέλισε καὶ ἐξουδένωσε αὐτὸ, λαλήσας πολλὰ καὶ κατὰ τοῦ Μωάμεθ, καθὼς ὕστερον ὁ καδῆς εἶπεν εἰς ἓνα οἰκιακόν του χριστιανόν, ὅσα οὔτε στόμα δύναται νὰ τὰ εἴπῃ, οὔτε αὐτίον νὰ τὰ ἀκούσῃ. Ὅθεν ὅλοι ἐξεβόησαν· αὐτὸς δὲ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ ζήσῃ πολλὴν ὥραν, καὶ εὐθὺς διέταξαν νὰ τὸν βάλωσιν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ τοὺς πόδας του εἰς τὴν ποδοκάκην, ἕως δευτέρας διαταγῆς. Καὶ οὕτως ἐκβληθέντα ἐξω ἐρράπισαν αὐτὸν καὶ διαφόρως ἐκάκωσαν, ἄχρις οὗ ἤλθεν ὁ ἀστυνόμος μετὰ τεσσάρων κλητῆρων, οἵτινες παραλαβόντες αὐτὸν, ἔφερον εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Μουσελίμη, καὶ ἔβαλον αὐτὸν εἰς τὸ τομπροῦκι εἰς τέσσαρα μάτια. Μετ' ὀλίγου δὲ ἔβαλον αὐτὸν εἰς τρία. Αὐτὸς δὲ ὁ

μακάριος ἐκάθητο καὶ ἐπροσκύνει. Τότε καὶ τις Ἀγαρηνὸς τῷ εἶπεν ὕβρεις τινάς. Ἄλλην δὲ παιδείαν δὲν τῷ ἔκαμον εἰς τὴν φυλακὴν. Χριστιανοὶ δὲ τινες εἰς τὴν φυλακὴν τὸν ἡρώτων τὸ ὄνομά του καὶ τὴν πατρίδα του. Ὁ δὲ ἀπεκρίθη, ὅτι ἦτο ἀπὸ τὸν μέγαν Τούρναβον, καὶ ὅτι ὠνομάζετο Ματθαῖος. Δὲν εἶπε δὲ τὸ Ὀνούφριος, διὰ νὰ μὴ δώσῃ ὑποψίαν ὅτι ἦτο μοναχὸς, καὶ ζητηθῇ ἀπὸ ποῖον μοναστήριον ἦτο, καὶ ποῦ εὐρίσκετο, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Χίον.

Εξελθόντες οἱ ἀγάδες ἀπὸ τὸ τζαμίον, καὶ πάλιν συνομιλήσαντες, ἔλαβον καὶ τὴν γνώμην ἐνὸς ἐξορίστου πασᾶ, ὅστις εὐρέθῃ ἐκεῖ, καὶ ὅλοι ἐκ συμφώνου τὸν ἀπεφάσισαν εἰς θάνατον. Εὐθέως λοιπὸν διώρισαν καὶ τὸν ἔφερον ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ συντόμως τὸν ἡρώτησαν μὲ ὀλίγους λόγους. Καὶ ἐπειδὴ ἡ γνώμη του ἦτον ἀμετάθετος, διέταξαν νὰ ἀποκεφαλισθῇ καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ νὰ ριφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν. Διώρισαν δὲ, καὶ τὸ χῶμα, ὅπου ἤθελε στάξῃ τὸ αἷμα τοῦ μάρτυρος, νὰ τὸ ρίψωσιν εἰς τὴν θάλασσαν· νὰ μὴ συγχωρηθῇ δὲ εἰς μηδὲνα χριστιανὸν νὰ λάβῃ τι ἐκ τοῦ μαρτυρικοῦ σώματος. Τούτων οὕτως ἀποφασισθέντων, ἐξέβαλον αὐτὸν ἀπὸ τὸν Μεχκεμέν. Νομίζων δὲ ὁ μάρτυς ὅτι ἐκεῖ πλησίον ἐμελλον νὰ τὸν ἀποκεφαλίσωσιν, ἤθελε νὰ γονατίσῃ. Οἱ δὲ δῆμιοι τὸν ἐξεμάκρυναν ὥσει λίθου βολὴν, καὶ ἔλεγον αὐτῷ νὰ γονατίσῃ ἐκεῖ, ἀλλὰ ἀπῆλθεν παρακάτωθεν, ἔνθα προαπεκεφαλίσθη καὶ ὁ ἅγιος μάρτυς Μάρκος, (ἡρώτησε πρότερον, καὶ ἤξευρε τὸν τόπον ἐκεῖνον), καὶ ἐκεῖ ἐγονάτισεν. Εὐθὺς δὲ ἐκτύπησεν αὐτὸν μὲ τὴν μάχαιραν ὁ μάγειρος τοῦ Μουσελίμη, ἥτις εἰσεχώρησεν εἰς τὸν λαιμόν του ἕως τρία ἢ τέσσαρα δάκτυλα. Ὁ δὲ μάρτυς κλίνας τὴν κεφαλὴν, ἔπεσε χαμαὶ χωρὶς νὰ ταραξῇ κανὲν μέλος του. Ἄλλος δὲ πάλιν πλαγίως ἱστάμενος τῷ ἔδωκεν ἄλλας δύο πληγὰς καὶ τὸν ἐτελείωσεν. Ταῦτα πάντα ἐγείναν ἐντὸς πέντε ὥρων. Συνέδραμε δὲ πολὺ πλῆθος χριστιανῶν, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία, καὶ ἐθεώρουν τὴν ἀγίαν ἀποτομὴν τοῦ μάρτυρος, μολονότι δὲν ἔφθασε νὰ γίνῃ γνωστὸν εἰς ὅλην τὴν πόλιν;

Ἐτελείωσε δὲ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου ὁ νέος εὖτος ὁσιο-
 μάρτυς Ὁνούφριος κατὰ τὸ σωτήριον ἔτος 1818 Ἰανουαρίου
 4, ἡμέρα παρασκευῆ, ὥρα ἐννάτῃ, εἰς ἡλικίαν ἐτῶν 32. Πάν-
 τες ἐθαύμασαν τὴν φρόνησίν του καὶ τὴν ἀνδρείαν του. Διη-
 γοῦνται δ' ὅτι τὸ πρόσωπόν του, τὸ ὁποῖον πρότερον ἐκ τῶν
 ἀγώνων ἦτο νενεκρωμένον, ἔλαβε μετὰ τὸ μαρτύριον οὐρανίαν
 τινὰ φαιδρότητα καὶ χάριν.

Οἱ χριστιανοὶ θεαταὶ μεγάλως ἔχαιρον δι' αὐτόν, εὐχαριστοῦν-
 τες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεὸν διὰ τὴν λαμπρὰν νίκην τοῦ Ὁ-
 νουφρίου. Πάντες δὲ ἐσκόπουν νὰ λάβῃ ἕκαστος μέρος τι τῶν
 μαρτυρικῶν ἀγαθῶν, ἡ αἷμα, ἡ τρίχας, ἡ φόρεμα, καθὼς καὶ
 ἀπὸ τοὺς προλαβόντας μάρτυρας Μάρκον καὶ Ἀγγελον ἔλα-
 βον. Ἀλλ' ὅτε εἶδον παρ' ἐλπίδα, ὅτι πρὶν ἢ ἐκκενωθῇ τὸ
 αἷμά του εἰς τὴν γῆν, ἐσῆκωσαν οἱ ἄπιστοι τὸ ἅγιον λείψανον,
 διὰ νὰ τὸ ρίψωσιν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅλοι ἐσχυθρώπασαν ἀπὸ τὴν
 λύπην των· ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν τυράννων εὐθὺς τὸ
 ἔβαλον εἰς τινα σφυρίδα (ζεμπίλιον), καὶ, διὰ νὰ μὴ στάξῃ εἰς
 τὴν γῆν τὸ αἷμα, ἔβαλον τὴν σφυρίδα εἰς ἓν καδίον. Πρὸς
 τούτοις ἔσκαψαν καὶ τὸ αἱματωμένον χῶμα, ὅπου ἔπεσε τὸ
 μαρτυρικὸν σῶμα, καὶ ὅπου ἄλλοῦ ἔτταξε τὸ μαρτυρικὸν αἷ-
 μα, καὶ ἐγέμισαν δύο σφυρίδας, καὶ ὅλα ὁμοῦ τὰ ἔβαλον εἰς
 μίαν λέμβον, καὶ οὔτε κἂν χριστιανούς ἀχθοφόρους ἔβαλον νὰ
 σηκώσωσι τὸ ἅγιον λείψανον, ἀλλὰ Τοῦρκοι τὸ ἐσῆκωσαν. Ὁ
 δὲ διδάσκαλος τῆς πλάνης ἔκραζε μετὰ ζήλου καὶ ἀγανακτή-
 σεως· φυλαχθῆτε, φυλαχθῆτε, μὴ τύχη καὶ λάβῃ τις ἐξ ὑμῶν
 τίποτε ἀπὸ ἐπάνω του· διότι ὁ τοιοῦτος κατὰ παραχώρησιν
 Θεοῦ χριστιανὸς θέλει ἀποθάνει. Καὶ τόσον καλῶς ἐφύλαξαν οἱ
 ἐπάρατοι τὴν παραγγελίαν του, ὥστε οὐ μόνον τίποτε δὲν ἔ-
 λαβον ἀπὸ ἐπάνω του, ἀλλὰ καὶ τὴν λέμβον, εἰς ἣν ἐθήκαν τὸ
 ἅγιον λείψανον, ἀφ' οὗ τὸ ἐρρίψαν εἰς τὴν θάλασσαν, τὴν ἔ-
 πλυναν, ἵνα μὴ τὴν ἀσπάζωνται οἱ χριστιανοὶ εἰς τὸν τόπον,
 ὅπου ἔκειτο τὸ ἱερὸν λείψανον.

Ἔως ὧδε τελειώνει ἡ διήγησις τοῦ μαρτυρίου τοῦ καλλινί.

κου ὁσιομάρτυρος Ὁνουφρίου. Τί δὲ ἔγινε τὸ ἅγιον λείψανον, καὶ ποῦ κατήντησε, κἀνὲν βέβαιον δὲν ἐξεύρομεν νὰ εἰπωμεν. Μόνον δοξάζομεν τὸν ἅγιον Θεὸν, τὸν ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ μάρτυσι δοξαζόμενον, καὶ τὸν φίλον αὐτοῦ τὸν μάρτυρα Ὁνούφριον τιμῶμεν, καὶ ἐτησίως ἐορτάζομεν, καὶ πρέσβυν αὐτὸν πρὸς Θεὸν ἔχομεν ἀνεπαίσχυντον, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύοντα.

Οὗτος εἶναι, ὃ εὐσεβεῖς καὶ φιλόχριστοι καὶ φιλομάρτυρες ἀδελφοί, ὁ ἀσκητικὸς βίος τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ὁσιομάρτυρος Ὁνουφρίου· αὕτη εἶναι ἡ εὐαγγελικὴ αὐτοῦ πολιτεία· τοῦτο εἶναι τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτύριόν του· τοῦτο εἶναι τὸ μακάριον καὶ δεδοξασμένον τέλος· του. Παιδιόθεν, ὡς ἠκούσατε, ἐδόθη εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς ἀρετῆς· μετ' ὅλην τὴν ἀκρίθειαν ἐφύλαξε τοὺς κανόνας τοῦ μοναδικοῦ ἐπαγγέλματος. Ὁ φόβος τοῦ Κυρίου ἦτο ἡ ἀρχὴ τῆς σοφίας του, ἥτις τὸν ἀνεβίβασεν εἰς τὸ ὕψος τῆς θείας ἀγάπης· ἡ δὲ θεία ἀγάπη τὸν ἔφερεν εἰς τὴν τελειότητα καὶ εἰς τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρικὸν θάνατον· καὶ ὁ θάνατος τὸν ὕψωσεν εἰς τῆς οὐρανοῦ δόξης τὸ μεγαλεῖον καὶ ὕψος. Τώρα τί σᾶς φαίνεται; Περὶ ἐνὸς τοιούτου νέου, ὅστις κατὰ τὴν μαρτυρίαν ἀσκητῶν, καὶ πνευματικῶν διακριτικῶν, καὶ ἐναρέτων διδασκάλων, καὶ σοφῶν περὶ τὰ θεῖα ἀρχιερέων καὶ πατριαρχῶν τὴν ζωὴν του διήλθεν εὐαγγελικῶς, καὶ ἐφθασεν εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον, εἶναι δίκαιον, ἄνθρωποι δεδουλωμένοι εἰς τὰ ἄλογα πάθη τῆς σαρκὸς νὰ ἀποτολμῶσι νὰ λέγωσιν ὅτι ὠρμησεν ὡς ἄλογον ζῶον εἰς τὸ μακελεῖο! Περὶ ἀνθρώπου, ὅστις ἦτο πλήρης ὑπακοῆς καὶ ταπεινώσεως ἕως τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ θανάτου του, νὰ ἀποτολμῶσι οἱ ματαιόφρονες νὰ φλυαρῶσι, λέγοντες, ὅτι διὰ κενοδοξίαν ἀπέθανε! Τοῦτο εἶναι βέβαια μεγάλη ἀπάτη τοῦ διαβόλου, ὅστις εὕρισκε σκευὴ πονηρά, καὶ κατοικῶν εἰς αὐτὰ λαλεῖ διὰ τῶν στομάτων αὐτῶν ὡς ὄφεις, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ μὲν, ἐὰν δυνηθῇ, ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔχουσι πόθον ἑνθεον νὰ μαρτυρήτῃσι καὶ νὰ στεφανωθῶσι, κάμῃ δὲ νὰ ψυχρανθῶσιν

οἱ πιστοὶ καὶ νὰ μὴ τιμῶσι τούτους τοὺς ἀηττήτους ἀθλητὰς ὡς μάρτυρας.

Ἡ Ἐκκλησία ὁμῶς τοῦ Χριστοῦ ἀνέκαθεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀρχαιότητά της ἐδέχθη, καὶ δέχεται πάντας τοὺς δι' οἰανδήποτε αἰτίαν ἀρνηθέντας τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, εἴτα μετανοήσαντας, καὶ ὁμολογήσαντας αὐτὴν ἐνώπιον τῶν τυράννων καὶ ἀποθανόντας ὑπὲρ αὐτῆς, ὡς μάρτυρας τιμῶσα αὐτοὺς, καὶ μὲ ἐτησίους ἐορτὰς δοξάζοντα, καὶ μὲ ἐπινικίους ὕμνους γεραίρουσα αὐτοὺς. Οὕτω δοξάζει καὶ ἐορτάζει τὸν ἀρνητὴν τὸ πρότερον καὶ ὑστέρων ἐνδοξότατον μεγαλομάρτυρα, Ἰάκωβον τὸν Πέρσην. Ναί, ἐν τῷ Συναξαριστῇ ἀναγινώσκεται τῇ ἰα δεκεμβρίου ἡ ἀθλήσις τοῦ μάρτυρος Μεΐρακος τοῦ ἐν τοῖς χρόνοις τῶν Κομνημῶν βασιλέων Κωνσταντινουπόλεως, τῶν Ἀγαρηνῶν κρατούντων κατακτητικῶς τὴν Αἴγυπτον, ἀρνησαμένου τὸν Χριστὸν καὶ εἴτα μαρτυρήσαντος, οὐτινος ἡ ἀγία κάρα θαύματα πολλὰ ἐτέλεσε φυλαττομένη ὑπὸ τῶν ἐκεῖ πιστῶν.

Σὺν αὐτοῖς λοιπὸν καὶ ἡμεῖς, ἀδελφοί, τοῖς τε παλαιοῖς καὶ νεοφανέσιν ἁγίοις μάρτυσιν, ἃς ἐορτάζωμεν εὐλαβῶς, καὶ δοξάζωμεν ἐτησίως μὲ ἐπινικίους ᾠδὰς καὶ ὕμνους, ὡς ὄντως ὄντα θεῖον καὶ ἅγιον μάρτυρα, τὸν νέον τοῦτον ἀθλητὴν καὶ καλλίνικον ὁσιομάρτυρα Ὀνούφριον. «Ὅτι ἡ πρὸς τοὺς ἀγα-
 » θοὺς τῶν ὁμοδούλων τιμὴ ἀπόδειξιν ἔχει τῆς πρὸς τὸν κοι-
 » νὸν Δεσπότην εὐνοίας, » κατὰ τὸν μέγαν Βασίλειον. Καὶ αὖ-
 θις κατὰ τὸν αὐτόν. « μακάριστον ὄσιον τὸν μαρτυρήσαντα, ἵνα
 » γένης μάρτυς τῇ προαιρέσει, καὶ ἐκδῆς χωρὶς διωγμοῦ,
 » χωρὶς πυρὸς, χωρὶς μάστιγος, τῶν αὐτῶν ἐκείνοις μισθῶν
 » ἡξιωμένος. » Ἀς μακαρίσωμεν λοιπὸν, ἃς ἐγκωμιάσωμεν,
 ἃς δοξάσωμεν γνησίως τὸν ὁσιομάρτυρα Ὀνούφριον, διὰ νὰ γένωμεν καὶ ἡμεῖς κατὰ τὴν προαίρεσιν μάρτυρες, καὶ νὰ λά-
 βωμεν τοὺς ἰδίους μισθοὺς παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ᾧ ἡ δόξα
 καὶ τὸ κράτος, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ,
 καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ζωοποιῷ, συνανάρχῳ καὶ συναϊδῷ Πνεύ-
 ματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

NOEMBΡΙΟΥ 26.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Νεο-
μάρτυρος Γεωργίου τοῦ Χιοπολίτου,
ἀθλήσαντος ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ αὐλ, ἐν τῇ θεοσώ-
στῳ πόλει τῶν Κυδωνιῶν.

Ἑσπέρας εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους ἡ, καὶ
ψάλλομεν στιχ. προσόμοιαι. Ἦχος α.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Σήμερον χεῖρας κροτοῦσα ἄγει φαιδρὰν ἐορτὴν, Κυ-
δωνιέων πόλις, καὶ λαμπρύνεται πᾶσα, τὴν μνήμην
ἐκτελοῦσα χαρμονικῶς, Γεωργίου τοῦ μάρτυρος, ὃν
ἐνεγκοῦσα ἡ Χίος δῶρον αὐτῇ, δι' ἀθλήσεως προ-
σήμεγε.

Ἐν κριτηρίῳ παρέστης μάρτυς Γεώργιε, Θεὸν ἀνα-
κηρύττων, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου· ἐπεὶ δὲ ἀπειλαί
τε καὶ αἰκισμοί, τυραννικοὶ σε οὐκ ἔπτηξαν, καθυπε-
βλήθης δεσμούμενος ἐν φρουρᾷ, τὸν Χριστὸν ἐξι-
λεούμενος.

Δεῦτε φιλέορτοι πάντες ἐκκαθαρθέντες παθῶν, καὶ ἁ-
ρετῶν ἐνθέων, ἀστραπαῖς φαιδρυνθέντες, ὑμνήσωμεν
ἀξίως τοῦ ἀθλήτου, τὰ σεπτὰ ἀγωνίσματα· ὁ γὰρ ἐν
πίστει ἀθλήσας τῇ καθαρᾷ, καθαρὸς τοὺς ὑμνωδοὺς
ἐκζητεῖ.

Αἰκίζομένου βασάνοις μάρτυς τοῦ σώματος, καὶ λύ-
θροισ τῶν αἰμάτων, περιρῥαντιζομένου, τρυφὴν με-
γίστην ἔχειν τε καὶ χαρὰν, τοῖς τυράννοις ἐδείκνυστο,

καὶ ὃν ἠρνήσω ἀνάγκη καθυπαχθεῖς, ὡς Θεὸν αὐτὸν ἐκήρυξας.

Οτε ἐπέστη ἡ ὥρα τοῦ κομισθῆναί σε, ἐν τόπῳ καταδίκης, τότε δὴ σου τὸ γόνυ, κλίνας πυροβόλῳ καὶ τῇ σφαγῇ, σεαυτὸν παραδέδωκας, Κυδωνιέων δὲ ἑ-
δαρος τὸ κλεινόν, ἐφοινίχθη τοῖς σοῖς αἵμασι.

Καθάπερ θυμα εὐῶδες σὺ προσαγόμενος, διὰ σφα-
γῆς τῷ κτίστῃ, ἀνεβόας τρισμάκαρ, δέσποτα Χρι-
στὲ μου δέξαι κἀμέ, τὸν διὰ σὲ μελιζόμενον· Κυδω-
νιέων λαοῖς δὲ ἐκδυσωπῶ, δὸς πλουσίως τὰ ἐλέη σου.

Δόξα. Ήχος δ'.

Ερωτι τρωθεῖς Γεώργιε Νυμφίου τοῦ νοητοῦ, τὰς
φυσικὰς δυνάμεις ὑπερηκόντισας, καὶ πλήρης γεγο-
νὼς τῆς χάριτος, ἀνθρωπίνην ἅπασαν ἀπώσω δειλαν-
δρεῖάν· σὺ γὰρ οὐκ ἐθέλουσαν τὴν ψυχὴν, διαζευχ-
θῆναι τοῦ σώματος, τῇ φυσικῇ συγγενείᾳ, τῇ ἰσχύϊ
τῇ δοθείσῃ σοι παρὰ τοῦ πάντων Θεοῦ, ὑπεριδοῦσαν
τοῦτο, ταύτην ἀποκατέστησας· διὸ φασγάνοις τυραν-
νικοῖς ἀνηλεῶς κατετέμνετο, καὶ κεφαλὴν δίχα διηρεί-
το· αὐχὴν τε στάχυν καθάπερ πικρῶς κατεθερίζετο·
σοῦ δὲ ἡ ἀδαμάντινος καὶ γενναία ψυχὴ, ὕμνους
προσάδειν τῷ Θεῷ, τοὺς καταλλήλους οὐκ ἔλειπε
τοῦτον ἐκδυσωποῦσα, ὃν περ καὶ νῦν πανεύφημε,
μάρτυς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀγγέλοις συνιστάμενος,
ικέτευε ἐκτενῶς χάριν εὐρεῖν καὶ ἔλεος, τοὺς πιστῶς
ἐκτελοῦντας τὴν πάνσεπτον μνήμην σου, ἐν τῇ ἡμέ-
ρᾳ τῆς κρίσεως. **Καὶ νῦν Θεοτοκίον.**

Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, τὰ Ἀναγνώσματα.

Ζήτηι σελίδα 8.

Εἰς τὴν Λιτὴν ἰδιόμελα, ἤχος α΄.

Τῶν ἀθλητῶν τὸν ζηλωτὴν, καὶ ὁμόφρονα τῶν μαρτύρων, τὸ καύχημα τῆς Χίου, καὶ τῶν Κυθωνιῶν ἐξαίρετον ἐγκαλλώπισμα, τὸ νεόδαστον ἄνθος τοῦ παραδείσου τοῦ μυστικοῦ, τὸ εὐωδίας πληρῶσαν Χριστοῦ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τῶν αὐτοῦ μυριπνύων ὁδμῶν πρὸς ἀπόλαυσιν σήμερον συγκαλέσαν πάντων εὐσεβῶν τὰ συστήματα, Γεώργιον τὸν νεομάρτυρα, οἱ πιστοὶ μακαρίσωμεν· οὗτος γὰρ ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἀγωνισάμενος, καρτερῶς τὰ τῆς νίκης ἤγειρε τρόπαια, καὶ παρέστηκε στεφνοφορῶν, Χριστῷ τῷ ἀγωνοθέτῃ, πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β΄.

Τῇ σφαγῇ σου ἅπαντας τοὺς εὐσεβοῦντας ἀγιάσας, εἰς ὕψος οὐράνιον μετεκομίσθης ἀθλητὰ, δόξης τοῖς εὐσεβέσιν, οὕτω νικῶντας τοὺς χριστομάρτυρας. Ἐν ἀσθενείᾳ γὰρ σαρκὸς, τὸν ἐπ' ἀνδρείᾳ καυχώμενον ἐχθρόν, ὥσπερ στρουθίον παίζόμενον, εὐμαρῶς καταβάλλουσιν. Ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τῶν σὼν ὑμνωδῶν, τοῦ πολυπλόκου Βελίᾳρ τὰ ἔνεδρα πόρρω ποιησάμενος, ἀντιλαβοῦ Νεομάρτυς, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Οτε καιρὸς τῆς ἀπὸ γῆς ἐκδημίας σου, Γεώργιε μάρτυς νεύσει θείᾳ ἐφέστηκε, τότε ἔσπευσας ἀποθέσθαι

τὴν παχύτητα τοῦ σοῦ σαρκίου, καὶ διελθεῖν ἀκωλύτως τὴν στενοτάτην διόδευσιν. Διὰ τοῦτο τὸ γεῶδες σκῆνος δι' ἀθλήσεως καταλεπτύνας, κοῦφος ὡς ὑπόπτερος πρὸς θαλάμους τοὺς οὐρανίους ἀνέδραμες, καὶ ταῖς τῶν μαρτύρων συνήθης χοροστασίαις. Διὸ σοῦ δεόμεθα καὶ ἡμεῖς, μὴ ἐλλείπης ἀθλητὰ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, τὴν τριάδα δυσωπῶν, βαρβαρικῆς τυραννίδος, ῥύσασθαι τοὺς τιμῶντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε σὺ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή.

Ἀπόστιχα στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ωτῆς μακαρίας σου ψυχῆς, τῆς ἀξιώθεισιν συνεῖναι, τοῖς τῶν ἀγγέλων χοροῖς, θρόνον τοῦ δεσπότη σου περικυκλούντων φρικτῶς, τοὺς στεφάνους κατέχοντος τοὺς ἀμαραντίνους, δι' ὧν σου κατέστεψε τὴν ἱερὰν κεφαλὴν, ὅτι ἐν τῷ βήματι ἔστης, καὶ καρτερῶς ἠγωνίσθης, ἵνα καταβάλης τὸν ἀντίπαλον.

Στιχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Δούλων ἀπωκίσθης αἰσθητῶς, τῶν καταφιλούντων ἐν πίστει, Χιοπολίτα τὴν σὴν, κάραν τὴν σεβάσμιον, τὴν θριαμβεύσασαν, κατὰ τῶν ἀντιπάλων σου, τῶν ἄνω καὶ κάτω, καταπαλαισάντων σοι, τυραννικοῖς αἰκισμοῖς· πᾶσι δὲ πιστοῖς αἵτουμένοις, καὶ πανηγυρίζουσιν ἅμα, νέμουσιν ἀντίληψιν τὴν ἔνθεον.

Στιχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Μὴ ἐγκαταλίπης ὀρφανοὺς τοὺς ἐπικηδεύσαντας μάκαρ, σῶμα τὸ σὸν εὐλαβῶς, θήκη τῶν λειψάνων σου

ἀσπαζομένους θερμῶς, τοὺς ἐν γῇ καὶ τοὺς πλείοντας,
τοὺς πόρρω καὶ πέλας, καὶ τοὺς ἀγρυπνοῦντάς σοι ἐν
τῷ σεπτῷ σου ναῷ, ἵνα ἐκτελῶσι τοὺς ὕμνους, καὶ
δοξολογῶσι προθύμως, μνήμην σου τὴν ἐνθεον Γεώρ-
γιε.
Δόξα. Ἦχος δ'.

Εὐφραίνονται ἐν Κυρίῳ, Κυδωνιεῖς ἅπαντες, τὴν
μνήμην σου ἐκτελοῦντες, Χιοπολίτα Γεώργιε· οἶον-
ται γὰρ δικαίως, ἀπολαβεῖν παρὰ Θεοῦ βραβεῖον καὶ
στέφανον· ὅτι ἐν βαρβάροις αἰῶσι, τοὺς Ἕλληνας σο-
φοὺς κατεστήσατο, κήρυκας ἐνθέρμους τῆς τρισηλίου
μιας Θεότητος· ἦν ἱκετεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Πληθὺς Κυδωνιέων ἐν ᾧδαῖς εὐρημήσωμεν, ἡμῶν
τὸν πολιοῦχον, καὶ τῆς Χίου τὸ καύχημα, τῆς πί-
στεως πρόμαχον θερμόν, Γεώργιον ὀπλίτην τὸν σερ-
ρόν· ἐπλάκη γὰρ γενναίως τῷ δυσμενεῖ, καὶ τοῦτον
κατηκόντισεν. Ὁθεν ἐν οὐρανοῖς στεφνηφορῶν, μάρ-
τυσι συναγάζεται, καὶ ἡμῖν ἐξευμενίζεται, τὸν μό-
νον φιλάνθρωπον.

Καὶ νῦν. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε.

Εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν ἀ στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸν νέον ἀθλητὴν, καὶ ὀπλίτην Κυρίου, στεφάνοις λο-
γικοῖς, καταστέψωμεν πάντες, Γεώργιον τὸν ἐνδοξον,
καὶ αὐτῷ ἐκδοήσωμεν, σῶζε φύλταττε, τὴν σε γεραί-
ρουσαν πόλιν, καὶ ψυχαῖς ἡμῶν, ἁμαρτημάτων τὴν
λύσιν, πρεσβεΐαις σου δώρησαι.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Παρθένος ἀληθῶς, πρὸ τοῦ τόκου παρθένε, παρθένος ἀληθῶς ἐν τῷ τόκῳ παρθένε, παρθένος ἀειπάρθενος μετὰ τόκον διέμεινας, καὶ παρθένον σε, ὁμολογοῦμεν παρθένε, καὶ ἐλπίζομεν ἐν σοὶ παρθένε σωθῆναι, παρθένων τὸ καύχημα.

Μετὰ τὴν β' στιχ. Κάθισμα. Ἦχος γ'.
Τὴν ωραιότητα.

Οτε τῷ ἔρωτι, τῷ τοῦ Κυρίου σου, ὡς βλέπει τέτρωσαι, μάρτυς Γεώργιε, παλινδρομήσαι ἐν κλαυθμοῖς, πρὸς ὃν ἠρνήσω ἔσπευσας· ὅτε δὲ τῷ βήματι, τῶν ἀνόμων παρέστηκας, τότε τὴν κατάπτυστον, ἐξοδύξω δυσσέδειαν, καὶ ξίφει ἐκτμηθεὶς σου τὴν κάραν, πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θρόνος πάγχρυσος τοῦ βασιλέως, καὶ παράδεισος διηνητισμένος, ἀνεδείχθης Θεοτόκε πανύμνητε. Τὸν γὰρ Θεὸν ἐν γαστρί σου βαστάσασα, εὐωδιάζεις ἡμᾶς θείαις χάρισιν. Ὅθεν ἅπαντες Θεοῦ ἀληθῶς μητέρες σε, κηρύττομεν ἀεὶ καὶ μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος δ'.
Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ σταυρῷ ἐκουσίως.

Ο ωραιότατος βλαστὸς ὁ τῆς Χίου, ὁ ἀπανθήσας ἀπαλὸς πρὶν ὑπάρχων, τῆς ἀσεδείας καύσωνι δεινῶ καυματισθεὶς, ἶδε νῦν ἐξήντησεν, εὐσεδείας τὸ ἄνθος, αἶματι ἀθλήσεως, ἀρδευθεὶς ἐξαισίως, καὶ εὐωδίας ἐπλησεν ἡμᾶς, ὃν ἐπαξίως τιμήσωμεν ἄσμασι.

Δόξῃ, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῶν ἀκαθάρτων λογισμῶν μου τὰ πλήθη, καὶ τῶν ἀτόπων ἐννοιῶν τὰς νιφάδας, τίς ἐξιπεῖν δυνήσεται Πανάμωμε; τὰς ἐπαναστάσεις δὲ τῶν ἀσάρκων ἐχθρῶν μου, τίς ἐκδιηγήσεται, καὶ τὴν τούτων κακίαν; ἀλλὰ τῇ σῇ πρεσβείᾳ ἀγαθῇ, τούτων μοι πάντων τὴν λύτρωσιν δώρησαι.

Ὁ κανὼν τοῦ Ἀγίου. Ἦχος πλ. δ'. Ὡδὴ α'.

Ἀρματῆλάτην Φαραῶ ἐβύθισε.

Τριάς ἀγία, καὶ μονὰς ὑπέρβες, ἡ φωτουργεῖα πηγὴ, ἐξ ἧς πᾶσα δόσις, ἀγαθὴ κατέρχεται, φώτισον τὴν καρδίαν μου, τοῦ ἀξίως ὑμνεῖν, τὸν ὑπὲρ σοῦ ἐναθλήσαντα, μάρτυρα τὸν νέον Γεώργιον.

Τοῦ Γεωργίου ὁπαδὸς γενόμενος, μάρτυς Γεώργιε, τοῦ τροπαιοφόρου, οὐπὲρ καὶ τοῖς ἰχνεσι, θερμῶς κατηκολούθησας, καὶ ἐνήθησας ὄντως ὑπὲρ Χριστοῦ καρτερώτατα, τούτου καὶ τῆς δόξης ἡξίωσαι.

Ο ἐν τῇ Χίῳ γεννηθεὶς τὸ πρότερον, τὸ κατὰ σάρκα νυνὶ, δεύτερον ἐν πόλει, Κυδωνιῶν ἤθλησε, καὶ ἐγεννήθη πνεύματι, διὰ τοῦ μαρτυρίου. Ὅθεν ἀξίως ἐν ἄσμασι, τοῦτον ἐορτάσαι σπουδάζωμεν.

Θεοτοκίον.

Τὸ Θεοτόκον σε κηρύττειν ἄχραντε, πάσης αἰρέσεως, ἀποτροπὴν φέρει. Σάρκα γὰρ γενόμενον, ἀναλλοιώτως τέτοκας, τὸν ἐπέκεινα φύσει, Θεογεννήτωρ τῆς κτίσεως, Λόγον τοῦ Θεοῦ τὸν αἰδίδιον.

ᾠδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Τὸν τῶν μαρτύρων μιμητὴν, καὶ ἀθλητὴν τοῦ Κυρίου, ἐπαξίως οἱ πιστοὶ συνελθόντες, ἐορτάσωμεν φαιδρῶς, Γεώργιον τὸν μάρτυρα, τὸν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ὑπὲρ Χριστοῦ ἐναθλήσαντα.

Τοὺς τὴν σεπτὴν σου ἐορτὴν, κατ' ἔτος ἐπιτελοῦντας, ἐκ παντοίων πειρασμῶν καὶ κινδύνων, διαφύλαξον ἡμᾶς, ἀτρώτους ὡς νεόαθλε, συμπρεσβευτὴν ὡς ἔχων, τὸν μέγαν ὄντως Γεώργιον. Θεοτοκίον.

Ράβδον βλαστήσασαν Χριστὸν, τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας, καὶ χρυσοῦν θυμιατήριον πάντες, σὲ γινώσκουμεν ἄγνη, θείας οὐσίας φέρουσαν, ἐν ἀγκάλαις κόρη, θεοχαρίτωτε ἄνθρακα.

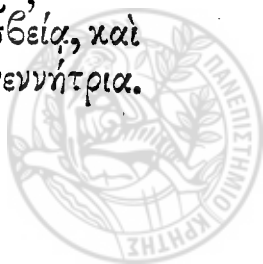
Κάθισμα. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῶν ἀγγέλων αἱ τάξεις πᾶσαι ἐξέστησαν, τῶν ἀνθρώπων τὰ πλήθη ὑπερεθαύμασαν, καὶ συμμορία δυσμενῶν ἀσάρκων ἔφριξεν, ὅτε τυράννοις παρεστῶς, καὶ Χριστὸν ὁμολογῶν, ἠρέθισας ὥσπερ θῆρας, ἀνηλεῶς τὸ σῶμα, κατασπαράξει μάρτυς Γεώργιε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πολυτρόπως Παρθένε Χριστὸν παρώργισα, διανοίᾳ καὶ λόγῳ, ἔργοις καὶ πράξεσι, καὶ πτοοῦμαι τὸ ἐκεῖ φρικτὸν κριτήριον· ἀλλὰ προφθάσασα ταχὺ, ἐκλύτρωσαί με τῶν δεινῶν, τῇ μητρικῇ σου πρεσβείᾳ, καὶ πρὸς Θεὸν παρρησία, τὸν σὸν ἰκέτην θεογεννήτρια.

Ὡδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε.

Σὲ ἀληθῶς μέγαν προστάτην ὁ Κύριος, ἡμῖν πᾶσιν, ὄντως ἐδωρήσατο, σὺν τῇ γενναίῳ τε καὶ σοφῷ, **Θ**εῷ Γεωργίῳ, ὃ νεομάρτυς Γεώργιε· διὸ τὴν πόλιν ταύτην, ἐκ παντοίας ἀνάγκης, δυσωποῦμεν λιταῖς σου περισώζε.

Σὺ ἀληθῶς τῆς Χίου βλάστημα γέγονας, ἀλλ' ἡ πόλις αὕτη σε ἐκτῆσατο, μέγαν αὐτῆς ὑπερασπιστήν, καὶ θερμὸν προστάτην, ὡς ἐν αὐτῇ ἐναβλήσαντα, καὶ ὑπὲρ τοῦ Κυρίου ὡς ἀρνίου σφαγέντα, ὃν ἡμῖν ἐξιλέωσον Ἅγιε.

Δεῦρο πληθὺς πᾶσα πιστῶν καὶ φιλομάρτυς, τὴν τοῦ νέου μάρτυρος πανήγυριν, ἐπιτελέσωμεν ψαλμικῶς, ἅπαντες ἐν ταύτῃ πνευματικῶς εὐφραινόμενοι· καὶ γὰρ τινος δικαίου, ἐγκωμιάζομένου, οἱ λαοὶ γραφικῶς εὐφρανθήσονται.

Θεοτοκίον.

Δαδιτικῆς ἐκ βασιλίδος βλαστήσασα, συγγενείας τὸν παμδασιλεύοντα, καὶ πρὸ αἰώνων ἐκ τοῦ πατρὸς, Λόγον ἀπορρήτως, καὶ ὑπὲρ νοῦν ἀναλάμψαντα, ἐγέννησας Παρθένε. Θεοτόκον διό σε, καὶ ὡς μητέρα τοῦ κτίστου δοξάζομεν.

Ὡδὴ ε'. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ἰνα τῶν αἰωνίων ὄντως ἀγαθῶν κληρονόμος ὑπάρξῃς, οὐκ ἐφείσω μάκαρ τοῦ ἰδίου Γεώργιε σώματος, ἀλλ' αὐτῷ προθύμως, καὶ τὴν ψυχὴν συναπολέσω, ὡς τὸ πρὶν ὁ Χριστὸς ἀπεφῆνατο.

Τῶν μαρτύρων ἐγένου, σὺ ἀκαταγώνιστος, ἔνδοξε
σύναθλος, καὶ τοῦ μαρτυρίου, τὸν ἰσότημον στέφα-
νον εἴληφας. Ὅθεν τῇ τριάδι παρεστηκώς σὺν τού-
τοις μάκαρ, ὑπερέχου ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Τῆς πατρίδος ἐγένου, πόθῳ μετανάστης, Θεόφρων
Γεώργιε, ἵνα ἀπολαύσης ὅπερ θεῖον ἀπώλεσας βά-
πτισμα· ὃ καὶ ἐνεδύσω, θεία προνοία τοῦ Κυρίου, διὰ
τοῦ μαρτυρίου νεόαθλε. Θεοτοκίον.

Στρατηγίαι τῶν ἄνω, Πάναγνε δυνάμεων σὲ μακα-
ρίζουσι· γενεαὶ δὲ πᾶσαι τῶν ἀνθρώπων ἀξίως δοξά-
ζουσι· διὰ σοῦ γὰρ μόνης οἱ ἐπὶ γῆς τοῖς οὐρανίοις,
συναφθέντες ὑμνοῦμεν τὸν τόκον σου.

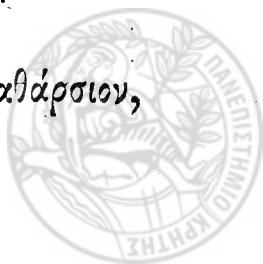
Ῥωδή ε'. Ὑλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τῆς Χίου μάκαρ ἐκφύς, Χριστοῦ θεράπων ἐτύγγα-
νες, ἐν χριστουπόλει δ' αὐτῇ νέος ὢν ἐξέκλινας· τούτῳ
δ' αὖθις ὕστερον, ἐν ταῖς Κυδωνίαις, ὑπετάγης δι' ἀ-
θλήσεως.

Εἰ καὶ τὸ πρὶν τὸν Χριστὸν ἠρνήσω, φεῦ! ἐν νεότητι,
ἐν ἡλικίᾳ δ' ἔλθων, αὖθις ὡμολόγησας, καὶ υἱὸν τοῦ
ἁπαντας, σώζειν δυναμένου, Θεοῦ τοῦτον ἀνεκῆ-
ρυξας.

Ὡς παρρησίας τυχὼν πρὸς τὸν Χριστὸν τὸν φιλάν-
θρωπον, σφαγιασθεὶς ὡς ἄμνος, ὑπὲρ τούτου Ἁγιε, ὑ-
πὲρ τῆς τιμώσης σε, πόλεως δυσώπει, τοῦ ρυσθῆναι
πάσης θλίψεως. Θεοτοκίον.

Ἡ κλησίς σου ἀληθῶς, ψυχῶν ὑπάρχει καθάρσιον,

καὶ ῥυπαρῶν λογισμῶν, ἔφυ ἱλαστήριον, καὶ φυγα-
δευτήριον, πονηρῶν δαιμόνων, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Κοντάκιον. Ὑψος γ'.

Ἦ Παρθένος σήμερον.

Ως ἀρνίον ἄκακον, πρὸς τὴν σφαγὴν ἠκολούθεις, τὸν
αὐχένα ἔκλινας, ἐβελουσίως τῷ ξίφει. Ἀνωθεν ὁ στε-
φοδότης στέφει τὴν κάραν, πλήθη δὲ Κυδωνιέων λαμ-
προφοροῦντες, ἐκτελοῦσι τὴν σὴν μνήμην, χιοπολίτα
γενναῖε Γεώργιε. Ὅμοιον.

Εωσφόρος ἔλαμψεν, ἐν τοῖς ἐσχάτοις αἰῶσι, ἡ σεπτὴ
σου ἁθλίησις, Γεώργιε νεομάρτυς, ἅπαντας καταφω-
τίζουσα ὀρθοδόξους· πίστει τε καὶ ἐν ἀγάπῃ σοι προ-
σιόντας, καὶ θερμῶς ἀναβοῶντας, σὺ εἰ μαρτύρων
Χριστὲ ἀγαλλίασμα.

Ὁ οἶκος.

Δεῦτε οἱ πιστοὶ ἅπαντες τὸν τοῦ Χριστοῦ νεομάρτυρα
Γεώργιον, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς ἐορτά-
σωμεν, καὶ φαιδρῶς πανηγυρίσωμεν· οὗτος γὰρ ὁ
ἀοίδιμος, ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ ὑπάρχων, ἐκδιασθεὶς
ἡρνήθη, φεῦ, τὸν Χριστόν· οὐκ ἐνέμεινε μὲν τοι ἐν τῇ
ἀπιστίᾳ ὡς νουνεχῆς, ἀλλὰ γνωρίσας τὴν ἑαυτοῦ ἀ-
πάτην, ἔζη ὀρθοδόξως, φρονῶν τὰ ἡμέτερα, καὶ διά-
γων χριστιανικῶς· διαβληθεὶς δὲ παρά τινος ὡς ἐξω-
μότης, ἤχθη εἰς ἐξέτασιν, καὶ μὴ θελήσας ἀρνήσα-
σθαι τὴν εὐσέβειαν, ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν. Διὸ τοὺς
μὲν ἀγγέλους ἠΰφρανε, τοὺς δὲ δαίμονας ἥσχυνε,
καὶ ἡμᾶς ἐκίνησε κρᾶζειν· σὺ εἰ μαρτύρων Χριστὲ
ἀγαλλίαμα.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ κς'. τοῦ ἁγίου ἐνδόξου νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Χιοπολίτου. Στίχοι.

- » Γεωργίῳ μάχαιρα πρόξενος τέλους,
- » Αὕτη δὲ τούτῳ πρόξενος καὶ τοῦ στέφους,
- » Γεωργίου ἐκκαιεικάδι τάμεν αὐχένα χαλκός.

ᾠδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Τὴν κάραν ἐτμήθης σου, ὥσπερ ἄρνιον ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ μαρτύρων ἐδείχθης ὁλβιος αἰίδιμος Θεοπόθητος, καὶ σὺν αὐτοῖς ἀνακράζεις γηθόμενος· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Απάντων ἡλόγησας, σὺ τῶν τοῦ βίου τερπνῶν πανόλβιε, καὶ σαρκὸς τῆς ἰδίας, ὁμοῦ καὶ κόσμου καὶ κοσμοκράτορος. Νῦν δὲ βοᾷς ἐκτενῶς πρὸς τὸν Κύριον· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Χριστὸν ὡμολόγησας, πάντων ἀνθρώπων ἐνώπιον, διὰ τοῦτο αὐτός σε, τοῦ οὐρανίου πατρὸς ἐνώπιον, ὁμολογήσει ἀγγέλων παρόντων σοι, ὥσπερ αὐτὸς ὁ Σωτὴρ πρὶν ἀπεφύνατο. Θεοδοκίον.

Νῦν πάντα πεπλήρωται, φωτὸς τοῦ Θεοῦ διὰ σοῦ Πάναγνε· σὺ γὰρ πύλη ἐφάνης, δι' ἧς τῷ κόσμῳ Θεὸς ὡμίλησε, καταφωτίζων τοὺς πίστει κραυγάζοντας· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Τὸ-ιερόν σου λείψανον, ἐν τῇ πόλει κατάκειται, τῶν Κυδωνιέων τῇ κατὰ τὴν ἔφρουν, ἐν ἣ καὶ ἐνήθησας, καὶ ἀνηρέθης διὰ Χριστὸν, καὶ τοῦ μαρτυρίου ἐνεδύσω τὸ εἶφος· καὶ νῦν ἐν παρρησίᾳ, ἱκετεύεις ἀπαύ-

στω, ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων τὴν ἱεράν σου μνήμην.

Ο μέγας ἐν τοῖς μάρτυσι τῶν πιστῶν ὁ θερμότατος, ὁ τροπαιοφόρος, πρέσβυς τε Γεώργιος, σὲ νῦν ὡς συνώνυμον, προσεκαλέσατο ἐν χαρᾷ, οἷκῳ τῷ αὐτοῦ, τῷ παμμεγίστῳ καὶ θείῳ, ἐν ᾧ καὶ ἀνεκλήθη, τὸ ἱερόν σου σῶμα, ἵν' ἅμα δυσωπῇτε, ὑπὲρ παντὸς τοῦ κόσμου.

Υπὲρ ἡμῶν μὴ παύσητε, δυσωπεῖν τὸν φιλόνητον, ὅπως οἰκτιρήσῃ πάντας ἡμᾶς ἅγιοι, Γεώργιοι ἑνδοξοί, ἡ καρτερόφρων θεία δύς, τοὺς χαρμονικῶς, καὶ γηθοσύμως τελούντας, ὑμῶν τὴν θείαν μνήμην, τὴν σεπτήν καὶ ἀγίαν, καὶ πᾶσι συγχωρήσῃ, ὡς μόνος ἐλεήμων.

Θεοτοκίον.

Αλλὴν ἐκτός σου Δέσποινα, βοηθὸν οὐκ ἐπίσταμαι, πλήν σου πρὸς Θεόν, καταλλαγὴν οὐ κέκτημαι, ἐλέησον ἄχραντε, ἐμὲ τὸν ἀπολλύμενον, διὰ τὰς ἀθεμίτους μου πράξεις, καὶ σῶσόν με βοῶντα· χαῖρε εὐλογημένη, χαῖρε δεδοξασμένη, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ Θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Εξέστησαν ἀγγέλων αἱ στρατιαί, καὶ δαιμόνων αἱ φάλαγγες ἔφριξαν, ὅτι σαυτὸν, ἔδωκας ἐκούσιον εἰς σφαγὴν, καὶ ἀπεκτάνθη Ἁγίε· ὅθεν ἡμεῖς πάντες περιχαρῶς, δοξάζομεν ἀπαύστως, τὸν σὲ ἐνισχυκότα, Χριστὸν τὸν εὐσπλαγχνον Θεὸν ἡμῶν.

Εὐφραίνου καὶ σὺ πόλις Κυθωνιδῶν, καὶ ἀγάλλου εὐθύμως τῷ πνεύματι, ὅτι ἐν σοὶ, ὁ μάρτυς ἀνηρέθη ὑπὲρ Χριστοῦ, καὶ ἡγιασθῆς ἅπασα, αἵμασι τοῖς τού-

του τοῖς ἱεροῖς· διὸ καὶ ἀνευφήμει, καὶ ἐόρταζε τοῦτον, ὡς ὑπὲρ σοῦ αἰεὶ πρεσβεύοντα.

Τὴν μνήμην σου τελοῦντες τὴν ἱεράν, ἱκετεύομεν πάντες οἱ δοῦλοί σου, τοὺς τῇ σοφῇ, τῶν θείων λειψάνων σου ὡς εἰκὸς, ἀπαύστως προσεδρεύοντας, καὶ ἀσπαζομένους εὐλικρινῶς, διάσωσον ἐκ πάσης, δαιμόνων ἐπηρείας, καὶ τὴν εἰρήνην ἡμῖν βράβεισον.

Θεοτοκίον.

Τὸν πάντων βασιλέα καὶ ποιητὴν, συλλαβοῦσα Παρθένε ἐκύησας, καὶ νῦν ἰδοῦ, οἷά περ βασίλισσα δεξιᾷ, τούτου αἰεὶ παρίστασαι· ὅθεν δυσωπῶ σε ἀριστερᾷς, μερίδος λύτρωσαί με, ἐν ᾧρᾳ τῇ τῆς δίκης, καὶ δεξιῶς προσβάτοις σύνταξον.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Πλάρναξ τῶν λειψάνων σου, τῶν σῶν ἀγώνων τράπεζαν, Γεώργιε νῦν τιθεῖσα, ἡμᾶς καλεῖ ἐντρυφῆσαι· διὸ συνευφραινόμεθα, καὶ πιστῶς ἐξαιτούμεθα, στηθι φρουρὸς τῶν δούλων σου, καὶ ἄγρυπνος εὐσεβείας προστάτης καὶ ἀντιλήπτωρ.

Ἔτερον. Σταυρὸς ὁ φύλαξ πάς.

Χριστὸς ἐμοὶ παράκλησις ἐν ταῖς λύπαις, Χριστὸς ἐμοὶ ἀντίληψις ἐν βασάνοις, Χριστὸς μοι δοτὴρ τῶν ἀντιδόσεων, ἀποκειμένων μάρτυσι· διὸ τῷ ξίφει τμηθήτω ἡ κεφαλὴ ἀνεβόα.

Θεοτοκίον.

Παρθένος σὺ κατὰ φύσιν, σὺ πρὸ τοῦ τόκου, παρθένος ὑπὲρ φύσιν αὐθις ἐν τόκῳ, παρθένος ὑπὲρ ἔννοιαν,

διετηρήθης Δέσποινα, διὸ παρθένους ἐκ πάντων, πα-
θῶν σοὺς δούλους συντήρει.

Εἰς τοὺς Αἶνους. Ὑψος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Συνωνυμήσας τῷ πάλαι μεγαλομάρτυρι, Γεώργιε
τρισμακάρ, ἀθλητὰ γενναιόφρον, ἐνήθλησας νομί-
μως ὑπὲρ Χριστοῦ, ἐν ψυχῆς γενναιότητι, ἀποσκο-
πῶν τῶν βασάνων τὰς ἀμοιβάς, καὶ τὰ γέρα τῆς
ἀθλήσεως.

Τῆς ἀρχιφώτου Τριάδος νῦν ἐλλαμπόμενος, ταῖς
νοηταῖς ἀκτίσι, νεομάρτυς Κυρίου, Γεώργιε θυσώπει
ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου τελούντων σου, τὴν αἰσέ-
βαστον μνήμην, καὶ ἐν ᾧδαῖς, εὐφημούντων τοὺς
ἀγῶνάς σου.

Τὸν τῆς ἀθλήσεως δρόμον, καλῶς διήνυσας, ἀποτμη-
θεὶς τὴν κάραν, ἀθλοφόρε Κυρίου, λοιπὸν ἀπόκειται
σοι ἐν οὐρανῷ ὁ ἀκήρατος στέφανος, ὃν σοι παρέξει
Γεώργιε ὁ Χριστὸς ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἐτάσεως.

Δόξα. Ὑψος β'.

Εν τοῖς ἐπουρανίοις σκηνώμασι, Χιοπολίτα Γεώρ-
γιε, σὺν ταῖς τῶν ἀγίων χορείαις, τὸ πνεῦμά σου αἰ-
ωνίως ἀγάλλεται· λαμπρῶς δὲ καὶ τὰ πανιέρα σου
λείψανα, ἐν τῇ Κυδωνιέων κώμῃ διατηρούμενα τι-
μᾶται, καὶ πανταχοῦ τὸ σεπτὸν σου ὄνομα ὑμνεῖται,
καὶ δοξάζεται Χριστὸς, ὁ δοξάζων τοὺς αὐτὸν ἀντιδο-
ξάζοντας.

Καὶ νῦν. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις. Εἰς τὴν λειτουργίαν ᾠδὴ γ'. καὶ ε'. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ μεγάλου Γεωργίου. Κοινωνικὸν, Εἰς μνημόσυνον.

Μεγαλυνάρια.

Ενδοξος ἐν μάρτυσιν ὁ κλεινός, Γεώργιος ὡφθη, τοῖς ἀρχαίοις, σὺ δ' ἐν τοῖς νῦν Γεώργιε νέε, ὁμῶνυμε ἐκείνῳ, καὶ σύσκηνέ, διό σε τιμῶμεν ἅπαντες.

Τοὺς μετ' εὐλαθείας τὰ ἱερά, λείψανά σου μάρτυς, προσκυνοῦντας σάῃς πρὸς Θεόν, ἱεραῖς πρεσβείαις, φρουρῶν μὴ διαλείπης, νεομαρτύρων κλέος, θεῖε Γεώργιε.

Βίος καὶ μαρτύριον τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Χιοπολίτου.

Οὗτος ὁ νέος ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος ἐγεννήθη εἰς τὴν πόλιν τῆς νήσου Χίου. Ὁ πατήρ του κατήγετο ἀπὸ ἐν χωρίον τῆς αὐτῆς νήσου, Πιθουῖς καλούμενον. Ὀνομάζετο δὲ αὐτὸς Παρασκευᾶς, ἡ δὲ μήτηρ του Ἀγγελροῦ, ἡ ὁποία ἀποθανοῦσα, ἄφησε τὸν Γεώργιον νήπιον, ἕως ἐννέα μηνῶν. Μετὰ παρέλευσιν δὲ ἄλλων ἐννέα μηνῶν ἐνυμφεῦθη πάλιν ὁ πατήρ του, καὶ ἐδόθη τὸ παιδίον εἰς τὴν ἐπίσκεψιν καὶ ἀνατροφὴν τῆς μητρειᾶς του, ὃν τότε μηνῶν δέκα ὀκτὼ, καὶ οὕτως ἀνετράφη, γνωρίσας ὡς μητέρα τὴν μητρειάν.

Οταν ἐφθασε πλέον εἰς ἱκανὴν ἡλικίαν, τὸ ἔδωκαν εἰς ἓνα τεχνίτην, Βισεντζῆ τὸ ὄνομα, τὴν τέχνην λεπτοουργόν, διὰ νὰ μάθῃ τέχνην. Κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἐκτίσθη καὶ ὁ ναὸς τοῦ ἁγίου Νικολάου εἰς τὰ Ψαρά, καὶ προσεκλήσθη ὁ Βισεντζῆς αὐτὸς διὰ

νὰ τεχνουργήσῃ τὰ τέμπλα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἀπελθὼν εἰς τὰ Ψαρά, ἐπῆρε καὶ τὸ παιδίον, καὶ ἐδούλευεν ἐκεῖ μετ' αὐτοῦ. Ἐκεῖ δὲ διατρίβων ὁ Γεώργιος, ἐγνωρίσθη καὶ ἐφιλιώθη μετὰ ἀλλοις, καὶ ἀναχωρήσας χωρὶς γνώμην καὶ εἰδήσιν τοῦ διδασκάλου του, ἐταξείδευσε μετὰ αὐτοὺς εἰς τὴν Καβάλλαν. Πλὴν καθὼς ἡ φυγὴ του ἀπὸ τὰ Ψαρά ἐγένε μετὰ παιδικὴν ἀφροσύνην, οὕτως καὶ εἰς τὴν Καβάλλαν ἀγνωστα καὶ ἀνόητα ὡς παιδίον ἐπέρασε. Μίαν ἡμέραν παρακινήθεις μετὰ ἄλλα ναυτοπαῖδια, ὑπῆγεν εἰς ἓνα κῆπον, καὶ ἐκλεψαν καρπούζια· ἀλλ' ἀπελθὼν ὁ κηπουρὸς, ἐπρόφθασε καὶ ἐπίασε μόνον τὸν Γεώργιον, καὶ δὲν ἤξεύρω πῶς διὰ τόσῃν μικρὰν ζημίαν τὸν παρέδωκεν εἰς τὴν κρίσιν. Ἐκεῖ δὲ φοβηθὲς ὡς παιδίον μικρὸν, ἐξώμοσε φεῦ! καὶ ἠρνήθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐδέχθη τὴν κρατοῦσαν ἀντίχριστον πλάνην. Καὶ μετὰ ταῦτα παρέλαβεν αὐτὸν εἰς ἀπὸ τοὺς ἐντοπίους Ἀγαρηνοὺς, καὶ τὸν εἶχε μαζὶ του μερικὸν καιρὸν, καὶ αὐτὸς πάλιν τὸν ἔδωκεν εἰς ἄλλον.

Αὐτὰ μὲν ἔπαθεν ὁ Γεώργιος· οἱ δὲ γονεῖς καὶ συγγενεῖς του δὲν εἶχον καμμίαν εἰδήσιν, οὔτε ποῦ εὗρίσκετο, οὔτε τί ἔπαθεν. Ἀλλ' ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἰδοὺ καὶ ἔρχεται εἰς τὸν λιμένα τῆς Χίου ἐν πλοιάριον φορτωμένον καρπούζια, καὶ μετ' ὀλίγον ἐκβαίνει ἀπὸ αὐτοῦ ὁ Γεώργιος. Τυχὼν δὲ ἐκεῖ εἰς τοῦ συγγενῆς, τὸν εἶδε, τὸν χαιρετᾷ μετὰ πολλὴν φιλοφροσύνην, ἔπειτα ἀκούει νὰ τὸν λέγῳσιν οἱ ἄλλοι Ἀχμέτην. Ἐξέστη ὁ ἄνθρωπος ἀκούσας τοῦτο, καὶ ἠλποιώθη ἡ ὄψις του. Τί εἶναι αὐτό, τὸ ὅποῖον ἀκούω; τὸν λέγει. Αὐτὸς ὁμως ἀπόκρισιν δὲν ἔδωκεν, ἀλλὰ τότε μὲν ὑπέστρεψεν μετὰ σιωπῇ εἰς τὸ πλοῖον· ἄλλην δὲ φορὰν εὐρὼν εὐκαιρίαν, ἦλθε μόνος εἰς τὸν πατρικὸν του οἶκον, ἀλλὰ, κακῇ τύχῃ, δὲν εὗρηκε τὸν πατέρα του, ἐπεὶδὴ ἔλειπεν εἰς ταξείδιον. Ὅθεν ἐγύρισε πάλιν εἰς τὸ πλοῖον, χωρὶς νὰ λάβῃ καμμίαν διόρθωσιν, καθὼς ἠλπίζε, καὶ μετὰ τὸ ἴδιον πλοῖον, ἐφ' οὗ ἦλθεν, ἀνεχώρησε πάλιν. Ἀλλὰ δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς, καὶ πάλιν ἦλθεν εἰς τὴν Χίον μετὰ ἄλλο πλοῖον, καὶ μετὰ χριστιανικὰ φορέματα. Καὶ ὑπῆγε τότε καὶ ἐντάμωσεν τὸν πατέρα του. Ἐκλαίει, λέγουσιν, ὁ πατήρ του, ὅταν τὸν εἶ-

δε, και, καλλήτερα εἶχα τὸν θάνατόν σου, ἔλεγε, παρὰ νὰ σὲ ἴδω εἰς τοιαύτην ἀθλιότητα, καὶ ἄλλα παρόμοια.

Λοιπὸν τί τὰ μετὰ ταῦτα; Τὸν εἶχε μερικὰς ἡμέρας, ἕως οὗτο νὰ ἰδῇ πῶς νὰ τὸν οἰκονομήσῃ. Ἐντοσούτῳ γνωρίζων ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ζήσῃ πλέον τὸ παιδίον μέσα εἰς τὴν Χίον, μετὰ βουλῆς καὶ γνώμης τοῦ πνευματικοῦ του πατρὸς, τὸ ἔβαλε μέσα εἰς τὸ πλοῖόν του (διότι ἡ ναυτικὴ ἦτον ἡ τέχνη του), καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τόπον ἀγνωρίστον καὶ ἀκίνδυνον· τὸ ἔφερε, λέγω, εἰς τὰς Κυδωνίας, καὶ ἐκεῖ τὸ παρέδωκεν εἰς ἓνα καλὸν χριστιανόν, ὅστις μαθὼν τὸ συμβάν εἰς τὸ παιδίον, τὸ ἔστειλε καὶ εὗρίσκετο ἔξω εἰς ἓν τοῦ ὑποστατικὸν διὰ τὸ ἀκίνδυνον. Ἦτο δὲ τότε τὸ παιδίον δέκα χρόνων ἡλικίας.

Ταῦτα ἐπληροφορήθημεν ἀκριβῶς παρὰ τῶν συγγενῶν καὶ γειτόνων τοῦ Γεωργίου καὶ παρὰ τοῦ σεβασμιωτάτου καὶ πνευματικοῦ ἱερομονάχου καὶ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας του (εἶναι δὲ ἡ ἐνορία τοῦ ἡ Παναγία ἡ ἐπιλεγομένη ὁδηγήτρια). Τὰ δὲ ἐξῆς, πῶς δηλαδὴ ἐπέρασεν εἰς τὰς Κυδωνίας, καὶ πῶς ἐπολιτεύθη, καὶ πῶς τελευταῖον ἔλαβε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον, θέλομεν τὰ ἱστορήσει, καθὼς μᾶς τὰ ἔγραψεν ἐκεῖθεν ἀπὸ τὰς Κυδωνίας εἰς γνωστὸς ἡμῖν, ἐλλόγιμος καὶ φιλομάρτυς, καὶ καθὼς ἄλλοι τινὲς ἐκεῖ τυχόντες διηγήσαντο.

Εὗρίσκετο, ὡς εἴρηται, εἰς τὸ ὑποστατικὸν τοῦ καλοῦ ἐκείνου χριστιανοῦ, μὲ ὅλην τὴν εὐγνωμοσύνην εἰς αὐτόν, καὶ πολλὰ πιστὸς καὶ φρόνιμος ἦτον εἰς τὴν δούλευσίν του, καὶ πολλὰ σεμνὸς καὶ εὐτακτος ἐφαίνετο καὶ ἦτον εἰς ὅλα τοῦ τὰ κινήματα, καὶ ἔργα καὶ λόγια.

Ἐπέρασε λοιπὸν οὕτω καλῶς καὶ χριστιανικῶς πολιτευόμενος, δουλεύων τὸν χριστιανὸν ἐκείνον χρόνους πολλούς. Φθάσας δὲ εἰς τὸν εἰκοστὸν χρόνον τῆς ἡλικίας του, ἐξεθάρρῃσε πλέον, καὶ ἤλθε μέσα εἰς τὴν πόλιν τῶν Κυδωνιῶν, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἔμεινεν ἐκεῖ ἀφόβως, καὶ ἐγνωρίσθη σχεδὸν μὲ ὅλους τοὺς ἐντοπίους, καὶ ἐφιλιώθη μὲ πολλούς. Ἐπειτα προσεκρολήθη καὶ εἰς μίαν γερόντισαν

γυναῖκα, καὶ τὴν εἶχεν ὡς παραμάναν του, βοηθὸν εἰς τὰς χρείας του. Ὁ πατὴρ του ὁμως (μᾶς διηγεῖται ὁ ῥηθεὶς πνευματικὸς τῆς ἐνορίας του) πάντοτε ἔκλαιε καὶ ἀνεστέναζε διὰ τὸ ἀδελον τέλος τοῦ υἱοῦ, καὶ ποτὲ εἰρήνην δὲν εἶχεν ὁ λογισμὸς του Ὅθεν μίαν φορὰν, ἀπὸ συμβουλῆς τοῦ πνευματικοῦ πατρὸς, ὑπῆγε νὰ τὸν πάρῃ μὲ τὸ πλοιάριόν του, νὰ τὸν βάλῃ εἰς ἓν μοσχοβοιτικὸν πλοῖον, καὶ νὰ περάσῃ εἰς μέρη ἀφοβα. Πλὴν δὲν ὑπῆκουσεν ὁ υἱός, λέγων ὅτι ἐκεῖ, ὅπου εὐρίσκετο, δὲν εἶχε φόβον, ἐπειδὴ οὐδεὶς εἶχε τοῦτου εἰδῆσιν μὲ τὸν καιρὸν ὁμως ἐξεθάῤῥησε, καὶ ἐφανέρωσεν εἰς τὴν γραῖαν ἐκείνην τὴν παραμάναν του τὸ ἀπόκρυφον τῆς ἀρνήσεώς του.

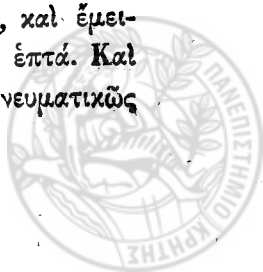
Ἦλθεν ἔπειτα καιρὸς νὰ ἀρραβωνισθῇ μίαν κόρην. Ἀλλ' οἱ συγγενεῖς τῆς ἐξετάσαντες τὴν γραῖαν ἐκείνην τὴν παραμάναν του, καὶ μαθόντες τὸ ἀπόκρυφον τῆς ἀρνήσεώς του, δὲν ἔδωκαν τὴν συγκατάθεσιν των. Ἦλθεν ἔπειτα καιρὸς νὰ ἀρραβωνισθῇ μὲ μίαν ἄλλην κόρην, καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτῆς πάλιν ἐξετάσαντες τὴν γραῖαν, ἔμαθον παρ' αὐτῆς μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὸ μυστήριον ἐκεῖνο. Πλὴν διὰ τὰ ἄλλα καλὰ, τὰ ὁποῖα εἶχεν ὁ νέος, δὲν τὸν παρήτησαν, ἀλλ' ἔγινεν ὁ ἀρραβὼν, καὶ οἱ γάμοι ἐτοιμαζόντο νὰ τελειωθοῦν.

Ἀλλὰ τί ἀκολουθεῖ ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ; Εἰς ἀδελφὸς τῆς ἀρραβωνιστικῆς του ἐσκανδαλίσθη μαζῇ του, διότι τοῦ ἐζήτει τὰ δάνεια, τὰ ὁποῖα εἶχε δώσει εἰς αὐτὸν πρότερον. Ὅθεν ὑπῆγεν ὁ ἀθλιος, καὶ τὸν ἐπρόδωκεν εἰς τὸν ἄγαν τοῦ τόπου, ὅτι εἶναι Τοῦρκος. Τὴν προδοσίαν ταύτην μαθόντες τινὲς φίλοι τοῦ Γεωργίου, τοῦ ἔδωκαν τὴν εἰδῆσιν, καὶ τὸν ἐσυμβούλευον καὶ τὸν παρεκίουν νὰ φεύγῃ τὸ γρηγορώτερον ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἢ καὶ νὰ κρυφθῇ πρὸς καιρὸν, διὰ νὰ μὴ πιασθῇ, φοβούμενοι τὸ ἀδελον τῆς ἐκδόσεως. Αὐτὸς ὁμως ὁ μακάριος φαίνεται ὅτι εἶχε καὶ προτήτερα ἐλέγχουσιν τὴν συνείδησιν διὰ τὸ πτῶμα τῆς ἀρνήσεως ὅθεν οὔτε ἐφυγεν οὔτε ἐκρύφθη, ἀλλ' ἔμεινεν εἰς τὸ φανερόν, καὶ καμμίαν δειλίαν δὲν ἐδείκνυν. Ἦλθεν ἡ ὥρα, καὶ ἐστάλησαν οἱ ὑπαρέται τοῦ χριτοῦ νὰ τὸν φέρωσι σιδηροδέσιμον εἰς τὸ κριτή-

ριον. Ὁ δὲ Γεώργιος, βλέπων αὐτοὺς, ἐγνώρισεν ὅτι δι' αὐτὸν ἤρχοντο. Λοιπὸν, πρὶν ἐκεῖνοι νὰ πλησιάσουν, ὤρμησεν αὐτὸς πρὸς ἐκεῖνους, καὶ θεληματικῶς περεδόθη εἰς χεῖράς των, καὶ αὐτοὶ τὸν ἔφερον εἰς τὸν κριτὴν ὡς κατὰδικον. Τὸν ἐρωτᾷ ὁ κριτὴς· διατί ἐτόλμησας νὰ ἀφήσης τὴν ἰδικήν μας πίστιν, καὶ νὰ ἀκολουθήσης πάλιν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἠρνήθης πρότερον; Ἀποκρίνεται ὁ μάρτυς με ἀφοδίαν· οὔτε τὴν πίστιν μου ἠρνήθην, οὔτε τὴν ἰδικήν σας ἐδέχθην, ἀλλὰ παιδίον μικρὸν ὄντα, με ἐβίασαν νὰ τὴν δεχθῶ, πλὴν ἐγὼ τὴν γνώμην μου ποτὲ δὲν τὴν ἤλλαξα, ἀλλὰ πάντοτε χριστιανὸς ἤμην, καὶ χριστιανικῶς ἔζησα· τὴν δὲ ἰδικήν σας θρησκείαν πάντοτε ἐμίσουν, καθὼς καὶ τώρα τὴν μισῶ καὶ τὴν ἀποστρέφομαι, καὶ παντελῶς δὲν τὴν δέχομαι.

Ταῦτα εἰπόντος τοῦ μάρτυρος με γενναιότητα καὶ ἐλευθεροστομίαν, μετέβαλεν ὁ κριτὴς τὴν ἀγριότητα εἰς ἡμερότητα, καὶ τὸν λέγει· Εἰπέ μας, ὦ ἄνθρωπε, τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἔλαβες, ὅταν ἐγίνες μωαμεθανός; Καὶ τοῦτο ἦτο δόλος, διὰ νὰ κάμῃ τάχα τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεώς των, λέγων τὸ τουρκικὸν τοῦ ὄνομα. Τὸ ὄνομά μου, ἀπεκρίθη ὁ μάρτυς, εἶναι Γεώργιος, καὶ με αὐτὸ τὸ ὄνομα μέλλω νὰ ἀποθάνω. Εἰπέ μας, τὸν λέγει πάλιν, εἰπέ μας τὸ ὄνομά σου, καὶ μὴ ἀρνήσαι τὴν πίστιν μας, καὶ κατὰ ἀλήθειαν δὲν μᾶς βαρφαίνεται αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ὡς ἄγνωστος νέος ἔκαμες· ἀλλὰ μάλιστα θέλομεν σὲ τιμῆσαι μεγάλως, καὶ εἰς ὅλους ἡμᾶς θέλεις εἶσθαι ἀγαπητός· ἐὰν δὲ παρακούσης, γνώριζε καλῶς, ὅτι θέλεις λάβει σκληρὸν καὶ ἐπώδυνον θάνατον. Ὁ μάρτυς ἀπεκρίθη πρὸς ταῦτα· Τὸ ὄνομά μου τὸ ἠκούσατε· ὀνομάζομαι Γεώργιος, καὶ Γεώργιος θέλω καὶ ποθῶ νὰ ἀποθάνω. Δὲν ἀποθνήσκεις με καλὸν θάνατον, τοῦ εἰπεν ὁ κριτὴς, ἀλλ' ἐγὼ θέλω σὲ θανατώσει με κακὸν θάνατον· Θανατώσέ με, ἀπεκρίθη ὁ μάρτυς· με χαρὰν δέχομαι τὸν θάνατον· καὶ παρευθὺς ἔδωκε προσταγὴν ὁ κριτὴς νὰ φυλακισθῇ ὁ μάρτυς· ὁ καὶ ἐν τῷ ἄμα ἐγένετο.

Η ὀγδόη ἦτο τοῦ νοεμβρίου μηνός, ὅτε ἐφυλακίσθη, καὶ ἐμεινεν εἰς τὰ δεινὰ τῆς φυλακῆς ὁ μακάριος ἡμέρας δέκα ἑπτὰ. Καὶ αὐτὸς μὲν ὁ αἰοίδιμος ἔχαιρε καθ' ὑπερβολὴν, καὶ πνευματικῶς

ἠυφραίνετο, πάσχων ὑπὲρ Χριστοῦ. Ὁ δὲ εὐσεβὴς καὶ φιλομάρτυς τῆς πόλεως λαὸς μετὰ θερμῶν δακρύων ἐδέετο τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν ἐνισχύσῃ καὶ νὰ τὸν ἐνδυναμώσῃ ἵνα τελειώσῃ τὸν θεῖον δρόμον τοῦ μαρτυρίου, καὶ τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς ἀθλήσεως. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν φυλακὴν μὲ ὅποιον τρόπον ἡδύναντο οἱ εὐλογημένοι τὸν παρηγόρουν, καὶ μάλιστα εἰς εὐλαβὴς ἐντόπιος, ὅστις κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν εὐρέθη μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, ἔχων εἰδησιν γραμμάτων, καλὴ συνοδία τοῦ ἔγινεν, καὶ ἱκανὴν παρηγορίαν ἐλάβανεν ἀπὸ αὐτὸν εἰς τὰ δεινὰ ἐκεῖνα τῆς φυλακῆς, ἐπειδὴ εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς ἡμέρας πολλὴν ἐνόχλησιν τοῦ ἐδίδον οἱ Ἀγαρηνοὶ μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, φοβερίζοντες νὰ τοῦ κάμωσιν εἶδη βασάνων, καὶ τελευταῖον νὰ τὸν θανατώσωσι μὲ σκληρὸν καὶ ἐπώδυνον θάνατον. Τέλος πάντων τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ νοεμβρίου ἡκούσθη, ὅτι ἐδόθη πλέον ἢ ἀπόφασις νὰ θανατωθῇ. Λοιπὸν οἱ χριστιανοὶ τοῦ γράφουν τὴν εἰδησιν, καὶ ὅτι, ἂν ᾔθελε νὰ κοινωνήσῃ τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ἔχουν τὸν τρόπον νὰ τοῦ κάμωσιν αὐτὴν τὴν δούλευσιν. Ταῦτα τὰ δύο καλὰ ἀκούσας ὁ μακάριος μάρτυς, ἤγουν τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον καὶ τὴν ἁγίαν κοινωνίαν, τὸ ἐφόδιον τοῦ οὐρανοῦ δρόμου, ὑπερεχάρη καὶ ἐδόξασε τὸν Θεὸν, καὶ εὐχαρίστησεν ἐκείνους, οἵτινες ἐφρόντιζον περὶ αὐτοῦ.

Ἦλθεν ἔπειτα ὁ πνευματικὸς τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἐξωμολογήθη καὶ ἐκοινώνησε μετὰ κατανύξεως καὶ χαρᾶς, καὶ, καθὼς ὅταν ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος, εὐθὺς ὅλα τὰ θηρία, τὰ ὅποια γυρίζουν τὴν νύκτα διὰ τὴν τροφήν, φεύγουν καὶ κρύπτονται, οὕτως οἱ πονηροὶ καὶ βλάσφημοι λογισμοί, οἵτινες δεινῶς τὸν ἠνώχλουν, καὶ νὰ κοιμηθῇ τελεῖως δὲν τὸν ἀφινον, ἔφυγον ἀπὸ τὴν φαντασίαν του, διωχθέντες ἀπὸ τὴν θεῖαν χάριν τοῦ νοητοῦ ἡλίου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ἡσύχασεν ὁ νοῦς του, καὶ εἰρήνευσεν ἡ καρδιά του καὶ ἐκοιμήθη ἀτάραχα. Ὁ ἄλλος ἐκεῖνος χριστιανὸς, ἰδὼν ὅτι ἐκοιμήθη τὴν νύκτα ἐκείνην, καθ' ἣν ἐκοινώνησεν, ἡσύχα καὶ εἰρηνικὰ, τὸ περιειργάσθη καλῶς, καὶ τὸ πρῶτ', ἤγουν τὸ ἐξημέρωμα τῆς εἰκοστῆς πέμπτης, τὸν ἔρωτᾷ μὲ ἀπορίαν Ἀδελφε, τί εἶδα ἀπόψε εἰς σέ; οὐ τόσας νύκτας. δὲν ἐκοιμήθης ποτὲ ἡσύχα, καὶ πῶς τὴν νύ-

κτα ταύτην, ὅτε μάλιστα ἔλαβες τὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου, ἐκοιμήθης τόσον ἡσυχά καὶ γλυκά; Διότι, ἀπεκρίθη ὁ μάρτυς, τὰς ἄλλας νύκτας δὲν μὲ ἄφινον ἡσυχον οἱ σατανικοὶ λογισμοί, ἀλλὰ τὴν νύκτα ταύτην φαίνεται ὅτι τοὺς διεσκόρπισεν καὶ τοὺς ἐδίωξεν ἡ χάρις τῶν ἁγίων μυστηρίων, καὶ ἦτο εἰς μεγάλην εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν ὁ νοῦς μου καὶ ἡ καρδία μου. ὅθεν ἐκοιμήθην, ἐπειδὴ ἦμην τόσας νύκτας ἀγρυπνος.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ καλὸς ἐκεῖνος χριστιανὸς, τὸν ἐνηγκαλίσθη, καὶ ἀπὸ δάκρυα περιβρέόμενος, τὸν κατεφίλησε, λέγων μὲ θρηνώδη καὶ διακεκομμένην φωνήν· Ἀδελφέ μου, σὺ αὖριον ἐξάπαντος μέλλεις νὰ παρασταθῇς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, μετὰ τῶν ἁγίων ἀγγέλων, διὰ νὰ λάβῃς τοὺς μισθοὺς τῶν ἀγώνων σου καὶ τὸν ἄφθαρτον στέφανον τῆς ἀθλήσεώς σου, καὶ τότε, παρακαλῶ σε, ἐνθυμήσου καὶ ἐμὲ τὸν ἁμαρτωλὸν, καὶ μεσίτευσον εἰς αὐτὸν νὰ συγχωρήσῃ τὰ ἁμαρτήματά μου, καὶ νὰ μὴ μὲ στερήσῃ τῆς θείας του δόξης, ἀλλὰ νὰ μὲ ἀξιώσῃ, καθὼς τώρα σὲ βλέπω μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, οὕτω νὰ σὲ βλέπω χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος καὶ μέσα εἰς τὸν παράδεισον.

Επέρασεν ἡ ἡμέρα ἐκείνη τῆς εἰκοστῆς πέμπτης, καὶ ἔφθασεν ἡ ἑσπέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἦτο ἡ ἀπόφασις νὰ ἀποκεφαλισθῇ ὁ μάρτυς. Λοιπὸν οἱ φιλομάρτυρες διδάσκαλοι καὶ οἱ ἱερεῖς ἔκαμαν ἀπόφασιν νὰ ψάλλωσι ἀγρυπνίαν τὴν νύκτα ἐκείνην ὑπὲρ ἐνισχύσεως καὶ ἐνδυναμώσεως τοῦ νεομάρτυρος. Τούτου ἀκουσθέντος, συνήχθησαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ χριστιανοὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἤρχισεν ἡ ἀκολουθία κατὰ τὴν πρώτην ὥραν τῆς νυκτὸς μετὰ κατανύξεως μεγάλης, καὶ πάντες μετὰ θερμῶν δακρύων ἐδέοντο τοῦ Θεοῦ. Καὶ ποῖος ἠδύνατο τὴν νύκτα ἐκείνην νὰ σταθῇ καὶ νὰ ἡσυχάσῃ μέσα εἰς τὴν οἰκίαν του; Ἄλλοι ἦσαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἄλλοι εἰς τὴν ἀγορὰν ἔξωθεν τοῦ κριτηρίου, καὶ ὅσον παρήρχετο ἡ νύξ, τοσοῦτον τὸ πλῆθος συνήγετο εἰς τὴν μακαρίαν θεωρίαν τῆς ἀποτομῆς τοῦ θείου μάρτυρος, καὶ ἄλλοι περιέμενον μὲ ἀνημμένην καρδίαν νὰ ἴδωσι θριαμβεύουσαν τὴν δύναμιν τοῦ σταυροῦ ἐν τῇ ἀσθένειᾳ τῆς σκρὸς τοῦ μακαρίου Γεωργίου. Τόσον ἦτο

τὸ συναχθὲν πλῆθος, ὥστε ἔφερε φόβον εἰς τοὺς Ἀγαρηνοὺς νὰ ἐκβάλωσιν ἔξω τὸν μάρτυρα, μήπως καὶ κάμῃ ὁ λαὸς κανὲν ἄτοπον ὄρημα. Λοιπὸν ἔκαμαν πρῶτον μίαν δοκιμὴν, διὰ νὰ καταλάβουν τὴν γνώμην τοῦ λαοῦ· ὅθεν ἐξελθόντες ἔπεσαν ἑξαφνα μέσα εἰς τὸ πλῆθος δύο ξεσπαθωμένοι, καὶ τὸ διεσκόρπισαν. Εἰς τὸν διωγμὸν ἐκείνον ἄλλος ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς ἔχασε φανάρι, ἄλλος φόρεμα, ἄλλος παπούτζια, ἄλλοι ἐπάτησαν ἄλλους, καὶ ἄλλοι ἐπατήθησαν ἀπὸ ἄλλους. Καὶ οἱ μὲν ἐν τῇ ἀγορᾷ χριστιανοὶ οὕτω κακῶς ἐδιώχθησαν καὶ διεσκορπίσθησαν· οἱ δὲ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ψάλλοντες, ἔφθασαν εἰς τὴν λιτὴν. Ἀλλὰ, τῶν τροπαρίων ψαλλομένων, συνεβουλευόντο οἱ ἱερεῖς πῶς νὰ μνημονεύσουν τὸν Γεωργίον, τάχα ὡς ἀν' ἄνθρωπον ἀπλοῦν ἔτι, ἢ ὡς μάρτυρα τέλειον νὰ τὸν συντάξουν μετὰ τοὺς μάρτυρας, καὶ ἐφάνη εὐλογον νὰ μὴ ζητήσουν τὴν πρεσβείαν καὶ ἰκεσίαν αὐτοῦ μετὰ τῶν μαρτύρων, ἀλλὰ νὰ δεηθῶσι πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ, ἵνα τελειώσῃ τὸ μαρτύριον.

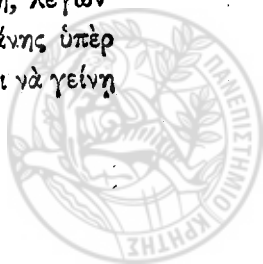
Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, πρὶν ἀρχίσῃ ἡ λιτὴ, τὸ Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, ἰδοὺ φθάνει δρομαίως ὁ ἀπεσταλμένος καὶ διωρισμένος νὰ βλέπῃ ἀπὸ κρυπτὸν μέρος τί γίνεται κατὰ τοῦ μάρτυρος, καὶ φωνάζει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν· τετέλεσται· καὶ εἰς μερικοὺς ἐπιθυρίζει καὶ μετὰ ποῖον τρόπον ἐτελειώθη. Τότε πλέον τίς δύναται νὰ παραστήσῃ μετὰ λόγον τὴν πνευματικὴν ἀγαλλίασιν τοῦ χριστιανύμου λαοῦ; Ποῖος νὰ ἐρμηνεύσῃ τὰ ἀφανῆ σκιρτήματα τῶν καρδιῶν τοῦ ἀπὸ τὴν χαρὰν; Λέγει ὁ Σολομὼν, ὅτι, «καρδίας εὐφραينوμένης, πρόσωπον θάλλει»· ἀλλ' ἐδὼ φιλομάρτυρες ἀκροαται, δὲν ἠκολούθησεν οὕτως, ἀλλ' εὐφραينوμένων καὶ ἀγαλλομένων τῶν καρδιῶν τῶν χριστιανῶν, οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἐφαίνοντο πηγαὶ δακρύων, καὶ τὰ πρόσωπά των κατεβρέχοντο ἀπὸ κατανύξεως δάκρυα διὰ τὴν κατ' ἐχθρῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων νίκην τοῦ καλλινίκου ἀθλητοῦ Γεωργίου, καὶ μάλιστα ὅτε ἤκουσαν τότε παρευθὺς τὴν χαριεστάτην ἐκείνην φωνὴν τοῦ ἀγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Χιοπολίτου. Καὶ οὕτω καλῶς καὶ θεοφιλῶς ἐτελειώθη ἡ ἀγρυπνία ἐκείνη, ἐν τῇ νυκτὶ τῆς εἰκοστῆς ἑκτῆς τοῦ

νοεμβρίου, ὁμοῦ μὲ τὸ καλὸν καὶ θεοφιλὲς μαρτυρικὸν τέλος τοῦ καλοῦ καὶ λαμπροῦ ἀριστέως Γεωργίου.

Τί τὸ ἐντεῦθεν; Ἐξημέρωσεν ἡ εἰκοστὴ ἔκτη, καὶ αἱ καρδῖαι ὄλων σχεδὸν τῶν ἀνθρώπων τῆς πόλεως εἰς δύο καλὰ καὶ σωτήρια ἐμερίσθησαν· δηλαδὴ εἰς τὸ νὰ μάθουν ἀκριβῶς μὲ ποῖον τρόπον καὶ μὲ ποῖα βάσανα ἐτελειώθη ὁ μάρτυς, καὶ εἰς τὸ νὰ λάβουν τίποτε ἀπὸ τὴν μαρτυρικὴν χάριν· ὁ καὶ ἐγένετο· καὶ ἄλλος ἔλαβε χῶμα βρεγμένον μὲ τὸ μαρτυρικὸν αἷμα, ἄλλος ἔδαφε βαμβάκι, ἄλλος ἔπερνε φόρεμα, καὶ ἕκαστος ὅ,τι ἠμπόρεσεν ἤρπασεν εἰς ἀγιασμόν του ἀπὸ τὸν μάρτυρα. Τὸ δὲ μακάριον τέλος του οὕτω πως ἠκολούθησεν.

Αφ' οὗ ἐκεῖνοι οἱ δύο ξεσπαθωμένοι Ἀγαρηνοὶ διεσκόρπισαν τὸ πλῆθος, ὡς εἴρηται, τότε προστάζει ὁ κριτὴς ἕνα ὑπηρέτην Ἀγαρηνὸν καὶ ἕνα χριστιανὸν, ὅςτις καὶ αὐτὸς ἦτο ὑπηρέτης τοῦ κονακίου, νὰ τὸν ἐκβάλουν ἐκ τῆς φυλακῆς, καὶ νὰ τὸν ὑπάγουν δέσμιον εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. Ὁ μάρτυς εὐθὺς παρεδόθη, καὶ ὡς ἀρνίον ἄκακον ἐφέρετο μὲ σιωπὴν εἰς τὴν σφαγὴν, καὶ μόνον, ὅπου ἤθελε καταλάβει χριστιανούς, ἐζήτηε συγχώρησιν· διότι εἰ καὶ πρῶτον ἐσχορπίσθησαν, μετὰ ταῦτα ὁμῶς ἐγύρισαν πολλοὶ, καὶ ἦσαν εἰς τὰ πλησίον ἐργαστήρια.

Εδῶ ἀπαγομένου τοῦ μάρτυρος εἰς τὴν σφαγὴν, ἠκολούθησεν ἐν ἁστεῖον καὶ διηγήσεως ἀξίον. Ὁ χριστιανὸς ὑπηρέτης τοῦ ἀγᾶ, θεόθεν βέβαια ἐμπνευσθεὶς, λέγει πρὸς τὸν μάρτυρα· Ἀδελφε Γεώργιε, ἰδοὺ τὰ ἄρματά μου, λάβε τα καὶ φόρεσέ τα σὺ, καὶ μέινε εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ ἀγᾶ, καὶ νὰ δεθῶ ἐγὼ εἰς τὸν τόπον τὸν ἰδικόν σου, καὶ εἶμαι πολλὰ πρόθυμος νὰ ἀποθάνω ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ. Αὐτοὺς τοὺς λόγους μὲ ποῖαν διάθεσιν καὶ γνώμην τοὺς εἶπεν ἐκεῖνος, ἕκαστος δύναται νὰ τὸ καταλάβῃ. Τοὺς εἶπε βέβαια διὰ νὰ τὸν προθυμοποιήσῃ περισσότερο, καθὼς καὶ τῇ ἀληθείᾳ τὸν ἐπροθυμοποίησεν, καὶ φλόγα θείου ἔρωτος ἀνῆψε μέσα εἰς τὴν καρδίαν του. Ὅθεν παρעוּת τοῦ ἀπεκρίθη, λέγων· ὄχι, ἀδελφε, ὄχι· σὺ ὁ ἀνεύθυνος ἔχεις πόθον νὰ ἀποθάνῃς ὑπὲρ Χριστοῦ, καὶ ἐγὼ ὁ ὑπεύθυνος νὰ μὴ ἀποθάνω; Πῶς δύναται νὰ γείνη

τοῦτο; Ἐγὼ ὁ ἀρνητὴς τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ ἀποθάνω ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔτρεχε μὲ ὅλην τὴν προθυμίαν τῆς ψυχῆς του ἔμπρ'ς ἀπὸ τὸν δῆμιον, λέγων καὶ ἀδιακόπως τὸ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με τὸν ἀμαρτωλὸν, ἕως ὅτου ἐφθασεν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης.

Ἐκεῖ εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης ἦλθε καὶ ὁ κριτὴς μὲ τινὰς ἄλλους, καὶ ὅλοι αὐτοὶ παρεστάθησαν ἔμπρὸς εἰς τὸν μάρτυρα τάχα διὰ νὰ τὸν τρομάξουν· ἀλλ' αὐτὸς νομίζων αὐτοὺς ὡς ψωραλέους κύνας, παντελῶς δὲν ἐφοβήθη. Λοιπὸν ἐπρόσταξε μὲ θυμὸν τὸν μάρτυρα ὁ κριτὴς νὰ γονατίσῃ εἰς τὴν γῆν, καὶ παρευθὺς ἐγονάτισεν. Ἐρχεται ὁ δῆμιος, στέκει ἔμπρὸς του διὰ νὰ φανῇ φοβερός, κρατεῖ εἰς τοὺς ὀδόντας του μίαν μεγάλην μάχαιραν, καὶ μὲ τὰς χεῖράς του ἐν τουφέκι σηκωμένον καὶ ἑτοιμον, καὶ ὅλοι οἱ πρεσβύτεροι Ἀγαρηνοὶ ἔλεγον εἰς τὸν μάρτυρα νὰ μετανοήσῃ, νὰ μεῖνῃ εἰς τὴν πίστιν των, ἀλλ' ὁ μάρτυς μεγαλοφώνως ἔλεγεν· ὄχι, ὄχι, χριστιανὸς θέλω νὰ ἀποθάνω. Καὶ ταῦτα εἰπόντος τοῦ μάρτυρος, τοῦ ἐρρίψεν ὁ δῆμιος τὸ τουφέκι πρὸς ταῖς πλάταις, καὶ εὐθὺς ἀναψὲ τὸ φόρεμά του, εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου ἐκτύπησε, καὶ τὸ αἷμα ἐπὶ ἧδα ἔξω ἀπὸ τὴν πληγὴν, ὡς ἀπὸ σωλῆνα, καὶ αὐτὸς ἔμεινε γονατιστὸς, ἀκίνητος, ὡς νὰ μὴ ἔπαθε τίποτε. Τοῦτο βλέπων ὁ ἀπάνθρωπος ἐκεῖνος δῆμιος, τοῦ ἐφώναζε μὲ ἀγριωτάτην φωνήν· Κύψε κάτω τὴν κεφαλὴν· καὶ ἱκανὴν ὥραν ἔστεκε κυπτὸς, προσμένων τὸ κτύπημα τῆς μαχαίρας. Ὁ δὲ τύραννος ἀφήσας τὸ τουφέκι, ἔλαβεν εἰς χεῖράς του τὴν μάχαιραν, καὶ ἔπειτα δὲν ἤξεύρω ἢ ἀπὸ ἀνεπιτηδειότητος, ἢ ἀπὸ σκληρότητος διὰ νὰ τὸν βασανίσῃ, ἐκτύπησεν εἰς τὸ κόκκαλον τοῦ λαιμοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι πρὸς τῇ κεφαλῇ, καὶ τόσον ἐμπήχθη ἡ μάχαιρα μέσα εἰς τὸ κόκκαλον, ὥστε μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν ἔλκων τὴν ἐβγαλεν. Ἄλλ' ὁ μάρτυς πάλιν δὲν ἔπεσεν, ἀλλ' ἔστεκεν ὡς τὸ πρότερον γονατιστὸς, ἀλλὰ καὶ δευτέρον ἐνέπηξε τὴν ἰδίαν μάχαιραν ὀλίγον παρακάτω, καὶ πάλιν μὲ βίαν καὶ δύναμιν ἔσυρε, καὶ τὴν ἐβγαλεν· ὁ δὲ μάρτυς ἔμεινεν εἰς τὰ γόνατα πάλιν, καὶ δύναμιν εἶχεν ἀκόμη καὶ ἔλεγε τὸ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ. Μετὰ ταῦτα

σπογγίσας ὁ ἀλιτῆριος τὴν μάχαιραν, τὴν ἄφησε παράμερα, ἔπειτα κτυπήσας μὲ τὸν πόδα του εἰς τὰ ὀπισθεν τοῦ μάρτυρος, τὸν ἔρριψε πρηνῆ· ἔπειτα γονατίσας ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους του, καὶ πιάσας αὐτὸν ὡς ἀρνίον ἀπὸ τὴν σιαγόνα, τοῦ ἐχάραξε τὸν λαιμὸν ὥραν ἱκανὴν, μὲ ἓνα παραμάχαιρον, μὲ ἀνήκουστον σκηρότητα καὶ ἀσπλαγχνίαν, καὶ ἔβλεπες νὰ πίπτουσιν εἰς τὴν γῆν τὰ κρέατα ἀπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ μάρτυρος, ὡς πίπτουν πριονίσματα ἀπὸ πριονιζόμενον χλωρὸν ξύλον. Καὶ οὕτως μετὰ ὥραν πολλήν μὲ μεγάλην βίαν τὸν ἀπεκεφάλισε. Καὶ ἦτο κατὰ ἀλήθειαν παράδοξον, ὅτι ἕως τῆς ἐσχάτης του ἀναπνοῆς εἶχεν εἰς τὸ στόμα τὸ σωτήριον ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς παναγίας αὐτοῦ μητρος. Ἐτελείωσε δὲ τὸν καλὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου ὁ καλλίνικος οὗτος ἀθλητὴς εἰς τοὺς χιλίους ὀκτακοσίους ἑπτὰ χρόνους ἀπὸ Χριστοῦ, νοεμβρίου 25, ἕως 22 χρόνων ἡλικίας. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον ἐπρόσταξεν ὁ κριτὴς νὰ τὸ ρίψουν εἰς ἓν νησάκι, καθὼς μᾶς ἔγραψαν ἐν ἀρχῇ· ὕστερον ἐμάθομεν, ὅτι τὸ ἔχουν ἐνταφιασμένον μέσα εἰς τὸ ἅγιον βῆμα τοῦ νχοῦ τοῦ ἀγίου Γεωργίου εἰς τὰ δεξιὰ τῆς ἀγίας τραπέζης, ἔπειδὴ ἔγεινε καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν λοιπῶν μαρτύρων βάσις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Εὐαγγελίου τελείωσις, κατὰ τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο ἄσμα τὸ λέγον· «Μαρτύρων θεῖος χορὸς, τῆς Ἐκκλησίας ἡ βάσις, τοῦ Εὐαγγελίου ἡ τελείωσις»· ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν· ὦ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

**Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Θεοδώρου
τοῦ Βυζαντίου.**

Ἐν τῷ μικρῷ ἐσπερινῷ ἰστῶμεν εἰς. δ'. καὶ ψάλλομεν
στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Νῦν ἡ σεβάσμιος μνήμη τῆς σῆς ἀθλήσεως, ἡμᾶς
συναγαγοῦσα, εὐφημησάι προτρέπει, τὰ τρόπαια
τοὺς ἄλλους καὶ τὰς λαμπράς, ἀριστείας ἐν ἄσμασιν,
ἐν τῇ παρούσῃ ἐσπέρα καὶ τῇ νυκτὶ, ἀξιάγαστε Θεό-
δωρε.

Ισχυρὴ θεία νομίμως τὸν δρόμον ἤνυσας, τοῦ Θεοῦ
μαρτυρίου, καὶ τὴν πίστιν βεβαίαν, ἐτήρησας παμ-
μάκαρ πρὸς τὸν Χριστὸν, καὶ τὸ στέφος Θεόδωρε,
ὡς καρτερῶς ἐναθλήσας ὑπὲρ αὐτοῦ, τὸ ἀκλήρατον ἀ-
πείληφας.

Κανόνες μέθοδοι τέχναι, τῶν ἐγκωμίων σοφῆ, ἡτ-
τῶνται τῷ μεγέθει, τῶν λαμπρῶν σου ἀγώνων, Θεό-
δωρε στερρόφρον οὗς ἀνδρικῶς, καὶ γενναίως ὑπήνεγ-
κας, καὶ δυσμενῶν ἀοράτων καὶ ὁρατῶν, ἐθριάμβευ-
σας τὴν δύναμιν.

Πδέα κόσμου, καὶ κόσμον πάντα κατέλιπες, Θεό-
δωρε ἐμφρόνως, Μωϋσέως τῷ ζήλῳ, καὶ γὰρ τὴν
κακουχίαν τῶν ἡδονῶν, ἀθλοφόρε προέκρινας, καὶ
τὸ θανεῖν ὑπὲρ πίστεως ἢ τὸ ζῆν, ὡς ὁ Παῦλος προε-
τίμησας.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Φαιδρῶς τὸν λαμπρὸν ἀστέρα τοῦ Χριστοῦ Θεόδω-

ρον, καὶ στερρὸν ἀθλοφόρον, ἐορτάσωμεν πιστοὶ, ὑ-
πὲρ γὰρ τῆς εὐσεβείας καλῶς ἀγωνισάμενος, τὸ βρα-
βεῖον τῆς νίκης ἐπαξίως ἀπέληψε, καὶ τῷ Θεῷ νῦν
μετὰ παρρησίας μαρτυρικῆς παριστάμενος, πρε-
σβεύειν ἀπαύστας ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἐκ παντοίων κινδύνων.

Εἰς τὸν στίχ. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Θλλυται ὁ ἐχθρὸς βέλει τῆς καρτερίας, τῆς σῆς Χριστοῦ
ὀπλίτα, Θεόδωρε γενναῖε, ὁ σοῦ κατακαυχώμενος.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Ρεῖθροις προκαθαρθεῖς, δακρύων ὡς ὁ Πέτρος, Θεό-
δωρε ἐγένου, συμμέτοχος ἐκείνῳ, Χριστοῦ παθῶν
μακάριε. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ.

Θντῶς δῶρον Θεῷ, ἐπάξιον προσήχθη, Θεόδωρος ὁ
Θεῖος, καὶ κόσμῳ διανέμει, ἱεροπαρόχους χάριτας.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Υπέρθεε τριάς, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, λιταῖς τῆς
Θεοτόκου, καὶ ταῖς τοῦ Θεοδώρου, θέωσον τοὺς ὑ-
μνοῦντάς σε.

Ἀπολυτίκιον ἤχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τῷ Θεῷ ὥσπερ δῶρον φερωνύμως Θεόδωρε, δι' ἀ-
θλήσεως πόνων προσηνέχθης πολύτιμον, καὶ ἄμωμον
θῦμα καὶ δεκτὴν, παμμάκαρ ἐγένου προσφορὰ ὅθεν
πόθῳ συνελθόντες, τοὺς σοὺς ἀγῶνας ἐν ὕμνοις γε-
ραίρομεν, καὶ δόξαν προσάγομεν Θεῷ, τῷ θαυμα-
στῶς σε ἐνισχύσαντι, κατ' ἐχθρῶν ὀρωμένων καὶ ἀο-
ράτων πολυάθλε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου.

Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ
Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν σίχ. ἦ.

Νικοδήμου Μοναχοῦ ἤχος α. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Παμμάκαρ Θεόδωρε Χριστὸν ἐκ ψυχῆς ἠγάπησας,
καὶ δι' αὐτὸν τὴν εὐπάθειαν, σαρκὸς ἐμίσησας, νεότη-
τα κάλλος, καὶ τρυφὴν τὴν ῥέουσιν, καὶ χαίρων τὸ
σὸν αἶμα ἐξέχεας· διὸ τὴν μνήμην σου, τὴν ἐτήσιον
γεραίρομεν, τὸν σωτῆρα Χριστὸν μεγαλύνοντες. Δίς.

Παμμάκαρ Θεόδωρε ῥοαῖς, τῶν σεπτῶν αἱμάτων σου,
Λευϊαθὰν τὸν ἀρχέκακον, τὸν σέ ἀδικήσαντα, ἐβύθι-
σας ὄντως, καὶ τοῖς θείοις ἄθλοις σου, τελεία ἀφανεία
παρέδωκας. Χριστὸν, ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυ-
χαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Δίς.

Παμμάκαρ Θεόδωρε ἡμῖν, ὡς ἀστὴρ ἐξέλαμψας,
νεοφανῆς, τὴν σκοτομαινὰν τῆς πλάνης ἀπασαν, τὴν
καταχυθεῖσαν, εἰς τὰ τοῦ κόσμου πέρατα, ἀκτίσι
τοῦ λαμποῦ μαρτυρίου σου, λυὼν πανεύφημε, καὶ
φωτίζων τοὺς τιμῶντάς σε, καὶ θερμαίνων πρὸς πό-
θον τοῦ κτίσαντος. Δίς.

Μωσέως τῷ ζήλῳ ἀθλητὰ, ἔνδοξε Θεόδωρε, τρυφὴν
ἐάσας τὴν πρόσκαιρον, καὶ τὴν ἀπόλαυσιν, τὴν ἐν
βασιλείοις, καὶ πνεύσας ἀπειληφας, τὴν ἐν τοῖς οὐρα-
νοῖς αἰωνίζουσαν, πόνοις ἀθλήσεως, καὶ ὑπόδειγμα
μιμούμενος, Ἰακώβου τοῦ Πέρσου μακάριε.

Παμμάκαρ Θεόδωρε Θεόν, ἴλεων ἀπέργασαι, ἡμῖν
ταῖς θείαις πρεσβείαις σου, τοῖς ἐορτάζουσι, τὴν πα-

νῆρόν σου, καὶ ἀγίαν ἄθλησιν, καὶ τὴν πρὸς τὸν Χριστὸν σὴν ἀνάλυσιν, δι' ἧς ἀπέληφας, τὰ βραβεῖα τῶν ἀγώνων σου, σὺν ἀγγέλοις ἀεὶ ἀγαλλόμενος.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Κροτήσωμεν σήμερον ἐπὶ τῇ μνήμῃ Θεοδώρου, τοῦ νέου μάρτυρος· ὁμωνυμήσας γὰρ οὗτος Θεοδώρῳ τῷ πάλαι μεγαλομάρτυρι, τῇ μιμήσει τοῦ μαρτυρίου, καὶ συνώνυμος ἀληθῶς ἐκείνῳ ἐγένετο· ὅθεν ὡς ἐπώνυμος τῶν τοῦ Θεοῦ δωρεῶν τοῖς αὐτὸν εὐφημοῦσι, δῶρα πλουτοποιᾷ τῶν θείων χαρίτων παρέχει, καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ διὰ σέ θεοπάτωρ. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Ζήτησι σελ. 8. Εἰς τὴν λιτὴν, Ἦχος α'.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ μάρτυς Θεόδωρε, ὁ τὸν Χριστὸν δοξάσας ἐν τοῖς τιμίῳις σου μέλεσιν. Εἰ γὰρ καὶ πρὸς καιρὸν αὐτοῦ ἐχωρίσθης διὰ τῆς ἀρνήσεως, ἀλλὰ τούτῳ πάλιν ἠνώθης διὰ τῆς πίστεως, καὶ τῆς ἐπὶ τῇ πίστει πεπρόρησιασμένης ὁμολογίας· προσθήκη δὲ τῆς ἐνώσεως, ἡ τῶν αὐτοῦ παθῶν καὶ τοῦ θανάτου ὁμοιότης, καὶ κοινωνία σοι γέγονε· δι' ἧς τούτῳ, ὡς κεφαλῇ μέλος ἐπὶ πλείστον συνήφθης, καὶ συνημμέλος ἔσῃ εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, δόξης τῆς αὐτῷ πρεπούσης συναπολαύων· ὅθεν ὡς παρρρησίαν ἔχων πρὸς αὐτόν, πρέσβευε ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμῶντων σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Γενναῖε μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Θεόδωρε, ἐπαξίως εὐφημοῦμεν τὴν μνήμην σου· σὲ γὰρ οὐ βίαι τυραννι-

καί, οὐ θωπεῖται ἀπατηλαί, οὐ μαστίγων ἐπιφοραί, οὐ στρέβλωσις κεφαλῆς, οὐκ ὀφθαλμῶν ἕξωσις, οὐκ ὀδόντων ἐκρίλωσις, οὔτε ὁ δι' ἀγχόνης θάνατος, τῆς πρὸς Χριστὸν ἀγάπης χωρίσαι ἴσχυσαν· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς μετὰ Ἰακώβου, καὶ Μείρακος, καὶ τῶν λοιπῶν μαρτύρων συναγαλλόμενος, μὴ παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Μακαρίζομέν σε. Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ὁ ἐν ὑστέροις καιροῖς, τὴν τῶν ἐξ Ἀγαρ ἀπελεγξας δυσσέβειαν, καὶ πίστιν Χριστῷ παμμάκαρ, ἀνακηρύξας ψυχῆς, ἐν ἀνδρικωτάτῳ παραστήματι· ὁ νοῦν τὸν ἀρχέκακον, καὶ τὰ τούτου στρατεύματα, λύπης πληρώσας· τῶν ἀγγέλων δὲ τάγματα, πλήσας ἅπαντα, θυμηδίας καὶ τέρψεως· οἷς καὶ συναυλιζόμενος, γενναῖε Θεόδωρε, αἰτήσαι πᾶσι τοῖς πόθῳ, ἐπιτελοῦσι τὴν μνήμην σου, ἡμῖν θωρηθῆναι ἱλασμόν ἀμαρτημάτων καὶ μέγα ἔλεος.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Χαίροις τῆς καθ' ἡμᾶς γενεᾶς, στήριγμα μέγα ἀθλοφόρε Θεόδωρε· ὁ πάντων ἐξομολογούντων, ὑπογραμμὸς ἀληθείας· ὁ πολλὰς βασάνους διὰ Κύριον, ὀδόντων ἐκρίλωσιν, καὶ ὀμμάτων τὴν ἕξωσιν, καὶ τοῦ προσώπου, ὑπομείνας τὴν στρέβλωσιν, καὶ τὸν θάνατον, χαρμοσύνης δεξιόμενος· δόξα καὶ ἐγκαλλώπισμα, πιστῶν ὁ γενόμενος, τῶν δὲ ἀπίστων αἰσχύνῃ, καὶ ἀτιμία αἰώνιος. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Χαίροις γενναῖε μάρτυς Χριστοῦ, ὁ ἐν χωρίῳ τῆς χαρᾶς διαιτῶμενος, χαρίτων τῶν ἀκηράτων, τῷ πλησμένῳ αἰεὶ ὅπου τῶν Ἀγγέλων τὰ στρατεύματα, χαρᾷ τερπνῇ χαίρουσι· καὶ δικαίων τὰ πνεύματα, γελῶσιν ὄντως, τὸν μακάριον γέλῳτα, καὶ ἐμπίπλυνται, χαρμονῆς τε καὶ τέρψεως· ὅπου ὁ χαριέστατος, Χριστὸς ὁ Θεάνθρωπος, πᾶσι τὰς χάριτας νέμει, τοῖς ὀλοφύχως ποθήσασιν, αὐτὸν καὶ παρέχει τὴν χαρὰν τῆς αἰδίου μακαριότητος. Δόξα. Ἦχος δ'.

Βθουμαστώλη Χριστέ τὸ κράτος τῆς δυνάμεώς σου, καὶ πάλαι καὶ νῦν· ἐξαιρέτως δὲ ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τοῦ σοῦ νεομάρτυρος Θεοδώρου· ἰδοὺ γὰρ οὗτος ὁ κατὰ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀσθενής τε καὶ ἄνανδρος, τὴν ἅμαχον ἰσχύν σου περιφραζάμενος, ἀνδρείως εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀθλήσεως ἦλατο· καὶ βασάνους ὑπομείνας, αἱ κάμπτουσι καὶ τὸν ἀλκιμώτατον, τὸν δυνατὸν ἐν κακίᾳ ὡς ἀσθενέστατον στρουβίον καταπεπάτηκεν· ὅθεν πάντας ἐγείρει εἰς δόξαν τοῦ σοῦ παντοδυνάμου ὀνόματος, τοῦ ἀπαύστως δοξαζομένου ἐν τοῖς ἁγίοις σου.

Καὶ νῦν. Ἐκ παντοίων κινδύνων. Ἀπολυτίκιον. Ζῆτει εἰς τὸν μικρὸν Ἑσπερινόν. Καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν 4 στιχ. Κάθισμα. Ἦχος 4.
Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αδάμας ὡς στερρὸς, ὡς ἀκλόνητος πύργος, ὡς ἄκμων ἀκαμπῆς, προσβολὰς τῶν βασάνων, ὑπήνεγκας

Θεόδωρε, καὶ οὐδ' ὅλως εἰσδέδεξαι, τὴν δυσσέβειαν·
τὴν δὲ ὀρθόδοξον πίστιν, ἀνεκήρυξας, ἐν τῷ σταδίῳ
γενναίως· διό σε γεραίρομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία ἡ τὰς τρεῖς, ἀνηκούστους ἐνώσεις, ἐνώσασα
φρικτῶς, παρθενίαν καὶ τόκον, Θεόν τε καὶ ἄνθρω-
πον, πίστιν τε τὴν πιστεύουσαν, τοῖς ξενίζουσι, τού-
τοις καρδίαν ἀνθρώπου· ἡμᾶς ἐνώσον, τῇ τοῦ Υἱοῦ
σου ἀγάπῃ, καὶ σῶσον Πανύμνητε.

Μετὰ τὴν 6' στιχ. Κάθισμα. Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὸ πῦρ ἀγαπήσεως, τῆς πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, ἐν
βάθει καρδίας σου ἔχων σοφὲ τὸ γλυκὺ· μὴ φέρων
τὴν φλόγα δὲ, ἔσπενσας διαβῆναι, πρὸς αὐτὸν ἀθλο-
φόρε, θάπτον διὰ θανάτου, καὶ βασάνων ποικίλων.
Καὶ νῦν Χριστῷ ἐνωθεὶς ἔσθης τοῦ πόθου σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταχὺ δέξαι, Δέσποινα τὰς ἱκεσίας ἡμῶν καὶ ταύτας
προσάγαγε, τῷ σῷ υἱῷ καὶ Θεῷ, Κυρία Πανάμωμε,
λύσον τὰς περιστάσεις, τοῦ παρόντος αἰῶνος· πράυνον
μηχανίας, καὶ κατάβαλε θράσος, τῶν ὀπλιζομένων
ἄχραντε κατὰ τῶν δούλων σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ σταυρῷ

Διαφυγὼν τὸν σὲ πειράζοντα μάρτυς, καὶ μαρτυρίου
σου τὸ ἔργον τελέσας, πρὸς τὸν Χριστὸν ἀνέδραμες
τὸν σοὶ προητόν, ὥσπερ πρόην ἐλεγες, καὶ νῦν ἔσθης

τοῦ πόθου, δόξης ἐμπορούμενος, καὶ χαρᾶς ἀνεκφράστου· ἥς ἐκδυσώπει πάντας μετασχεῖν, τοὺς τὴν σὴν μνήμην, τελοῦντας Θεόδωρε.

Ἔτερον. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τὴν φθαρτὴν υἰότητα, τοῦ ἐπιγείου, βασιλέως ἔλιπες, μάρτυς Θεόδωρε σοφῶς· καὶ νῦν υἱὸς ἐχρημάτισας, ἐν ἀληθείᾳ Χριστοῦ τοῦ παντάνακτος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Προστασία ἄμαχε τῶν ἐν ἀνάγκαις, καὶ λιμὴν ἀχείμαστε τῶν ναυαγούντων ἐν δεινοῖς, τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης με, καὶ τρικυμίας παθῶν ἐλευθέρωσον.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ ἀ ἀντίφ. τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ. Τὸ, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον μαρτυρικόν, ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. Δόξα. Ταῖς τοῦ ἀθλαφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου..

Εἰς τὸ, Ἐλεῆμον ἐλέησόν με. Ἦχος πλ. β'.

Παριστάμενος τῷ θρόνῳ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἀπορρέουσας δόξης καὶ φωτοχυσίας ἐμπιπλάμενος, μάρτυς Θεόδωρε, αἴτησαι πρεσβείαις σου, ὁρωθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Κανὼν εἰς τῆς Θεοτόκου, οἷον βούλει, εἰς γ'.

Καὶ οἱ κανόνες τοῦ Ἀγίου, εἰς ἦ.

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς,

Ὑμνον προσάδω Θεοδώρῳ τῷ νέῳ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀμαρτηλάτην Φαραῶ.

Ὑμνον προσάδειν τῇ σεπτῇ ἀθλήσει σου, ἐπιποθοῦντί

μοι νυν, χάριν ἐν τῷ λόγῳ, καὶ λόγον ἐν χάριτι, δίδου μάρτυς Θεόδωρε, ὥς ἂν μέλψω ἀξίως, ταύτην καὶ χάριν δωρήσωμαι, τοῖς ἀκρωμένοις καὶ ψάλλουσι.

Μείνας ἐν τόπῳ, ἡσυχίας ἐνδοξε, μάρτυς Θεόδωρε, εἰς αἴσθησιν ἤλθες, τοῦ κακοῦ οὐ πέπονθας, καὶ τὴν ψυχὴν σου βέλεσι, κατανύξεως βάλλεις, καὶ θείου φόβου αἰοίδιμε, κλαίων καὶ πικρῶς ὀδυρόμενος.

Νέων μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ τὴν ἄθλησιν, καὶ τὰ μαρτύρια, σὺ ἀναγινώσκων, συνεχῶς Θεόδωρε· καὶ ἐξαιρέτως ἄθλησιν, Πολυδώρου τοῦ νέου, εἰς πόθον ἤλθες καὶ ἔρωτα, τοῦ διὰ Χριστὸν μαρτυρησαί σε.

Θεοτοκίον.

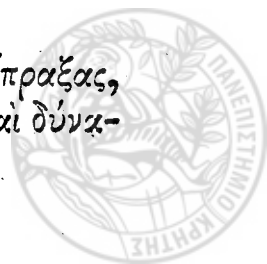
Θμματα ὥσπερ, τῆς παιδίσκης βλέπουσιν, αἰεὶ κυρίας αὐτῆς, εἰς τὰς χεῖρας οὕτω, τὰ ὅμματα βλέπουσιν, ἡμῶν ἀγνὴ τῶν δούλων σου, εἰς τὰς χεῖρας ἀπαύστως, σοῦ τῆς Κυρίας τῆς κτίσεως, ἕως ἂν ἡμᾶς οἰκτειρήσεις.

Ἄλλος. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Πόνημα Μιχαὴλ Εὐμορφοπούλου.

Υμνῆσαι προθυμουμένῳ σήμερον, τὴν θείαν ἄθλησιν, καὶ τοὺς σεπτοὺς ἀγῶνας τοῦ κλεινοῦ ἀθλοφόρου σου Κύριε, ἀμαρτημάτων ἄφεσιν, καὶ φωτισμὸν Χριστὲ παράσχου μοι.

Μετάγνωσιν ἀληθῆ Θεόδωρε, ἐφ' οἷς περ ἔπραξας, δακρυῤῥοῶν σὺ ἔδειξας πικρῶς, διὰ τοῦτο καὶ δύνα-

μιν, παρὰ Χριστοῦ ἀπειληφας, εἰς τὸ νικῆσαι τὸν ἀντίπαλον.

Υπάρχων ἐν βασιλείαις ἔνδοξε, Χριστὸν ἠθέτησας, τῇ τοῦ νοῦς κουφότητι τοῦ σοῦ, καὶ σατᾶν δολιότητι· εἰς σεαυτὸν δ' ἀνέδραμες, ὑπὲρ Χριστοῦ στερβῶς τ' ἐνήθλησας. Θεοτοκίον.

Παρθένος μετὰ τόκον ἄφθορος, διαμεμένηκας, τὸν δι' ἡμᾶς ὀφθέντα ἐπὶ γῆς, ὑπὲρ λόγον κυήσασα, ὃν ἐκτενῶς ικέτευε, φωταγωγῆσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

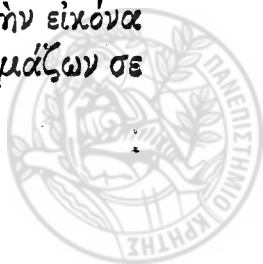
Ῥδὴ γ'. Οὐρανίας ἀφίδος.

Νέον ῥόδον ἐφάνης, κοκκοβαφὲς εὖοσμον, ἐν καιρῷ χειμῶνος ἀνθῆσαν τῆς νῦν ψυχρότητος, τῆς καθ' ἡμᾶς γενεᾶς, ὅψιν καὶ ῥίνα εὐφραίνων, ἡμῶν τῶν ποθούντων σε μάρτυς Θεόδωρε.

Πολὺν πόλεμον ἔσχες, καὶ πειρασμοὺς ἔνδοθεν, ἐν τοῖς λογισμοῖς σπειρομένους ὑπὸ τοῦ δράκοντος, μάρτυς Θεόδωρε· ἀλλὰ σταυροῦ τῇ δυνάμει, ἅπαντας διέλυσας διὰ τῆς πίστεως.

Ρώμην θείαν πλουτήσας, τὴν τοῦ Χριστοῦ ἔνδοθεν, τὴν τοὺς ἀσθενεῖς δυναμοῦσαν καὶ ἐνισχύουσαν, μάρτυς Θεόδωρε· καὶ ἀσθενὴς ὢν τὸ σῶμα, ἐνευρώθης ἔνδοξε πρὸς τὸ μαρτύριον. Θεοτοκίον.

Ο μὲν σκῦλα εὐρίσκων, καὶ θησαυρὸν τέρπεται· ἐγὼ δὲ εὐρών Θεοτόκε σὸν θείον ὄνομα, καὶ τὴν εἰκόνα σου, καταφυγὴν ἐν ἀνάγκαις, χαίρω ὀνομάζων σε καὶ ἀσπάζόμενος.

Ἄλλος. Οὐκ ἔν σοφία καὶ δυνάμει.

Επεὶ περ ἔγνωσ, ἐν τῇ Χίῳ ἀδύνατον εἶναί σε, τὸν ἐχθρὸν καταβαλεῖν, ὅφ' οὗ τὸ πρὶν ἐξηπάτησαι, τὴν Δέσβον κατέλαβες, τοῦτον τρωσόμενος.

Ιδοὺ ἐβόας, τῷ τυράννῳ σοὶ δίδωμι σήμερον, τὴν ψευδῇ καὶ μυσαρὰν, πίστιν ἣν πάλαι μοι ἔδωκας, κηρύττω δὲ ἄντικρυς, ἣν εἶχον πρότερον.

Πυνθανομένῳ, τῷ τυράννῳ τίς οὗτος; ἀντέλεγον, οἱ ὄντες περὶ αὐτὸν, ἄφρων ὑπάρχει, σὺ δ' ἔφησας, Χριστοῦ δοῦλος πέφηνα, οὐχὶ δ' ἀνόητος.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν τεκοῦσαν, τὸν Θεὸν Θεοτόκε δοξάζομεν, τῷ γεννήματι τῷ σῷ, προσηγορίαν ἀρμόζοντες, καὶ κλησιν κατάλληλον, πάντα γνε Δέσποινα.

Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Μάρτυρος.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ σταυρῷ.

Καθάπερ ἔμπορος ἐχέφρων ἡλλάξω, τῶν ἐπιγείνων τὰ οὐράνια Μάρτυς· καὶ τὴν ζωὴν τὴν πρόσκαιρον λιπὼν ὧ ἀθλητὰ, εὗρες τὴν αἰώνιον, καὶ τὴν ἄπειρον μάκαρ, βραχυτάτου αἵματος, βασιλείαν ὠνήσω, καὶ σὺν χοροῖς εὐφραίνῃ ἀθλητῶν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου Θεὸν ἱεούμενος.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε. Ὡδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς.

Σὺ μὲν πυκνῶς, καταφιλῶν οὐ διέλιπες, τὰς ὁσίας χεῖρας ὧ Θεόδωρε, καὶ ταῖς ῥοαῖς θακρῶν τῶν σῶν,

κατέβρεχες πόδας, τοῦ συνοδίτου σοι γέροντος, εὐ-
χαριστῶ σοι πάτερ, δι' ἐμὲ ἀνακράζων, ὅτι κόπον το-
σοῦτον ὑπέμεινας.

Αλλ' ἐκ ψυχῆς, ὁ συνοδίτης σοι ἔλεγε· Παῦσε τέκνον,
καὶ μὴ ταῦτα λέγε μοι· καὶ γὰρ εἰ σὺ, ὑπὲρ τοῦ Χρι-
στοῦ, ἀθλήσαι ἐπείγῃ, πῶς οὐκ ἐγὼ ἀγαπήσω σε ; ἀ-
πόστηθι οὖν λύπης, καὶ τῶν θρήνων ἀπόσχου, καὶ
δειλίαν ἀπέλασον ἅπασαν.

Δύω ὁμοῦ, σύ τε κακεῖνος ὃν ἔσχηκας, συνοδίτην, ἔν-
δοξε Θεόδωρε, τῇ τῆς ψυχῆς, ὁδύνῃ πικρᾷ, συνεί-
χεσθε ὅλως, μὴ στέγοντες τὴν διάζευξιν· δακρυρ-
ροοῦντες ἄμφω, συνθρηνοῦντες ἀλλήλοις, ἕως οὗ ἀπ'
ἀλλήλων διέστησε. Θεοτοκίον.

Μαριὰμ, γλυκὺ καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα· σὺ ἐν μέ-
σῳ, Θεοῦ τε ἀνθρώπων τε, πτᾶσα τὸν μὲν, ἀνθρώπου
υἱόν, εἰργασαι Παρθένε, τοὺς δὲ ἀνθρώπους ἀνέδει-
ξας, υἱοὺς Θεοῦ διό με, ἀποκήρυκτον ὄντα, τῷ Θεῷ
υἱοποίησον ἄχραντε. "Αλλος. Ἐπαρθέντα σε.

Οὐδὲν δέδοικα ἐβόας, γενναιοφρόνως, τὰς παρ' ἡμῶν
δεινοί, ἀπειλουμένας βασάνους, Χριστὸς γάρ μοι
δύναμις, ᾧ κράζω γηθόμενος, δόξα τῇ δυνάμει σου
Κύριε.

Βεβλημένον σὲ Θεόφρον τῆς εἰρηκτῆς ἔνδον, τῶν ἀσε-
βῶν πλείστοί τινες εἰσεληλυθότες, δεινῶς μὲν ἐμάστι-
ζον, ἐγέλων δὲ κράζοντες, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ελθέ σοι ἔλεγον πάλιν οἱ ἀσεβοῦντες, ἐπὶ τὴν πίστιν

τὴν ἡμῶν· ἡμεῖς δ' ἀντὶ ταύτης χρήματά σοι οἶδο-
μεν ἀξίαν καὶ ἔπιπλα, πίστιν τὴν ἡμῶν προτιμήσαντι.

Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου φαρμαχθεῖσαν ταῖς ἰοδόλοις, τῶν
ἐναντίων δῆγμασι, δραστηκῶ φαρμάκῳ, πρεσβειῶν
θεράπευσον, Χριστέ τῆς τεκούσης σε, καὶ τοῦ ἱεροῦ
ἀθλοφόρου σου. Ὡδὴ ἐ. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Θεῶ ἔρωτι μάρτυς, τῷ τοῦ μαρτυρίου δεινῶς συνε-
χόμενος, πρὸς Χριστὸν ὑπάγω, πρὸς Χριστὸν μου
πορεύσομαι ἔλεγες· καὶ ταχὺ τελέσω, ἔργον δ' ἔχω ἀνὰ
χεῖρας· ἵνα θάττον σατὰν λυτρωθῇσωμαι.

Εὐθαρσεῖ παρρησίᾳ, ἤλεγξας ἀπίστους παμμάκαρ
Θεόδωρε· καὶ ψευδοπροφήτην τὸν αὐτῶν ἀρχηγὸν ἀ-
νεκήρυξας, καὶ θρησκείαν τούτου, πλάνην ὠνόμασας
πανσόφως, καὶ παρέδως αὐτὴν ἀναθέματι.

Θκριτὴς ἐξεπλάγη, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ συνεδρεύοντες
ἅπαντες· ἀκούοντες τούτων, καὶ ψυχῆς τὸ ἀνδρεῖον
παράστημα, βλέποντές σου μάρτυς, τίς οὗτος ἔλεγον
ὑπάρχει; πρὸς ἀλλήλους ὁρῶντες σὺν θαύματι.

Θεοτοκίον.

Δόξα αὕτη σοι μόνη, πάντων τῶν ἀνθρώπων Παρθέ-
νε δεδώρηται, λογισμῶν φανῆναι, σαρκικῶν ἀνωτέ-
ραν πανάχραντε, ὅθεν ὡς Παρθένος, καὶ ἡγεμῶν
παρθενευόντων, παρθενεύειν καὶ ἐνδυνάμωσον.

Ἄλλος. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ Κύριέ μου φῶς, καὶ σοφία στήριγμα, ἐν σοὶ θάρ-

ῥῶν καὶ γὰρ Σῶτερ τὰς ποινὰς ὑπομένω, ἐβόα ὁ Θεό-
δωρος.

Μιμούμενος σοφὲ, τὸν Σατῆρα καὶ Κύριον, τὸν ἐπὶ
ξύλου ταθέντα, καὶ αὐτὸς τῇ ἀγχόνῃ, μετέωρος ἐ-
κρέμασο.

Θὺκ ἴσχυσαν σοφὲ, τῆς ψυχῆς σου τὸ εὐτονον, σα-
λεῦσαι οἱ τυραννοῦντες· ἐπὶ πέτραι γὰρ ὄντως Χρι-
στοῦ τεθεμελίωτο. Θεοτοκίον.

Σῶσόν με ὁ Θεός, ὡς φιλόανθρωπος σῶσόν με, δεήσε-
σι τῆς ἀφράστως, σὲ τεκούσης Παρθένου καὶ πάντων
τῶν Ἀγίων σου.

ᾠδὴ ε'. Τὴν δέξιν ἐκχεῶ.

Ωs ἄγριοι αἰμοβόροι λέοντες, καὶ ὡς λύκοι οἱ ἀπόγο-
νοι Ἄγαρ, σοὶ τῷ Χριστοῦ, ἐφορμῶντες ἀρνίῳ, ὤ-
θουν ἐλάκτιζον ἑδαιρον, καὶ ἤκιζον παντοδαπῶς, καὶ
εἰρκτῇ σε ἐποίησαν ἔγκλειστον.

Ραβδίζουσαι ὡς ἄσκον τὸ σῶμά σου, ἀπενάρκησαν
δημίῳν αἱ χεῖρες· σὺ δ' ὡς τρυφάς, τὰς πληγὰς ἐλο-
γίζου, καθάπερ πάσχοντος ἄλλου Θεοδῶρε· καὶ ἑ-
φαλλες χαρμονικῶς, Θεοτόκου ᾠδὴν χαριστήριον.

Ωs ἔλαφος ἡ διψῶσα ἔσπευδες, φαλμικῶς ἐπὶ πηγὰς
μαρτυρίου, ἔθεν θερμῶς, τί βραδύνετε, ἔφης, ὦ δι-
κασταὶ καὶ οὐ θάττον με κτείνετε; ἐνοῦντές με πρὸς
τὸν Χριστὸν, τὸν Θεὸν καὶ δεσπότην καὶ πλάσιν μου.

Θεοτοκίον.

Τὰς χεῖράς σου καὶ μαστοὺς ὦ Δέσποινα, τῷ Υἱῷ σου

μεσιτεύουσα δεῖξον· μίξον τοῖς σοῖς, τὰ ἐκείνου Παρ-
θένε, σταυρὸν καὶ λόγχην καὶ σπὸγγον καὶ κάλαμον,
καὶ οὕτως ἰλέωσαι αὐτὸν, ἐφ' ἡμῖν τοῖς πολλὰ ἄμαρ-
τήσασιν. Ἄλλος. Ἐβόησε προτυπῶν.

Επήκουσεν, ὁ τῶν ὄλων δεσπότης καὶ Κύριος, τοῦ
δικαίου, Γεωργίου τὴν δέησιν ἔνδοξε, δι' ὅπερ σοι
τοῦτον, τῇ εἰρκτῇ συγκλεισθῆναι κηρύχῃ.

Μιμούμενος τὸν ἐν Σμύρνῃ Ἀλέξανδρον ἔνδοξε, καὶ
τὸν Θεῖον ἐν Ἐφέσῳ Πολύδωρον ἠήλησας, διὰ τοῦτο
πάντες εὐφημοῦμέν σε μάρτυς Θεόδωρε.

Ωs ἔμαθεν ὁ Γεώργιος, μάρτυς Θεόδωρε, ἐν εἰρκτῇ
διατρέχοντα, τρόπον ἐνόησε, δι' οὗπερ ἐμδαίνει, καὶ
ποιεῖ πρὸς ἀγῶνας δρανέστερον. Θεοτοκίον.

Αγνοίας σε, καθαρὸν εὐρηκῶς ἐνδιαίτημα, ἐν γαστρί
σου, καθαρὸς ὁ Δεσπότης ἐσκήνωσεν, ἐκκαθάραι θέ-
λων, τῶν ἀνθρώπων Παρθένε τὸ φύραμα.

Κοντάκιον, ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Η καὶ νῆ σου ἄβλησις, ὡς ἑωσφόρος, φαεινὸς ἀνέτειλε,
καὶ συνεκίνησεν ἡμᾶς, Χριστὸν δοξάσαι Θεόδωρε,
τὸν σὲ ἐν ἄθλοις στερρόν ἀναδείξαντα. Ὁ οἶκος.

Μετανοίας τελειοτάτης καὶ ὀλοκαρδίου ὑπόδειγμα
σεαυτὸν, πᾶσι τοῖς ἀρνησιχρίστοις προέθηκας μάρ-
τυς, Θεόδωρε· μεταγνοὺς γὰρ πικρῶς ἐφ' ᾧ πέπον-
θας πτώματι, πάντων τῶν τηδεκαλῶν κατεφρόνησας,
βασιλικὴν υἰότητα, καὶ ἄνθος νεότητος, καὶ κάλλος
σώματος, καὶ ζωῆς αὐτῆς τὸ περισπούδαστον χρῆ-

μα, εἰς οὐδὲν λογισάμενος· ὅθεν εἰς τὸ στάδιον τοῦ μαρτυρίου ἀνδρείως ἀποδυθεὶς, καὶ βασάνους πολυειδεῖς ὑπομείνας, μετὰ παρρησίας Θεὸν ἀληθινὸν τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυξας, τὸν σὲ ἐν ταῖς ἁγίοις στερρόν ἀναδείχυντα.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ιζ'. Μνήμη τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Θεοδώρου.

Στιχ. Ὑμνος νεάζων Θεοδώρῳ τῷ νέῳ.

Χριστοῦ ἀθλητῆς, ἐνδίκως ἀρμοστέος.

Βῆ δὲ ἐς Οὐλύμποιο φαεινὸν δῶ Θεόδωρος.

ᾠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ὅσπερ χαρίτων οὐρανίων, δῶρον δέδοσαι ἡμῖν ὃ Χριστοῦ μάρτυς, ταῖς τιμῶσι θερμῶς, καὶ σὲ ἡγαπηηόσι, παρὰ Θεοῦ Θεόδωρε, ἐπ' ἐσχάτων τούτων χρόνων.

Νίκην κατὰ τοῦ πολέμου, μάρτυς ἔστησας τοῦ πρὶν νικήσαντός σε, καὶ τρωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἀντέτρωσας γενναίως, αὐτὸν καὶ ἐθανάτωσας, τῇ πολλῇ ὑπομονῇ σου.

Ἐχων ἐγκάρδιον τρισμάκαρ, τὴν ταπείνωσιν, σεαυτοῦ καταμέμφου· καὶ ὧν διὰ Χριστὸν ἐν εἰρηκτῇ καὶ βασάνοις, εὐλογηθῆναι ἤθελεις, καὶ μὴ ἄλλους εὐλογῆσαι.

Θεοτοκίον.

Ὁ παρθένε σὺ μὲν ὑψηλοτέρα ἁγιότητι, πάντων ἐγὼ δ' ἐσχάτος τούτων, ἁμαρτίαις εἰμί· σὺ οὖν ἀνόρθωσόν με, τὸ πλήρωμα τῆς χάριτος, πλήρωμα τὸ τῆς κακίας.

Ἄλλος. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Ὁ ἐνισχύσας πρὸ μικροῦ, ὄντως τὸν Ἀλέξανδρον

Σῶτερ, καὶ τὸν Πολύδωρον αὐτὸς, διασώζεις καὶ νῦν τὸν Θεόδωρον, ὑπερύμνητε κράζοντα, ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Οπρὸ μικροῦ ἀπατηθεὶς, ἔτ' ἐν βασιλείῳς ὑπάρχων, τὸν ἀπατήσαντά σε πρὶν, Μιτυλήνην καταλαβὼν ἔτρωσας, ὑπερύμνητε δ' ἑκράζεις, ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ρῆξον πταισμάτων τὰς σειράς, ἀθλοφορικῇ παρρησίᾳ, τῶν εὐσεβῶς τε καὶ πιστῶς μελωδούντων παμμάκαρ Θεόδωρε· ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων εὐλογητὸς εἶ. Θεοτοκίον.

Πεποικιλμένη ἀρεταῖς, τοῦ παμβασιλέως παρέστης, ἐκ δεξιῶν τοῦ ἐκ τῶν σῶν, σαρκωθέντος αἱμάτων ἀνύμφευτε, ἐκτενῶς ἱκετεύουσα, λυτρωθῆναι ἀπὸ πάσης ἡμᾶς ἀνάγκης. Ὡδὴ ἡ. Τὸν ἐν Ὄρει.

Κεφαλῆς σου τὴν σύνθλιψιν γενναίως, ὑπομείνας ἡνώθης ἀθλοφόρε, τῇ κεφαλῇ τοῦ σώματος Θεόδωρε, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ἣτις ἐστὶ μόνος Χριστὸς ὁ ζωοδότης.

Οφθαλμῶν σου ἐξώσει ἀθλοφόρε, τῆς ψυχῆς σου ἐφώτισας τὸ ὄμμα, προσώπου δὲ στρεβλώσει κατηξίωσαι, ἰθυτενῶς βλέπειν, προσώπου τοῦ Θεοῦ τὸ κάλλος τὸ ὥραϊον.

Εκριζώσει ὀδόντων σου ὧ μάρτυς, τῶν λεόντων συνέθλασας τὰ μύλας· κερᾶμων δὲ παιδεῖα ἰσχὺν ἔλα-

βες, ὥσπερ κεραμέως, τὰ σκεύη συντριβεῖν, τὴν καρδίαν διαδόλου. Θεοτοκίον.

Χριστοῦ μήτηρ, καὶ μήτηρ χριστωνύμων, σὺ ὑπάρχεις· δι' ὃ σε δυσωποῦμεν, τὰ κατὰ χάριν τέκνα σου ἐλέησον, ἡμᾶς σαῖς πρεσβείαις ταῖς πρὸς τὸν Υἱόν σου τὸν κατὰ φύσιν **Κόρη**.

Ἄλλος. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Αἱ βαφαὶ τῶν αἱμάτων ἐπέχρωσαν, πορφυρίδα τὴν σὴν ἀξιάγαστε, ἣν στολισθεῖς μακάριε, στεφηνόρος ταῖς νίκαις, τῷ ἐν ὑφίστοις βασιλεῖ αἰωνίῳ παρίσασαι. Δίς.

Απεφάνθην τοῖς κτήνεσιν ὅμοιος, ὑποκύψας ἀλόγων τοῖς πάθεσι, μάρτυς Χριστοῦ Θεόδωρε, διὰ τοῦτό με σῶσον ταῖς σαῖς πρεσβείαις, ἀθλοφόρε Κυρίου στερότατε. Θεοτοκίον.

Ωs πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναπλάσεως, συντριβέντα με ὅλον ἀνάπλασον, ταῖς προσβολαῖς τοῦ ὄφους, ὅπως πίστει καὶ πόθῳ, σὲ μακαρίζω, Θεοτόκε παρθένε πανύμνητε. Ὡδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Μιμούμενος τρισμάκαρ τὸν ἐν σταυρῷ, κρεμασθέντα Χριστὸν τὸν Δεσπότην σου, ἐφ' ὑψηλοῦ, ξύλου ἐκρεμάσθης ὡς ἀθλητὰ, καὶ καθωράθης ὅμοιος, ἀποκαθηλώσει τῇ τοῦ Χριστοῦ, δι' ὃ ὡς κοινωνήσας, παθὼν τοῦ σοῦ Δεσπότη, καὶ κοινωνὸς τῆς δόξης γέγονας.

Εκρότησαν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, σὲ ὁρῶσαι τὸν

δρόμον τελέσαντα· καὶ ὁ Χριστὸς, στεφάνῳ τῆς δόξης περιχαρῶς, κατέστεψε Θεόδωρε, ὡς ἀγωνισάμενον ἀνδρικῶς, ὑπὲρ αὐτοῦ παμμάκαρ, καὶ τὴν κακίστην πλάνην, καταβαλόντα τὴν ἀντίχριστον.

Πνοίγη σοι ἡ εἴσοδος ἀθλητᾶ, παραδείσου Θεόδωρε ἔνδοξε· τρύφα λοιπόν, εὐφραίνου καὶ χόρευε νοητῶς, καὶ βλέπε τὸν Σωτῆρά σου, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον ἐναργῶς, σὺν πᾶσι τοῖς Ἀγίοις· καὶ μνείαν ἡμῶν ποίει, τῶν ἀγαπώντων καὶ τιμώντων σε. Θεοτοκίον.

Παρθένε ἐξιλέωσαι σὸν Υἱόν, ἡμῖν πᾶσι πρεσβεύοντας ἔχουσιν, ὑπὲρ ἡμῶν, υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τοὺς ἀθλητὰς, Πολύδωρον Θεόδωρον, ἵνα ἀξιώσης ἐπιτυχεῖν, ἡμᾶς τοῦ παραδείσου, δοξάζοντας ἀπαύστως, Πατέρα Λόγον Πνεῦμα Ἅγιον.

* Ἄλλος. * Ἄπας γηγενής.

Δέχου προσηνῶς τευτὶ δὴ τὸ ψέλλισμα, μάρτυς Θεόδωρε, τοὺς ἀνευφημοῦντας δέ, καὶ ἀνυμνοῦντας τὰ σὰ παλαισμάτα, νῦν ἐποπτεύοις ἄνωθεν, θείαις πρεσβείαις σου, τῇ Τριάδι παρестῶς μακάριε, ὑπὲρ ἧς τὸν ἀγῶνα τετέλεκας.

Χαίρει καὶ σκιρτᾷ ἡ Κωνσταντινούπολις, καὶ γὰρ ἐπλούτησεν, ἔνδοξε Θεόδωρε, σέ πολιούχον καὶ ἀντιλήπτορα· ἦν περιέποις ἄνωθεν, τὸ δ' ἐν αὐτῇ ἀσεβῆς, ἐκδιώξοις ἔθνος παμμακάριστε, ταῖς πρὸς Κύριον θείαις πρεσβείαις σου.

Πῶς πρὸς αὐτὰ, σοφὲ τὰ οὐράνια σὺ κατεσκήνωσας, δόξης δὲ λαβόμενος τῆς αἰδίου, σαῖς μεθέξει, ταῖς

ιεραῖς θεούμενος, μέμνησο πάντων ἡμῶν, τῶν τι-
μώντων πίστει τὴν πανίερον, καὶ σεπτὴν τελευτὴν
σου Θεόδωρε. Θεοτοκίον.

Φώτισον ἀγνὴ, τοὺς πόθῳ ὑμνοῦντάς σε καὶ μεγα-
λύνοντας· λύσον τῶν παθῶν ἡμῶν τὸ σκότος **Κ**όρη,
παῦσον τὸν κλύδωνα· τοῦ πονηροῦ τὰ σκάνδαλα ἐκ
μέσου ποίησον· τοὺς τῆς Ἀγαρ γόνους καθυπόταξον,
βασιλεῖ εὐσεβεῖ ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Περιχαρῶς τὴν μνήμην σου, ἐορτάζομεν ἅπαντες,
καὶ λείψανά σου τὰ θεία, Θεόδωρε προσκυνοῦμεν,
καὶ τὴν σεπτὴν εἰκόνα σου, σχετικῶς ἀσπαζόμεθα·
σὺ οὖν ἡμᾶς περισώζε, ἀπὸ παντοίας ἀνάγκης, καὶ
βλάβης τοῦ ἀλλοτρίου. Θεοτοκίον.

Θεὸν ὃν ἐσωμάτωσεν, ἡ Θεοτόκος Δέσποινα, βα-
στάζουσα ἐν ἀγκάλαις, πρεσβευτικῶς ἀνεβόα· ἐπεὶ
σπλάγχχνον γλυκύτατον, ἠυδόκησας μητέρα σου,
γενέσθαι με τὴν δούλην σου, τοὺς εἰς ἐμὲ προσφυ-
γόντας, τῆς σῆς ἀξίωσον δόξης.

Εἰς τοὺς Αἶνους. Ἦχος α. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὸν τοῦ Χριστοῦ στρατιώτην, καὶ νεομάρτυρα, Θεό-
δωρον συμφώνως, εὐφημήσωμεν ὕμνοις, αὐτῷ ἀνα-
βοῶντες ἀπὸ ψυχῆς· ταῖς εὐχαῖς σου περισώζε, ἡ-
μᾶς τοὺς σὲ ἀγαπῶντας ἐκ πειρασμῶν, καὶ παντοίων
περιστάσεων. Δίς.

Τὸν Ἰησοῦν ὃν ἐπόθεις, ἔχων Θεόδωρε, καὶ θεωρίαν
τούτου, ἐντροφῶν ἀνεκδότως, στρέψον σου τὸ ὄμμα

καὶ πρὸς ἡμᾶς, τοὺς ποθοῦντάς σε Ἅγιε· καὶ τὸν Χριστὸν ἐκδυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως δόξης ἐπιτύχωμεν.

Τῆς ὑπερθέου Τριάδος καταλαμπόμενος, ταῖς νοηταῖς ἀκτίσιν, ὅλος φῶς χρηματίζεις, ὅλος ἐξαστράπτων ὅλος Θεός, κατὰ χάριν Θεόδωρε· φῶς καθορῶν τὸν Πατέρα, φῶς τὸν Υἱόν, φῶς Πνεῦμα τὸ πανάγιον. Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τὰς πρὸς τὸν Ἰωσήφ εὐλογίας ἀναλαμβάνουσα τοῦ πατριάρχου Ἰακώβ, ὡς καλὴ καὶ φιλόπαις μήτηρ, Θεόδωρε βοᾷ σοι· υἱός μου ἠϋξημένος σὺ εἰ, υἱός μου νεώτατος πρὸς με ἀνάστρεψον, ὁ τῶν νεοφανῶν μαρτύρων μου ἕσχατος· καὶ πρέσβευε ἀπαύστως τῷ σῶ κατὰ χάριν πατρὶ, καὶ ἐμῷ νυμφίῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὅπως με τῆς τυραννικῆς αἰχμαλωσίας, καὶ πάσης αἱρέσεως λυτρωσάμενος, σῶσῃ εἰς τὴν βσιλείαν αὐτοῦ τὴν οὐράνιον.

Καὶ νῦν, Δέσποινα πρόσδεξαι. Δοξογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ Τυπικά.

Κανόνος, ᾠδὴ γ'. καὶ δ'.

Μετὰ τὸ Τρισάγιον, τὸν Ἀπόστολον, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ ἁγίου Δημητρίου. Κοινωνικόν, Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Μεγαλυνάρια.

Δευτε εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, ἐν ᾠδαῖς καὶ ὕμνοις, μαργαρίτην τοῦ Ἰησοῦ, τῶν νεομαρτύρων, Χριστοῦ τὸ λαμπρὸν ἄστρον, Θεόδωρον τὸν νέον, πιστῶν τὸ καύχημα.

Χαίροις ὁ ἀήτητος ἀθλητῆς, καὶ κήρυξ γενναῖος, τῆς θεότητος Ἰησοῦ· χαίροις Θεοῦ δῶρον, ἡμῖν δεδωρημένον, ἐν χρόνοις τοῖς ὑστέροις, μάρτυς Θεόδωρε.

Πνθησας ὡς ρόδον κοκκόβαφες, Θεόδωρε μάρτυς, ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς καθ' ἡμᾶς, καὶ εὐωδιάζεις ὁδμαῖς τῶν σῶν χαρίτων, ἡμῶν τῶν σὲ ποθούντων, ψυχὰς καὶ σώματα.

Φύλαττε σοὺς δούλους διὰ παντός, Θεόδωρε μάρτυς, τοὺς τιμῶντάς σε εὐλαβῶς, καὶ πίστει καὶ πόθῳ, τελοῦντάς σου τὴν μνήμην, ἀπὸ παντοίας βλάβης, καὶ περιστάσεως.

Τῷ αὐτῷ μὲνι ιζ'

Μνήμη τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Βυζαντίου, καθ' ἣν τελεῖται ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἐν Μιτυλήνῃ γενομένου μαρτυρίου αὐτοῦ.

Στίχοι.

Ἕμνος νεάζων Θεοδώρῳ τῷ νέῳ,
Χριστοῦ ἀθλητῇ ἐνδίκως ἀρμοστέος·
Βῆ δὲ ἐς Ὀλύμπιον δῶ Θεόδωρος·

Ο ἐνθερμος οὗτος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως νεομάρτυς καὶ ἀθλητῆς τοῦ Χριστοῦ Θεόδωρος κατήγετο ἐξ ἐνὸς χωρίου τοῦ Βυζαντίου καλουμένου Νεόχωριου.

Εγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 1774 ἐπὶ τῆς βασιλείας Σουλτὰν Μαχμούτ. Οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἦσαν εὐσεβέστατοι ὀρθόδοξοι χριστιανοί· ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Χατζῆ Ἀναστάσιος, καὶ ἡ μήτηρ του Σμαραγδῆ.

Εἰς αὐτὸν ἐφαίνετο ὡς ἄνωθεν προωρισμένον τὸ ὄνομα Θεόδωρος. Ἡ μεγάλη αὐτοῦ πρὸς τὰ θεῖα θερμότης ἐφώτισεν αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ μικρὸν παιδίον ἦτο προσηλωμένος εἰς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὰ ἱερὰ γράμματα, καί, ἀφ' οὗ ἔμαθεν αὐτὰ, ἔμαθε καὶ τὴν ζωγραφικὴν τέχνην ἀπὸ ἑνα εὐσεβέστατον χριστιανόν, μὲ τὸν ὁπεῖον ἐδούλευεν εἰς τὰ παλάτια τὰ βασιλικὰ.

Ο μισόκαλος διάβολος, βλέπων τὴν πρὸς τὰ θεῖα σταθερὰν πίστιν καὶ ἀφοσίωσίν του, καὶ καθ' ἡμέραν τὴν ἀρετὴν του αὐξανομένην, καὶ εἰς τὴν θεῖαν ἐπίγνωσιν ἐδραιουμένην, μὴ ὑποφέρων καὶ τὴν καθημερινὴν προσευχὴν καὶ κανονικὴν νηστείαν του, ἐφθόνησε καὶ ἤρχισε νὰ ρίπτῃ εἰς τὴν ἀγαθὴν καρδίαν αὐτοῦ σπόρον φιληδονίας καὶ μετατροπὴν ἐπίγνώσεως, καὶ νὰ στήσῃ τὴν προσοχὴν του εἰς ἐκείνας τὰς ἀγαρηγὰς σωματικὰς τρυφὰς, δόξας καὶ πολυτελείας, τὰς ὁποίας ὁ μισόκαλος οὗτος παρέστησεν ὡς ὁλόν ἐπίγνώσεως· καὶ ὡς ἄνθρωπος ἀπατηθεὶς, ἔπεσεν εἰς τὴν παγίδα αὐτοῦ, τοῦ ἀποστάτου διαδόλου, καὶ σκοτισθεὶς τὸν νοῦν, ἡρνύθη, φεῦ! τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ ἐδέχθη τὸ βδελυρὸν ἐκεῖνο τῆς ὀρησκείας τοῦ Μωάμεθ σύμβολον, ἦτοι τὴν ψευδοπεριτομὴν τῆς ἀκροβυστίας, καὶ ὡς τοιοῦτος ἔμεινεν εἰς τὰ βασιλικὰ παλάτια τρία ἔτη, καὶ ἐδιδάσκετο τὰς βδελυρὰς καὶ ἀπατηλὰς μυθολογίας, τὰς ὁποίας ἐκεῖνος ὁ πλάνος ἐπενόησε. Συγχρόνως ἔλαβε καὶ βασιλικὰς δόξας, τιμὰς, πλοῦτη, ὀφφίκια μεγάλα, καὶ δὲν ἦτο πλέον μικρᾶς τάξεως ἄνθρωπος, ἀλλ' ἦτο καὶ αὐτὸς εἷς τῶν ἐνδόξων καὶ μεγάλης τιμῆς ἀνθρώπων τοῦ βασιλικοῦ παλατίου· καί, προχωροῦντος τοῦ καιροῦ, ἤλπιζε καὶ μέλλον ἀνώτερον θθαρτὸν, ἀντὶ τῆς ζωῆς ἀθιανάτου ζωῆς.

Υστερον ἀπὸ τρεῖς χρόνους ἔπεσε πανώλης εἰς αὐτὰ τὰ βασιλικὰ παλάτια, καὶ καθ' ἡμέραν ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἐθέριζε τὸ δρέπανον τοῦ θανάτου ἀνθρώπους μικροὺς καὶ μεγάλους, πλουσίους καὶ πένητας, καὶ ἀδιακρίτως πάσης τάξεως ἀνθρώπους ἤρπαζεν ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς ματαίας ἐκείνης βα-

σιλείας. Τότε ἐκυριεύθη ἀπὸ φόβον, συνῆλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἐσυλλογίσθη τὸ κακὸν τῆς ἀρνήσεως, καὶ τότε ἐρριζώθη εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, ἡρνήθη ὅλας ἐκείνας τὰς μεγάλας τιμὰς καὶ δόξας τῆς τῶν Ἀγαρηνῶν θρησκείας καὶ τὴν ἐξουσίαν τῆς βασιλείας των, ἐκλινεν εἰς μετάνοιαν, καὶ ἐπιμόνως καὶ μὲ διακαῇ πόθον ἐζήτει μὲ ποῖον τρόπον νὰ φύγῃ.

Αὐτὸς ὁ φόβος ἐδόθη παρὰ Θεοῦ ὡς μέσον μετανοίας, κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν ῥῆσιν· « οὐ βούλομαι τὸ πλάσμα μου ἀπολέσθαι, ἀλλ' εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν ». Διότι, διὰ νὰ καταφρονήσῃ ὅλας ἐκείνας τὰς μεγάλας τιμὰς καὶ δόξας, τὰ πλούτη καὶ τὰς πολυτελεῖς τρυφὰς καὶ τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν, καὶ διὰ νὰ θραύσῃ ἐκείνους τοὺς δυνατοὺς δεσμοὺς τῆς ἀρνητικῆς ὁμολογίας του, καὶ ἀποφασίσῃ ἄλλην ἀμετάτρεπτον ὁμολογίαν μετανοίας, ἦτον ἀνάγκη νὰ δοθῇ ἐν τοιοῦτον μέσον ἄνωθεν, καὶ μία οὐράνιος καὶ πολλὰ δραστήριος δύναμις, διὰ τῆς ὁποίας νὰ καταβάλῃ καὶ νικήσῃ τὰς δυσκαταμαχήμετους δυνάμεις τοῦ ἀποστάτου διαβόλου, καὶ θραύσῃ γενναίως ἐκεῖνα τὰ δεσμὰ τῆς ψευδοπεριτομῆς του, ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατόν ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε μόνος του νὰ ἔλθῃ εἰς τοιαύτην μετάνοιαν, οὔτε ἄλλος ἄνθρωπος ἠδύνατο νὰ καταπείσῃ αὐτὸν νὰ ἀποσπασθῇ ἀπ' ἐκείνην τὴν σατανικὴν ματαιότητα τῶν προσκαίρων καὶ φθαρτῶν ἀγαθῶν.

Μίαν νύκτα λοιπὸν, σελήνης οὔτης, ἐσυλλογίζετο πῶς ν' ἀποσπασθῇ ἀπ' ἐκείνους τοὺς Ἀγαρηνοὺς· ἀλλ' ἀφοῦ ἡ φυγὴ ἐματαιώθη, καὶ δὲν ἐγίνε κατ' εὐδοκίαν Θεοῦ, ἀπεφάσισε καὶ ἔπescen ἀπὸ ἐν μέρος ὑψηλὸν, διὰ νὰ φύγῃ, καὶ, ἐπειδὴ ἠκούσθη κτύπος, ἔτρεξαν παρeυθὺς τινὲς τῶν ἐκεῖ Ἀγαρηνῶν καὶ τὸν ἐγύρισαν ὀπίσω.

Υστερὸν ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἐκοινολόγησε τὸν σκοπὸν του εἰς ἓνα χριστιανὸν γούναρην, συχνάζοντα ἐκεῖ· τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ δώσῃ μίαν ζυγὴν φορέματα ναυτικὰ διὰ νὰ τὰ φορέσῃ καὶ φύγῃ· ὅστις τοῦ τὰ ἔφερε χωρὶς νὰ καταλάβῃ

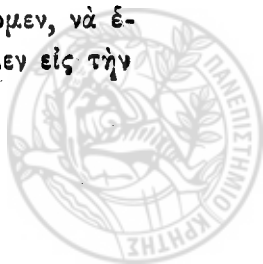
κάνεις, καὶ ἀπὸ τότε ἐζήτει εὐκαιρίαν νὰ φύγῃ· καὶ μίαν ἡμέραν, ἐν ᾧ ἔτρωγον ἐκεῖνοι οἱ Ἀγαρηνοὶ, οἵτινες τὸν ἐγνώριζον, ἔκαμε τὸν σταυρόν του, ἐπῆρεν ἐκεῖνα τὰ φορέματα καὶ ὑπῆγεν εἰς ἓνα τόπον παράμερον, καὶ ἐκεῖ ἐξέβαλε τὰς γούνας καὶ τὰ λαμπρὰ φορέματα, τὰ ὅποια ἐφόρει, καὶ ἐφόρεσε τὰ χριστιανικά· ἐμελάνωσε τὸ πρόσωπόν του, ἔδωσε τὸ μέτωπόν του μὲ ἐν λερωμένον μανδύλι, ἐπῆρεν εἰς τὸν ὠμόν του μίαν στάμναν, καὶ ποιῶν εἰς τὸν ἑαυτὸν του τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἐξῆλθεν ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν κατηραμένον οἶκον, ἐπέρασεν ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς φύλακας τῆς αὐλῆς, κατέβη εἰς τὴν θάλασσαν, ἐμβῆκεν εἰς ἓν πλοῖον μικρόν, ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν μιᾶς θείας του, καὶ ὕστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἐχρίσθη τῷ ἁγίῳ μύρῳ, καὶ ἐκεῖθεν μὲ κόπους πολλοὺς, φόβους καὶ ἐξοδα κατέφυγεν εἰς τὴν Χίον, καὶ ἐκεῖ ἔμεινεν εἰς ἓνα πνευματικὸν πατέρα τινὰς ἡμέρας. Ἀναγινώσκων δὲ βιβλία κατανοητικὰ καὶ τὰ μαρτύρια τῶν Ἀγίων, καὶ περισσότερον τῶν νέων μαρτύρων, ἦλθεν εἰς ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν μετάνοίας, καὶ ἐστέναζε διὰ τὸ κακὸν τῆς ἀρνήσεώς του· ἀκολουθῶς ἐξωμολογήθη δις καὶ τρίς μὲ γενικὴν καὶ λεπτομερῆ ἐξωμολόγησιν ὅλας τὰς ἁμαρτίας, τὰς ὁποίας ἐπραξεν ὡς ἄνθρωπος εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν, χωρὶς νὰ λησμονήσῃ καμμίαν, καὶ συγχρόνως ἔλαβε τὰ ἄχραντα μυστήρια, καὶ ἀπὸ τότε ἤρχισε νὰ κατανύγῃται καὶ νὰ ποθῇ τὸ μαρτύριον. Ἐπειδὴ δὲ ἤκουε καὶ τὸ γενναῖον μαρτύριον καὶ τὰς ἀριστείας τοῦ πρὸ αὐτοῦ μαρτυρήσαντος ἁγίου Πολυδώρου, καθ' ἡμέραν ἠϋξάνεν ἡ πρὸς τὴν μετάνοιαν κατάνυξις του καὶ ὁ πόθος τοῦ μαρτυρίου· τότε δὴ τότε ἠϋξήσαν καὶ οἱ λογισμοὶ καὶ πειρασμοὶ τοῦ μισοκάλου διαδόλου, καὶ ἄφ' ἐνὸς ἐκ τούτου στενοχωρούμενος, ἄφ' ἑτέρου ἐκ τοῦ πόθου τοῦ μαρτυρίου φλεγόμενος ἐπεθύμει, πότε νὰ εὑρεθῇ τρόπος νὰ τελειώσῃ τὸ ποθοῦμένον του καὶ ἀπαλλαχθῇ τῆς κοσμικῆς ματαιότητος.

Λοιπὸν, τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντος, εὑρέθη τις ζηλωτὴς ἀδελφός, ὅστις τὸν συμπαρέλαβε καὶ τὸν μετέφερεν εἰς τόπον παράμερον, καὶ ἐκεῖ διέμενον καὶ ἐδέοντο τοῦ Θεοῦ κοινῶς καὶ κατ'

ιδίαν, διὰ νὰ ὁδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς τὸ θέλημά του τὸ ἅγιον· ὁ δὲ ἀδελφὸς κινούμενος ἀπὸ ἀγάπην, συνέθεσεν αὐτῷ τὴν εὐχὴν ταύτην· « Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ ἰατρὸς τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς, μὴ βδελύξῃ με τὸν ἁμαρτωλὸν, ἀλλ' ἐνδυνάμωσον τὴν ἀσθενῆ καὶ πεπωρωμένην καρδίαν μου, θέρμανον αὐτὴν εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ ὑπὲρ σοῦ μαρτυρίου, ἵνα, ὡς ἡρνήθην σὲ τὸν πλάστην μου καὶ εὐεργέτην, χωρὶς νὰ με βιάσῃ τις, καὶ ἐγενόμην δοῦλος τοῦ μιᾶροῦ διαβόλου, καὶ παίγιον τῶν δαιμόνων καὶ ὑπέκυψα εἰς τὴν ἐξουσίαν, ὑποταγὴν καὶ θέλησιν αὐτῶν· οὕτω πάλιν διὰ τῆς σῆς χάριτος καὶ ἀνυπερβλήτου μακροθυμίας, δι' ἧς βοηθούμενος διέφυγον τὰς παγίδας αὐτῶν, ἀξιώσῃς με τὸν ἐλεεινὸν καὶ ἀνάξιον τῆς κλήσεως τῶν χριστιανῶν καὶ τῆς αἰωνίου μακαριότητός σου· μὴ με βδελύξῃ τὸν ταπεινὸν σου δοῦλον, μονογενὲς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ παράλαβέ με ἐν τῷ χορῷ τῶν μαρτύρων σου, καὶ ἀξιώσόν με τυχεῖν τῆς ἐφέσεως αὐτῶν ». Καὶ μετὰ τὴν εὐχὴν ταύτην ἐπεκαλεῖτο τὴν βοήθειαν καὶ μεσιτείαν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῶν ἁγίων μαρτύρων, καὶ ἰδίως τοῦ μάρτυρος Πολυδώρου.

Αὐτὴν τὴν εὐχὴν ἐδέχθη ὁ ἀθλητὴς οὗτος ὡς βοηθητικὸν μέσον καὶ ὄπλον ἀκαταμάχητον τῆς μαρτυρικῆς κλήσεώς του, καὶ αὐτὴν ἔλεγε συχνὰ μὲ μεγάλην καὶ κατανυκτικὴν εὐλάβειαν, καὶ συχνότερα μάλιστα ἔλεγε· « Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με τὸν ἀρνητὴν σου, ὁδηγήσόν με καὶ φώτισόν με εἰς ὁδὸν μετανοίας· ζήτησόν με τὸν ἀποπεπλανημένον, ὡς τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον, μνήσθητί μου ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, καὶ δέξαι με, ὡς τὸν ληστὴν, ὡς τὴν πόρνην καὶ ὡς τὸν ἄσωτον υἱόν, καὶ κατὰταξόν με ἐν ταῖς σκηναῖς τῶν δικαίων ».

Αὗται αἱ εὐχαὶ ἔδωκαν μεγάλην κατάνυξιν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ μάρτυρος, καὶ ἐνθερμον ἀφοσίωσιν εἰς τὸν πόνον τοῦ μαρτυρίου του τόσον, ὥστε ἐζήτηε ἐπιμόνως καὶ ἔλεγεν εἰς ἐκείνον τὸν ζηλωτὴν ἀδελφόν· « Πάτερ! νὰ ἐτοιμασθῶμεν, νὰ ἐτοιμασθῶμεν! διότι εἶναι καιρὸς πλέον νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν δουλειάν μας ».

Εἰς αὐτὴν τὴν φλογερὰν κατάνυξιν καὶ ἀπόφασιν τοῦ μάρτυρος ἔφθασε καὶ ὁ πρῶτός του πνευματικὸς ἀδελφός, καὶ ἀφοῦ τὸν ἔκαμον πολλὰς καὶ πολυειδεῖς δοκιμασίας καὶ οἱ δύο, καὶ εἶδον ἀκλόνητον καὶ στερεὰν τὴν γνώμην του, ἀπεφάσισαν τὴν ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου, καὶ ὁ ζηλωτὴς ἀδελφός νὰ συντροφεύσῃ τὸν μάρτυρα ἕως εἰς τὴν Μιτυλήνην καὶ τὸν παρηγορῇ εἰς τὸν δρόμον. Ὁ δὲ πνευματικὸς του, ἀφοῦ τοὺς συνεβούλευσε τὰ εἰκότα, καὶ τοὺς ἀπέστειλεν, ἔμεινεν εἰς τὴν Χίον· ἀλλὰ τὴν νύκτα ἔκείνην ἐδοκίμασεν ὁ εὐλογημένος Θεόδωρος μέγαν ἀγῶνα λογισμῶν καὶ ἀκαθαρσίας καὶ βλαστημίας, καὶ συχνὰ ἐξύπνα τὸν ἀδελφὸν τὴν νύκτα, καὶ τὸν ἔλεγεν· « ἄχ γέροντά μου, τί νὰ κάμω; δὲν μὲ λυπεῖται τὸν δυστυχῆ, τὸν ὁποῖον μὲ ἔφαγον οἱ λογισμοὶ τὸν ταλαίπωρον; » Ἐκεῖνος τὸν ἐπαρηγόρει ὅσον ἠδύνατο. Ἀλλ' ὁ Θεόδωρος πάλιν τὸν ἔλεγεν· « Ἄγιέ μου γέροντα, νὰ ὑπάγωμεν τὸ ὀγληγορώτερον, διὰ νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὸν σατανᾶν, διότι μὲ κατατρῶγει τὸν δυστυχῆ· νὰ ὑπάγω εἰς τὸν Χριστόν μου, νὰ ὑπάγω! » Τὸ σῶμα τοῦ εὐλογημένου ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν, ἕως νὰ φθάσουν εἰς τὴν Μιτυλήνην, ἀνέλυσε, καὶ ἅμα ἔφθασαν, ἐμβῆκαν εἰς τὸ πλοῖον δύο Ἀγαρηνοὶ, καὶ τοὺς ἐφόβισαν πολὺ, καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν ἐφυγον χωρὶς νὰ τοὺς πειράξουν. Τότε ὁ μάρτυς λέγει πρὸς τὸν ἀδελφόν· « Γέροντά μου, δὲν εἶναι συμφέρον εἰς ἐμὲ νὰ καθίσω περισσότερον ἐντὸς τοῦ πλοίου, ἀλλὰ νὰ ἐξέλθωμεν, καὶ νὰ κάμωμεν τὴν δουλειάν μας ». Ἀμέσως παραμέρισαν ὀλίγον, καὶ ἐτοιμάσαντες, ἐμετάλαβον τὸν μάρτυρα τὰ θεῖα μυστήρια μὲ πολλὴν κατάνυξιν καὶ εὐλάβειαν. Ἐπειτα, ὅτε ἐκάθισαν νὰ φάγουν ὀλίγην τροφήν, τῷ εἶπεν ὁ ἀδελφός· « φάγε ὀλίγον, υἱέ μου Θεόδωρε »· ὁ δὲ, κλαίων, ἔφαγεν ὀλίγον, λέγων· « δὲν δύναμαι νὰ φάγω, διότι ἐκλείσεν ὁ λαιμός μου· νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν δουλειάν μας, διότι ἔχω μεγάλην βάσανον εἰς τὴν ψυχὴν· δὲν εἶναι καιρὸς νὰ περιμένω πλέον· νὰ πάρωμεν τὰ ἀναγκαῖα φορέματα· νὰ ἐκθώμεν παράμερα νὰ τὰ φορέσω, καὶ νὰ ὑπάγω εἰς τὸν δρόμον μου ». Καὶ εἰς τὸπον ἀρμόδιον ἐφόρεσε τὰ τῶν Ἀγαρηνῶν ἐνδύματα, καὶ, διὰ νὰ θηλυκώσῃ τὸ πουτούρι του, ἐκάθισεν εἰς

τὴν γῆν ὁ ἀδελφός, καὶ ὁ μάρτυς κλαίων καὶ φιλῶν τὰς σε-
βασμίας χεῖράς του, ἔλεγεν· «Εὐχαριστῶ σοι, ἅγιε γέροντα, ὁ
Θεὸς νὰ πληρώσῃ τοὺς κόπους σου, ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς δὲν εἴ-
μαι ἄξιος». Ὁ δὲ ἀδελφός με δάκρυα ἔλεγεν· «ἀδελφέ μου
Θεόδωρε, μήπως σὲ ἤλθεν εἰς τὴν καρδίαν καμμία δειλία; » ὁ
μάρτυς, οὐχὶ πάτερ! εἶπε· λυποῦμαι διὰ τὸν χωρισμὸν σου·
καὶ ἐναγκαλιζόμενος αὐτὸν καὶ καταφιλῶν καὶ βρέχων τοὺς πόδας
τοῦ ἀδελφοῦ με δάκρυα, ἔλεγεν· «Ἄγιοι πόδες, οἱ ὅποιοι ἐκο-
πιάσατε δι' ἐμέ». ὁ δὲ ἀδελφός τῷ ἔλεγε· «παῦτε Θεόδωρε! ἐγὼ
ἔχω χρέος νὰ σὲ ἀγαπῶ, καθὼς καὶ σὺ ἠγάπησας τὸν Χριστόν,
καὶ διὰ τὴν ἀγάπην του παραδίδεις τὸν ἐαυτόν σου εἰς θάνα-
τον». Ὁ δὲ μάρτυς τῷ λέγει· «ἐὰν με ἀγαπᾷς, θέλω μετὰ τὸν θά-
νατόν μου νὰ ὑπάγῃς νὰ ἐνταμώσῃς τοὺς γονεῖς μου, καὶ νὰ
τοὺς παρηγορήσῃς, διότι πολὺ τοὺς ἐλύπησα, καὶ πονεῖ ἡ ψυχὴ
μου δι' αὐτοὺς, καθὼς ἐπαρηγόρησας καὶ τοὺς γονεῖς τοῦ ἁγίου
Πολυδώρου· νὰ προσκυνήσῃς τὸν ἱατρόν τῆς ψυχῆς μου, καὶ
πολλὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃς· νὰ ἀσπασθῇς καὶ τὸν ἀδελφόν,
ὁ ὅποιος μᾶς ὑπηρέτησε».

Ταῦτα ἀκούων ὁ ἀδελφός, καὶ βλέπων τὸ ἱλαρὸν αὐτοῦ πρό-
σωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του γέμοντας δακρύων, ἔκλαυσε
καὶ αὐτὸς τότε, καὶ ἐναγκαλισάμενος τὸν μάρτυρα καὶ καταφι-
λήσας τὴν μαρτυρικὴν του κεφαλὴν, τῷ εἶπε· «πορεύου υἱέ
μου τὴν ποθουμένην ὁδὸν σου, καὶ ὁ Κύριος ἔσται μετὰ σοῦ
ἐνισχύων σε!» Καὶ οὕτως ἀνεχώρησεν ὁ μάρτυς, ἀλλ' ὁ ἀδελφός,
ἐπόνεσεν ἡ ψυχὴ του, καὶ εἶπε, «Θεόδωρε! μὴ θέλεις τίποτε ἀπὸ
ἐμέ; » ὁ μάρτυς τῷ εἶπεν· ὄχι· «Καλότυχος καὶ μακάριος
εἶσαι Θεόδωρε! εἶπεν ὁ ἀδελφός, ὕπαγε εἰς ὁδὸν εἰρήνης, στρα-
τιῶτα τοῦ Χριστοῦ! μοὶ φαίνεται, κατὰ ἀλήθειαν ὅτι βλέπω
τοὺς ἁγίους μάρτυρας νὰ σὲ συνοδεύουν!» Τότε ἀπεχαιρετί-
σθησαν, καὶ δακρυρρόοι οὖντες ἐχωρίσθησαν.

Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας τῆς ἐν Μιτυλήνῃ διαμονῆς τοῦ μο-
ναχοῦ, ἀπήντησε δύο χριστιανούς ἐρχομένους ἀπὸ τὸ φρού-
ριον, καὶ, ἀφοῦ τοὺς ἠρώτησε, τῷ εἶπον· «Πάτερ, σήμερον

εἶδομεν εἷνα νέον, καλούμενον Θεόδωρον, ὅστις ἐμαρτύρησε διὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ μας· ἐκρέματο εἰς τὴν ἀγχόνην, καὶ ὅλον τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ἔφριξε καὶ ἐθαύμασε τὴν ἀνδρίαν καὶ σταθεράν πίστιν αὐτοῦ τοῦ νέου· ἦτον εἰς τὴν ἡλικίαν ἕως εἴκοσιν ἐτῶν». Ὁ δὲ ζηλωτὴς ἀδελφὸς ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ἐδάκρυσε, καὶ, ἀφοῦ τὸν ἠρώτησαν, τοὺς ἀπεκρίθη· « Πρᾶγμα ἤκουσα, ὅπερ δὲν τὸ ἡλπιζα, εἰς τοιοῦτον καιρὸν, ὅτε ἐπλάτυνεν ἡ κακία, νὰ γίνωνται διὰ τὸν Χριστὸν μάρτυρες ! » Τότε αὐτοὶ ἤρχισαν καὶ διηγοῦντο ἐν πρὸς ἐν τὸ μαρτύριον καὶ τὰ μαρτύρια τοῦ μάρτυρος Θεοδώρου. Ὁ καλὸς οὗτος ἀδελφὸς μαθὼν ταῦτα, αὐτὴν τὴν νύκτα ὑπῆγεν εἰς τὸ φρούριον, καὶ εἶδε τὸ μαρτυρικὸν σῶμα τοῦ μάρτυρος Θεοδώρου κρεμάμενον ἀκόμῃ εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης ὀλόγυμνον, μὲ τόσα μαρτυρικὰ στίγματα καταπληγωμένον, καὶ μὲ τόσην χάριν τῆς ἀγιότητος ἐστολισμένον καὶ διαλάμπον, καὶ πάντες οἱ χριστιανοὶ βλέποντες ἐλυποῦντο, καὶ ἐθαύμαζον, καὶ ἔλεγον ὅτι εἶναι παρόμοιον κατὰ τὸ εἶδος καὶ τὴν σεβασμιότητα μὲ τὴν ἀποκαθήλωσιν τοῦ δεσπότου Χριστοῦ· καὶ παρῶρησίᾳ ὑπῆγαινον νέοι καὶ γέροντες, ἔκοπτον ἀπὸ τὸ ὑποκάμισον αὐτοῦ κομμάτια, τὰ ἔβαφον εἰς τὸ αἶμα, καὶ τὰ ἔπερναν χάριν εὐλαθείας.

Τὰ καθέκαστα δὲ τοῦ μαρτυρίου του, κατὰ τὴν διήγησιν τῶν ἐκεῖ παρόντων δύο χριστιανῶν, εἶναι τὰ ἀκόλουθα.

Τὴν πέμπτην ἡμέραν τῆς πρώτης ἐβδομάδος τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς ἐπαρουσιάσθη ὁ μάρτυς Θεόδωρος εἰς τὸν κριτὴν τῆς Μιτυλήνης, καὶ τὸν ἠρώτησεν, ἂν αὐτὸς εἶναι ὁ κριτὴς αὐτοῦ τοῦ τόπου· ὁ δὲ ἀπεκρίθη, ὅτι ἐγὼ εἰμι· ὁ μάρτυς τῷ εἶπεν θαρρᾶλέως· « καὶ ἐγὼ εἶμαι ὀρθόδοξος, ὁ χριστιανὸς Θεόδωρος, ὅστις πρὸ δέκα ἐτῶν ἀποπλανηθεὶς, ἐδέχθην καὶ ἔλαβον τὴν κίβδηλον καὶ βδελυράν ὀθωμανικὴν θρησκείαν σας· ἤδη δὲ ἤλθον νὰ τὴν ἀποδώσω καὶ ἀναλάβω τὴν ἰδίαν μου πίστιν ». Καὶ εὐθὺς ἐξέβαλε τὸ ὅποῖον ἔφερεν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ὀθωμανικὸν κάλυμμα· ἔρριψεν αὐτὸ ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ κριτοῦ· ἐξέσχισε τὰ πράσινα περικαλύμματα αὐτοῦ, καὶ τὰ

κατεπάτησε πολλάκις πρὸς περιφρόνησιν, ἐξουθένησιν καὶ ἀποστροφὴν τῆς θρησκείας αὐτοῦ. Ὁ δὲ κριτὴς ἐκπλαγείς, βλέπων τὴν τοσαύτην παρῶρησιν αὐτοῦ τοῦ νέου, ἠρώτησε τοὺς παρεστῶτας, τίς εἶναι οὗτος; Αὐτοὶ δὲ εἶπον ὅτι εἶναι φρενοβλαβής· ὁ μάρτυς ὑπολαβὼν εἶπεν, ὅτι δὲν εἶναι φρενήρης, ἀλλ' ἔχει σῶας τὰς φρένας· εἶναι χριστιανὸς ὁρθόδοξος, χριστιανὸς ἐγεννήθη, καὶ χριστιανὸς θέλει ἀποθάνει. « Ἰδοὺ εἶδες καὶ ἤκουσες, καὶ ἔμαθες ὅτι εἶμαι χριστιανὸς, καὶ ὅτι ἀρνοῦμαι τὴν θρησκείαν σας· ἀποτέλεσον τὸ ταχύτερον πᾶν διανοούμενόν σου πρὸς ἀπαλλαγὴν μου, εἶπεν εἰς τὸν κριτὴν, καὶ εἶμαι ἑτοίμος νὰ ὑπομείνω μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ μου πᾶσαν ἀπόφασίν σου ». Τότε ὀργισθέντες οἱ ἐκεῖ παρεστῶτες ἐπίσημοι Ὀθωμανοί, ἀπέστειλαν αὐτὸν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Ναζήρου, ὠθοῦντες καὶ μαστίζοντες ἀνηλεῶς· ἀλλ' οὗτος ὡς οὐδὲν λογιζόμενος αὐτὰς τὰς τυραννίας, ὡμολόγει εἰς τοὺς καθ' ὁδὸν συναντωμένους χριστιανούς, ὅτι εἶναι χριστιανός, καὶ ὡς τοιοῦτος ἐζήτει συγχώρησιν. Φθάσχντες δὲ εἰς τὸ πλάτιον τοῦ Ναζήρου, παρευθὺς ἔβαλον αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ τοὺς μὲν πόδας αὐτοῦ ἐδέσμευσαν, εἰς δὲ τὸν λαιμὸν ἔθεσαν βαρεῖαν ἄλυσιν, καὶ πᾶς Ὀθωμανὸς εἰσῆρχετο ἐντὸς τῆς φυλακῆς, ἐμάστιζε καὶ ἐχλεύαζεν αὐτὸν ὡς φρενήρη, καὶ εἰς πάντας ὡμολόγει ὅτι εἶναι χριστιανός, καὶ ἔχει τὰς φρένας σῶας καὶ ὑγιεῖς.

Τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν παρασκευὴν τῆς αὐτῆς ἐβδομάδος, ὦραν ἕκτην τῆς μεσημβρίας, τυραννικῶς ἔφερον τὸν μάρτυρα πρὸς ἐξέτασιν, καὶ ἠρώτων, ἂν ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν του· πρὸς δὲν ὑπέσχοντο δῶρα πολλὰ καὶ μεγάλα καὶ ὅτι ἄλλο πολῦτιμον θέλει, ἀλλὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν θρησκείαν των. Ὁ δὲ μάρτυς ἀπήντησεν οὕτω· « Καὶ τὸν νοῦν μου ὑγιῇ ἔχω καὶ τὴν ὁμολογίαν μου σταθερὰν καὶ ἀμετάτρεπτον· σεῖς εἴσθε μωροὶ καὶ χωρὶς νοῦν. Τί μὲ πειράζετε καὶ μὲ δοκιμάζετε, ἐν ᾧ ἐνώπιόν σας μέμφομαι καὶ βλασφημῶ τὴν πίστιν σας; Ἀφίνετε σεῖς τὴν πίστιν σας καὶ γίνεσθε χριστιανοί; λοιπὸν πῶς ν' ἀφήσω ἐγὼ

τὴν τοῦ ἡλίου φαεινότεραν καὶ ἀγίαν πίστιν τοῦ Χριστοῦ μου, καὶ νὰ ἔλθω εἰς τὴν ἰδικήν σας τὴν σκοτεινὴν καὶ ἀνομον, οἷ-
τινες ποιεῖτε τὴν ἡμέραν νύκτα, καὶ τὴν νύκτα ἡμέραν, καὶ τὴν
νηστείαν σας πολυφυχίαν καὶ αὐτὸ τὸ ῥαμαζάνι σας· καὶ ἐγὼ
ἠπατήθην, καὶ ἔγεινα ἑτερόδοξος· γνωρίσας δὲ τὴν μετ' αὐτῆς
ἀπάτην καὶ πλάνην, εἰς ἣν ὑπέπεσα, μετεμελήθην, καὶ ὁμολογῶ
ὅτι εἶμαι χριστιανός· ἀποστρέφομαι καὶ τὴν πίστιν καὶ τὸν
προφήτην σας καὶ ὅλους ὑμᾶς, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ
μου προσφέρω τὴν ζωὴν μου καὶ τὰ πάντα καταφρονῶ· τί μὲ
φυλάττετε καὶ δὲν μὲ φονεύετε ; » Τότε διέταξεν ὁ Ναζήρης, ὁ
γενιτσάραγας καὶ ὅλοι οἱ ἐκεῖ παρόντες νὰ ἐκβάλωσι τὸν μάρ-
τυρα διὰ νὰ μὴ τοὺς κολάσῃ, καὶ οὕτω διὰ πολλῶν μαστι-
γώσεων ἔφερον εἰς τὴν φυλακὴν, ἔβαλον αὐτὸν εἰς τὰ δεσμὰ,
ἄφησαν τὰς θύρας τῆς φυλακῆς ἀνοιχτάς, καὶ, ἀφοῦ ὑπέφε-
ρε τριακοσίας μαστιγώσεις εἰς τοὺς πόδας του, συνεχώρη-
σαν καὶ εἰς πάντα ἄλλον Ὀθωμανὸν νὰ εἰσέρχεται καὶ μαστι-
γόνῃ αὐτόν· συγχρόνως ἄλλοι δέκα πέντε Ὀθωμανοὶ ἐμαστι-
γουν τοῦτον ἀδιακρίτως ἐκατέρωθεν τοῦ σώματός του, καὶ ἐκύ-
λιον ὡς ἀσκὸν ἄφωνον. Ὁ μάρτυς ὑπομείνας ταῦτα πάντα
γενναίως καὶ σιωπηλῶς, δὲν ἔλεγεν ἄλλο, εἰ μὴ· χριστιανός εἶ-
μαι· καὶ καθήμενος, ὑποστὰς σκληροὺς ῥαβδισμοὺς, ἔθεσε τὴν
δεξιὰν παλάμην τῆς χειρός του ἐπὶ τοῦ τραχήλου, ὅπως τι-
μωρηθῇ καὶ αὐτὸ τὸ δάκτυλον, δι' οὗ ἐγένετο ἡ κατάδειξις τῆς
ἀρνήσεώς του. Μετὰ ταῦτα, βαλόντες εἰς τοὺς κροτάφους
τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δύο τεμάχια κεράμου, ἔδесαν αὐτὰ μὲ
σχοινίον τόσον δυνατὰ, ὥστε παρεβίασαν τοὺς βολβούς τῶν
ὀφθαλμῶν του νὰ ἐξέλθωσι τῆς θέσεώς των καὶ τὸ πρόσωπόν
του νὰ στρέφῃ ὀπισθεν· πλὴν ὁ τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης ἔλε-
γε· « χριστιανός, χριστιανός, χριστιανός εἶμαι ». Οἱ δὲ θηριό-
γνωμοὶ Ὀθωμανοί, διὰ νὰ ἐπιβάλωσιν εἰς τὸν μάρτυρα σιωπὴν,
ἔβαλον εἰς τὸ στόμα του μίαν ῥάβδον, ἔσφιγγον δυνατὰ τοὺς
ὀδόντας του, καὶ ἀποσύροντες αὐτὴν βιαίως, ἔσπασαν μερι-
κοὺς ὀδόντας, καὶ κατέστησαν αὐτὸν ἡμιθανῆ εἰς τὴν φυ-
λακὴν.

Τὴν πρωίαν τοῦ σαββάτου μεταβάς χριστιανός τις ὑπηρε-
της τῆς φυλακῆς, εὔρε τὸν μάρτυρα ψάλλοντα «τῇ ὑπερ-
μάχῳ»· ὅστις λαβὼν παρ' ἐκείνου μελανοδοχεῖον, ἔγραψε πρὸς
τὸν ἀρχιερέα ὅπως τῷ ἀποστείλῃ τὴν θείαν δωρεάν, τὴν ὁ-
ποίαν καὶ διὰ τοῦ ἰδίου χριστιανοῦ ἔλαβεν ὁ μάρτυς· μετὰ
ταῦτα ἐγεύθη καὶ δύω χουλιχριές μανέστραν, τὴν ὁποίαν ἐζή-
τησεν ἀπὸ τὸν χριστιανόν, καὶ εὐχαριστήσας αὐτὸν εἶπε·
«Δὲν εἶναι τρόπος νὰ μεταβῇ τις εἰς τὴν φυλακὴν διὰ πα-
ρηγορίαν μου;» Ἦλθον συγχρόνως ἀρκετοὶ Ὀθωμανοὶ εἰς τὴν
φυλακὴν, καὶ ἐξετάζοντες, ἐπέφερον εἰς αὐτὸν πολλὰ βάσανα.

Γεώργιος δέ τις Θεσσαλονικεὺς, νέος τῇ ἡλικίᾳ, ἀναγινώ-
σκων πολλάκις τὰ μαρτύρια τῶν παλαιῶν μαρτύρων, ἔλεγε
κατ' ἰδίαν· «Ἄρά γε εἶναι ἀληθῆ αὐτὰ τὰ μαρτύρια ὅλα; Ἄρά
γε ὑπέμειναν αὐτοὶ οἱ μάρτυρες τόσα βάσανα, καθὼς καὶ ὁ
συνώνυμός μου Γεώργιος;» Ἀπορῶν περὶ τούτων, καὶ ἀκού-
σας τὰς βασάνους τοῦ μάρτυρος τούτου, εἶπεν εἰς τινα φίλον
του, ὅτι ἐπεθύμει νὰ ὑβρισθῇ μέ τινα ἵνα φέρωσιν αὐτὸν εἰς τὴν
φυλακὴν καὶ ἴδῃ τὸν μάρτυρα.

Μαθόντες δὲ τοῦτο οἱ δημογέροντες, ἐπεμψαν τὸν εἰσπρά-
κτορα τοῦ βασιλικοῦ φόρου νὰ ζητήσῃ φόρον, καὶ εἰδοποιήσῃ
αὐτὸν νὰ μεταβῇ εἰς τὴν φυλακὴν νὰ ἴδῃ καὶ παρηγορήσῃ τὸν
μάρτυρα· ὅστις μεταβάς εὔρεν εἰς τὴν φυλακὴν ἀρκετοὺς Ὀθω-
μανοὺς καὶ ἐτυράννουν διχοφοροτρόπως τὸν μάρτυρα, καὶ ἐξέ-
ταζον αὐτὸν ποῦ διέμεινε τόσα ἔτη· ὁ δὲ μάρτυς ἔλεγεν ὅτι
ἦτον εἰς τὴν Ἀγγλίαν· ὁ Κολτσιπάτας (ἦτοι ὁ ὑπαστυνόμος)
τῷ ἀπήντησεν· «οἱ ἱερεῖς τῆς Ἀγγλίας σοὶ εἶπον νὰ ὑπάγῃς
ἐκεῖ, ὅπου ἔγινες ὀθωμανός, νὰ γίνῃς παλαιοχριστιανός;» Ὁ μάρ-
τυς εἶπε, ναί· ἐκεῖνος δὲ ἀναστενάζων μανιωδῶς ἔλεγεν· «ὥς
ἦτον εἰς χεῖράς μου ἐκεῖνος ὁ ἱερεὺς, ἤθελον ἐκβάλλει ἀπὸ τὴν
ράχην του ἀρκετὰς λέρας· τώρα, μιὰρὲ, πόθεν ἤλθεις;» Ὁ μάρ-
τυς ἀπεκρίθη· ἀπὸ τὴν θάλασσαν. Τότε τις ἐξ ἐκείνων τῶν Ὀ-
θωμανῶν ἐζήτησε νὰ ἔλθῃ ἄλλος Ὀθωμανός, γνωρίζων νὰ
ἐπιβάλλῃ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ μάρτυρος σχοινίον, καὶ μάθῃ νὰ

ἀποδκρίνηται τὴν ἀλήθειαν· ἔθετον ὑπὸ τὴν ῥινά του καπνὸν καὶ ἔλεγον· « Πίε καπνὸν, τσιφούτ (τουρκιττί) ». Εἷς ἐξ αὐτῶν ἐκπυρώσας καπνοδοχεῖον, ἔκαie τὸ ὄπισθεν τοῦ λαιμοῦ του, λέγων· « βλασφημεῖς τὴν πίστιν; » Ὁ μάρτυς ἔλεγεν· « δὲν αἰσχύνεσθε, ἄθλιοι, εἰς τὰ γελοιώδη ἐπιχειρήματά σας; οὐδὲν αὐτῶν ταράττει τὴν ἀπόφασίν μου καὶ ὁμολογίαν μου· ἐγὼ ἐγεννήθην ἐκ κοιλίας μητρὸς χριστιανῆς· χριστιανὸς θὰ ἀποθάνω, καὶ Θεόδωρος· καὶ ἂν δὲν θέλητε νὰ βλασφημῶ τὴν πίστιν ὑμῶν, μήτε ὑμεῖς λέγετέ τι περὶ τῆς ἐμῆς ἀγίας πίστεως· τὸ σῶμά μου κεῖται εἰς τὴν ἐξουσίαν ὑμῶν· ποιήσατε αὐτὸ κατὰ τὴν ὑμετέραν θέλησιν, καὶ ἂν εἰς τεμάχια διαμελίσητε καὶ φάγητε, μιᾶς ἐβδομάδος μόλις ἔσεται βρῶσις. Ποιήσατε ὅ,τι ἀρεστὸν ὑμῖν, καὶ τὸν σκοπὸν μου καταστήσατε τὸ ταχύτερον τετελεσμένον καὶ ἐμὲ ἀναπαυμένον ». Ἐκεῖνοι δὲ ἔλεγον τῷ μάρτυρι κατὰ τὴν ὀθωμανικὴν διάλεκτον· « ὁ ἐνταῦθα ἀποστείλας σε ἱερεὺς δὲν σὲ ἐβεβαίωσε καὶ περὶ τοῦ τόπου τῆς ψυχῆς σου; » Ὁ μάρτυς ἀπεκρίνετο· « τοῦτο δὲν δύνασθε ὑμεῖς νὰ γνωρίζετε ». Τότε δὲ θυμῷ πυρούμενοι, ἐμάστιζον καὶ ἠπείλουν τὸν μάρτυρα· ἀλλ' αὐτὸς γενναίως καὶ ἀπτοήτως ἐζήτηε τὴν ταχύτεραν ἐκτέλεσιν τῆς ἀπειλῆς αὐτῶν, καὶ τὴν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν μετὰβασίν του, καὶ ἐκεῖνοι μὲν θυμοῦ πληρούμενοι, ἀνεχώρησαν· αὐτὸς δὲ ἔμεινε μετὰ τοῦ Γεωργίου, ὅστις καθίσας πλησίον του, ἐζήτηε εὐλογίαν καὶ συγγνώμην, καταριλῶν τοὺς πόδας του. Ἐρωτηθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀγίου πῶς ὀνομάζεται, ἀπεκρίθη, ὅτι ὀνομάζεται Γεώργιος, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ προσήλθεν. Ὁ μάρτυς εὐχαριστήσας αὐτῷ εἶπεν· « καλῶς ἐποιήσατε, ἀδελφέ, καὶ ἤλθετε πρὸς παρηγορίαν μου, διότι ὅλην αὐτὴν τὴν νύκτα ἤμην μόνος μου, καὶ κατὰ σατανικὴν συνέργειαν κατέλαβε τὴν καρδίαν μου φόβος πολὺς, ὥστε μικρὸν νὰ ὑποκύψω εἰς ἀπόγνωσιν· διότι οἱ Ἀγαρηνοὶ, ὡς κύνες λυσσώμενοι, ὥρμηταν κατ' ἐμοῦ ». Τότε ὁ ἀγαθὸς Γεώργιος ὑπενθυμίσας τὸ μαρτύριον τῶν εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς ῥιφθέντων τριῶν Παίδων, τὰ μαρτύρια τῶν μεγαλομαρτύρων Γεωργίου καὶ Δημητρίου, ἔχαροποίησεν αὐτὸν, ὅστις

ἔρωτηθεὶς περὶ τοῦ ὀνόματος, τοῦ τόπου τῆς καταγωγῆς καὶ τῶν γονέων καὶ τοῦ αἰτίου τοῦ μαρτυρίου, ἀπήντησεν ὅλα τὰ προλαληθέντα κατ' ἀκρίβειαν, καὶ ζητήσας παρ' αὐτοῦ μελανοδοχεῖον καὶ χάρτην, ἔγραψε πρὸς τὸν ἀρχιερέα τοῦ τόπου νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἐν Χίῳ πνευματικὸν τοῦ ἱατροῦ, συνάμα δὲ ἔγραψε καὶ εἰς τοὺς γονεῖς του.

Εν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἐξῆλθε φήμη ὅτι πρὸς ἐμπαιγμὸν τοῦ μάρτυρος πρόκειται νὰ κόψωσι τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐκ τῶν γονάτων. Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ ἐκεῖ τοπάρχης διεκοίνωσε πρὸς τὸν Ὁθωμανὸν δικαστὴν λόγους ὀνειδιστικούς, ὡς ἀγνοοῦντα τὸν νόμον, ὅτι παραχρῆμα μὲ τὴν ἔκφρασιν τῆς κατὰ τοῦ Μωάμεθ βλασφημίας ὤφειλε νὰ καταδικάσῃ εἰς θάνατον τὸν μάρτυρα, καὶ οὐχὶ νὰ ἀφήσῃ αὐτὸν βλασφημοῦντα. Ταῦτα δὲ μαθὼν ὁ δικαστὴς ἀνεκάλεσε τοῦτο. Ταυτοχρόνως εἰσέρχεται εἰς τὴν φυλακὴν οἰκειὸς τις τοῦ Τοπάρχου, καὶ εἶπε τῷ μάρτυρι· «μωρὲ, δὲν δίδεις τὸ σαλαβάτι, τουτέστι τὴν μαρτυρίαν τῆς θρησκείας μας. Τώρα ἔχουν νὰ σὲ χαλάσουν». Ἄλλ' ὁ μάρτυς ὑψώσας τὴν κεφαλὴν, ὕβρισε καὶ αὐτὸ τὸ σαλαβάτι, καὶ τὸν Μωάμεθ, καὶ τὴν πίστιν των. Ἄλλος δὲ τις ἀνώρθωσε τὸ ὄπλον του νὰ κτυπήσῃ τὸν μάρτυρα, καὶ ἄλλος ἐμπόδισε λέγων· οὐδεμίαν ἐξουσίαν ἔχεις σὺ νὰ φονεύσῃς αὐτόν. Μετ' αὐτοὺς εἰσῆλθον καὶ ἄλλοι πολλοὶ λέγοντες τῷ μάρτυρι· ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα του· ἀλλ' ὁ μάρτυς εὐχαριστήσας, ἐδόξασε τὸν Θεόν, καὶ ἠρώτησε τὸν Γεώργιον· αὐτὸς δὲ εἶπεν αὐτῷ, λέγε τὸ, «μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ βασιλείᾳ σου». Οἱ δὲ Ἀγαρηνοὶ τότε ὡς ἄγριοι λύκοι ὤρμησαν κατ' αὐτοῦ καὶ ἤρχισαν νὰ δένωσι τὰς μαρτυρικὰς χεῖράς του. Ὁ μάρτυς σταθεὶς ἀτρόμητος, καὶ τὰ πάντα εἰς οὐδὲν λογιζόμενος, εἶπεν εἰς τοὺς Ἀγαρηνοὺς· «σταθῆτε, σταθῆτε»· καὶ τότε ποιήσας τρεῖς τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἔδεσε μόνος τὰ ἐπιμάνικα τοῦ ὑποκαμίσου του ἐπὶ τοῦ τραχήλου του· ὥσάν νὰ ἡτοιμάζετο εἰς ἀγῶνα πάλης. Τότε εἶπεν εἰς τοὺς Ἀγαρηνοὺς· «δέσατε τώρα τὰς χεῖράς μου». Ὅτε δὲ ἐμελλόν νὰ σηκώσωσι τοῦτον, ἀπέσπρε τις τὴν ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ τε-

θειμένην ἄλυσιν τόσον σκληρὰ, ὥστε μικρὸν ἔλειψε νὰ κοπῇ ὁ λαιμὸς αὐτοῦ. Ὁ μάρτυς δέ, ὡς ἄνθρωπος, πονέσας, ἐζήτησε νὰ ἐκβάλῃσι πρῶτον τοὺς πόδας του ἐκ τοῦ δεσμοζύλου, καί, τοῦτου γενομένου, ἀνορθωθείς ἔτρεχεν ὁ αἰδιδίμος προθυμότατα εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. Καί ἐκεῖ φέροντες αὐτὸν ἐμαστίγωνσαν ἀνηλεῶς καὶ σκληρῶς, καὶ ἐβρίψαν ἐν τῇ γῇ ἡμίθανῃ. Ἀνορθώσαντες δὲ πάλιν τοῦτον οἱ ἀσεβεῖς, ἡρώτων τίς εἶναι καὶ πῶς ὀνομάζεται. Ἐκεῖνος δὲ μόλις ἀναπνέων ἐκ τῶν πολλῶν βασάνων, τοῖς ἀπεκρίνετο, ὅτι εἶναι χριστιανὸς, ὀνομάζεται Θεόδωρος, καὶ χριστιανὸς ἀποθνήσκει. Τότε δὲ φεῦ! οἱ ἀσεβεῖς οὗτοι ἔσυρον τὸ σχοινίον τῆς ἀγχόνης, οὗπερ τμηθέντος, πεσὼν ὁ μάρτυς κατὰ γῆς, ἐκτύπησε τὸ γόνυ, ἐξ οὗ καὶ αἷμα πολὺ ἐρρέυσσε, καί, ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ὄντα, οἱ ἀσεβεῖς Ἀγαρηνοὶ ἀνώρθωσαν πάλιν αὐτὸν, καὶ ἔθεσαν ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ του τὸ σχοινίον, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τὸν ποθοῦμενον τοῦ μαρτυρίου του στέφανον. Τὸ δὲ αἷμα τρεῖς ἡμέρας ἀδιακόπως ἐστάλαξεν ἐκ τοῦ γόνατος τοῦ ἀθλητικωτάτου καὶ μαρτυρικοῦ σώματός του. Μετὰ δὲ τὴν ἀπονέκρωσίν του συνήρχοντο πανταχόθεν οἱ χριστιανοί, καὶ μετὰ μεγίστης εὐλαβείας πλησιάζοντες τῷ σώματι τοῦ μάρτυρος, ἔκοπτον ἕκαστος μέρος τοῦ χιτῶνος αὐτοῦ, ἔβαπτον αὐτὸ ἐν τῷ μαρτυρικῷ αἵματι, καὶ ἐφύλαττον αὐτὸ εἰς τὰς οἰκίας των χάριν ἁγιασμοῦ. Πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν ἐκήρυττον καὶ ὡμολόγουν ὅτι, πίνοντες ἐκ τοῦ ἀποστάγματος αὐτοῦ τοῦ αἵματος, καὶ ἐν κατανύξει ἐπικαλούμενοι τὴν ἀντίληψίν τοῦ Ἀγίου, ἐθεραπεύοντο.

Μετὰ παρέλευσιν δὲ τριῶν ἡμερῶν, λαβόντες ἄδειαν παρ' ἐκείνης τῆς τοπικῆς ἐξουσίας, ἔλαβον καὶ τὸ μαρτυρικὸν λείψανον τοῦ Ἀγίου ἐκεῖνοι οἱ εὐλαβεῖς χριστιανοί, ἐκηδεύσαν αὐτὸ μὲ τὴν προσήκουσαν ἐκκλησιαστικὴν παράταξιν, καὶ ἐνταφίασαν αὐτὸ ἐντὸς μιᾶς ἐκκλησίας, κατὰ τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς πόλεως Μιτυλήνης κειμένης, καὶ καλουμένης Παναγίας Χρυσομαλλούσης.

Τοῦτο εἶναι, εὐλογημένοι ἀδελφοί χριστιανοί, τὸ φρικτὸν καὶ

ὑπερθαύμαστον μαρτύριον τοῦ ἐν ἁγίοις μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ νέου· τοῦτο ὅστις ἀναγινώσκει μετ' εὐλαθείας, καὶ κατάνυξιν πολλὴν αἰσθάνεται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, καὶ τὸν ἐν ἁγίοις θαυμαστωθέντα Κύριον δοξάζει· διότι αὐτὸς ἔδωκε φωτισμὸν καὶ δύναμιν εἰς τὸν εἰκοσαετῇ τοῦτον νέον νὰ φύγῃ τὴν πλάνην καὶ τὸ σκότος, καὶ νὰ κηρύξῃ ἐνώπιον τῶν ἀλλοπίστων Θεὸν ἀληθινὸν τὸν Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ τῷ ὄντι· ὁ νέος οὗτος μάρτυς, ἐν ᾧ ἔδειξε τῶρα τοσοῦτον θαυμαστὴν ἀνδρείαν καὶ καρτερίαν, ἀλλ' ὅτε κατ' ἀρχάς, μεταμεληθεὶς διὰ τὴν ἄρνησίν του, ἤλθεν εἰς αἴσθησιν, καὶ ἤρχισε νὰ κάμῃ ὡς χριστιανὸς τὸν σταυρόν του, καὶ νὰ λέγῃ ψαλμοὺς καὶ εὐχάς, εἶχε τότε ἀκόμη εἰς τὴν καρδίαν του τὸν φόβον τοῦ θανάτου· διότι, ἐν ᾧ ποτε ἔκαμνε κρυφίως τὸν σταυρόν του, καί τις τῶν ἀπίστων, ἰδὼν αὐτόν, ἐφώναξε μὲ ἀγρίαν φωνήν· «Ἀκόμη εἶσαι χριστιανός»; κατεκυριεύθη ἀπὸ ὑπερβολικὸν φόβον. Ἀλλ' ὅμως τίς νὰ μὴ θαυμάσῃ καὶ νὰ μὴ βοήσῃ μετὰ τοῦ Αὐτοῦ τό· «Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ», ὅταν, ἀναγινώσκων τοὺς μαρτυρικοὺς ἀγῶνας τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, βλέπῃ ὅτι αὐτὸς ὁ τοσοῦτον δειλὸς πρότερον, ἔπειτα, ἀφ' οὗ ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν, καὶ ἀπεμακρύνθη καὶ σωματικῶς ἀπὸ τοὺς ἀνόμους, καὶ ἐχρίσθη μὲ τὸ ἅγιον Μύρον, καὶ συνανεστράφη μετὰ πνευματικῶν ἀνδρῶν, ὅτι τότε ἐθερμάνθη εὐθὺς ἡ καρδία του, καὶ οὐχὶ ἀπλῶς ἐθερμάνθη, ἀλλὰ φλόξ θεοῦ πυρὸς ἀνήφθη εἰς τὴν ψυχὴν του, βιάζουσα αὐτόν ἡμέρας καὶ νυκτὸς, καθὼς ἠκούσατε, νὰ ἀπέλθῃ διὰ μυρίων βραχάνων πρὸς τὸν γλυκύτατον Ἰησοῦν Χριστόν; Τίς λοιπὸν δὲν θέλει ὁμολογήσῃ, ὅτι τὸν πρώην δειλότατον τοῦτον νέον θεία δύναμις ἤνωσεν κατέστησεν ἔπειτα ἀνδρεϊότατον, γενναϊότατον, καὶ, ἀπλῶς εἰπεῖν οὐρανόφρονα, καὶ θεόφρονα, ὥστε νὰ πᾶθῃ προθύμως ὑπὲρ Χριστοῦ ὅσας τυραννίας οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ ἐπραξάν εἰς αὐτόν; Τῷ ὄντι· ὅστις δὲν ὁμολογεῖ ταύτην τὴν ἀλήθειαν, ἢ ἐχθρὸς εἶναι τῆς πίστεως καὶ παντάπῃςιν ἄθεος, ἢ ἄλογος καὶ διόλου ἀναίσθητος. Τὸ αὐτὸ σχεδὸν βλέπομεν ὅτι συνέβη καὶ εἰς τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους καὶ μαθητάς τοῦ Κυρίου κατὰ τὸ πάθος αὐτοῦ· ὄντες εἰσέτι τότε ἀτελεῖς καὶ ἀσθενεῖς, ἐκυριεύοντο ὑπὸ φόβου, καὶ ἄλλοι μὲν ἐγκατέλιπον αὐτόν·

καὶ ἔφυγον, ἄλλοι δὲ τὸν ἠρνήθησαν, ὡς ὁ Πέτρος· ὕστερον ὅμως μετὰ τὴν ἀνάστασιν, ὅτε ἔλαβον τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ ἐνεδύθησαν τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς, οὐχὶ μόνον πᾶσαν δειλίαν καὶ πάντα φόβον ἀπέβαλον, ἀλλὰ μάλιστα καὶ ἐδίψων πρὸς τὰ πλῆη καὶ τοὺς διωγμοὺς καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ ἐσταυρωμένου διδασκάλου καὶ σωτῆρος αὐτῶν.

Λοιπὸν, χριστιανοὶ ἀδελφοί, ἐπειδὴ ἡ πίστις ἡμῶν εἶναι οὕτω θεία καὶ θαυμαστὴ καὶ ὑπερένδοξος, ὡς βεβαιοῦται καὶ ἐκ τῶν μαρτυρίων τῶν ὑπὲρ αὐτῆς ἀποθνησκόντων, ἃς φυλάττωμεν αὐτὴν ἀσάλευτον καὶ στερεὰν καὶ μέχρις αἵματος, ἂν τύχη· ἃς τιμῶμεν αὐτὴν διὰ τῶν ἔργων τῶν ἀρμοζόντων εἰς τοιαύτην πίστιν· ἃς πρὸς καλῶμεν τοὺς ἁγίους μάρτυρας τοὺς ἀποθανόντας δι' αὐτὴν, ἐν οἷς καὶ τὸν σήμερον ἑορταζόμενον θεῖον Θεόδωρον, νὰ πρεσβεύωσιν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀναξίων πρὸς Κύριον, ἵνα ἐλεήσῃ καὶ ἡμᾶς τοὺς κατὰ κρείτους, καὶ ἀξιῶσῃ νὰ εὐχρεστήσωμεν αὐτῷ διὰ μετάνοίας· ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΣΩΤΗΡΙ ΘΕΩ ΔΟΞΑ.

Σόμ.

Σόμ.

Η. Δ. Βουνάτζος
Σπύρος Δ. Κολυβάς
Δ. Γ. Χαλαφτέλης
Ίωάννης Θεολόγος.
Τζοάνος Βασίλαρος.
Σαράντης Παπᾶ Βαλάκου
Ίωάν. Γρηγορίου Φοτέλη
Δ. Εύστρ. Γιαννάκη
Δ. Εύστρ. Κακνή
Νικ. Χρηστοδ. Ἀτωνάκη
Γιαννάκης Δ. Βουνάτζου
Ἐμμανουήλ Δ. Βουλαλάς
Ἀντώνιος Μ. Τσαραμηροτέλ
Γεώρ. Η. Τυροπούλης
Δ. Σταυρινοῦ Πολίτης
Δ. Κ. Κιλδέλης
Παναγιώτης Κ. Κανδέλης
Γρηγόριος Δ. Φρηδᾶς
Σπύρος Ἀγγελή
Στρατῆς Γιαννίκου Μπιλούτζου
Ἐμμανουήλ φρ. Μουτζουρέλη
Μαριγῶ Βασιλείου
Κυριακὸς Γρηγοράς

ΑΓΙΑΣΩ.

Ἡ Ἱερὰ Ἐκκλησία
Παπᾶ Ἰωάννης
Παπᾶ Εὐστράτιος
Ἱεροδ. Περθέσιος
Γρηγόριος Ξενοφωτεινὸς
Ὁ Ἑλληνοδιδάσκαλ. Εὐγένειος
Γρηγόριος Γεωργ. Ἡθουνέλη
Σταῦρος Νικολάου Φρατζᾶ
Βασίλ. Δημητ. Φουστανούδας
Παναγ. Μιχ. Θεοκλονίχης
Ῥήγαινα Χ. Γεωργ. Ἀναστασίου
Μάρκος Παπᾶ Νικολάου
Παναγ. Κωνστ. Ψούδη

Γρηγ. Μεγαλήλου Πάλεση
Δανιήλ μοναχ. Δημητρίου
Χατζῆ Ἀμοίριασα

ΟΙ ΕΝ ΧΙΟ.

Η ΙΕΡΑ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΜΙΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΜΟΝΗΣ ΧΙΟΥ

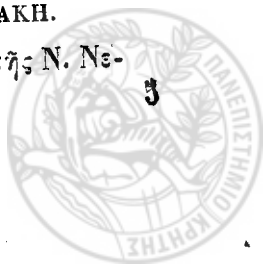
Τὸ Κοινὸν Αὐτῆς 5
Ὁ Σύγκελος τῆς Ἱερᾶς Μη-
τροπόλεως Διονύσιος
Παπᾶ Ἰω. Λιγνὸς
Κυριάκος Ἱεροδιάκων
Γεώργ. Α. Ζιώτης μουσικὸς
Νικόλ. Ι. Κουλούμπου μουσικ.
Γ. Βασιλάκη ἐκ Νεοχωρίου
Ἀναγνώστης Τρουλάκης
Παντολέον Στ. Κοβάς
Ἀντών. Πολυργιαλάς
Γ. Μ. Λεοντῆς Χ. Χαλανδρούς.
Ἀναγ. Η. Σ. Μαστρογιαννόπ.
Γεώργ. Μ. Εὐωδίας
Παναγ. Τζίκαλης

ΣΥΝΑΡΩΜΗΤΑΙ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ.

Ὁ πανιερώτατος Μητροπολί-
της Ἀθηνῶν καὶ πρόεδρος
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κύριος 2
Μισαήλ 40
Ὁ πανοσιώτατος Πρωτοσύγ-
γελος
Κωνστ. Κοντογόννης, καθη-
γητῆς τῆς Θεολογίας 40
Παῦλος Ἰωάννου Ἱατρός 5
Ἰσίδωρος Ἰ. Ἰσιδωρίδης 5

Η ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΩΝ ΤΑΞΙΑΡ-
ΧΩΝ ΠΕΙΡΑΚΗ.

Ὁ Ἠγούμενος αὐτῆς Ν. Νε-
κτάριος 3

	Σώμ.	Σώμ.
Ἰάκωβος Ἱερομ. Καλύμνιος	Παναγιώτης Ἰω. Χάνοζας	
Γεράσιμος Ἱερομ. Καλύμνιος	Βασίλειος Χαρ. Ρουσσόπουλος	
Χρῦσανθος Γεωργιάδης Ἱερομ.	Ἰωάν. Βακόλας	
Γρηγόριος Ἱερομόναχος		
Συμεὼν Ἱεροδιάκονος	ΟΙ ΤΗΣ ΡΙΖΑΡΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ	
Γ. Σ. Φραγκάκης	ΜΑΘΗΤΑΙ.	
Γαβριήλ Ἱερομόναχος Παπ-	Ἀγαθάγγ. Νικολαΐδης Ἱερομ.	
παδαῖος ἐξ Ἠπείρου	Μισαήλ Ἀλεξανδρόπουλος "	
Δημήτριος Βάϊας Σουλιώτης	Ἀθαν. Παναγιωτόπουλος "	
Μιχαήλ Γ. Μ. Καραβοκυροῦ	Ἰωάννης Β. Ῥηγόπουλος	
Καλύμνιος	Σεραφεῖμ Δομβοίτης	
Μιλτιάδης Γ. Μ. Καραβοκυ-	Ἀντώνιος Κυδωνάκης	
ροῦ Καλύμνιος	Κωνσταντῖνος Τσικούρας.	
Βασίλειος Α- Παππαγεωργίου		
Ν. Βασιλείου	ΣΥΝΑΡΟΜΗΤΑΙ ΕΞ ΑΡΓΟΥΣ.	
Νικήτας Ι. Βιλάρας Διστομ.	Ἀρτέμης Ἱερεὺς παππᾶ Γεωρ.	
Σταμ. Γ- Μαυρικλῆς Ὑδραῖος	Κων. Ἱερεὺς Κακουριότης	
Χρῆστος Ἰωάν. Μωραΐτης	Γ. Κόρδας δημ. Εἰσπράκτωρ	
Γ. Η. Ἰωάν. Κυριαζῆς	ἐξ Ἀργους	
Ν. Δ. Βλαχάκης	Ἀναγ. Μ. Ἀργυρόπουλος ἐκ	
Νικόλαος Χαρ. Ρουσσόπουλος	Γημνῶν	
τυπογράφος	Σπ. Ἱερεὺς Κολιγελάτης	

.....

